

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KOMPLOLARIN YÜZYILI YÜZYILIN KOMPLOLARI

Emperyal Satrancın
Entrika Hamleleri



A t i l l a A k a r

komploların yüzyılı yüzyılın komploları

ATILLA AKAR

*Bu kitap
Osman Okçu'nun yayın yönetmenliğinde
Emine Eroğlu'nun editörlüğünde
yayına hazırlandı.
Kapak tasarımı Kenan Özcan
tarafından yapıldı.*

*Baskı ve cilt işlemleri
Sistem Matbaacılık'ta gerçekleştirildi.
1. baskı olarak 2003 Ekim ayında yayımlandı.
Kitabın Uluslararası Seri Numarası
(ISBN) : 975-362-964-8*

T
İ
M
A
Ş
Y
A
Y
I
N
L
A
R
I

*İrâbat : Alayköyü Cad. No.: 11
Cağaloğlu / İstanbul
Telefon : (0212) 513 84 15
Faks : (0212) 512 40 00*

*www.timas.com.tr
timas@timas.com.tr*



**TİMAŞ YAYINLARI/1005
YAŞADIĞIMIZ DÜNYA DİZİSİ/33**

©Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Yayınları'na aittir.
İzinsiz yayınlanamaz.Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

komploların yüzyılı
yüzyılın komploları

ATILLA AKAR

T İ M A Ş Y A Y I N L A R I
İ S T A N B U L 2 0 0 3

- Veracruz'a saldırı ➤ 66
 İspanya-ABD savaşı ➤ 67
 O bunu hep yapıyor! ➤ 69
 Basının savaş çığırtkanlığı ➤ 70
 "Küba'nın Jeanne d'Arc'ı" ➤ 73
 Maine'de esrarengiz patlama ➤ 74
 Armut piş, ağzıma düş! ➤ 76

Üçüncü Bölüm

- ABD'nin 1. Dünya Savaşına Girmesi:
 Lucitania Komplosu ➤ 83
 Lucitania, batıyor ➤ 84
 Almanlara kolay hedef ➤ 85
 Mecburi bir hatırlatma ve kıyaslama: Pearl Harbour ➤ 88
 Olayın arka planı ➤ 91

Dördüncü Bölüm

- Fransa'da Cagoule Komplosu ya da
 Erken Bir "Pro-Gladio" Operasyonu ➤ 29
 Kamyondan düşen mermiler ➤ 96
 Euge'ne Deloncle ve Kukuletalılar Örgütü ➤ 98
 Plan detaylarıyla hazırды ➤ 99

Beşinci Bölüm

- Nazileri İktidara Taşıyan Komplo: Reichstag Yangını ➤ 101
 Polis devletine dönüşen yapı ➤ 103
 Göring'in gizli tünelleri ➤ 104
 Nazi şefleri yaygara koparıyor ➤ 105
 İşaretler belirgin ➤ 108

Altıncı Bölüm

- İran'da Musaddık'a Darbe veya Kod Adı "TP-Ajax" ➤ 111
 Adı: Musaddık. Suçu; petrolleri millileştirmek ➤ 112
 Şah alternatif oluyor ➤ 114
 Bir Schwarzkopf-Zahidi komplosu ➤ 116
 Musaddıkçı generalin öldürülmesi ➤ 117
 Üç dolara darbe figüranları! ➤ 119
 Ücretsiz ABD kütaneleri- <https://antey.org>

Yedinci Bölüm

ABD'nin Yüzüne Gözüne Bulaştırdığı Komplo:

Domuzlar Körfezi ➤ 125

Hesapta olmayan devrim! ➤ 126

Kastro'ya suikast planları ➤ 128

Ekonomik sabotajlar ➤ 129

CIA, Kübalıları örgütüyor ➤ 130

Saldırı için geri sayım başlıyor ➤ 133

ABD'nin çizilen karizması: Toplama ordu püskürtülüyor ➤ 134

Küba'ya komploda 'Baba Bush'un izleri ➤ 137

General Lemnitzer diye biri ➤ 139

Aynı zihniyetin iktidarı ➤ 142

Sekizinci Bölüm

Vietnam Savaşının Gerekçesi:

Tonkin Komplosu ➤ 145

Sürekli işgal altında bir ülke ➤ 146

Ne Fransa Ne Japonya ➤ 147

Fransızların Dien Bien Phu Yenilgisi: ABD bölgeye yerleşiyor ➤ 147

Cenevre Konferansı ➤ 148

34 Alpha Planı: Komplo başlıyor! ➤ 149

Maddox Destroyeri: Bir saldırı hikâyesi ➤ 153

Olmayan saldırı başlıyor! ➤ 154

Dokuzuncu Bölüm

İsrail'in ABD'ye Komplosu: GTR5/USS Liberty ➤ 161

Neden saldırdılar? ➤ 162

Nasıl oldu? ➤ 165

Taammüden saldırı ➤ 168

Onuncu Bölüm

BiR CIA-ITT Komplosu: Şili ➤ 171

Adım adım darbe süreci ➤ 172

Allende ne istemişti? ➤ 174

Hükümete kuruş yok,orduya milyonlarca dolar! ➤ 176

40'lar Meclisi ➤ 179

Başkanın öldürülmesi ➤ 183

- ITT diye bir şirket! ➤ 187
 Gerçek ortaya çıkıyor ➤ 189
 CIA'cuları istihdam ediyor ➤ 190
 Soruşturma başlıyor ➤ 192
 ITT Yöneticisinin ifadesi ➤ 195
 Sorumluluk belirgin ➤ 197

On Birinci Bölüm

11 Eylül: Komploların Çapı, Tekniği ve Hedefi Değişiyor ➤ 199

- Çağdaş bir cadı masalı ➤ 200
 11 Eylül: Global komplonun sıçrama taşı ➤ 203
 11 Eylül, komploların çapını değiştirmiştir ➤ 205
 Komplonun farklılaşan tekniği ➤ 206
 'Uzaktan kumanda' ihtimalinin onlar da farkında ➤ 211
 Komplonun amacı da değişiyor ➤ 219
 Öksezişel bir varsayım ➤ 220
 İngiliz Bakanın Tepkisi ➤ 221
 İngiltere'ye saldırı olabilir ➤ 225
 Olmayan "teröristler"e olmayan cevaplar! ➤ 225
 Psikolojik savaşı kaybettiler ➤ 226
 'Yalan İmparatorluğu'nun bir aracı olarak komplo ➤ 227
 CIA-Vole haberler! ➤ 232
 Utanmazlık alenileşiyor ➤ 234
 Yalanı deşifre eden bilim adamının şüpheli ölümü ➤ 238
 Esir asker Jessica'nın düzmece hikâyesi ➤ 240
 Türkiye, komploların neresinde? ➤ 242
 Süleymaniye Olayı:
 11 askerın esir alınması, 'sessiz çatışma'nın dışavurumudur ➤ 245

On İkinci Bölüm

ABD'nin Komplo Okulu: Fort Benning ➤ 253

On Üçüncü Bölüm

ABD'nin Komplolarla Örüldü Kirli Sicili ➤ 259

Sonsöz ➤ 265

Kaynaklar ➤ 269

“Amerikalı yöneticiler azar azar, halkın onaması olmaksızın, gizlice ve yalnız başlarına bazı kararlar alma gerektiği duygusuna bırakmışlardır kendilerini. Bu paha, ulusun yaşamasının sağlanabileceğine inanıyorlar. Fakat bu gizli kararların alanı gittikçe daha çok genişlik almıştır ve görünmeyen hükümetin boyutları orantılı olarak büyümüştür.”

David Wise - Thomas Ross (ABD'nin Gizli Hükümeti)

❖ Önsöz ❖

“Amerikalıların içinde ne steplerin romantizmi ne de satranç oyuncularının hesaplayıcı sabrı vardır. Daha çok pokere yaraşır bir risk tutkusu ve etkinlikte buldozerinkiyle kıyaslanabilir bir duygusuzluğa sahiptirler. Bir engel kendini gösterdi mi, daha sonra onu kökünden yıkmak, çevresinden dolaşmak yerine onu toz etme eğilimindedirler. Sonradan da tanrının dileğini yerine getirdiklerini ilan ederler. Böylece tarihleri; şurada burada genellikle ilkel, aceleci, kaba, kötü kurulmuş ama aslında onlara iyi bir bilinç vermekten başka bir şey olmayan kışkırtmalarla vahşi bir şiddetten kurulmuştur.”

Bernard Thomas

(Tarih Boyunca Polis Provokasyonları)

BEN bir tarihçi değilim ama tarihe, özellikle de siyasi tarihe, çok meraklı biri olarak söyleyebilirim ki tarihe artık başka bir gözle bakmanın vaktidir. Fark ettiğim şudur: Bugüne değin her boy ve soydan ‘resmi’ tarihçinin bize öğrettiğinin aksine tarih, hiç de sanıldığı gibi hareket etmiyor. Birçok ‘tarihçi’ye kalırsa tarih, fazla bir müdahaleye gerek kalmadan adeta kendi kendine akan bir ırmak gibi seyrediyor. Böylesi bir tarih anlayışı bize; sadece ve sadece, tarihin görünür sonuçlarını sunuyor ve arka planda nelerin dönmüş olabileceğine, bilinmeyen faktörlerine hiç yer vermiyor. Ya da çok az yer vererek esas olup bitenden hiç bahsetmiyor veya çarpıtarak aktarıyor. Onlara kalırsa tarih yalnızca görünür liderlerden ve görünür olaylardan

ibaret. O isim ve olguları doğuran gizli ilişkilerden, gizli örgütlerden, gizli liderlerden, komplolardan tek kelime dahi edilmiyor. Bu bay ve bayanlara kalırsa tarih; ya 'sınıfların çatışması'na ya da 'liderlerin üstün vasıfları'na bağlı bir süreç. Onların tarihini okurken sanki tarihi önceden döşenmiş raylar üzerinde, tıngır mıngır ilerleyen bir tren zannedebilirsiniz! Ve akıp giden trenlerin vagonlarında en fazla belli belirsiz yüzler seçebilirsiniz!

Ben böylesi bir tarih anlayışının özellikle empoze edildiğini ve bunun da tarihi bize ancak belli güçlerin istediği kadar göstermesine yardımcı olduğunu düşünüyorum. Bu tarz bir tarih anlayışı bize o tarihin arkasındaki gerçek 'yönlendirici iradeler'e dair dişe dokunur tek söz bile etmiyor. Ya da en fazla, flu bir şekilde, şöyle bir değinip geçiveriyor. Esas olarak böyle bakılmadığı için tarih ya bir sirk gösterisine ya kulağa hoş gelen hikâyeler toplamına veya içi boş bir dizi sözümona 'tarih teorisi'ne dönüşüyor.

Bu açıdan baktığımızda tarihi böyle anlayan, çoğu şöhretli ve uluslararası ün sahibi birçok 'tarihçi', aslında bizim bilincimizi bir başka açıdan bulandırmanın misyonunu üstlenmiş bulunuyor. Hatta bunlardan bazıları işin gladyatörlüğüne soyunup, bizim gibi bakanları 'komplocu' düşünmekle suçlayıp, kendi dogmaları dışındaki her 'aykırı' yorumu engelleyebilmek için elinden geleni yapıyor. Kimi koca koca akademik unvanların sahipleri, kimi bol maaşlı vakıfların 'araştırmacıları' kimi de ne olduğu çoktan belli 'think-tank' kuruluşlarının üyesi olan bu zatlar, tarihi işlerine geldiği gibi eğip bükmek için üstün gayret sarf ediyorlar. Ne gariptir ki içlerinde kalburüstü aydınların bulunduğu bir kesim, onların bu gevelemelerini son derece 'ciddi' tarih yorumları veya tezleri olarak algılayıp pohpohluyor. Her sözlerinde bir 'hikmet' arıyor!

Bize, yani tarih çarkının çoktandır başka türlü döndüğünü fark edenlere gelince.. Biz, bize söylenmeyenlerin söylenenlerden çok daha fazla olduğunu düşünüyoruz. Dahası söylenenlerin bile yeni bir bakış açısıyla ele alınıp, içindeki bulandırılmalardan arındırılmaya muhtaç olduğunu görüyoruz. Mesallara artık kanımız tok

ve bu yüzden şişirilmiş kahramanlar yerine çocuklar için üretilmiş çizgi filmleri izlemeyi yeğliyoruz!

Ben kendi payıma, tarihe, komplolar ve komplocu yapıların bir yan ürünü olarak bakıyorum. Bu yapılar tarihe -özellikle kırılma anlarında- belli müdahalelerde bulunuyorlar ve planlarına uygun şekilde seyretmesini sağlıyorlar. Tarihin nasıl bir şey olduğunu en iyi onlar biliyor. Yüzyıllardır dünyayı belli bir noktaya çekmeye çalışan bu güçler, tarihi; tümüyle kendi 'kehanetler'ini ispatlamaya yarayacak bir süreç olarak algılıyorlar. Yaptıkları her şeyle, attıkları her adımla, buna yönelik ve şimdiden epey mesafe katetmiş görünüyorlar. Onlar tarihe tümüyle bir satranç tahtası olarak bakıyorlar ve her hamlelerini inceden inceye hesaplayan satranç oyuncularını gibi hissediyorlar kendilerini.

Bu koşullarda iddia ediyorum ki tarih, ancak o küçümsenen 'komplocu yorumlar'la anlaşılabilir. Hatta daha da ileri giderek şöyle söyleyebilirim: Tarihi anlamanın biricik yolu artık 'komplocu' yorumlardır. Komplocu yorum, gösterilmek istenildiğinin aksine, ayakları havada iddialar toplamı değil dünyayı ve tarihi kavramanın bir yöntemidir. Bugün öylesi bir noktadayız ki dünyada olup biteni ancak 'komplo teorisi' diye küçümsenen yaklaşımlar açıklayabilir. Dünyayı kavramanın bir aracı olarak komplo yorumu ciddi bir iştir. Bilgi, zekâ ve önsezi gerektirir. Bir yerde komplo varsa onu açıklamaya çalışan teoriler de olacaktır. Unutulmamalı ki komplo yorumlarını doğuran komplo teorisyenlerinin 'hastalıklı beyinleri' değil devletlerin, derin yapıların yaptıklarıdır. Onların 'çok gizli' operasyonları, planları olmasaydı, bizler de bunlardan anlam çıkarmaya çalışan teoriler üretmeyecektik. İş, temelinde bu kadar basittir.

İşte 'Komploların Yüzyılı, Yüzyılın Komploları' bu amaçla yazıldı. Bize gösterilen tarihin aslında hiç de bilindiği gibi olmadığını anlamak için kaleme alındı. Yaklaşık yüzyıllık bir tarih kesiti öne çıkarıldı. Bu, yüzyıldan önce komploların olmadığı anlamına gelmiyor tabii ki! Bu iki kayırdan dolayı böyle tercih edildi.

Birincisi, konuyu dağıtmak faydasızdı. İnsanlık tarihine yayarak komplolar tarihini yazmak için aslında bir ‘komplolar ansiklopedisi’ yazmak gerekiyordu. Bu, şahsi imkânlarımı aşıyordu. İkincisi; son yüzyılın bu konudaki panoramasını vermek güncel açıdan çok önemliydi. Son yüzyılda yaşananlar ve bugün gelinen nokta doğrudan bir dizi komplonun ürünü olmuştur. 11 Eylül’de zirvesine çıkan komplocu eğilim yakın dönemde yaşananlara damgasını vurmuş görünüyor. Eğer son yüzyılda yaşanan komplolar olmasaydı inanın ki bugünkü dünya bambaşka bir dünya olurdu. Ne Amerika bugün geldiği noktaya gelebilir ne de insanlık bunların sonuçlarından dolayı bu kadar acı çekerdi.

Kitabımızda göstermeye çalıştığımız gibi ABD, bugünkü ‘imparatorluk’ aşamasına gelmesini tümüyle yarattığı komplolara borçludur. Bu yüzden komplo; basit, olmuş bitmiş teknik bir süreç veya kavram olarak ele alınamaz. Komplolar emperyalist stratejinin temel dayanaklarından biridir ve emperyalizm ancak komplolar ve komplocu yöntemler kullanarak dünya üzerindeki hâkimiyetini pekiştirebilmektedir. Tam da bu nedenle emperyalizm, komplosuz yapamaz. Gelişebilmesi, varlığını sürdürebilmesi komplolar konusunda göstereceği performans ve maharetine bağlıdır. Doğrusu emperyalizm bu konuda hayli uzmanlaşmış görünüyor. Bunun içindir ki bünyesinde ‘istihbarat faaliyeti’ adı altında özü itibarıyla komplocu organizasyonlar, anayasal veya anayasal olmayan özel operasyon birimleri, ordular, uzmanlaşmış kadrolar barındırıyor. Bunun içindir ki onlarca ‘think tank’ kuruluşu komplolara zihni ve stratejik malzeme sağlıyor. Bunun içindir ki devlet bütçelerinin milyarlarca dolara varan bölümleri bu örgütlerin finansmanına ayrılıyor. Eğer komplolar stratejilerinin önemli sacayaklarından biri olmasaydı bütün bu yapıları beslemeye de gerek olmayacaktı.

Bu yüzden komploları analiz edebilmek ve onun işleyiş mekanizmasını açığa çıkarmak günümüzde artan bir önem kazanıyor. 11 Eylül komplosundan bu yana dünya komplolar ve yalan üzerine kurulu bir sürece her zamankinden daha artan oranda girmiş bulunuyor. Bu sürecin özellikle üzerinde yaşadığımız Ortadoğu

coğrafyasında giderek daha da derinleşeceğini söyleyebiliriz. Komplolar açısından günümüzün diğer bir önemi ise şudur: Artık komplolar, klasik-sömürgeci veya klasik-emperyalist operasyonların aksine dar bölge veya kıtalarla sınırlı olmaktan çıkmış, teknolojinin ve ulaşımın getirdiği imkânlarla kıtalararası bir özellik kazanmıştır. Günümüzde artık dünyanın her noktası bir komplo mecrası haline gelmiştir.

Komploların başka bir özelliği ise komplo tertiplemede insan unsuruna olan ihtiyacın giderek azalmasıdır. Uzaktan kumandalı uçaklar, elektronik düzenekli patlayıcılar, vuruş gücü yüksek özel üretilmiş silahlar, gözetleme uyduları sayesinde edinilen istihbari bilgiler, dijital şifre kırıcılar, biyolojik ve kimyasal silahlar vb. hep komplo organizatörlerinin hizmetine amadedir. Öte yandan medyanın kaydettiği gelişme, komplo için gerekli olan 'psikolojik harp' ve 'yanıltıcı enformasyon' çabasını olağanüstü ölçülerde genişletmiştir. Komplolar artık son Irak operasyonunun iyice gösterdiği gibi yalan ve uydurma haberler, sahte deliller ve ispata bile gerek duyulmayan iddialarla yürütülmektedir. Medya ise komplo sürecinin temel ayaklarından biri haline gelmiştir.

Kitapta dikkat edilen önemli bir nokta ise komploların tarihsel bir perspektifle ele alınmasıdır. Bu yüzden ABD emperyalizmine yön veren psikolojik ve inançsal saiklerle işe başlamayı uygun gördük. Amerika'nın bir kıta olarak 'keşfi'nden başlayarak günümüze kadar uzanan macerası içinde komploların rolü ve önemini ortaya koymaya çalıştık. Böylelikle hem ABD'nin bir günde emperyalist olmadığını hem de emperyalist olurken nasıl komplolar kurduğunu birer birer ortaya koymaya çalıştık. Aynı noktada önem verdiğimiz bir başka özellik ise komplocu zihniyetin dinsel kaynaklardan nasıl beslendiğini, bu kaynaklara dayanarak realize edildiğini göstermek oldu. Tam bu noktada 'Main gemisi komplosu'nun ABD'nin kompolarla örülü kirli sicili için nasıl bir 'ilk' basamak olduğunu ve ondan sonra emperyal bir güç olarak dünya sahnesine çıktığını olayın öyküsüyle birlikte aktarmış olduk. Bu anlamda Main komplosu, ABD için olduğu kadar

dünya için de bir dönemeç noktası olmuştur. Çünkü ABD, o günden beri komplolarına aralıksız devam etmektedir.

Aynı durum ABD'nin 1. Dünya Savaşına girişinde de geçerlidir. Bu ise 'Lucitania' gemisinin Alman denizaltıları tarafından batırılması olayıdır. Görünürde savaş koşullarında son derece normal bir operasyonun ayrıntısına girildiğinde çok özel hazırlanmış bir komplo olduğu görülecektir. (Dikkatinizi çekerim, gene bir gemi söz konusu!) Görüldüğü üzere komplolar daha bu yüzyılın başından itibaren sürece damgasını vurmuş görünmektedir.

Kontrgerilla tipi örgütlenmeler genellikle Nato ile birlikte başlamış ve soğuk savaşın bir yan ürünü olarak görülür. Oysa durum böyle değildir. Bunun öyle olmadığını "Fransa'da Cagoule Komplosu ya da Erken Bir Pro-Gladio Operasyonu" başlıklı bölümü okuduğunuzda çok daha iyi anlayacaksınız.

Komplolar bakımından kimse ABD'nin kariyerine erişemese bile başka kesimler de komplolara sık sık başvurmuştur. Bunların en önemlisi ve ilginçlerinden birisi Nazileri iktidara taşıyan Alman parlamento binasının (Reichstag) yakılma olayıdır. Bu komponun sorumluluğu 'komünist' ve 'anarşistlere' yıkılmış ve böylelikle Naziler için gerekli son tasfiye hareketleri bu sayede yapılabilmektedir.

Ortadoğu açısından önem taşıyan bir başka komplo ise CIA'nın 1953 yılında İran Başbakanı Musaddık'a karşı tezgâhlandığı darbedir. Kökeninde İran petrollerinin millileştirilmesi vardır. Adeta bir sirk gösterisini andıran bu darbe ve yarattığı sonuçlarla ilgili tartışmayı kitabın ilgili bölümünde bulabilirsiniz.

ABD'nin saldırgan ve komplocu yapısının artık iyice tescillendiği bir eylemde Küba'ya karşı yapılan 'Domuzlar Körfezi' operasyonudur. Küba'da kendisinden bağımsız bir sistem kurulmasını hazmedemeyen ABD, Küba'daki yönetimi yıkmak için her yola başvurmuş ve en sonunda da 'Domuzlar Körfezi' çıkarmasıyla yönetimi devirmeyi planlamıştır. Küba halkının direnişi sonucu defedilen saldırı, planlanma ve eylem aşamalarıyla tipik bir komplo örneğidir. Bu olayın ayrıntılarını da kitabımızda gösterdik.

Arkasında gözü dönmüş Pentagon generallerinin olduğu komplolar, bugün iyice gün ışığına çıkıyor.

Komplolar tarihi açısından ilginç bir örnek ise Amerika'nın Vietnam savaşına girmesini sağlayan 'Tonkin Komplosu'dur. Kuzey Vietnam kara sularında olmayan bir saldırı hikâyesi yazan ABD buna dayanarak Vietnam'a saldırmak için kendine gerekçe hazırlamıştır. (Alın size bir gemi olayı daha!) Bu olayın nasıl planlandığını ve nelerin cereyan ettiğini kitabımızda ayrıntılarıyla anlatmaya çalıştık. ABD her ne kadar Vietnam'dan tam bir bozgunla çıkmak zorunda kalmışsa da bu bölgeye ve insanına çok önemli zararlar vermiştir. Sonucu ne olursa olsun savaşa girmesini kendi yarattığı bir komploya borçludur.

Peki herkese komplo kuran ABD hiç komploya maruz kalmış mıdır? Bu sorunun yanıtı 'evet'tir! Komployu kuran, en yakın ortağı, Ortadoğu'yu kana bulayan, bir anlamda varlığını sürdürmeyi ABD'ye borçlu olan İsrail tarafından hem de. 1968 savaşı esnasında yaşanan bu olayda Amerikan gemisi GTR5/USS Liberty, "İsrail'in hoşuna gitmeyecek şeyleri saptadığı için" kasıtlı olarak vurulacaktır. Bu anlamda kitabın en ilginç bölümlerinden biri olan GTR5/USS Liberty'nin öyküsünü merakla okuyacağınızdan eminim.

Demokrasiye bağlılık açısından bakıldığında ise en ilginç komplo Şili'de Allende'ye karşı yapılan darbenin organizasyonudur. Darbede CIA ve ABD şirketi ITT birinci derece rol oynamıştır. Böylelikle ABD'nin zaten demokrasi istemediği, demokrasiye saygısı olmadığı, ülkelerin iç işlerine karıştığı, darbeler hazırladığı bir kere daha ispatlanmıştır. Bu bölümü, ABD'nin 'dünyada demokrasiyi yerleştirmeye çalıştığını' iddia eden 'tatlı su demokratları'na ithaf ediyorum. Belki kulakları çınlar!

Madem komplolardan söz ediyoruz, o halde size bir soru: Komplonun okulu olur mu?

Elbette olur ve bu okullardan dünyaca ünlü eli kanlı darbeciler, işkenceciler ve kontra-gerillacılar iftiharla diploma almışlardır.

Bu okulların ilginç yapılanmasını ve müfredatını da kitapta bulacaksınız.

Daha sonraki bölümü ise okuyucunun ABD'nin emperyal ve komplocu yükselişini daha net görebilmesi için bir tür 'kirli sicil kronolojisi' diyebileceğim saldırganlık tarihinin dökümüne ayırdık. Böylelikle okur ABD'nin bugüne gelirken nasıl bir çizgi izlediğini daha somut bir şekilde görebilecektir.

Son olarak ise 11 Eylül'ün ve yeni yüzyılın değişen komplo anlayışının analiziyle kitabı noktalamak istedim. Bana göre komploların şahikası ve 'içeriden' yapılmış olan 11 Eylül, komplonun da bütün konseptini değiştirmiştir. Üstelik değişen sadece konsepti değildir. Çünkü 11 Eylül, kendinden önceki hiçbir komploya benzememektedir. Bu anlamda komploların şahikasıdır. Sıra dışı bir zekâ tarafından son derece sıra dışı olarak planlanmıştır. Hem çapı hem tekniği, hem de hedefi diğer bütün komplolardan farklıdır. Bunun niçin böyle olduğunu da ilgili bölümde okuyacaksınız. Bu anlamda 11 Eylül sadece dünya için değil, komplolar ve komplocu yapılar için de bir 'milat' olmuştur diyebiliriz.

Sonuç olarak kitaba bir bütün olarak bakıldığında komplolara en inanmayan kişiler açısından bile bir tarihsel döküm, somut veriler, mantıksal veya reel kanıtlar sunduğumuz görülecektir. Komplonun dünyadaki derin çatışkılar (paradokslar) içinde tali bir unsur veya basit bir detay olmayıp, önemli siyasi kırılma anları yaratan esasa ilişkin bir yöntem olduğunu göz önüne serdiğimi düşünüyorum.

Dahası komploların dünyayı yaşanabilir, daha iyi bir dünya yapmadığını görüyorum. Komplolar sonucu bir avuç 'saklı seçilmiş' ve 'çıkar grubu' kazançlı olurken insanlık çok büyük zararlara uğramış, komplolar onlara savaş, yıkım, açlık, sefalet, özgürlüklerini kaybetme sonucunu getirmiştir. Kimileri dünyayı yönetmek için komploların gerekli olduğunu ileri sürebilir. Ben buna inanmıyorum. Karanlık yapıların strateji ve taktikleri içinde komplolar dünyayı daha iyi bir dünya yapmıyor. Tam tersine ve her defasında insanlığı yeni bir acı dolu süreç için içine yuvarla-

nıyor. Bu anlamda benim komplolara karşı çıkışım siyasi bir misyonun gereği ya da karşı bir inancın taraftarı olmamdan dolayı değil (Kendimi hep bağımsız bir 'aydın' olarak hissettim.) tümüyle insani nedenlere dayalıdır. Bu, komplolarla boğulmuş bir dünyada yaşamak istemeyişimden dolayıdır.

Tam bu noktada, belki size garip gelebilir ama ben 'ABD karşıtı' ya da 'düşmanı' da değilim. Biliyorum ABD aleyhine bunca laf söyledikten sonra bu sözüm size abes gelebilir. ABD de sonuçta kendi halkı ve seçilmiş bir yönetimi olan bir devlettir. Bir demokrasidir, -onun beğenmediğimiz yanları olsa da bunların arkasındaki güç mekanizmalarını görsek bile böyle- dahası, Amerikan yaşam tarzının kendine özgü renkli yanları olduğunu bile söyleyebilirim. Ben sadece ABD'nin emperyalist, yayılmacı, imparatorluk tavrına ve komplocu mantıkla insanlığı içine sürüklediği tutuma, bütün bunları insanlığa dayatmasına karşıyım. ABD'de bu günahı paylaşmayan, bu günaha ortak olmayan ya da durumun farkında bile olmayan milyonlarca insan var. ABD içinde yuvalanmış bir kliğe karşı olmakla tümüyle ABD'ye karşı olmanın farklı şeyler olduğunu düşünüyorum. Dahası ABD'ye egemen olmuş komplocu yapı ve zihniyetin ABD insanına da zarar verdiğini düşünüyorum. Hele de Amerikan insanına karşı olmam hiç mümkün değil. Ben sadece ABD'nin bölgemizden ve ülkemizden elini çekmesini istiyorum. Bunun için ABD'nin neden böyle davrandığını komplocu mantık çerçevesinde anlamaya ve anlatmaya çalışıyorum.

Bir süper güç olarak ABD'nin barışçı yöntemleri, halkların kendi kaderlerini tayin hakkına saygı göstermesi durumunda dünyada görece daha 'olumlu' bir rol oynayabileceğini düşünüyorum. Bunun kolay olmadığını da farkındayım. Hele şu an ABD yönetimine hâkim anlayıştan bunu hiç beklemiyorum. Ancak ABD içinde aynı şeyi isteyen cılız da olsa dinamikler olduğunu biliyorum. ABD'ye egemen 'çete'nin dünyaya da egemen olmak için ABD'nin gücünü kullandığını görüyorum. Olaya böyle baktığımda egemenlik histerisine dayalı yayılmayı, komploları kimin, hangi adla yaptığını hiç önemli değil. Ülkemin

olduğu kadar dünyanın da bir insanıyım. Ve dünyanın içine sürüklenmekte olduğu komplocu süreç beni rahatsız ediyor. Her zaman ve gerçekten karşı olacağım yegâne şey de budur.

‘Komploların Yüzyılı ve Yüzyılın Komploları’nı bu gözle okuyun. Henüz yeni ve çok tatsız girdiğimiz bu yüzyılın komplolarla örülü yeni bir ‘Pax Americana’ çağı olmasına izin vermeyin. Geçen yüzyılın özellikle ikinci yarısından itibaren dünyaya damgasını vuran bu eğilim, SSCB’nin yıkılmasıyla birlikte bir dengesizlik sürecine girmiş bulunuyor. Başına buyruk, hukuk ve etik tanımaz bu eğilim giderek güçleniyor. Buna bir şekilde ‘dur’ demek lazım. Çünkü öyle görünüyor ki birileri bu sürece fena halde yüklenecek ve insanlığı ateşe atmaktan çekinmeyecek. Şimdilik bu karşıt denge ortada görünmüyor. Dengeyi insanlığın yapacağı seçimin belirleyeceğini düşünüyorum. Yoksa şu veya bu ülkenin, Avrupa veya Rusya’nın değil. Tüm insanlık böylesi bir dünyada yaşamak istemediği ve daha eşit, adil ve barışçı bir dünyanın mümkün olduğunu düşünmeye başladığında gerçek dengenin o zaman kurulacağını düşünüyorum. Aksi takdirde komplolarla atbaşı giden süreç kırılma noktası olan bir 3. Dünya Savaşıyla ve peşi sıra gelen insanlığın köleleşmesiyle noktalanacaktır. Her ikisi de sonuçları itibarıyla hoş değil. Şimdi herkes için karar zamanı.

Ayrıca konuya her zaman hassasiyetle yaklaşan yayın yönetmeni Osman Okçu’ya, kitabın editörlüğünü üstlenen Emine Eroğlu’na, kitabın düzeltme işlemlerini yapan Mecit Demir’e, kapak tasarımında konuyu en iyi şekilde vermeyi başaran Kenan Özcan’a, kitabın tanıtımı için gayret gösteren Yasemin Nak’a, yayınevine her uğradığımda dostluğunu ve yardımlarını esirgemeyen Ercüment Dursun’a ve tüm TİMAŞ yayınları çalışanlarına teşekkür ederim.

Atilla Akar

Temmuz 2003

atillaakar@yahoo.com

❖ Birinci Bölüm ❖

Emperyal Komplonun İnanç Temelleri

“Dünyanın Amerikalılaşması bizim kaderimizdir.”

Theodore Roosevelt (Eski ABD Başkanı)

AMERİKAN emperyalizminin tarihsel arka planına baktığımızda ona yön veren bir başka nedenin daha olduğunu görürüz. Bu neden o kadar önemlidir ki eğer o olmasaydı, belki de bugün ‘Amerikan emperyalizmi’ diye bir olgudan söz edemeyecektik. Kısaca ‘Mesihçilik’ diye adlandırılan bu eğilim, Amerika’yı emperyalist bir devlet olmaya adeta zorlamış görünüyor. Amerikan mesihçiliği alışlagelmiş Yahudi veya Hıristiyan mesihçiliğinden farklı olarak tarihte bir devlete ilk defa ‘mesih’ misyonu yükleyen özel bir ruh halinin sonucuydu. Esas olarak Yahudi mesihçiliğinin bir uzantısı olsa da kendine özgü bir dönüşüm geçiren bu anlayış, köklerini öncelikle Amerika’yı yeni bir ‘Vaat edilmiş toprak’ olarak görmekte buluyordu. Bunun kaçınılmaz bir sonucu olarak Amerika’yı meydana getiren topluluklar da bir tür ‘seçilmiş halk’ statüsüne erişmiş bulunuyordu. Bu zorlama mesihçilik, aslında Yahudi mesihçiliğinin tersyüz edilmiş bir haliydi. ABD nüfusu ağırlıkla Hıristiyan olsa da pratikte sanki ‘gönüllü Yahudi’ gibi davranan bir eğilim de ortaya

çıkmişti: Bugün kendine Protestan-Evanjelik tarikatlarda yer bulan bu anlayışın kökleri püriten anlayışa kadar inmekteydi.

Bu zihniyet çoğunlukla açıkça dile getirilen ‘üstünlük’ ve ‘misyon’ kavramlarıyla atbaşı gidiyordu. Dolayısıyla böyle düşünenlere göre ABD’nin ‘Dünya sahnesinde başrolü oynaması’ gerekiyordu. Indiana Senatörü Albert Beveridge, bu hâkim ruh halini zamanında şöyle özetlemişti: “Tanrı, binlerce yıldan beri, Alman halklarını ve İngilizce konuşan halkları sırf kendilerine tembelce ve boş bir hayranlık duysunlar diye hazırlamıştır. O, karışıklığın sürdüğü her yerde düzeni kuralım diye, dünyanın yöneticileri olarak bizleri seçmiştir. Barbar ve yaşlanıp çökmüş halkları güdelim diye, bizi yönetici olmaya yeterli kılmıştır. Böyle bir kuvvet gelmemiş olsaydı, şu dünya, barbarlığın ve karanlığın kucağına düşerdi. Ve bütün öteki ırklar arasından Tanrı, dünyayı yeniden diriltip düzene kavuşturursun diye Amerikan ulusunu seçti.”¹

Bu bakışın kaçınılmaz sonucu; ABD’nin giderek militerize olması, daha geniş bir ordu beslemesi, askeri harcamalara daha çok pay ayırması ve dünyanın işlerine giderek artan ölçüde burnunu sokmasıdır. Kendine böylesine ilahi bir misyon biçen bir devletin ileri gelenlerinin aksine davranması beklenemezdi. Dolayısıyla eğer bugün bir ‘Amerikan İmparatorluğu’ndan söz ediyorsak, ABD’nin bu eğilimini, kurucu atalarından devraldığını söyleyebiliriz. Ve bugün George W. Bush’un kişiliğinde somutlanan anlayışın ipuçlarını daha kuruluş yıllarından itibaren görebiliyoruz.

Bu nedenle ABD’nin emperyal tavrını anlayabilmek ve doğru bir yere oturtabilmek için (Emperyalizmi sadece ekonomik içerikli bir ‘sermaye yoğunlaşması ve ihracı’ olarak görenlere du-

1 Claude Julien; ‘Amerikan İmparatorluğu’. Çev: Tahsin Saraç-Aysel Gülercan. Hitit Yayınları. Ank. 1969, s.70.

Ayrıca bu anlayış bugün sık sık ABD Başkanı George W. Bush tarafından da dile getirilmekte olup, her fırsatta ‘Eski Avrupa’ benzetmesinde bulunmaktadır. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yurulur!) ona yön veren psikolojik, inançsal temellerini iyi anlamak şart görünüyor. Peki o halde Amerika'yı bu yönde bir davranış göstermeye iten ideolojik saikler nelerdi? Bunları bir bir açım-lamak için biraz daha gerilere gitmek gerekecektir belki de.

Kolomb'un 'Yeni Dünyası'!

Daha çocuk denilebilecek bir yaşta denizciliğe merak salan Kolomb, 1476 Ağustos ayında gemisinin batması sonucu Portekiz kıyılarına kendini zor bela atabilecekti. O sıralarda Portekizliler uzak denizlere açılmış, Maderia Adaları'na ayak basmış durumdaydılar. Yengeç dönencesine kadar yaklaşmışlardı. Ama onun ötesinde ne olduğuna dair kimse kesin bir şey söyleyemiyordu. Bunu Portekizliler de merak ediyorlardı. Birçok denizci daha ötelere gidebilmek için Portekiz Krallığı nezdinde girişim başlatmıştı bile. Kolomb, bir süreliğine kayınbiraderinin valilik yaptığı Porto Santo'ya giderek Atlas Okyanusu'nu tanıdı. Buradayken ötelerde bir kara olduğuna daha da emin oldu. Portekiz'e döndüğünde Kardinal Pierre d'Ailly'nin 'Dünyanın Görünümü' adlı eserini ve Marco Polo'nun Doğu Seyahati anılarını içeren kitapları okudu. Asya'nın deniz yoluyla uzaklığını hesaplarken Kanarya Adaları'yla Hindistan arasındaki mesafenin 6.275 km olduğunu buldu. Bu rakam yaklaşık olarak Amerika'nın bulunduğu mesafeydi. Hemen bir yolculuk planı geliştiren Kolomb, 1484'te Portekiz kralına başvurdu. Ancak önerisi reddedilince bu kez yüzünü İspanya'ya döndü ve 1486 baharında Kral Fernando ve Kraliçe Isabel'e teklifini götürdü. Öneriyi incelemek üzere bir komisyon kuruldu. Gelen ilk cevap olumsuzdu ve Kolomb'u derin üzüntüye sevk etti. Ancak sarayda ve dini çevrelerdeki dostları sayesinde önerisini yeniden sunma fırsatı buldu. Fakat özellikle şövalyeliğe getirilme, ailesine miras kalma koşuluyla amiralliğe ve valiliğe atanmayla yetki alanındaki ticari işlemlerden yüzde 10 pay alma talepleri krallık üzerinde olumsuz etki yapmıştı. Ocak 1492'de bu kez Fransa ve İngiltere'ye gitmek üzere yola çıkacak iken geri çağırıldı ve taleplerinin

kabul edildiği bildirildi. İnsanlığın bundan sonraki 500 yıl boyunca kısaca 'keşif' olarak bileceği Amerika kıtasındaki egemenlik başlıyordu.

Kristof Kolomb, 1492 yılının 3 Ağustos günü² emrindeki üç gemiyle³ birlikte İspanya'nın Palos Limanı'ndan yola çıktı. 12 Ekim 1492⁴ günü ise 'yeni dünya'ya ayak basacaktı. Ancak Kristof Kolomb'un bu büyük macerasına dair bugün ortaya atılmış bambaşka iddialar da var. Bu yaklaşıma göre Kolomb, aslında 'nereye gittiğini bilmeyen bir kâşiften çok, gizli amaç taşıyan bir misyon adamı' tanımına daha uygun biriydi. Buna göre bize sıra dışı bir keşif macerası gibi gelen ve 'dünyada yeni bir çağın başlangıcı' olarak tanıtılan Amerika'nın keşfinin gerçekte bambaşka amaçlar uğruna girişilen kabalistik bir operasyon olduğu ileri sürülmektedir. Bu yoruma göre ortada bizim tanıdığımız veya bize tanıtılan Kolomb'dan bir başka Kolomb daha vardı ki bu Kolomb aslında ait olduğu etnik-dini cemaate yeni bir 'yurt' bulma amacıyla okyanusu aşmayı göze almıştı. Çünkü Kolomb aslında bilinenin aksine Cenova'da doğmuş bir İtalyan Hristiyan değil, İspanya'nın Seferad Yahudileri soyundan gelen bir Marrano'ydu.⁵ Babası Domenico Colombo annesi ise Suzanna Fontanarossa'ydı. Katalan Yahudilerindendi.⁶ Aynı şekilde Kolomb'un amirallik

2 Süleyman Mabedi'nin Romalılar tarafından yıkılışının Yahudi takvimine göre bir gün sonrası. Bir gün öncesi olamazdı çünkü bu acılı günde hiçbir Yahudi çalışmazdı. Dolayısıyla seyahat de bir gün sonraya programlanmıştı. Yani bir gün öncesini yas tutarak geçirmişti.

3 Santa Maria, Pinta ve Nina.

4 Bu tarih de çok anlamlıdır. 12-13 Ekim (1307) Ünlü 'Tapınak Şövalyeleri' tutuklamalarının başladığı gündür.

5 O dönem Yahudi dönmelerine verilen ad.

6 Burada Kolomb'un 'Yahudiliği' irksal açıdan bizi kesinlikle ilgilendirmemektedir. Bizi, iddia edilen planla bağlantısı ve keşfin tarihsel sonuçları ilgilendirmektedir. Kolomb tarihe mal olmuş bir kişiliktir. Aksini düşünmek Freud'u ya da Einstein'ı 'Yahudi' olmakla suçlamak gibi bir durum olur. Bu da saçmadır. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gemisi Santa Maria'daki en yakın çevresi de kendi gibi Marrano veya Yahudilerden oluşmaktaydı.⁷ Üstelik Kolomb, çevresinde kendini Hristiyan gibi göstermesine rağmen 'Eski Ahit'i ezbere bilen bir inanç adamıydı. Tüm bunların yanı sıra yazdığı bütün mektupların sol üst köşesine bir monogram olarak, Yahudi alfabesine göre 'Bet' ve 'He'yi⁸ muhakkak koyardı.

Diğer yandan Kolomb'un bu seyahate çıkması için İspanya Kraliçesi'ni ikna edenlerin sarayda önemli mevkilerde bulunan Marranolar olduğu ileri sürülmüştür. Sarayda yetkili mevkilerde bulunan üç 'gizli Yahudi'nin, (Hazine Müfettişi Luis de Santaganel, -ki, yolculuğun finansmanını sağladı- Aragon Hazine Bakanı Gabriel Sanchez ve Kolomb'a Yahudi inancına göre bu yolculuğun önemini anlatan ve onu ikna eden İsaac Abrabanel) tüm siyasi desteklerini Kolomb'dan yana kullandıkları söylenir. Ayrıca Yahudi Abraham Ben Samuel Zacuto ve Joseph Vechinho da kendisine gerekli göksel yol haritalarını sağlayan kişilerdi.

Kolomb'un gerek Yahudi oluşu gerekse bir keşif gezisine çıkması elbette tek başına bir şey ifade etmiyor. Bunun için çok başka şeyleri hesaba katmak gerektiği vurgulanmaktadır. Öte yandan para ve şöhret hırsı da Kolomb'un bu yolculuğa çıkışını açıklamaya yetmemektedir. (Kolomb burada bulacağı değerli madenleri bile Kudüs'teki 'Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşası için harcamayı hayal etmişti.) Bu yaklaşımın savunucularına göre en mantıklı açıklama Kolomb'un gizli bir misyon için bu yolculuğa çıktığıdır.⁹ Bu ise İspanya'dan 'kovulan' Yahudilere yeni bir yer, yeni bir yurt bulma amacıyla izah edilmektedir.

Ama hepsinden önemli bir faktör daha bulunmaktadır: Kabala! Kabala inancına göre tarihi yapmak mümkündür. Tarihte

7 Gemiye bu amaçla özellikle bir Yahudi tercüman alınmıştı.

8 "Yehova Kutsaldır"

9 Kolomb'un ve kayınpederinin bir 'Tapınak Şövalyesi' olduğu iddiası da vardır. Nitekim komutanlık gemisi Santa Maria'nın direğine 'tapınakçılar'ın beyaz üzerükimsi haç kılıbağını çakmışlardır. www.koksi.org

bazı şeyleri hızlandırmak (Siz bunu “Mesih’in gelişi” olarak anlayın) ve olaylara yön vermek eğer şartlar oluşturulabilirse olanaklıdır. Bunun yegâne kaynağı ise tabii ki Tevrat olup, oradaki bazı kehanetlerin sırayla gerçekleşmesi gerektiği inancına dayanır. Kabalacı inanışa göre Mesih’in gelmesi ve ‘Dünya Krallığı’nın kurulabilmesi için şu şartların yerine gelmesi gerekmektedir: 1) Yahudilerin dünyanın dört bir yanına¹⁰ dağılmaları 2) Yahudilerin Filistin’e, yani anavatanlarına dönmeleri 3) Yıkılan Süleyman Mabedi’nin yeniden inşa edilmesi.

Olaya bu açıdan bakanlara göre Yahudilerin “İspanya’dan Büyük Sürgünü” denen olay bambaşka bir çehre kazanmaktaydı. Efsanenin gerçekleşmesi gerekiyordu. Gerekiyordu ama sırf bir avuç Kabalacı istedi diye Yahudiler yerleştikleri yerleri bırakıp, kendilerini sonu belirsiz bir maceraya atar mıydı? Varsayalım ki gittiler; bu, toplu ve bilinçli göç hareketi planını zedelemeyi miydi? Hem hangi ülke hiç şartsız onları kapısından içeri buyur ederdi ki? Bunun için bir ‘sürgün, baskı, zulüm’ senaryosu gerekecekti. Ancak korkutulan geniş Yahudi yığınları bu şekilde harekete geçebilirdi. Hristiyanların Yahudilere kötü davrandıkları ve İspanya özelinde ‘engizisyon’un baskı uyguladığı bir gerçektir.¹¹ Ama bu, her gerçekte olduğu gibi bu gerçeğin de ancak bir yüzüdür. Gerçeğin öteki yüzü ise ‘birileri’nin bunun olmasını istedikleri, hatta olması yönünde çaba sarf ettikleridir. Çünkü birçok gizli Yahudi, İspanyol devlet yönetimi içinde hayli önemli mevkilere sahipti. Devletin alt kademelerinde de çok etkindiler. Ticari becerileri, eğitilmiş olmaları, okuma yazma bilmeleri onlara

10 O dönem için Avrupa’da Yahudiler esas olarak iki topluluk halinde yaşamaktaydılar: Doğu Avrupa’daki ‘Eşkenaz’ Yahudileri ve İspanya’daki ‘Sefarad’ Yahudileri. Onun dışında Yahudilerin hemen hiç bulunmadığı birçok Avrupa ülkesi vardı.

11 Buradaki baskı Yahudinin ırkına karşı değil, dinine karşıydı. Dinini değiştirenler rahatlıkla toplumda yükselebiliyordu. Bunun üzerine binlerce ‘Konverso’ veya ‘Marrano’ ortaya çıktı. Asimile olmuş/makamlaştırmış Yahudiler de etkili oldular.

bu imkânı sağlıyordu. Kilisenin üst sıraları da birçok 'dönme'yle doluydu. Ekonomiye ellerinde tutuyor ve 'saray'da bir dedikleri iki olmuyordu.¹² Yahudi 'danışmanlar' kraliçenin çevresini sarmışlardı. Yahudiler bu konumlarını evlilikler yoluyla daha da sağlamlaştırıyorlardı. Kral Ferdinand'ın durumu buna örnektir; annesi bir Yahudiydi ve Yahudilikte kan anneden geçmekteydi. O yüzden Yahudilerin gözünde Kral Ferdinand 'kendilerinden biri'ydi.

- 12 Bu tip 'saray içi' entrika ve mevzi alışlar Osmanlı döneminde de sürdü. İspanya'dan sürgün gelen Yahudiler bu kez çeşitli yollarla Osmanlı sarayına sızdılar ve muhtelif yöntemlerle padişahlar üzerinde etkili olmayı bildiler. İmparatorluk politikası üzerinde doğrudan bir etkileri olamadığı için daha dolaylı ve ince yöntemlerle Osmanlı yönetimini etkilemeye çalıştılar. Bunlardan biri de kendilerine bir yurt bulunmasıydı. Bunun için savaş kışkırtıcılığından bile çekinmeyeceklerdi. Yalçın Küçük 'Yahudi Partisi'nin (Karşı parti Sokollu taraftarlarıydı) bu girişimlerini şöyle aktarıyor: "Yüzyıllar boyunca Yahudiler bir toprak aramakla birlikte, peşinde koştukları her zaman Kudüs değildi. Kudüs'ün güçlükleri hep olmuştu; yakın zamanlarda Sultan Hamid'in Siyonizmi bir politik hareket haline getiren Herzl'in bütün ayartmalarına sessiz kalabildiğini hep biliyoruz. Ancak bu alanda Herzl'in önünde başka barajlar da bulunuyordu. Papa da Kudüs'ün Yahudilerin eline geçmesine şiddetle karşı çıkıyordu. Bu engeller Yahudi liderlere başka bir yurt arama düşüncesini telkin ediyordu ki, bunlardan birisi Uganda olmuştur. Siyonizm tarihi, Uganda Projesi ile ilgili bilgiler içermektedir. Bundan ayrı olarak 1900 yılında iktisatçı D. Tietsch'in, Yahudileri Kıbrıs'ta toplama projesini ortaya attığını görüyoruz; 1902 yılında Herzl'in Chamberlain'le Kıbrıs için müzakerelere başladığı bilinmektedir. Herhalde Trietsch ve Herzl'in ilham kaynağı ve öncülü Joseph Nassi olmalıdır. Nassi'nin 1559 yılında bütün gücünü Kıbrıs'ı almak için Venedik'le savaş çıkarmak üzere kullandığını okuyoruz. Kıbrıs'ı almak artık Yahudilerin ve Nassi'nin en önemli hedefi olmuştur. Bu kadar değil. Profesör Galante, Nassi'yi anlatırken Türk kaynaklarına dayanarak Selim'in Nassi'ye 'Eğer Kıbrıs'ı alırsak 'Kıbrıs Kralı olacaksın!' dediğini aktarıyor... Demek Kıbrıs'ın şarapları değil, Yahudilere bir yurt ve kral bulma kaygısı Kıbrıs'ın zaptına neden olmuştu. Selim'in ayaşlığı ise bu gerçeği gizlemek üzere ileri sürülüyordu. Kıbrıs alındı, Selim derhal beş yüz Marrano'yu Kıbrıs'a yerleştirdi; fakat Nassi kral olamadı." Şebeke. 'Network' Yalçın Küçük; YGS Yayınları. İst. 2002. s.66

Tabii bu iddiada garip bir çelişki vardı. Yahudiler böylesi güçlü bir konumda bulunuyorlarsa 'sürgün'ü niçin önlemediler? Bu güçlerini sürgünü engelleme yönünde pekâlâ kullanabilirlerdi. Burada alternatif tek soru kalmaktadır: Gerçekten önlemek istediler mi? Eldeki bazı ipuçları Yahudi cemaati içinde bazı 'uluslar'ın bunu istememiş olabileceklerine delalet ediyor. Yahudilerin dönmeliği seçmesi de toplum gözündeki konumlarını kendi lehlerine çevirememişti. Bu kez de halkta onlara karşı bir nefret dalgası oluşmuş, onları 'ikiyüzlü', 'samimi Hristiyan olmayan kimseler' olmakla suçlayanların sayıları hızla artmıştı. İşin garibi bu akımda başı çeken rahiplerden bir kısmı da (Alonso de Spina, Pablo de Santa Maria) 'dönme'ydi. Sürgünün toplumsal tepki dalgasını bunlar örgütlemişlerdi. Engizisyonun tavrı ise daha da 'anti-semitik'tir. Ve engizisyonunda bu işlerden bir numaralı sorumlu kişi olan Thomas de Torquemada da bir dönmedir. Olaya böyle bakıldığında sürgün olayının neredeyse tümüyle bir 'dönme operasyonu' olduğu söylenebilir. Bütün bunlar ise sürgünün aslında Kabalacı bir avuç hahamın isteği doğrultusunda ve 'Kehanetlerin gerçekleşmesi' geliştirilmiş 'provokasyon' olduğu iddiaları bu noktada ayrı bir önem kazanıyor. Tabii ki bunda bu hahamların elinde oradan oraya sürüklenen asıl Yahudi toplumunun hiçbir suçu, kabahati olamazdı. Onlar sadece dinlerinden dolayı horlanmayacakları, rahat yaşayabilecekleri bir yer özlemi içindeydiler. Ama Kabalacılar için durum hiç de öyle değildi. Kabalacılar için sürgün kötü bir şey değil, Tanrı'nın Yahudilere bir işareti ve mesihi dönemin başlangıcıydı.

Kızılderili soykırımı

Aslında bütün bunlara kimileri 'komplo teorisi' deyip burun kıvrabilir. Bir kısmının 'spekülatif' yanlar taşıması da mümkün. Hele de dönemin sömürgeci-fetihçi mantığı içinde bir yerlere de oturtulabilir. Üstelik Amerika'nın keşfiyle başlayan kıtanın yenisinden oluşumu süreci tek başına 'Yahudi faktörü'yle de açıklanamaz.

(Eğer ortada bir ‘katliam’ söz konusuysa Hıristiyan-Katolikler de bu işten bir o kadar ve asıl sorumlu görünüyor.) Ama burun kıvrılamayacak bir şeyi var ki o da Kolomb’un yeni kıtadaki Kızılderili soykırımının başlatıcısı olduğu gerçeğidir. Ve bu gerçek hiçbir spekülasyonla örtülemez. Bize ‘insanlığın vahşilikten uygarlığa geçişinde bir basamak’ olarak tanıtılan Kolomb’un Amerika’yı ‘keşfi’¹³ aslında bir başka açıdan yeni bir vahşiliğin örneklerini sergiledi.

Şurası kesindir ki Kolomb’un seyahati denilen şey, tarihteki en büyük katliamın, Kızılderili katliamının da başlangıcı olmuştur. Durum bize Hollywood filmlerinde gösterilen ‘vahşi Kızılderili’ ve kendini savunan ‘uygar beyaz’ görüntüsünden çok farklıdır. Kolomb’un Amerika’yı keşfettiğinde bu topraklar üzerinde 30-50 milyon arası bir Kızılderili nüfusu yaşamaktaydı. Bugün ise sayıları 2 milyonun çok altındadır ve ülkenin belli bir bölgesinde yalıtılmış olarak yaşamaya mahkûm edilmişlerdir. Kıtaya gelen her bir beyaza karşılık onlarca Kızılderili katledilerek yeni gelenlere yer açılmıştır. Kitanın asıl sahiplerine reva görülen ise zulüm, işkence ve soykırımdır. Bu katliamcı bakışın temelinde ise yerlileri ‘insan’ olarak görmeme yatmaktadır. Öte yandan ‘putperest’ olarak görülen yerliler, zorla Hıristiyanlaştırılmaya çalıştırılmışsa da bu plan özellikle Kuzey Amerika için kolaylıkla tutmamıştır. İspanya’nın resmi tarihçisi Fernandez de Oviedo şu cümleleri sarf etmiştir: “Putperestlere karşı kullanılan barut, Tanrı için yakılan tütsü sayılır.”

13 Keşif aslında üç aşamalıydı. Birincisi ilk yolculukta olduğu gibi yeni kıtanın varlığının ispatlanması ve buraya dair bilgi toplamak. İkinci yolculuk koloniler kurma ve Hıristiyanlığı yayma amacı taşıyordu. Nitekim bu yolculuğa 17 gemi ve 1500 kişi katıldı. Üçüncü yolculuk ise çıkan sorunları halletme ve yeni yayılma alanları saptama hedefi güdüyordu. Bunun haricinde Kolomb’un daha ‘kişisel’, kendi imkânlarıyla bir dördüncü yolculuğu daha vardır. Bu da Hint adalarının yönetim ve mülkiyetine ilişkin hak iddia etme amaçlıdır.

Kolomb, kolonileşme süreci içinde yerlileri altın vermeye zorlamanın yanı sıra onları köleleştirdi de. Amerikan tarihçisi Howard Zinn'in bizzat Kolomb'un günlüğünden yola çıkarak anlatıkları durumu acı bir şekilde özetlemektedir: "Bu günlük çok şey açıklıyordu. Kolomb, Bahamalar'da karaya çıktığında, kendisini ve adamlarını iyi niyetle karşılayan Kızılderililerden söz ediyordu. Bunlar Tainolar diye de adlandırılan Arawak yerlileriydi. İspanyolları başka dünyalardan gelmiş yaratıklar gibi gören Kızılderililer, sığ kıyıda, denizde yürüyerek teknelere yaklaşmış, ilk karşılaştıkları yabancılara çeşitli hediyeler sunmuşlardı. Columbus, Arawakların barışçı ve yumuşak huylu insanlar olduğunu yazıyor ve 'Silah taşımıyorlardı.' diyor. 'Silahın ne olduğunu da bilmiyorlar. Onlara bir kılıç gösterdim, keskin tarafından tuttular ve ellerini yaraladılar.' Sonraki aylar boyunca Columbus, günlüğünde yerli Amerikalılardan saygılı bir hayranlıkla söz ediyor: 'Bu yerliler dünyanın en iyi, en nazik insanları!' diye yazıyor. 'Kötülüğün ne olduğunu bilmiyorlar, çalmıyorlar, öldürmüyorlar. Komşularını kendileri kadar çok seviyorlar. Dünyada onlar kadar tatlı dilli insanlar yoktur. Her zaman gülüyorlar.' İspanya'daki patronlarından birine yazdığı bir mektupta da Columbus, yerlileri tanıtmak için şöyle diyor: "Son derece sade, dürüst ve aşırı düzeyde eli açık insanlar. Herhangi birinden, sahip olduğu herhangi bir şey istenince, hemen veriyorlar. Başkalarına olan sevgileri kendi özlere olandan çok daha fazla.' Ama bu övgüleri sıralayan Columbus, günlüğün bir yerinde de şöyle diyor: 'Bunlardan çok iyi hizmetkâr olur. Sadece elli adamla bütün bu yerlilerin hepsine kolayca boyun eğdirebiliriz ve her istediğimizi yaptırabiliriz.'"¹⁴

Böylelikle Kolomb, ağızındaki baklayı çıkarıyor ve gerçek niyetini ortaya döküyordu. Yeni bir dünya aramak için yola çıkan Kolomb'un diğer bir amacı da bu kıtada bulacağı kaynakları yağmalamaktı. Bu nedenle yerlilerin elinde bulunan altınları

14 'Fetihler Yargılanıyor/ 500. Yılında Karşı-Amerika'. Howard Zinn-Manning Marable-Mike Davis-Zehra Yılmaz, *Türkiye'de Sosyalizm ve Yabancılaşma*, s. 57, İst. 1992.

toplamakla işe başladı. Ufak tefek süs eşyalarını daha büyük altınların gizlendiğine delalet sayan Kolomb, yerlileri altın getirmeleri için vergiye bağladı. Bu emre uymayanların cezası ise ağır oldu: Kolları kesilmek! Kolomb'un kıtaya ayak basmasının daha 8'inci yılında 340 tane darağacı inşa edilmişti. Kızılderililerin çoğu bu nedenle dağlara kaçtı, av köpeklerinin yardımıyla yakalanıp getirilenler ağır işkence gördüler. Bir kısmı Kolomb ve adamlarının eline geçmektense topluca intihar etme yolunu seçti. Sırf Hispaniola Adası'nın durumu bile yeterince açıklayıcıydı. 1492'de 300 bin olan nüfusu 4 yıl içinde 200 bine, 1508'de ise 60 bine düşmüştü. İspanyol resmi tarihçisi Fernandez de Oviedo'nun bildirdiğine göre 1548 yılı geldiğinde bu rakam 500'e düşecekti. Söz konusu rakamlar Kolomb ve adamlarının kıtanın üzerine nasıl bir felaket olarak çöktüklerinin göstergesidir. Diğer yandan köle sevkıyatı da başlamıştı. Bu kölelerin çoğu yolda hastalık, açlık ve işkence gibi nedenlerle ölüyorlardı.

Tüm bunların yanı sıra sırf zevk için vahşete varan uygulamalar da yapılıyordu. Hıristiyan Dominiken tarikatına bağlı Bartolome de Las Casas 'Hint Adaları Halkının Yok Edilmesi' adlı eserinde katliamları nefretle kınayarak şunları belirtmişti: "Zulüm ve gaddarlık arttıkça arttı. Las Casas, askerlerin bir tür spor olsun diye yerlileri bıçakladıklarını, Kızılderili çocuklarının başlarını kayalara çarptıklarını gördü. Yerliler direnmeye kalkınca, İspanyollar zırhlarına büründüler, atlarına bindiler, mızrak ve kargılarla tüfekler ve arbaletlerle silahlandılar ve av köpeklerinin ardından saldırıp onları yakaladılar."¹⁵

Dominiken rahipleri bu duruma adeta isyan etmişler ve yerlilerin de 'insan' olduğunu söyleyerek Kolomb ve adamlarından farklı bir tavır sergilemişlerdi. O kadar ki bir grup Dominiken rahip 1519'da İspanya kralına bir mektup yazarak 'Yerli çocukların askerlerce köpeklere yedirildiğini, tutsak kadınların doğurduğu

bebeklerin ölmeleri için ormana fırlatıldığını' rapor etmişlerdi. Onlar hükümetin bu duruma bir son vereceğini umdular ama umdukları gibi olmadı.

Zulmün diğer bir boyutu ada kadınları üzerine olanıydı. Birçok yerli kadın İspanyolların tecavüzüne ve cinsel içerikli işkencelerine maruz kaldı. Onlarla birlikte olmayan, direnen kadınlar ağır şekilde cezalandırılıyordu. İspanyolların kıtaya getirdiği diğer felaket ise hastalıklardı. O güne değin tifo, tifüs, difteri ve çiçek gibi hastalıkları tanımayan ve dolayısıyla bağışıklıkları olmayan yerliler Avrupa'dan getirilmiş bu hastalıklar karşısında kitleler halinde öldüler. Kırımın bir başka nedeni de buydu.

Aynı katliam fethin ilerleyen yıllarında da sürdü. Avrupa'dan artarak gelen göç dalgası yükseldikçe, geniş ve verimli topraklara olan ihtiyaç arttıkça Kızılderili katliamları da sürdü. Yeni-Amerikalılara göre bütün bunlar uygarlığın kaçınılmaz sonuçları olup, 'aşağı ve ilkel halkların ödemesi gereken bedel'di. Kolomb'un kıtayı keşfetmesiyle başlayan katliam, yok etme, yayılma politikası aslında bugün bize ABD'nin daha inceltilmiş biçimlerde de olsa ne yapmaya çalıştığının tarihsel arka planını vermektedir. Kuruluş harcında milyonlarca Kızılderilinin kan ve gözyaşı bulunan bir ülkenin bugün dünyanın başına bela olması hiç de tesadüf olmasa gerek. Amerikan uygarlığı denen şey tümüyle bir başka uygarlığın yok edilmesi üzerine kuruludur.

Bütün bunların teolojik altyapısı da hazırды. Amerika bir tür 'Vaat edilmiş toprak'tı. Püriten gelenek Kızılderilileri Eski Ahid'e göre yorumluyor ve 'Tanrının seçilmiş halkı tarafından Kenan (Eski Filistin) halkının yok edilmesi'yle özdeşleştiriyorlardı. İsrailoğulları, inançsız Kenan halkını nasıl yok ettiyse Kızılderililer de aynı akıbete uğramalıydı. Kolonicilere bu tip dini motifler sık sık örnek olarak gösteriliyordu.

Bütün bunlar ışığında belki de sadece keşif olayına değil, 'keşif' kelimesine bile başka anlamlar yüklemek gerekecektir.

500'üncü yıl kutlamalarında yapıldığı gibi ortada gerçekte bir 'keşif' ya da "Atlantik'in iki yakasının buluşması" yoktur. Olayı böyle görmek ve göstermek 'keşif'le birlikte başlayan katliam ve yağma hareketini görmezden gelmektir. 12 Ekim 1492 'Eski Dünya'nın 'Yeni Dünya'yla tanıştığı yıl değil, sömürgeci soykırımın başlangıç tarihidir. Ve aslında Amerikalıların bugün 'Ülkelerinin hiçbir zaman işgal edilmediği'yle övünmelerine gerek yoktur. Amerika, ataları tarafından bir kez zaten işgal edilmiştir ve kıtadaki varlıklarını o işgale borçludurlar. Kıtanın kolonizasyonu ya da uygarlaştırılması denen şey işgalin ta kendisi değil de nedir?

Amerikan yayılcılığının yolunu Luther mi açtı?

Çoğu kişiye yukarıdaki ara başlık garip gelebilir.¹ Daha Amerika'nın dünya siyasetinde belirleyici bir rol oynamaya başlamadığı, Hristiyanlığın kendi içindeki çelişkilere dayalı bir teolojik tartışmanın sonucu gibi görünen Lutherciliğin Amerikan yayılcılığıyla ne gibi bir ilgisi olabilirdi? Bunu ancak Lutherci-Protestanlığın doğurduğu siyasal-sosyal-ekonomik sonuçlarını hesaba kattığımızda anlayabiliriz. Dahası bugüne nasıl yansıdığını ve Hristiyanlık içinde ne gibi bir ayrışmaya denk geldiğini anladığımızda ancak durumu kavrayabiliriz. Özellikle bugün ABD'de Hristiyan-Siyonist bir akım ve onun Beyaz Saray'da egemenliğinden söz edebiliyorsak bunu önemli ölçüde Luther'e borçlu olduklarını söyleyebiliriz.

Peki Lutherci Protestanlık bu noktada nasıl bir rol oynadı? Luthercilik görünüşte Katolik Kilisesi'nin Hristiyanlık üzerinde getirdiği birçok akıl-dışı uygulama ve inanca karşı çıkıyor (Rahiplere evlilik yasağı, kilise otoritesinin tartışılmazlığı, vb.) ve dinde bir 'reform' öneriyordu. Ancak Lutherciliğin asıl getirdiği, dinin kavranışına ilişkin bir kopuştu. Bu anlamda Katolik ve Protestan zihniyet pratikte apayrı toplumsal sonuçlara yol açıyordu. Bunları özellikle şu temel başlıklar altında toplamak mümkündü:

- 1) En önemli farklardan birisi ekonomik alanda gözüküyordu. Katolik anlayış faiz olgusuna sıcak bakmaz hatta yasaklarken Protestan anlayış faizi serbest bırakıyor hatta teşvik ediyordu. Hemen buna bağlı olarak Katoliklik ticari ve ekonomik faaliyeti bazı ahlaki şartlara bağlarken Protestanlık, bu gibi faaliyetleri tamamen ahlaktan ve dini kurallardan bağımsız hale getirerek sekülerleştirdi. Böylelikle ‘vahşi kapitalizm çağı’ denen sürecin önü açılmış oldu. Ekonomik faaliyetleri toplumsal hayatın merkezine oturttu. Bugün birçok sosyal bilimcinin üzerinde hemfikir olduğu şey, Protestanlığın kapitalizmin doğması ve gelişmesine ideolojik bir zemin hazırladığı yönündedir. Hatta bazıları daha da ileri giderek Protestanlık olmasaydı kapitalizmin de olmayacağını öne sürmektedir.
- 2) İkincisi ve bizim konumuzu doğrudan ilgilendiren yanı ise Protestanlığın ‘Eski Ahit’e bakış açısıydı. Katoliklik bütün dini ritüel ve uygulamalarında İncil’i ve Hz. İsa’nın öğretisini referans alırken Protestanlık, ‘Eski Ahit’i temel alıyordu. Bu ise doğrudan ‘Hristiyanlığın Yahudileşmesi’ anlamına geliyordu. Hz. İsa halen birleştirici logo gibi görünse de bu, gerçekte böyle değildi. Katolikler Eski Ahit’i bir dini kaynak olarak görmelerine rağmen hiçbir zaman temel referans noktası almadılar. Oysa Protestanlar için Eski Ahit neredeyse Yeni Ahit’ten (İncil) bile daha önemliydi. Katolik öğreti Hz. İsa’nın kişiliğinde bu dünyanın geçici ve değersiz olduğuna hükmederken Protestanlık, ‘bu dünya’yı esas alan tavırla temelde çelişiyordu.
- 3) Katolikler, Yahudilere karşı mesafeli ve çekinceli bir tutum alırken Protestanlar onları ‘Tanrının seçilmiş halkı’ olarak görüyorlardı.¹⁶ (Katolikler ayrıca Yahudileri Hz. İsa’nın ‘katilleri’ olarak görmekte ve lanetlendiklerine inanmaktaydılar.)

16 Bu yüzden birçok Kabalacı Haham Luther’i kehanetlerde geçen ‘Hristiyanları Yahudilerden önce çıkacak Adam’ olarak görüyorlardı.

Bu yüzden Katolik otoriteler Luther'i bir 'Gizli ve yarı Yahudi' olarak karşıladılar. Eski Ahit'e Yeni Ahit'ten daha fazla bağlanan Luther ve yandaşları Hristiyanlığı Eski Ahit teolojisine göre yeniden formatladılar. Protestanlar, Yahudileri 'Tanrının seçilmiş halkı' olarak görür ve kabul ederlerken doğal ve gönüllü olarak kendilerini de aşağılamış ve Tanrı'nın insanlık içinde ayırım yaptığını ve taraf olduğunu da kabul etmiş oluyorlardı. Luther bu yaklaşımı öylesine benimser ki ikincil ırklara 'köpek' gibi olmalarını tavsiye eder: "Yahudiler, dünyadaki en üstün kanı taşımaktadırlar. Kutsal Ruh, onların eliyle Kutsal Kitabı dünyaya yaymıştır. Onlar, Tanrı'nın çocuklarıdır, bizse yabancılarız. Aslında, Kenanlı kadının hikâyesinde anlatıldığı gibi, bizler sahiplerinin masasından düşen ekmek kırıntıları ile yetinen köpekler gibi olmalıyız."¹⁷ Luther'i bu fikirlerinde yalnız bırakmayan Calvin de onun izleyicisi oldu. Bunun sonucunda Protestan Kuzey ile Katolik Güney arasında 30 yıl savaşı patlak verecek ve o güne değin 'Hristiyan' olarak bilinen Avrupa'nın birliği bozulacaktı. Bu yaklaşımın kaçınılmaz sonucu bir 'Hristiyan Siyonizmi'nin doğmasıydı. XVI. yüzyıla kadar Hristiyan teolojisinde olmayan Siyon merkezli politikalar Hristiyanlığın gündemine girmiş bulunuyordu. Böylelikle Yahudilerin yıllardır inandıkları ve başkalarını da inandırmaya çalıştıkları 'seçilmiş halk' efsanesi, özel bir çabaya gerek kalmadan Hristiyanlar tarafından da kabul görmüş bulunuyordu. Hatta kabul görmekle kalmayıp çoğu kez Protestanlar 'Yahudiden çok Yahudici', bir çizgiye gelmiş oluyorlardı. Bunun sonucunda Protestanlık Yahudiğin yedek gücü olarak saflara katılmıştı!

- 4) Bütün bunların kaçınılmaz sonucu ise Protestan Hristiyanların "Yahudilerin Filistin'e göçü" fikrine destek vermeleriydi. Protestanlık sayesinde Siyonizm, Hristiyanlık üzerinde büyük

17 Luther'in bu sözlerine rağmen aynı şekilde birçok beyanatında 'Yahudi düşmanı' ifadelerine başvurmuş ve kitaplarda yazmıştır. <https://rantey.org>

bir stratejik avantaj yakalamış oluyordu. Kabalacılar bu stratejik müttefiklerini en iyi şekilde değerlendirmeyi bildiler. Bu, öncelikle yerleşim alanlarında görüldü. Özellikle kuzey ülkeleri ve şehirlerinde geniş bir Protestan-Yahudi ittifakı oluştu. Kapitalizmin ruhunu da oluşturacak Protestan ahlakıyla çevrelenen bu yerlerde kapitalizmin ilkel uygulamaları uç verecekti. Aynı zamanda Yahudi göçünün de etkisiyle ticaret, mal, para gibi dünyevi işlemler inanılmaz bir yoğunluk kazandı. Bunun en somut ifadesi Amsterdam ya da 'Yeni Kudüs' oldu. İspanya ve Portekiz'den de büyük bir 'Marrano' göçü alan bu şehir, dünyanın en önemli ticaret merkezlerinden biri haline geldi. Özellikle de tefecilik, altın, gümüş, elmas gibi kuyumculuk işleri neredeyse tümüyle Yahudilerin ellerindeydi. Kan ve ırk bağı güçlü olan Yahudiler, kendi aralarındaki dayanışma sonucu diğer millet ve inançtan tüccarlara yaşama hakkı vermeyerek zamanla tüm ticaretin kilit noktalarını ellerine geçireceklerdi. Bu anlamda aslında 'modern kapitalizm' denen olgu zamanla kimilerine göre bir 'Yahudi icadı' olarak tanımlanacaktı.

'Kutsal İttifak'ın Püriten ayağı

Etik yaklaşımları itibarıyla 'İngiliz Yahudiliği' olarak da tanımlanan 'Püritenlik', XVII. yüzyılın başlarında İngiltere'de yayılmaya başlamıştı. Kurucusu, William Tyndale adlı bir Calvinist'ti. Bunların klasik Protestanlardan farkı Eski Ahit'i tümüyle inançlarının merkezine oturtmalarıydı. (Lutherciler şeklen olsa da İncil'in getirdiği ilkeleri savunuyorlardı.) Kendilerini "Eski Ahit'e yönelenler" olarak görüyorlardı. Zamanla bu yaklaşım öyle bir düzeye vardı ki kendilerini ve düşüncelerini hayran oldukları Yahudilere benzetmeye, hatta Eski Ahit'i savunmada onlardan bile daha radikal davranmaya yöneltti. Hatta bazıları İbrani dilini kullanma, devlet anayasasının Tevrat'a dayandırılması ve Sabbath ayinlerinin kutsal kutsal olarak kutlanması istemeye kadar

vardırdılar işi. Çocuklarına da Samuel, Sarah, Judith, Amos gibi tipik Yahudi isimleri takıyorlar, gündelik yaşamlarını Tevrat'taki ilkelere göre düzenliyorlardı. Bu tavırları o kadar aşırıya vardırırdılar ki esas itibarıyla Protestanlığın bir kolu olan Anglikan kilisesinin bile tepkisini çektiler. Durumdan rahatsız olan kral Püritenler üzerinde kısıtlayıcı baskılara ihtiyaç hissetti. Bunun sonucu Püritenlerin bir kısmı 1620 yılında iki kol halinde Amerika ve Hollanda'ya göçerek 'inançlarını özgürce yaşayabilecekleri' yerlere gittiler.¹⁸

Cromwel'in iktidara gelişiyle birlikte Amsterdam Kabalistleri ona İngiltere'de 'Hiç Yahudi bulunmadığı'ndan yakınan bir mektup yolladılar. Ve kendisinden 'Yahudilere kapılarını açmaları' gerektiğini belirttiler. Bunun "Mesih'in gelişini hızlandırmak için şart" olduğunu ileri sürdüler. İngilizlere de "Vakti gelince İsrailoğullarını 'vaat edilmiş topraklar'a gemileriyle taşıma şerefine erişecek ilk ulus" olma payesini vereceklerini söylediler.¹⁹ 1665 yılı geldiğinde Yahudilerin İngiltere'de yaşayabilecekleri resmen açıklanacaktı. Bunun sonucunda önce İngiliz 'dönme'leri kimliklerini açıklayacak ve ilk Yahudi cemaatini oluşturacaklardı. Onları diğer ülkelerden bir Yahudi göçü dalgası izledi. Böylece sonunda Yahudiler hiçbir zaman Hristiyanlaşmamışlar ama sonunda Hristiyanları Yahudileştirmeyi başarmışlardı.

Peki Püritenleri 'Kraldan fazla kralcı' bir şekilde Siyon idealerine bu derece yanaştıran faktör neydi? Bunun temelinde, Püritenlerin saf bir şekilde 'Mesih inancı'na bağlı olmaları yatıyordu. Onlar da tıpkı Yahudiler gibi bir 'mesih' bekliyorlardı. Tek farkla ki Püritenlerin beklediği mesih Hz. İsa'yken Yahudiler onlara bir yeryüzü krallığı sağlayacak 'Kral-Mesih' karışımı başka

18 Ancak Püritenizmin siyasi sonuçları bitmemişti. 1640 yılında Oliver Cromwel önderliğinde Puriten bir ordu kuruldu. 1649'da Kral I. Charles devrilecek ve yerine Püriten ilkelere dayalı bir cumhuriyet ilan edilecekti.

19 Bu arada Cromwel'in kendisine Yahudi kahramanlık mitolojisine ait 'Judah Maccabe' sıfatını layık gördüğünü de hatırlatalım

tür bir 'mesih' bekliyorlardı. Yahudiler için mesih, onları kaybettikleri topraklara geri döndürecek, kendi devletlerini kurdurup, 'tapınak'ı inşa edecek bir mesihti. Bu anlamda Püritenlerin aksine Yahudilerin mesihi Tanrı katından ilahi bir mesih olmaktan ziyade Yahudi ulusunu içinde bulunduğu durumdan kurtaracak daha dünyevi bir 'lider-mesih'ti. Kaldı ki Yahudiler zaten mesihi benimsemiş olsalardı zamanında Hz. İsa'yı benimserler ve yeni bir mesihe gerek kalmazdı. Bütün sorun zaten Yahudilerin Hz. İsa'yı mesih olarak kabul etmemeleriyle başlamamış mıydı? Dahası onun çarmıha gerilmesini hazırlayarak 'Lanetlenmiş bir kavim' durumuna düşmemişler miydi?

Püritenler ise Yahudilerle birlikte 'Eski Ahit'in mesihe giden yol konusundaki kehanetlerini benimsiyorlar ama gelecek mesihin Hz. İsa olduğuna ve bu sefer Yahudilerin de onu benimseyerek kurtulacağına inanıyorlardı. Böylelikle Tanrı'nın yarım kalan senaryosu tamamlanmış olacaktı! Protestanlar 'Tanrı'nın seçilmiş halkı'nın mesihi bulmasıyla ve geçmişte yaptığı hatayı düzeltmesiyle bir 'yeryüzü cenneti'nin kurulacağını, insanların bolluk, refah ve saadete erişeceklerini düşünüyordu.

Oysa Yahudilerin mesih anlayışı bambaşkaydı. Öncelikle tanrı nasıl sadece kendi tanrılarıysa tabii ki gelecek mesih de sadece kendilerinin mesihi olacaktı. Ortada kurtulacak birileri varsa bu sadece Yahudiler olacaktı. Çünkü bu mesih tüm insanlığın mesihi değil, sadece Yahudilerin mesihiydi. Bu konuda çok kıskançtı. Ne mesihi ne de mesih sonrası kurulacak krallığı paylaşmayı düşünüyorlardı. 'Dünya krallığı' başka hiçbir kavme bırakılamayacak kadar önemliydi!

Püriten etkinin en önemli rolü belki de Amerikan yaşamı ve kültürü üzerinde oldu. Amerika'da kurulan ilk kolonilerden birçoğu Püritenler tarafından oluşturulmuştu ve bu ülkeye bir tür 'Vaat edilmiş yeni topraklar' gözüyle bakıyorlardı. Bu anlamda ABD'nin oluşumunda Püriten etki belirleyici olmuştur. Her ne kadar içinde birçok farklı ulus ve inançtan insanlar bulunsada

temel değerlerinin çoğu Püriten mirasa dayanmaktaydı. Amerika'nın kurucu kolonisi kabul edilen Massachusetts kolonisi tümüyle Püriten bir koloniydi. Zaten kurdukları kolonilere de 'İngiliz Kenanı' adını vermişlerdi. Kendilerine 'hacılar' diyorlar ve Filistin'e giden Siyonistlerle kendilerini özdeşleştiriyorlardı. Püritenler bir ara Amerika'ya 'New İsrail' (Yeni İsrail) adını koyacak kadar kendilerini bu inanca kaptırmışlardı. Kendilerini 'Yeni Kenan' diyarını (Yeni Filistin) fethetmek için Yahudiler gibi hissederek Püritenler, kurdukları kentlere de 'Eski Ahit'teki Salem, Bethlehem, Hebron, Zion, Judea gibi kent adlarını verdiler. Kısaca Amerika'ya yerleşen Püritenler, suni bir 'Kenan diyarı' üzerinde suni bir Yahudi gibi yaşamaya gelmişlerdi. Kızılderili katliamlarında öncü rol oynayan Püritenler, bu davranışlarını da Eski Ahit hükümlerine dayanarak yaptıklarına kendilerini inandırmışlardı. Amerikan yerlilerini 'ilkel ve inançsız' olarak tanımlayan Püritenler katliam yetkisini Tanrı'dan aldıklarını söylüyorlardı. Amerika onlar için 'Vaat edilen Siyon Krallığı'nın bir prototipi, bir maketi, uygulama alanı gibiydi.

Elitlerin ideolojisi: Hıristiyan Siyonizmi

Aynı zihniyet daha sonra Amerika'ya yön verecek elitler arasında da yerleşecekti. Amerikan siyasi elitlerini de etkileyecek bu düşünce geleneği bugün George W. Bush'ta en somut ifadesini ve zirvesini bulsa da Amerikan elitlerinin tarihi incelendiğinde bunun köklerinin kolonileşme yıllarının hemen sonrasına rastladığını görürüz. Bu anlayış ondan sonraki bütün Amerikan elitlerine ve başkanlarına şu veya bu oranda egemen olmuş görünmektedir.²⁰ Aynı anlayış süreç içinde biçim değiştirse de asla

20 Bütün bunlardan önce Thomas Jefferson'un 'Amerikan Büyük Mührü'ne İsrailoğulları'nın kurtuluşu ile ilgili bir tasvir yerleştirmeye çalıştığını da hatırlatalım. Aynı Jefferson, "Tanrı İsrailoğulları'na tarih boyunca nasıl rehberlik ettiyse Amerika'nın kurucularına da öyle rehberlik etmiştir." diyecekti.

gündemden düşmedi ve Amerikan politikalarına derinden yön vermeye devam etti.

Bu anlayış 1878'de Protestan-Metodist rahip William Eugene Blackstone'un 'İsa Geliyor' adlı kitabıyla doruğa çıktı. Döneminde büyük olay yaratan ve 1 milyon adet satan kitap, aynı zamanda 48 dile çevrilecekti. Blackstone, kutsal kitapta 'Yahudilerin seçilmiş halk olduğu' fikrinin halen geçerli olduğunu ileri sürerek konuyu teolojik bir tartışmadan toplumsal düzeye taşıdı. Aralarında John D. Rockefeller, J. Piermont Morgan, Cyrus McCormick gibi büyük banker ve iş adamlarının da bulunduğu bir kesim bu girişime olanca güçleriyle arka çıktılar.²¹ Onların yanı sıra Kongre üyesi, hâkim, avukat, gazeteci gibi toplumun kalburüstü kesimlerinden gelen 413 kişi bu girişime destek verdi. Böylelikle Hristiyan Siyonizminin Amerikan elitleri arasında ne kadar yaygın kabul gördüğü de bir kere daha ispatlanmış oluyordu. Blackstone, bu yaklaşımını bir adım öne çıkararak "Filistin'in Yahudilere verilmesini" istedi. Bu durum o dönem için Osmanlı topraklarını ilgilendiriyordu. Blackstone 1878 Berlin Antlaşması'nında hepsi birer Türk eyaleti olan Bulgaristan ve Sırbistan'ı örnek göstererek buraların Bulgar ve Sırlara verildiğini hatırlatıyor ve "Filistin de Yahudilere ait değil mi" diye soruyor, bu toprakların Türklerden bir anlaşmayla satın alınabileceğini öne sürüyordu. Böylelikle Blackstone, siyasi Siyonizmin kurucusu Theodor Herzl'den çok önce bu işi tasarlamıştı.²²

21 Bu isimlerden ilk ikisinin aynı zamanda derin dünya oluşumuna yön veren ailelerden oluşu dikkat çekicidir. Aynı zamanda CFR'nin kuruluşu ve gelişimine de önyak olmuş bu isimlerin zaten Yahudi bir kökenden geldikleri söylenmektedir. Bkz. Atilla Akar; 'Derin Dünya Devleti/Gizli Doktrinin Küresel Efendileri', TİMAŞ Yayınları, İst. 2003. 'Derin Dünyaya Yön Veren Aileler' başlıklı bölüm.

22 Bilindiği üzere Herzl, Sultan Abdülhamit'e Filistin'deki Osmanlı mülkünü borçlarını silme karşılığı satma teklifinde bulunmuş ama Sultan Abdülhamit'ten gereken cevap alamamıştı.

Amerikan yayılcılığına felsefi temel: Belirlenmiş Yazgı

Amerikan yayılcılığına ideolojik bir kılıf olarak öne sürülecek olan ‘Manifest Destiny-Belirlenmiş Yazgı’ hareketi bütün niyetin dışavurumu gibiydi. Bu süreçte ABD, kendi emperyal amaçlarını meşrulaştırmak için kökenini gene Püritenizmde bulan bir söylem geliştirmek zorunda hissetti. Teori aslında basitti: Amerikalılar, ‘tanrı tarafından seçilen bir ulus’tu. Bu, onların kaderinde vardı ve bu kaderden kaçılmazdı. Dolayısıyla Tanrı’nın kendilerine verdiği bu misyonu yerine getirirken askeri, ekonomik ve kültürel yayılma kaçınılmazdı. Bu anlayış tümüyle kılık değiştirmiş bir Tevrat öğretisiydi. Tek farkla ki, ‘Yahudiler’ gitmiş yerini ‘Amerikalılar’ almıştı. Böylelikle Amerikalılar, yaptıkları ve yapacakları bütün katliamlara sözümona teolojik ve psikolojik bir temel bulmuş oluyorlardı. Bu anlayışın birinci sonucu şuydu: Eğer bütün bunlar kendilerine tanrı tarafından verilmiş bir görevse sonuçlarından da sorumlu tutulamazlardı. İkincisi ve belki de daha da vahimi bütün bunları ‘uygarlığın’ ve ‘insanlığın’ iyiliği için yaptıklarına kendilerini inandırmalarıydı. ‘Manifest Destiny’ anlayışına göre Tanrı tüm dünyaya çekidüzen vermek ve geri ulusları uygar dünyaya kazandırmak için ABD’ye özel bir görev vermişti. Böylelikle kendilerine -ne kadar saçma görünürse görünsün- bir ‘felsefi temel’ yaratmış oluyorlardı. Bu, aynı zamanda Anglosakson ırkçılığının mukaddes Tevrat zihniyetiyle harmanlanmış bir türüydü.

1898’de (Amerika’nın Küba ve Filipinler’e saldırdığı, emperyal kimliğini ilan ettiği tarih) Senatör Albert J. Beveridge, bu tutumu açıkça formüle ediyordu: “Daha soylu ve daha erkek insanlardan doğan yüksek uygarlıklar önünde daha alçak uygarlıkların ve çürümekte olan ırkların ortadan kalkması Tanrı’nın sınırsız tasarısının bir parçasıdır. Tutacağımız yol, bizim için çizilmiş bir yazgıdır. Dünya ticareti bizim olmalıdır, olacaktır. Bütün yeryüzünde Amerikan ürünlerinin dağıtım noktaları olarak ticaret

karakolları kurulacak, okyanusu ticaret filomuzla kuşatacak ve büyüklüğümüzle orantılı bir donanma meydana getireceğiz. Ticaret karakollarımızın çevresinde bizim bayrağımızı dalgalandıran ve bizimle ticaret yapan, kendi hükümetlerine sahip büyük sömürgeler kurulacak, kurumlarımız ticaretin kanatları altında bayrağımızı izleyecektir."

Aynı Beveridge, başka bir konuşmasında ise şunları söylüyordu: "Amerikan cumhuriyeti tarihin en üstün ırkının kurduğu bir cumhuriyettir. Tanrı tarafından yönlendirilen bir devlettir. Bu cumhuriyetin liderleri de yalnızca devlet adamı değil, aynı zamanda Tanrı'nın peygamberleridir."

'Belirlenmiş Yazgı doktrini'nin ortaya atılması ise hiç tesadüf değildi. İç birliğini önemli ölçüde sağlamış Amerika'nın artık gözünü yakın çevresine, kıtanın diğer bölgelerine ve Pasifik'e diktiği bir anda ortaya atılmıştı. Böylelikle yayılmacılığına ideolojik bir temel de yaratılmış oluyordu. Yayılmacılığı meşrulaştıran ve bunu yalnızca Amerikan ulusuna verilmiş bir hak, bir ayrıcalık olarak gören bu anlayış aynı zamanda Amerika'ya bir 'kurumsal mesih' kimliği de yüklemiş bulunmaktaydı. Böylelikle ABD; askeri, siyasal, kültürel ve ideolojik cephelerde emperyalist bir siyaset izleyeceğini de dünyaya ve kendi kamuoyuna ilan etmiş oluyordu. XX. yüzyıl ise tümüyle bu inanın pratiğe geçirildiği bir yüzyıl oldu.

Evanjelizm: Hristiyanlık içindeki 'Truva Atı'

Bütün bu birikimler günümüzde yeni tip bir 'Hristiyan Siyonist' akımın doğmasına yol açtı. Kısaca 'Evanjellikler-Kutsal Kitabı Yönelenler'²³ olarak bilinen kesim, muhtelif gruplardan oluşsa da bugün ABD'nin en önemli ve en yaygın dini cemaatidir. 40 milyon takipçisi olduğu tahmin edilmektedir. (ABD nüfusunun

23 Bunlar Hristiyan olmalarına rağmen asıl olarak yöneldikleri 'Kutsal Kitap', İncil değil, *Tevrat*'in PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yaklaşık %25'i) En yaygın mezheplerini Babtistler ve Metodistler oluşturur. Siyaseten son yıllarda Cumhuriyetçiler'in destekçisi durumundadırlar. Evanjelikler; yüzlerce radyo, onlarca TV istasyonu, çok sayıda gazete, dergi ve yayınevi ile aynı zamanda büyük bir medya ağını ellerinde tutmaktadırlar. Gezici vaizleri ve TV vaizleri sayesinde kitleleri etkilemekte ve gene aynı yolla milyonlarca dolar toplamaktadırlar.

Aynı zamanda 'Yeniden Doğuşçu', 'Binyılcı/Kıyametçi' de olan Evanjelikler, özellikle 1948'de İsrail devletinin kuruluşuyla derin bir dönüşüm geçirdiler. Buna göre Tanrı artık Yahudi olmayan ırkları devreden çıkarmış ve tarih sahnesinde başrolü yine onlara vermişti. Bu yüzden Yahudilerin Filistin'e dönüşü ve kendi devletlerini kurmaları bunun bir işaretiydi. Hristiyanlar ise bu 'ilahi senaryo'da yan rollerle, yardımcı rollerle yetinmelidirler. Diğer millet ve ırklara ise 'figüran'lık bile düşmüyordu. Kehanetler bir bir gerçekleşiyordu! Bu anlamda Evanjelizm Yahudiliğin Hristiyanlık içindeki 'Truva Atı' olarak tarif edilecekti.

Evanjeliklere dair ilginç bir gözlem de 2002 yılında yapılan bir GALLUP araştırmasına dayanmaktadır. 11 Eylül komplosundan bu yana Amerika'da kendini Evanjelik olarak görenler de ilk defa yüzde 50'nin üzerine çıkmıştır.²⁴ Rakamlar, 11 Eylül'ün yaratmak istediği toplumsal sonuçlardan birinin de bu olduğunu göstermektedir. Bu anlamda 11 Eylül'ün arkasında bu zihniyetten bir kliği aramak doğru ve yerinde olacaktır.

Evanjelikler de tıpkı kökenindeki Püritenizm gibi Yahudilerin 'Tanrı'nın seçilmiş halkı' olduğuna, 'Kutsal toprakların Yahudilerin malı olduğuna' ve 'Mesih'in gelişiyle birlikte dünya egemenliğinin kurulacağına' inanırlar. Bu nedenle de kendilerinin en önemli misyonunu 'Yahudilerin egemenliğine yardımcı olmak' olarak tarif ederler. Aynı nedenle ABD'nin İsrail'e yönelik her türlü maddi, teknik, askeri yardımını can u gönülden desteklerler.

24 Bakınız. 'Evanjelizm/Beyaz Saray'ın Gizli Dini', İsmail Vural; Karakutu Yayınları, s. 13, İstanbul 2003. PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Evanjeliğe göre 'Eski Ahit'te anlatılan Yahudi ülkesi ile modern İsrail devleti arasında hiçbir fark yoktur. Aynı şekilde Tanrı'nın planına göre bütün insanlar Tanrı'nın gözünde zaten eşit değildir ve Yahudiler de bu eşitsizlik hiyerarşisinin en üst noktasındadırlar. Bu ilahi plana göre Yahudiler ve onların destekçisi Hristiyan/Siyonistler bir yanda diğerleri de bir yanda Armege-don'da karşı karşıya geleceklerdir.

Bu yüzden Evanjeliğin pratikteki tutumu İsrail'in güvenliği ile Amerika'nın güvenliği arasında bir fark görememeleridir. Hatta onlar için 'Vaat edilmiş topraklar'ın güvenliği ABD'nin güvenliğinden bile önemli sayılabilir. Bu yüzden bölgenin barış içinde olmasını istememektedirler. Bölgeye barışın gelmesi demek bütün inançlarının temelinden sarsılması demektir.

Çoğu kişi bu yüzden Amerika'daki 'Yahudi Lobisi'nin gücünü olduğundan fazla abartmaktadır. Buradaki sorun ilk planda ABD'deki Yahudilerden çok Evanjeliğden kaynaklanıyor gibidir. 'Yahudi Lobisi'nin asıl müttefiki ve ona gerçek gücünü veren Evanjeliğ Hristiyanların gönüllü ve 'Kurmaca Yahudi' gibi olmaları, diğer bir deyişle 'kraldan fazla kralcı' davranışlarıdır. Evanjeliğin İsrail propagandaları; İsrail Dışişleri, Turizm veya Kültür Bakanlığı'ninkinden bile fazladır. Bunlar her yıl Kudüs'e düzenli turlar organize eder ve Evanjeliğ inanırları 'kutsal topraklar'la tanıştırlar. Özellikle 'Moral Majority-Ahlaki Çoğunluk' adlı Evanjeliğ kuruluş adeta İsrail'in ABD'deki gönüllü temsilcisi gibi davranmaktadır. İsrail'in Filistinlilere uyguladığı baskı politikasını ısrarla desteklerler. Dahası ABD'nin yüceliğinin ancak İsrail'i desteklediği sürece mümkün olacağını, İsrail'e yüz çevirmesi durumunda ABD'nin lanetleneyeceğine inanırlar.

Evanjeliğ klik dünyayı savaşa sürüklüyor

Günümüzde Evanjeliğ inancı besleyen en önemli damarlardan bir tanesi de 'Kıyamet beklentisi'dir. Evanjeliğ bu beklentinin en uç noktasındadırlar. 11 Eylül'ün de üzerine tuz biber

ektiği kıyametçilik beklentisi, psikolojik planda neredeyse bir 'kıyamet arzusu'na dönüşmüştür. Bu yüzden Evanjelik psikoloji, böylelikle kendi iradelerini Tanrı'nın iradesinin üstüne koyarak olduğu varsayılan kıyamet sürecini derinleştirmek, mümkünse hızlandırmaktan yanadır. Bu nedenle 'barışçı' değil 'savaşçı'dırlar ve bir dünya savaşı çıkarmaya kadar varabilecek ruh haline sahiptirler. 11 Eylül sonrası Bush yönetimine hâkim savaşçı tercih aslında tümüyle bir Evanjelik tercihtir. Apokaliptik/Kıyametçi görüşlerle iç içe geçen bu zihniyet 'dünyayı temizleme' uğruna milyonlarca insanın ölümünü göze alabilecek kadar radikal dinci bir zihniyettir aynı zamanda.

Evanjelikler adeta 'Tanrının zihninden geçenleri okuyormuş gibi' davranmaktadırlar. Karizmatik söylevci Evanjelik rahipler, geniş kitlelere bu duyguları vererek onlara sanki 'Tanrı'nın sırrı ve planı'na ortak oluyormuş gibi telkinde bulunmaktadır. Ancak Evanjelikleri sadece cahil, eğitimsiz, sıradan, taşralı bir kitlenin dini eğilimi gibi düşünmek son derece yanlış olacaktır. Tam tersine Evanjelik söylevlere kapılan çok geniş eğitilmiş, yüksek gelir grubundan ve kentli bir kitle mevcuttur. Bunlar toplumun kalburüstü noktalarında söz sahibi insanlardır. Ayrıca 80 bin kadar rahip onların hizmetinde 'Tanrı'nın hesap gününün yakın olduğunu' bildirmekle yükümlü olarak ülkenin dört bir yanında ve TV kanallarında vaazlar vermektedirler. Böyle bakıldığında Evanjelizmin ABD'de niçin hızlı bir yayılma içinde olduğu anlaşılır. Evanjelizmin yayılmasının kaçınılmaz sonuçlarından birisi de siyasette hissedilmektedir. Son zamanlarda Hristiyan sağın yükselişi esas olarak bir Evanjelik harekettir. Bunların ABD parlamentosu ve Senato üzerindeki etkileri gün geçtikçe daha da artmaktadır.

Bush'un ilahi yanılsamaları!

Bugün yukarıda sözü edilen anlayış, bizzat ABD Başkanı Bush'un kişiliğinde somutlaşmış görünüyor. Bir alkolikken birdenbire ilahi bir takdir neticesinde Tanrı'yı bulan (Kimileri bunu,

‘İlahi bir takdir’den çok, eşi Laura Bush’un “Ya ben ya içki?!” demesine bağlıyorlar.) Vietnam savaşına gitmemek için ortadan kaybolan Bush, ‘Büyük savaşçı komutan’ olabilmşti. George W. Bush, bütün “IQ’su düşük” imajına rağmen dünyayı kaosa sürükleyecek kararlara imza atabilmekteydi. Böylesi ‘ilahi yönlendirme’ye kendisini inandırmış birisinin yarın öbür gün dünyayı hangi ateşlerin içine atacağı hiç belli olamazdı. Başlatacağı her savaşın onun iç dünyasında zaten bir karşılığı olacak ve hiçbir vicdani hesaplama yaşamayacaktır. Bu anlamda ‘Yeni Dünya Düzeni’ denen şey bütün içeriğini mesihi bir militarizm ile Evanjelizmde kendini bulmaktadır. Dünyaya şekil verme hakkı ve yetkisini kendinde gören bu anlayış dünyaya baktığında ister istemez ortada bir ‘Medeniyetler Çatışması’ ve ‘Haçlı seferleri’ görecektir. Böylelikle stratejisini ‘Medeniyetler Uyumı’ üzerine değil, diğer medeniyetlere çekidüzen vermek hatta onları yıkmak üzerine kuracaktır. ‘İyi’ ile ‘kötü’nün mücadelesi inancı içinde kendini ‘mutlak iyi’, karşısındakileri de ‘mutlak kötü’ olarak gören Bush ve onun zihniyeti, elbette ki karşı tarafı ‘şeytani’²⁵ görecek ve bu yüzden ‘terörizmle savaş’ta tüm dünyaya “Ya bizden tarafsınız ya onlardan!” diyecektir. Bu yüzden Bush ve yandaşları artık ‘işbirlikçiler’ istemektedir, onlar artık dünyanın tümüyle kendilerine benzemesini, ‘kendileri gibi’ olmalarını istemektedir. Ve ne acıdır ki bunun için dünyayı yakıp yıkmaya hazır görünmektedirler. Eğer ortada gerçekten ‘şeytani’ bir durum varsa bu ancak Bush’a yön veren politikalar, güçler ve tabii ki inancı olabilir.

Tam bu noktada Başkan George W. Bush’un kendini ‘ilahi bir misyonun adamı’ gibi görmesi ve tanıtması bu eğilimin bir sonucudur. Öyle görünüyor ki Bush, çevresinin de telkinleriyle yaptığı her şeyin ‘Tanrısal bir iradenin iteklemesi sonucu’ olduğuna

25 Amerika’nın bu ‘şeytan’ları hiç bitmiyor. Düne değin SSCB ve komünizm ‘Şeytan İmparatorluğu’yken konseptin değişmesiyle birlikte bu İslam’a dönüş bulunuyor. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ciddi ciddi inanmaktadır. Aslında bir ‘dünya imparatorluğu’ peşinde olan Bush ve onun arkasındaki güçleri değil de Bush’taki ‘tanrısal vazife’yi görmeye eğilimli Amerikan kamuoyu şu anda bunu sorgulayabilecek durumda görünmüyor. Beyaz Saray’daki Evanjelik eğilim Jimmy Carter ve Ronald Reagan dönemlerinde siyasi planda gelişmiş, Bush döneminde ise adeta zirveye çıkmıştır. Bu eğilim ise şimdi her zaman olduğundan daha geniş bir toplumsal taban bulmuşa benziyor.

Böylesi bir zihniyetin elinde son derece büyük askeri imkânlar olan Amerika’nın yönetici elitine hâkim olması, dünya açısından son derece tehlikeli sonuçlar doğurmaya gebedir. Kehanetlerin doğrulanması beklentisi içinde olan sadece sıradan insanlar değil aynı zamanda Amerikan elitleridir de. Ronald Reagan’ın 1983’te Amerikan-İsrail Komitesi’nden Tom Dine ile yaptığı söyleşi bu eğilimi doğrular yöndedir: “Aşikâr ki Eski Ahit’teki eski peygamberlerimize ve Armagedon’la ilgili önceden haber verilmiş âlâmetlere geri dönüp baktığımızda acaba olacakları görecek nesil biz miyiz diye merak ediyorum. İnanın bana, bu kehanetler, açık bir şekilde yaşamakta olduğumuz şu günleri tasvir ediyor”²⁶

Bu anlamda dünyada ve Ortadoğu’da gerilimin tırmandırılması Evanjelik inancın ayakta kalabilmesinin de psikolojik ön şartı olarak görünüyor. Çünkü ancak bu sayede kendi yaptıkları şeylerin sonuçlarından dolayı gene kendilerini doğrulayan sonuçlar çıkartan garip bir zihniyettir bu. Aslında bütün bunların kararını kendileri verseler de her şeyin aslında ‘Tanrısal irade’ sonucu olduğuna inanan hastalıklı bir ruh haline doğru gitmektedir işler. Olaya böyle bakıldığında, laik olduğu iddia edilen ABD’ye şu anda tamamen teolojik beklentilere göre hareket

26 Tanrıyı Kıyamete Zorlamak/Armagedon, Hristiyan Kıyametçiliği ve İsrail, Grace Hallsell; Çev: Mustafa Acar-Hüsnü Özmen, Kim Yayınları. s. 29, Ankara 2002. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

eden bir ekip yön vermektedir. Milyonlarca hatta milyarlarca insanın ölmesi, Evanjelikler için trajik bir insani durum değil, sadece ve sadece kendi teolojik varsayımlarının doğrulanması anlamına gelmektedir.

Peki son zamanlarda Evanjelikleri bu kadar gözü dönmüş şekilde 'savaşçı' bir tutuma iten nedir? Bunun nedeni Evanjeliklerin dünyanın Armagedon²⁷ sürecine girdiğine inanmalarıdır. Evanjelikler kıyametin şu an yaşayan kuşak daha sağken kopacağına inanıyorlar. Bu nedenle savaş günü geldiğinde Yahudilere yardımcı olmak gerekmektedir. Bu anlamda tabiri caizse Evanjelikler Yahudilere lojistik destek sağlayan Hıristiyanlardır. Binyılcı inanışla harmanlanan bu düşünceye göre (Bazı kıyamet tarihi şifrelemelerinin esas alındığı iddia edilmektedir.) kıyamet 2 bin yılın bitiminden sonraki günlerde meydana gelecektir. Onlar işaretleri bu yönde yorumlamaktadırlar. Onlar yaptıkları ve yapacakları tüm çılgınca şeyleri 'Mesih'in yolunu açmak' olarak algılamaktadırlar. Bu haliyle Evanjelizm son derece tehlikeli bir düşüncedir. (11 Eylül'ün de Evanjelik dalganın kabardığı bir dönemde yapılması çok ilginç bir zamanlamadır.) Daha da tehlikeli olan, şu anda ABD'ye yön veren kadroların bu düşünceyi benimsemiş kişilerden oluşmasıdır. Evanjeliklerin ayırt edici bir özelliği de Papa ve Katolikliği düşman saflarda görmeleridir.

Armagedon yaratmak

Evanjelizmin esas olarak 'Armagedoncu bir düşünce' olduğunu belirtmiştik. Onlar bu konuda o kadar gözü karadırlar ki Tanrı'nın karar gününü beklemeye tahammülleri yoktur. Grace Hallsell'in bahsettiği şu olay bile durumun vahametini anlatmaya

27 Armagedon, Kudüs'te Megiddo Ovası olarak bilinen yerin adıdır. Eski teolojik metinlere göre son savaş burada olacaktır. Tanrı'nın seçilmiş kavmi ile diğerleri arasında olacak bu son savaşta Deccal'ın ve Mesih'in orduları çarpışacaktır. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yeterlidir.²⁸ 1999 başlarında kendilere ‘Endişeli Hristiyanlar’ adını veren Colorado Denver’den bir Yenidendoğuşçu Evanjelik grup üyeleri İsrail polisi tarafından gözaltına alınırlar.²⁹ Bu grup yakalandığı anda dünyayı yerinden oynatacak bir eylem hazırlığı içindedir. Aynı zamanda Ortodoks Yahudilerle de işbirliği içindedirler. Yakalanan grup üyeleri aldıkları ‘ilahi bir emir’ neticesinde Hz. İsa’nın yeryüzüne gelişini hızlandırmak için bir planı hayata geçirmek üzere olduklarını itiraf ederler. Planları Müslümanlar için son derece kutsal sayılan ve Süleyman Tapınağı kalıntıları üzerine inşa edildiğini iddia ettikleri Kübbetü’s-Sahra, Mescid-i Aksa ve Harem-i Şerif’i yerle bir etmektir. Onlara göre Kitab-ı Mukaddes’te bahsedilen tapınağın yeniden inşası için önce bu Müslüman mabetlerinin yıkılması gerekiyordu. Bu bakış açısından Müslümanlar Kutsal Süleyman Mabedi’nin bulunduğu bölgeyi işgal etmişlerdi ve bu eserler kendi toprakları üzerinde birer ‘kara leke’, birer ‘saplanmış hançer’di.

Bu yüzden planları basitti: Bu yapılar havaya uçtuğunda İslam âlemi kışkırtılacak ve İsrail’e savaş açacaklar ve bu da bir 3. Dünya Savaşına sebep olacaktı. Kutsal Topraklar’ın ve İsrail kavminin zor durumda olduğunu gören Hz. İsa yeryüzüne incek ve Armagedon’da ordularının başına geçecekti. Normalde insanları akıl hastanesine kapattıracak kadar ‘deli saçması’ olan bu düşünce söz konusu grup üyelerince kesin iman düzeyinde benimsenmişti. Dahası İsrail’de de aynı düşüncenin birçok yandaşı vardı. Bunlar aşırı sağcı, “Zeytin Dağı’na hâkim olan Kudüs’e, Kudüs’e hâkim olan İsrail’e de hâkim olur” diyen fanatik Yahudilerdi. Bunlar açık açık “Tapınağın inşası için camiyi yıkmak gerekiyorsa ve bunun sonucunda savaş çıkacaksa çıksın.” diyen

28 Tanrıyı Kıyamete Zorlamak/Armagedon, Hristiyan Kıyametçiliği ve İsrail. Grace Hallsell; Çev: Mustafa Acar-Hüsnü Özmen, Kim Yayınları, s. 77, Ankara 2002.

29 Hazırlığın 11 Eylül’den Zorlanıp, Ortodoks ve Hristiyanlar.org

ve o topraklar üzerinde bir Müslüman mabedinin varlığına bile tahammül edemeyen kimselerdi. Evanjelikler ve bunlar arasında bir ittifak söz konusuydu. Onları bu kadar kendilerinden emin konuşturan ise tabii ki gene kehanetlere olan inançlarıydı. Çünkü Tanrı o gün geldiğinde onların arkasında olacak ve bu savaştan galip çıkacaklardı.

Bunun için planlarını en ince detayına kadar hesaplamışlardı. Tahrip gücü yüksek bomba yüklü mangalar, tarihi surları geçerek caminin avlusuna gireceklerdi. O kadar ki operasyonun provası bile yapılmış, bir maket cami çölde patlatılarak test edilmiş, patlamadan sonra caminin hangi tarafa doğru yıkılacağı ve şarapnellerin ne kadar uzağa fırlayacağı bile hesap edilmişti. Ne var ki yakalanan militanlara duruşmalarda 'büyük kahraman' muamelesi yapılacak ve bunlar kendilerini mahkemede "İsrail hükümeti camiyi yıkmadığı için görev bize düştü." diye savunacaklardı. Hiçbiri ağır ceza almayan bu militanların cezaları İsrail Cumhurbaşkanı tarafından hafifletilecekti üstelik. Amerika'daki Evanjelik cemaatlerden ve Yahudilerden savunma harcamaları için milyonlarca dolar akacaktı.

İlginç çelişki

Peki Evanjeliklerin Yahudiler hakkındaki gerçek düşünceleri ne idi? Burada tuhaf bir çelişki karşımıza çıkmaktadır. Son zamanlarda dozu giderek hafiflese de aslında Evanjelik grupların bir kısmı neredeyse 'anti-Semitist' denebilecek kadar 'Yahudi düşmanı' bir psikolojiye sahiptir. Tarih boyunca da bunu dile getirmekten çekinmemişlerdir. (Aynı çelişkili yaklaşım Protestanlığın kurucusu Luther'de de vardır.) Bugün neredeyse 'gönüllü Yahudi' veya 'Yahudiden çok Yahudi' görünen Evanjelik eğilim aynı zamanda bünyesinde bir başka eğilim daha taşımaktadır. Reform geçirseler de bu konuda içlerinde geleneksel Hristiyan bir yan hep olagelmışe benziyor. Hristiyan Siyonizminin tarihine bakıldığında birçok önderinin ve vaazcısının Yahudilerden

hep lanetle bahsettiği görülür. Öncelikle “Hz. İsa’nın katlinde Yahudilerin rolü”nü bu kesimler hiç unutmamışa benzetmektedir. Bu yüzden birçok Evanjelik vaiz çevrelerine uzun yıllar ‘Dünyadaki kötülüklerden hep Yahudilerin sorumlu olduğunu’, hatta ‘Uluslararası bir komplonun kışkırtıcıları olduklarını’ öğretip durmuşlardır. Bunda Siyon Bilgeleri Protokolleri’nin popüler olduğu 1920’li yıllar etkili olmuştur ancak 2. Dünya Savaşı sonrası ortaya çıkan ‘Yahudi soykırımı’ iddiaları ve İsrail’in kuruluşu bu kesimi de etkilemiş ve bir söylem değişikliğine götürmüştür.

Yine de bugün bile fundemantalist Hıristiyanlarda bu yaklaşımın esintilerine, tortularına rastlamak mümkündür. Onlar yer yer anti-Semitik duygularını korumakla birlikte, geliştirdikleri teoloji neticesinde, pratik tutumları Yahudiliğe desteğe yönelmiştir. Kendileri açısından burada önemli olan şuydu: Kıyametçi/Yenidendoğuşçu ve Muafiyetçi yaklaşımları gereği Yahudiler ve İsrail toprağı hep başka şeyler olmuştı. Bu yüzden ‘Yahudilerin kutsal topraklara yerleşmesi hareketi’ni (Siyonizmi) desteklediler. Yoksa gerçekte Yahudilerin ‘günahkâr’, ‘bencil’, ‘hırslı’, ‘ahlaksız’, ‘kalbi kara’ ve ‘içten pazarlıklı’ bir kavim olduğunu düşünüyordlardı. Ancak tanrının planı gereği Yahudilerin ve onlara verilmiş kutsal toprakların apayrı bir teolojik önemi olduğu algısından dolayı Yahudiler ‘ilahi bir dost’ statüsüne erişiyorlardı. Tanrı’nın, senaryosunu tamamlayabilmesi için Yahudilere ihtiyacı vardı. Zaten Hz. İsa yeniden dünyaya döndüğünde ve Armagedon günü geldiğinde -hepsi olmasa da bir kısmı- Hz. İsa’yı ‘kurtarıcı’ları olarak kabul edecek ve perde kapanacaktı. Böylelikle ilahi bir plan gereği yapılmış olan bir yanlış düzeltilmiş olacaktı! Bu yüzden ‘kutsal topraklar’ın ve ‘Yahudiler’in plan içinde özel bir rolü ve konumu vardı. Kıyamet günü, Yahudiler anahtar önemde olacaklardı. Armagedon günü geldiğinde Yahudilerin üçte ikisinin öleceğine ve İncil’in ‘Yuhanna’nın Vahyi’ Bölüm 7’de geçen rakamla 144 bininin kurtulacağına işaret ediyorlardı.

Peki Evanjelikler cephesinden Yahudiler bu konumdayken

Yahudiler ve İsrail, Evanjeliklere nasıl bakıyordu? Onların bu konuda hayli 'pragmatik' ve 'gerçekçi' oldukları söylenebilir.³⁰ Birçok Yahudi ve Yahudi kuruluşu Evanjeliklerin İsrail'i desteklediği ve Yahudilere yardım ettikleri sürece anti-Semitik yanlarından dolayı fazla bir rahatsızlık duydukları söylenemezdi. Onlar için bir vaizin zaman zaman Yahudiler aleyhine attığı birkaç ateşli 'nutuk'un ne önemi olabilirdi ki? Çünkü aynı vaiz gene aynı ateşlilikte İsrail yanlıydı da. O zaman binlerce teolojik tartışmayla bu kesimle aralarını açacaklarına söz konusu 'dünyevi' gerçeği görürler ve ondan yararlanmanın yoluna bakarlardı. Nitekim çoğu Yahudi, bunu bir sorun olarak bile görmemektedir. Daha doğrusu Evanjelikler, İsrail'in çıkarlarını savundukları sürece Yahudiler açısından mesele yoktu. İsrail'i sevdikleri sürece Yahudilerden istedikleri kadar nefret edebilirlerdi!

Üçüncü bir akım daha vardı ki, bunlar da Katolik Hristiyanlar veya bu eğilime destek vermeyen bir kısım Protestantanlardan oluşuyordu. Onların inandıkları Tanrı, böylesi çılgın bir planın yaratıcısı ve destekleyicisi olamazdı. Bu kesimler esas itibarıyla barışçı, sevgi ve kardeşliğe dayalı bir din olan Hristiyanlığı ve Hz. İsa'nın kutsal öğretileri bir kavmin lehine veya aleyhine gündelik çıkarlar için kullanılamazdı. Hz. İsa öğretisini bütün insanlık için getirmiş ve insanlığın günahlarının kefareti kendisi

30 Ancak bugün daha da garip bir durum almıştır. Amerikan Yeni-Muhafazakârlık hareketi Protestan-Evanjeliklerle iç içe olsalar da yöneticilerinin büyük çoğunluğu Yahudidir. 'Amerikan Girişim Enstitüsü' adı altında bir 'think-tank' gibi örgütlenmişlerdir. Bunlar 'Yeni Amerikan Yüzyılı' projesinin mimarları olup, aynı zamanda Irak, İran, Suriye, Mısır, Suudi Arabistan ve Kuzey Kore gibi ülkelere saldırı stratejisinin kurucularıdır. Bugün Beyaz Saray ve Bush'un çevresi bunlarla dolmuştur. Araplara ve Müslümanlara karşı topyekûn bir savaştan yanadırlar. Ortadoğu haritalarını ve rejimlerini değiştirmek istemektedirler. Bunların en tanınmış isimleri Pentagon Danışmanı Prof. Eliot Cohen'dir. Ona göre 'Dördüncü Dünya Savaşı' başlamış bulunuyor. Amerika'yı bir buldozer gibi kullanıp İsrail için yolu açmak istemektedirler. Küçük ama etkili bir entelektüel çevredir.

kaniyla ödemişti. Dahası Hz. İsa'ya muzaffer bir kumandan edasıyla miğfer giydirmek, onun şerefli adını başlatılacak bir savaşa bayrak etmek anlaşılır bir şey değildi. Hele de Tanrı'yı cezalandırıcı ve bir kavimden yana olup diğerlerine karşı 'ırkçı', 'faşist' bir kin ve savaş tanrısı olarak tahayyül etmek Tanrı'ya da yapılabilecek hakaretlerin en büyüğüdü.

Bugüne damgasını vuran ne?

Öyle görünüyor ki ABD'nin bugününe damgasını vuran eğilim; bütün sıralananlar alt alta dizildiğinde hiç de yeni ve birdenbire ortaya çıkmış şeyler olarak görünmüyor. Kökeninde yüzlerce yıllık birikimler, ihtilaflar saklı. Bu anlamda bize son derece dünyevi ya da sadece maddi çıkarlar mücadelesi gibi gelen oluşumlar aslında binlerce yıllık teolojik veya etnik kavgaların bir uzantısı olarak tecelli ediyor. Bugün emperyalizmin saldırgan ve yayılmacı politikalarının arkasında bu ruhsal saikin olduğunu görebiliriz.

Bunu söylerken hiç şüphesiz emperyalizmin sadece 'ideolojik' bir olay olduğunu iddia etmiyor ve onun bünyesindeki ekonomik yapıyı görmezden gelmiyoruz. Sadece ve sadece emperyalizmin saldırgan, yayılmacı, sömürgeci yapısının artık bir 'imparatorluk' aşamasına vardırılmaya çalışıldığı günümüzde, bu hegemonik yapıyı tanımlarken onun psikolojik-inanç temellerini görmek gerektiğini vurgulamak durumundayız. ABD emperyalizmi zihninde olan bir eğilimi giderek belirginleştirerek dünün klasik-emperyalisti İngiliz emperyalizminden bayrağı devralarak 'dünya jandarmalığı' ve 'Yeni Dünya Düzeni İnşacılığı'na soyunmuştur. ABD'nin bu aşamaya bu kadar şevkle gelebilmesi genlerinde gizli inanç çekirdeğiyle mümkündü ve öyle de oldu. Bugün bu etkiyi anlamadan ABD emperyalizminin yapısını, klasik emperyalist yapılardan farkını, ne yapmak ve nereye gitmek istediğini anlayamayız. Evanjelik öğretisi, ABD emperyalizminin ideolojik tutkalıdır.

Amerika 19'uncu yüzyılın sonlarına doğru bu eğilimini fiiliyata döktü.³¹ Önce Meksika'nın kuzeyinin işgaliyle başlayan bu süreç, Küba, Filipinler ve Porto Riko gibi ülkelerin işgaliyle ilk denizaşırı emperyal müdahaleye dönüşmüş oldu. Bütün bunları yakın çevresindeki Hawaii, Haiti, Dominikler, Jamaika ve Panama'ya yapılan müdahaleler izledi. Ardından Guatemala, Grenada, Kolombiya, Virgin Adaları, Libya, Somali, Kore, Vietnam, Laos, Kamboçya, Lübnan, Afganistan ve Irak gibi ülkelere doğrudan askeri müdahalelerle 'dünya düzeni'ni sağlamaya devam ediyor. ABD'nin bir de dolaylı yollardan darbeler, suikastlar, ambargolar, vb. yöntemlerle müdahale ettiği ülkeler var ki bunlar saymakla bitmez. O günden bugüne dünyada neredeyse müdahale etmediği, saldırmadığı yer bırakmayan ABD, 'mahallenin kabadayısı' rolünü sürdürmeye devam ediyor.

Devletlerin psikolojisi olur mu?

Devletler de insanlar gibi olabilir mi? Veya onların da psikolojileri var mıdır? Yani kimi yumuşak, barışçı, iyi huylu; kimi de saldırgan, agresif, geçimsiz bir ruh hali gösterebilir mi? İnsan psikolojisi ile birebir benzerlikler kurulamasa da devletlerin de tarihi, kültürel, ideolojik, dini gelenekleri itibarıyla benzeri davranışlar içine girebildiklerini söyleyebiliriz. Böylesi bir devlet, tıpkı insanların birbiriyle ilişkilerinde olduğu gibi, kendisine belli roller biçebilir ve belli davranış kalıpları içine girebilir. Bunun saiklerini yukarıda yeterince gösterdiğimi zannediyorum. Eğer bu tip bir devlet, kendisini dünyaya çekidüzen verecek biri görüyor ve bunun ancak zor yoluyla mümkün olduğunu düşünüyorsa rahatlıkla kendisine 'mahallenin kabadayısı' misyonu biçebilir. Dahası bir de buna ilahi misyonlar eklemeye başlarsa paranoyak-misyoner bir ruh haline ulaşması iştten bile değildir. Dünyanın neresine bakarsa kendine düşmanlar görecektir (O düşmanlıkları kendi davranışlarının

31 Bu konuda daha ayrıntılı bilgi için kitabın "ABD'nin Komplolarla Örülü Kirli Sicili" başlıklı bölümüne bakınız.

yarattığını düşünmeyecektir bile) ve onları yok etmek için bir seri katil gibi davranmaktan çekinmeyecektir. Kendi inancı, sistemi, hukuku, alışkanlıkları dışında her şeyi global bir farklılığın zorunlu sonuçları olarak değil dümdüz edilmesi gereken engeller olarak telakki edecektir. Bunun kaçınılmaz sonucu; sağa sola saldırmak, ona buna yarısız infazda bulunmak ve kendi bencil amaçları dışında her şeyi değersiz ve önemsiz saymaktır. Bugün ABD, böylesi bir psikolojiye sahiptir. Eğer bu durumda bir devlet değil de bir insan olsaydı ya bir psikiyatri kliniğine ya da hapishaneye kapatılması gerekirdi. Ama ne yazık ki bu durumda olan bir devlettir, hem de dünyanın en güçlü devleti. O yüzden bütün ülkeler “Aman, bana bulaşmasın da!” diyerek ona karşı çıkma cesaretini kendinde görememektedir. Durum aşağı yukarı budur.

Bu konuya ‘psikolojik tarih’ açısından yaklaşan Robert Jay Lifton tam da ABD’nin davranışlarına egemen psikolojik faktörleri ele alıyordu. Alman Der Spiegel dergisinde yer alan söyleşisinde Lifton, Amerika’nın ‘süpergüç sendromuna kapıldığını’ iddia ediyor ve Bush yönetiminin ‘dünya tarihini tek başına yapmaya soyunduğunu’ söylüyordu.³² Amerikan toplumunun 11 Eylül’den bu yana girdiği ruhsal atmosferi de değerlendiren Lifton, “Amerika’yı özel kılan tüm değerleri yitirmek üzereyiz, demokrasi inancı yerine zalimlere dönüşüyoruz.” diyordu. İşte Hristiyan fundamentalizmi faktörüne de değinen Lifton’un söyleşisinin en dikkat çekici bölümleri:

“Amerikalıların çoğu -siyasiler kadar sıradan insanlar da- süpergüç sendromuna kapıldılar. Amerika’nın muazzam teknik ve askeri gücü nedeniyle yönetimimiz bizde mutlak güç duygusunu uyandırdı ve bu his, aynı zamanda Hristiyan fundamentalizmiyle de ilişkilidir. Sendrom, garip bir morali yani yaralanmaz ve zarar görmez duygusunu yaratıyor. Bu da dokunulmazlığımız için tehdit oluşturanlara saldırma haklılığına sahip olduğumuz düşüncesini

32 Hürriyet Bilim Dergisi, 21 Haziran 2003, Sayı: 76, s. 4-5, “Süpergüç sendromuna kapıldık”

doğurmakta. Amerika, İngiliz egemenliğinden farklı olarak diğer ülkelerde kalıp yönetimi devralmak istemiyor. Amerika, uzaktan hükmediyor ve bazen de Irak savaşında olduğu gibi anı askeri müdahalelerle idare ediyor. Hatta Amerika'nın tarihe tek başına hükmetmek istediğini bile söyleyebilirim. Hükümetimiz bu konuda yanılıyor, çünkü dokunulmazlık ne beden ne ruh, ne de uluslar için hatta süpergüçler için bile geçerli değildir. Fakat dokunulmazlık için verdiğimiz vahim savaşım, dünya genelindeki olayları gitgide daha güçlü bir biçimde kontrol etmeye ve dünyayı kötü ve iyi olarak sınıflandırmaya itmekte. Süpergüç hiçbir zaman durulmaz.”

ABD'nin içine düştüğü bu ruhsal durumun tedavi edilip edilemeyeceğine de değinen Lifton, ABD'nin tedavisinin mümkün olduğunu söylemekteydi: “Hiçbir şey değişmez değildir. Bu ulus, her şeye rağmen yine de yenilenebilecek durumdadır. Fanatikler amaçlarından döndürülebilecek gibi değiller ama onları yalnız bırakabiliriz. Bu konuda uluslararası baskı yararlı olacaktır. Birleşmiş Milletler'de, Almanya, Fransa, Rusya ve Çin'in karşı cephe oluşturmaları son derece önemliydi. Amerika, şimdi tarihte hiç olmadığı kadar yalnız kaldı. Belki de bu şekilde Amerikan emperyalizmi zirvesinden indirilmiştir.”

Söyleşinin devamında Lifton, ABD'nin 11 Eylül'le birlikte dokunulmazlık imajının yara aldığını ve yaralı bir süpergücün daha saldırgan olmaya eğilimli olduğunu vurguluyordu: “Yaralanabilir olduğumuzu 11 Eylül'de acı bir şokla yaşadık. Oysa Amerikalılar o zamana dek tamamen dokunulmaz olduklarına inanıyorlardı. Bu düşünce, biraz da ülkenin coğrafi konumuyla ilgili olsa da Amerika'nın ayrıcalıklı bir ülke olduğu inancına da bağlıdır... Kurtulanlar ve yaralanabilir olmakla başa çıkamayanlar dünyayı genelde düşman olarak görürler. Nazi kamplarından, Hiroşima ve Vietnam cehenneminden kurtulanları araştırdığımda iğrenç bir şiddet arzusu ve bazı ortak noktalar keşfettim. Ölüm korkusu derin izler bırakıyor geriye. Bazıları girişimlere

engel olamadıkları, diğerleriyle insanlara yardım edemedikleri için kendilerini suçlarken kimileri de benim ‘psşik nasırlaşma/körelme’ olarak adlandırdığım, duyarlı olma beceriksizliğini yaşıyorlar. Bu da insanları olaylardan bir anlam çıkarma çabasından uzaklaştırmakta.”

Apokaliptik Şiddet

George W. Bush’un da ‘apokaliptik şiddet’ duygusuna (kutsal görev için büyük kıyım) kendini kaptırdığına işaret eden Robert Jay Lifton sözlerini şöyle sürdürüyordu: “Tehlikeyi doğrudan doğruya yaşamış olmasalar da tüm Amerikalılar, 11 Eylül’den kurtulmuşlardır. Amerika’ya yapılan saldırılardan önce Bush, gayet sönük bir başkandı fakat 11 Eylül’le birlikte hayatının misyonunu yakaladı. Teröre karşı savaş, yaşamının başlıca anlamı haline geldi. Bu misyonun bir kısmı da dünyayı iyi ve kötü olarak ayırmaktır. Buna bir de yeniden uyanmış Hristiyan olarak köktendinci din anlayışını ve ‘süpergüç sendromu’nu eklerseniz, şu anda dünyanın karşı karşıya kaldığı son derece tehlikeli bir kombinasyon çıkar ortaya. Apokaliptik şiddet, tinsel temizlik davasıyla büyük bir yıkım isteğini ifade eder. Bir dünya, kendisinden daha iyisine yer açmak için yok olmalı. Çok sayıda insanın öldürülmesi bu eylemin ahlak/din adına yapılmasıyla mümkündür. Apokaliptik şiddet, bundan yararlananların kutsal misyona başvurmaları nedeniyle tehlikelidir.”

Robert Lifton, kıyametçi şiddet anlayışının ABD’nin siyasi-askeri karar merkezleri tarafından üretildiğini ve 11 Eylül öncesinden itibaren varolduğuna dair şu yorumu getiriyordu: “Bush, ‘kötülük mihveri’nden ve onları yok etmekten söz ediyor. Bush’un ‘teröre karşı savaş’ı zaman veya mekânda hiçbir sınır tanımıyor ve bunun sonu yok. Kendisine göre hedefi, dünyadaki terörü tümünden temizlemek. Teröristlerin tümü öldüğünde, dünya kötülerden kurtulmuş olacak. Tabii ki bu, saçmalaktan başka bir şey değil. Apokaliptik etkiler, örneğin ‘2002 Ulusal Güvenlik

Strateji Raporu'nda da görülüyordu. Burada Amerika'nın mutlak askeri hegemonyasının dünyanın her yerinde hüküm sürmesi öngörülmişti. Hiçbir ülkenin bizimle tartışmaya veya boy ölçüşmeye hakkı yok. Bu, dünyayı hatta tarihi kontrol altına alma vizyonunun bir parçasıdır. Belge çok açık. Tüm ülkelere yapılacak bir saldırıyı olumlu karşıladığı gibi, ihtiyaç halinde tek başına hareket etmeyi de uygun görüyor. Belge tüm dünyaya demokrasinin götürüleceği inancını aşıyor ve bu şekilde dünyayı kurtarmak için yıkma düşüncesinin laik versiyonu ortaya çıkıyor. Apokaliptik şiddet, evrensel mitolojinin bir parçasıdır ve doğum/yenidendoğuş, yok etme/yenileme ve ölümü, ölümsüzlüğe giden yol olarak kabul etme inançlarını içerir. Tüm bunlar tarihin başlangıcına iner. Bu da ölümlü olduğumuzu bilen varlıklar olmamızla ilgilidir. Apokaliptik şiddet iki güçlü ihtiyacı yerine getiriyor: Kusursuz tinsellik ve mutlak bir ilkeye hizmet etme isteği. Apokaliptik şiddette uygulayıcı ölmez, daha çok kutsal misyonun bir parçası haline gelir ve bu şekilde kendisini ölümsüzleştirir. İnsan her zaman tinsellik peşinde koşan bir varlıktır. Ölümümüzü kutsal bir planın parçası olarak görme düşüncesi hoşumuza gidiyor. Örneğin, Tokyo Metrosu'nda zehirli gaz saldırısı gerçekleştiren Aum Tarikatı'nın lideri Shoko Asahara'nın ait olduğu Budist çevre aslında gayet barışçıldır. Ona göre bu saldırı, insanlığın tinsel açıdan yenilenişini sağlayacaktı ve iyi ve kötülerini ayırma çabasında apokaliptik bir geçmişe sahip olan Armagedon tarihinden esinlenilmişti."

❖ İkinci Bölüm ❖

Amerika'nın Emperyal Dönüşümünün Başlangıcı: Maine Komplosu

“Amerikan imparatorluğu tarihin kaydettiği en güçlü imparatorluk olmakla kalmamakta, aynı zamanda, birçok bakımdan tarihin kaydettiği en özgün imparatorluğu da olmaktadır. Şimdiye değin, hiçbir zaman bunca az sayıda insan, etkisini böylesi uzaklara yayamamış, bunca çok sayıda halkın günlük yaşantısına kendi damgasını böylesine vuramamıştır.”

-Claude Julien / ‘Amerikan İmparatorluğu’-

GÜNÜMÜZÜN süpergücü Amerika Birleşik Devletleri, bugün geldiği noktaya bir anda ulaşmamıştır. Dahası ABD, başlangıçta emperyalist bir devlet olarak doğmamıştı. İçinde farklı iki dinamikten biri sonunda galip geldi ve ABD'yi bugünkü hattına çekti. Oysa günümüzden bakıldığında ABD, sanki hep emperyalist olarak doğmuş bir devlet gibi görünmektedir. Halbuki gerçek böyle değildir ve ABD, bugünkü konumuna bir günde gelmemiştir. Bununla birlikte emperyalist tercihinin belirginleşmesini bir komploya borçludur ve o günden bugüne bu çizgisini arttırarak sürdürmektedir. O kadar ki ABD, 19. yüzyılın sonunda yaptığı bu tercihinin 20. yüzyılın başlarında geliştirmiş, ortalarında netleştirmiş, sonlarında ve 21. yüzyılın

başında yaptıklarıyla da yeni bir aşamaya, 'küresel imparatorluk' aşamasına getirmiştir. ABD, yaşadığı bu emperyal dönüşüm süreciyle dünyanın kaderini de eline almış görünmektedir. Tarihin klasik emperyal devletlerinin aksine ABD'nin bu çizgiyi giderek pekiştirdiği görünmektedir. Başlangıçtaki çizgisini daha da radikalleştirerek bugün dünyanın en büyük emperyalist gücü seviyesine varmıştır.

İşin ilginç, ABD'nin emperyalist statüye ulaşmasını da, onu koruyup geliştirmesini de bir dizi komploya borçlu olmasıdır. Bu anlamda kitap boyunca daha da netleşeceği gibi, neredeyse bu eğilim ABD için bir 'kural' haline gelmiş olarak görünüyor: Varlığı komplolara endeksli olan ABD emperyalizminin bu statüsünü sürdürmesi de yeni komplolara bağlıdır. ABD emperyalizmi komplolar tezgâhlayabildiği ve bunları dünyaya kabul ettirebildiği ölçüde gelişebilmektedir. Bu nedenle ABD emperyalizmi komplosuz yapamaz ve bu alanda uzmanlaşmak zorundadır. Bu durum, ABD emperyalizminin ayırt edici, karakteristik bir özelliği olup adeta hava gibi, su gibi komplolara muhtaçtır. Onun bu özelliği daha doğumunda adeta genetik olarak belirlenmiş, tüm siyasal karakterinin belirleyici ögesi haline gelmiştir. Amerika'nın emperyalist gelişim sürecine dikkatle bakıldığında sürecin entrika ve komplolarla atbaşı gittiğini görürüz. ABD gücünü de, dünya halklarından kendisine yönelmiş derin nefreti de komplocu siyasetine borçludur. Bu nedenle ABD, teknik manada, tarihin gördüğü en komplocu devlettir. Diğer bir deyişle ABD, tarihsel gelişimini, yayılmasını ve süpergüç konumuna ulaşmasını komplolar sayesinde elde etmiş, tarihin kaydettiği en komplocu organizasyon olarak dikkat çekmektedir. Bu haliyle ABD, aslında bir 'komplolar imparatorluğu'dur.

Emperyal seçenek: Genişlemenin bebek adımları

Peki ABD, 'emperyal' eğilimini ilk olarak ne zaman ve nerede ortaya koymuştur? O güne değin daha ziyade kuruluş sancıları yaşayan, kendi iç bütünlüğünü kurmakla uğraşan ve fazla etliye sütlüye karışmayıp, 'kendi yağıyla kavrulma' politikası izleyen

ABD, tarih sahnesine 'emperyal' bir güç olarak nasıl çıkmıştır? Bunu netleştirebilmek ve süreci tam verebilmek için biraz geri-
lere gitmek gerekmektedir. Şimdi söz konusu sürecin önemli dö-
nemeç noktalarına göz atalım.

Bilindiği üzere Amerika Birleşik Devletleri 4 Temmuz 1776'da kurulmuştu. Bu tarihte 13 Kuzey Amerika koloni tem-
silcisi³³ ve 56 delege 'Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayacaklardı.
(İngiliz egemenliğinden kesin kopuş ise 17 Ekim 1777 Saratoga
ve 19 Ekim 1781 Yorktown ile mümkün oldu.) Başlangıçta
ABD, 835.687 kilometrekare bir toprak parçasını kapsıyordu ve
ilk eyaletler Atlantik kıyısına dizilmişlerdi. Daha sonra Kızılder-
lilerden kopardıkları topraklarla birlikte bu alan 1.113.571 ki-
lometrekarelik seviyeye yükseldi. Bugün ise ABD ilk kuruluş yıl-
larındaki toprakların yaklaşık 9 katına sahiptir ve yüzölçümü
toplam 9.529.063 kilometrekaredir. Bu inanılmaz büyümenin ilk
aşamasını önemli ölçüde satın alma ve işgal yoluyla sağlamıştır.
1803'te Fransa'dan Lousiane'yı, 1891'de İspanya'dan Florida'yı
ve 1867'de de Rusya'dan Alaska'yı satın alarak kıta üzerindeki
genişlemesini sürdürdü. Bu genişlemeye Meksika'dan alınan lar-
la Filipinler, Porto Riko, Havai ve Küba'dan alınan ufak bir par-
ça toprağı da ekleyecekti.

Bu zincirin ilk halkasını Florida teşkil edecekti. O zamanlar İs-
panyol egemenliğinde olan Florida, 1810 yılında ABD saldırısına
uğrayacak, 1813'te ise kalan parçası işgal edilecekti. 1819'da da
Florida 5 milyon dolara İspanya'dan satın alınarak soruna 'barışçı'
bir çözüm getirilecekti. Bu olay sonra o zamanki ABD Başkanı Ja-
mes Monroe'nun³⁴ adıyla anılacak bir doktrinle özdeşleşecekti.

33 Bu eyaletler şunlardı: Massachusetts, New Hampshire, Rhode Island, New
York, Connecticut, New Jersey, Pennsylvania, Delaware, Maryland, Virgi-
nia, Kuzey Carolina, Güney Carolina ve Georgie.

34 James Monroe, Kızılderili katliamının önde gelen sorumlularından biridir.
Kızılderili kabilelerinin yok edilmesini emretmiştir.

Monroe Doktrini: Buralar bizim, siz karışmayın

ABD'nin o güne dek genellikle Avrupa ülkelerinin, özellikle de İspanya'nın sömürgesi durumunda olan kıtaya ve çevresine bir çekidüzen vermek, kendi 'güvenlik alanı'nı yaratması gerekiyordu. ABD bu amaçla literatüre 'Monroe Doktrini' olarak geçecek yaklaşımı 2 Aralık 1823'te ilan etti. Avrupalılara bir gözdağı içeren ve "Bu kıta ve çevresi bizim." mesajı yollayan doktrinle ABD ilk yayılmacı niyetinin işaretini böylelikle vermiş oluyordu. Özetle Monroe Doktrini'nin bakış açısı şuydu: "Avrupalıların ABD ile içten ve dostça ilişkiler adına, politik sistemlerini yarıküremizin herhangi bir yerinde kurmak isteme niyetlerini barışımızın ve güvenliğimizin bir tehdidi olarak kabul ediyoruz. Biz Avrupa ülkelerinin zaten varolan koloni ve sömürge sorunlarına burnumuzu sokmak istemedik. Ve gelecekte de bu işlere karışmak istemiyoruz. Bununla birlikte bağımsızlıklarını ilan eden ya da elde gelen bu bağımsızlıkları bizim tarafımızdan tanınan ülkeler için onlara baskıyı ya da herhangi bir denetimi amaçlayan her eylemi, ABD'ye karşı düşmanca bir tutumun ifadesi olarak kabul etmek zorundayız."³⁵

Tabii burada işin garibi birçokları Monroe Doktrini'ni -bugün bile- 'ilerici', 'anti-sömürgeci' olarak tanımlamıştır. O kadar ki sömürgeciliğe karşı çıkanlar bu metni temel aldılar ve hep örnek gösterdiler. Onlara göre bu, ABD'nin, Avrupalı sömürgecilerin -özellikle İspanya'nın- hâkimiyetine karşı bölgedeki ülkelerin bağımsızlıklarını desteklemek anlamına geliyordu! Oysa durum tam tersidir. ABD, kendisine yer açılması için Avrupalı sömürgecilerin bölgeden çekilmesini istemekteydi. Bu anlamda aradaki çelişki eskien sömürgeciliğe karşı yükselen emperyalizmin bir manevrasından başka bir şey değildi. Monroe'nun "Amerika, Amerikalılarıdır." şeklinde özetlenebilecek yaklaşımı aslında

35 'Amerikan Emperyalizmi Tarihi', Angelo Colleoni; Çev: Lerzan Taşçier, Sosyalist Yayınlar, s. 13, İst. 1997.

“Kıta ve çevresi Amerikalılarıdır.” anlamına geliyordu. Günümüzde ise bu, “Bütün dünya Amerika’nındır”a dönüşmüş durumda. Bu anlamda ‘Monroe Doktrini’ denen şey gerçekte, Amerika’nın emperyalistleşeceğinin ve işe önce kendi kıtası ve çevresinden başlayacağını bir beyanıydı. Siyasi bir tercihti. Kimilerinin sandığı ve gösterdiği gibi idealist-demokrat bir tercih değil. ABD, görünürde ‘ulusların kendi kaderini tayin hakkı’nı kabul ediyor ve savunuyordu. Oysa bu ‘tayin hakkı’ bir başkasının egemenliğinden çıkıp kendi egemenliklerine girmesinin ‘tayin hakkı’ydı. ABD’nin emperyal iştahı giderek kabarıyordu.

Nitekim ‘Monroe Doktrini’ne göndermede bulunan daha sonraki ABD başkanlarından James Knox Polk, 2 Aralık 1845’te şunları söylüyordu: “...Böylece bütün dünya benimsediğimiz politikanın ne olduğunu bilmelidir. Bu; Amerika kıtasının neresinde olursa olsun, bizim rızamız olmadan herhangi bir Avrupa kolonisi kurmayı ya da Avrupa’ya bağımlı başka bir ülke kurmayı önlemekten ibarettir.”³⁶ Bu yaklaşım da göstermektedir ki ABD, önce kendi iç yayılmasını -Kızılderilileri yok ederek- sağlamış, sonra Güney Amerika’daki komşuları ve yakın adaları denetimi altına alarak ardından bugünkü ‘global’ aşamasına gelmiştir. ABD’nin emperyalistleşmesi süreci kabaca bu demektir.

Meksika’yı işgal

ABD, 1800’lerin başında, artık kendi sınırlarının gelebileceği noktaya gelmişti. Bu nedenle gözünü yakın çevresine dikti. Gizli siyasal konseptinde ise ‘yayılma’ ve ‘ilhak’ vardı. ABD’nin Meksika’yı işgal ve ondan toprak alma planları bağımsızlık yıllarına kadar gidiyordu. Hatta haritaları bile hazırlanmış, iş sadece uygun konjonktür yaratılmasına kalmıştı. Önce 300 ABD’li aile halen Meksika toprağı olan Teksas’a yerleşecekti. Onu bir başka göç dalgası izledi. Sonunda nüfus dengesi öylesine değişti ki,

Teksas'taki Amerikalı nüfusu Meksikalıları geçmişti. Üstelik yarattıkları kurumlar ve gündelik hayatın düzenlenişiyle burada kalıcı oldukları her hallerinden belli oluyordu. Bunun üzerine 1827'de Başkan Quincy Adams, Teksas'ın ABD'ye devredilmesi için Meksika'ya 1 milyon dolar önerecekti. Tabii ki öneri, Meksika hükümeti tarafından reddedilecekti ama ABD yönetimi, Teksas'ı kendi topraklarına katmayı çoktan kafasına koymuştu.

Önce birdenbire ayaklanmalar başladı. Bir grup çeteleşmiş çiftçi, bir Meksika karakoluna saldırdı. Sonra "Meksika'dan bağımsızlık" lafları edilmeye başlandı. Meksika hükümeti karışıklığı yaygınlaştırmakla tehdit edildi. Arkalarında ABD vardı. 1835'in 17 Kasım'ında sözümona bir 'Teksas hükümeti' oluşturular. 2 Mart 1836'da ise Teksas, bağımsızlığını ilan etti. Burada garip olan şuydu: Kendilerini 'özgürlük savaşçıları' gibi gösterenler Teksas'a sonradan yerleşmiş, bir kısmı ABD ajanı durumundaki kışkırtıcı kişilerdi. Daha da önemlisi burası resmen Meksika toprağıydı ama böylesi bir karambolde sözümona bir hükümet kurulmasından amaç, bu hükümetin ABD'yi yardıma çağırması ve ilhak sürecinin tamamlanmasıydı.³⁷

Meksika bu duruma tepki göstermekte gecikmedi ve "ABD, topraklarımıza göz dikti, asileri örgütlüyor." tespitinde bulundu.

37 ABD; benzer bir komployu daha önce Nikaragu'da da denemişti. Kendini bir 'maceracı' olarak tanıtan ama Amerikan hükümeti tarafından gizlice görevlendirilip, desteklenen William Walker, 13 Haziran 1855'te kendine bağlı çapulcu sürüsüyle Nikaragua'yı işgal girişiminde bulundu. Önce yenildi ama sonra General Guardiola'yı yenerek 13 Ekim'de Granada şehrini aldı. 12 Aralık 1856'da kendini Nikaragua başkanı ilan etti. Amacını, açıkça Orta Amerika'yı ele geçirmek ve ABD'ye katmak olarak tarif ediyordu. Başında Başkan Franklin Pierce'nin bulunduğu Amerikan hükümeti alelacele Walker'ı tanıdı. Bunun üzerine gelişmelerden endişelenen diğer Orta Amerika devletleri aralarında birleşerek Nikaragua'daki Walker'ın kukla hükümetine saldırdılar. Walker, 1 Mayıs 1857'de teslim oldu. Daha sonra Panama'ya onu almaya gelen bir Amerikan gemisi ile kaçtı. Bu da arkasında Amerikan desteği ve planı bulunduğu açık göstergesiydi.

Meksika ordusu harekete geçti ve El Alamo'da büyük bir çatışma oldu. ABD'nin örgütlediği 'asiler' büyük bir direniş göstermelerine rağmen hepsi yok edildi. Ancak General Santa Anna'nın bir taktik hata yapması sonucu devamını getiremediler ve ABD'nin de desteğiyle yenildiler. Meksika kabul etmese de 1 Mart 1837'de yeni cumhuriyet doğmuştu. İlk cumhurbaşkanı ise ABD Başkanı Andrew Jackson'un yakın arkadaşı Sam Houston'du. 4 Temmuz 1845 geldiğinde (4 Temmuz tarihi manidardır!) Teksas parlamentosu topraklarının ABD'ye katılmasını onaylıyordu. Böylelikle plan tamamlanmış görünüyordu.³⁸

Ne var ki Meksika, bu oldubittiği kabul etmedi ve ABD ile bütün diplomatik ilişkisini kesti. Bunun üzerine ABD, "Baskın basanıdır" taktiği izledi ve 'savaş nedeni olacak fiili durum' yaratıldı. Bu, aslında bir komploydu. Bu komplo şöyle düzenlendi: 'Bağımsız Teksas'la Meksika arasında Rio Nueces ve Rio Grande şeridinde kimseye ait olmayan bir bölge vardı. Her iki ülke de bu bölge üzerinde hak iddia ediyordu. Sonunda Başkan Polk, bu bölgeye daha sonra ABD Başkanı olacak General Zachary Taylor komutasında bir ordu yollayacaktı. Bunun sonucunun Meksika birlikleri ile çatışma olacağı biliniyordu ve amaç zaten açık bir kıskırtmaydı. Saldırının planlı olduğu her halinden belliydi. Nitekim 'Pasifik filosu'nun Meksika limanlarını ele geçirmek amacıyla hareket emri aldığı ortaya çıkacaktı. 13 Mayıs 1846'da Meksika-ABD savaşı resmen başlamış oluyordu.

Saldırı, üç noktadan birden başlatılmıştı. Sıkışan Meksikalılar, 1847 Ağustos'unda Amerikalılarla barış koşullarını görüşmek üzere Mexico City yakınlarında görüşme masasına oturdular. Fakat Amerikalılar, açıkça Yeni Meksika ve Kaliforniya'yı istediklerini belirttiler. Hatta daha da ileri gidip, eğer bu şartı kabul

38 Sırf bu olay bile Monroe Doktrini'nin 'Ulusların iç işlerine karışmama' ilkesinin çiğnenmesiydi. Sadece iş, kılıfına uydurulmuştu. ABD, bundan sonra sık sık kendi koyduğu ilkeleri çiğnemekten çekinmeyecekti.

etmezlerse tüm Meksika'nın ABD ordusu tarafından işgal edileceği tehdidinde bulundular. Meksikalılar, bu onursuzca teklifi kabul etmediler ve direndiler ancak direniş kısa sürede ABD'nin gücü karşısında bozguna dönüşecek, 13 Eylül 1847'de başkentleri düşecekti. 2 Şubat 1848'de imzalanan Guadalupe Antlaşması'yla ABD, Meksika'dan 2.500.000 kilometrekarelik toprağı koparmış oluyordu. Bu, neredeyse başlı başına bir ülke demekti. O dönem birçok ülkenin yüz ölçümü bu rakamı bulmuyordu. Bu topraklar üzerinde bugün Teksas, Arizona, New Mexico, Kaliforniya, Nevada, Utah ve Wyoming eyaletleri bulunmaktadır. Bu anlaşmadan sonra Meksikalılar kendi topraklarında azınlık gibi ve yoğun baskı altında yaşamaya zorlandılar. Kızılдерili katliamı Meksikalı katliamına dönüşmüştü.

Veracruz'a saldırı

Bütün bunlara rağmen ABD'nin bölge ve Meksika üzerindeki emelleri bitmemişti. Bu kez de darbe yolu seçilmişti. 1914'te General Venustiano'nun ordusu ABD Elçisi Henry Wilson'la birlikte Başkan Grancisco Indalecio'yu öldürttü. Ancak iktidarı Victoriano Huerta ele geçirmişti ve onu da devirmeye karar verdiler. Bunun gerekçesi Başkan Huerta'nın İngilizlerle olan iyi ilişkileriydi. ABD Deniz Kuvvetleri harekete geçti. 9 Nisan 1914'te Tampico Limanı'na 'Dolphine' savaş gemisi demirlemişti bile. Ancak ABD askerlerinin küstahlığı ve provokatif tavırları bitmek bilmiyordu. Bu kez de liman yöneticilerinden izin almadan karaya çıktılar ve Meksika polisi tarafından tutuklandılar. ABD bu olay üzerine Meksika'dan; resmi özür dileme, tutuklamayı yapan polis şefinin ceza görmesini ve Amerikan bayrağına 21 pare saygı atışı istedi. Meksika, bu küçük düşürücü taleplerden ilk ikisini kabul etse de üçüncüsü kabul edilemezdi. Başkan Woodrow Wilson, bunu savaş gerekçesi saydı ve Veracruz'un işgalini emretti. Bunun sonucu olarak şehre 65 savaş gemisi ve 30 bin

ABD askeri adeta üşüşecekti. Buna rağmen Meksikalılar, 2 gün boyunca şehri savundular. Her iki taraftan da toplam 530 kişi öldü. Tarih 23 Kasım 1914'tü. ABD, bu olaylardan o kadar cesaret almıştı ki Senatör Borag, "Eğer Amerikan bayrağı bir gün Meksika'ya dikilirse bir daha hiç inmez." diye açıkça tehdit etmişti. Meksika'da yaşanan iç savaş da ABD'nin işini kolaylaştırıyordu. Eğer bazı gelişmeler izin verseydi bugün ortada belki de Meksika diye bir ülke olmayacaktı. Neyse ki ABD, 1917'de İngiltere ve Fransa'nın yanında Birinci Dünya Savaşına girmek zorunda kalacak ve tüm dikkati Atlantik ötesine yoğunlaşacaktı.

İspanya - ABD savaşı

Ancak burada bir tarihsel dönüm noktasını daha hatırlatmakta yarar var. Geçmişe dönüp bakıldığında ABD, kendi kıta uzantısı içinde birçok saldırı ve işgal gerçekleştirse de henüz denizaşırı ve başka bir sömürgeci gücün sınırlarına saldırıya geçmemişti. Bu açıdan yükselişini ilk olarak 1898'de patlak veren ABD-İspanya savaşı sayesinde elde etmiştir. Amerika'nın emperyalistleşmesi sürecinde bir dönüm noktası olan Küba'yı elde etmeye yönelik İspanya'yla savaş, ABD'nin ilk ve en önemli emperyal pratiği olmuştur. Ve o günden beri de katlanarak bir 'dünya imparatorluğu'na doğru evrilmiş bulunmaktadır. İşe önce en yakınındaki hedefle başlayan ABD, Küba'ya yerleşmiş, sömürgeci geçmişinin son demlerini yaşayan İspanyolları gözüne kestirmiştir. Savaşın dolaysız sonuçlarından birisi de Küba olayından zaferle çıkan ve işin tadını alan ABD'nin, kısa sürede bütün Büyük Okyanus'un orta kesimini, Antil Adaları'nı denetimi altına almasıdır. ABD, bu noktaya gelmesini de bir komploya borçludur. Tarihe kısaca 'Maine Gemisi Komplosu' olarak geçen komplo sayesinde ABD, Küba'daki İspanyol varlığına karşı saldırı gerekçesi elde etmiş, bugüne değin olayın İspanya tarafından gerçekleştirildiğine dair hiçbir kanıt ortaya konulamamışsa da (Demek ki ABD'nin

kanıtsızlık eğilimi daha o günden başlamış!) bu durum ABD'yi saldırgan bir politika izlemekten alıkoymamıştır.³⁹

39 Tüm ABD elçiliklerinin basın ve kültür merkezlerine yıllardır gönderilen ve sürekli güncellenen 'Amerikan Tarihinin Ana Hatları' adlı, bir tür propagandif-tarih çalışmasının (Elimdeki baskıda George Washington Üniversitesi Tarihi Profesörü Dr. Wood Gray ve Columbia Üniversitesi Tarih Profesörü Dr. Richard Hofstadter tarafından yazıldığı belirtilmektedir.) internet versiyonunda ABD-İspanya Savaşı ve Main gemisi olayı şöyle aktarılıyor (Burada ilginç olan ABD'nin bu resmi tarih çalışmasında bile olay için '*günümüzde bile açıklığa kavuşmamış*' ibaresinin bulunmasıdır): "1898'de patlayan İspanya-Amerika savaşı, Amerikan tarihinde bir dönüm noktası olmuştur. Savaşın sona ermesinden birkaç yıl sonra, Birleşik Devletler, Antil Denizi'ndeki adaları, Büyük Okyanus'un orta kesimini ve Asya kıtasına yakın kesimi kontrol ediyor ya da oralarda etkisini gösteriyordu. 1890'lara gelindiğinde, İspanya'nın 'Yeni Dünya'daki büyük imparatorluktan geriye sadece Küba ve Porto Riko kalmış bulunuyor, Filipin Adaları da Büyük Okyanus'taki İspanyol gücünün merkezini oluşturmuyordu. Savaşın çıkmasının üç temel kaynağı vardı: Halkın katı İspanyol yönetimine karşı düşmanlık duyması, Amerika'nın bağımsızlık taleplerine hoşgörüyle bakması, Birleşik Devletler'de, bir parça da 'aşırı milliyetçi' olan ve heyecan yaratan basının teşvikiyle yeni bir ulusal güven duygusunun ortaya çıkması. Küba'da ana ülkenin baskılarına karşı gittikçe büyüyen öfke, 1859'da bir bağımsızlık savaşının patlamasına neden oldu. Birleşik Devletler, ayaklanmanın gelişmesini giderek artan bir kaygıyla izledi. Amerikalıların çoğu Kübalılara yakınlık duyuyorlardı fakat Başkan Cleveland, tarafsızlığını korumaya kararlı bulunuyordu. Buna karşın, üç yıl sonra, McKinley hükümeti iş başında bulunduğu sırada, ABD savaş gemisi *Maine*, Havana Limanı'nda demirli olduğu sırada, *günümüzde bile açıklığa kavuşmamış* nedenlerle tahrip edildi. 250'den çok denizci öldü ve ülkeye, heyecan yaratan gazete haberlerinin de şiddetlendirdiği büyük bir öfke dalgası yayıldı. McKinley, bir süre barışı korumaya çalıştıysa da birkaç ay sonra, gecikmenin yararsız olduğu düşüncesiyle askeri müdahale önerisinde bulundu.

İspanya ile savaş kısa sürdü ve kesin sonuç doğurdu. Savaşın sürdüğü dört ay boyunca, Amerikalılar hiçbir önemli yenilgiye uğramadılar. Savaşın ilanından bir hafta sonra, o sırada Hong Kong'da bulunan Tuğamiral George Dewey, altı gemiden oluşan bir küçük filoyla Filipinler'e hareket etti. Orada üslenmiş olan İspanyol filosunun Amerikan sularına girmesini önlemekle

O bunu hep yapıyor!

Şimdi de bu saldırı sürecinin nasıl şekillendiğini ve bir komployla nasıl neticelendiğini sergilemeye çalışalım. ABD aslında çoktandır Küba'yı gözüne kestirmiş fakat iç siyasi sorunlarından dolayı bir türlü gündeme getirememişti. O kadar ki daha Lincoln zamanında Senatör Stephan A. Douglas, "Bizim kaderimiz Küba'ya sahip olmaktır ve bu sorun üstünde tartışmak çılgınlıktır. Ada doğal olarak Amerika kıtasına aittir." diyerek yıllar öncesinden Küba'yı hedeflediklerini açıkça ilan etmiştir. Üstelik bu eğilim hiç bitmemiş, Başkan Pierce zamanında Savaş Bakanı Jefferson Davis, 1854'te alanan adanın Amerika'ya ilhakını istemişti. Aynı yılın 28 Şubat'ında 'Black Warrior' adlı bir Amerikan ticaret gemisi, liman nizamnamelerini çiğnediğinden ötürü İspanyol yönetimi tarafından müsadere altına alınacaktı.

görevlendirilmişti. Tüm İspanyol filosunu demirlemiş durumda yakaladı ve bir tek Amerikalı yaşamını yitirmeden filoyu tahrip etti. Bu sırada, Küba'da Santiago yakınlarına çıkarma yapan birlikler, birkaç kısa çatışmadan sonra limanı ateşe tuttular. Santiago Körfezi'nden denize açılan dört İspanyol zırhlısı, birkaç saat içinde hurdaya döndü. Santiago'nun düştüğü haberi gelince, Boston'dan San Francisco'ya kadar tüm limanlarda sirenler çalındı ve bayraklar açıldı. Gazetelerin Küba'ya ve Filipinler'e gönderdikleri muhabirler, ulusun yeni kahramanlarının ününü dünyaya ilan ettiler. Bu kahramanların başında, Manila'da ün kazanmış olan George Dewey ile Donanma Bakanı Yardımcılığından istifa edip 'Rough Riders - Sert Süvariler' adını verdiği bir gönüllüler alayının başında Küba'ya giden Theodore Roosevelt geliyordu. İspanya kısa bir süre sonra barış talebinde bulundu ve 10 Aralık 1898'de imzalanan antlaşma uyarınca Küba, bağımsızlığa kavuşuncaya kadar geçici olarak işgal altında kalmak üzere, Amerika'ya devredildi. İspanya, buna ek olarak, Porto Riko ile Guam'ı savaş tazminatı olarak ve Filipinler'i de 20 milyon dolar karşılığında terk etti. Denizaşırı topraklara sahip olmak Birleşik Devletler için yeni bir deneyim oluyordu. Bu nedenle de tüm yeni topraklar, o güne kadar hiç bilmedikleri bir demokratik kendi kendini yönetme sistemi oluşturmaya teşvik edildiler." www.usemb-ankara.org.tr

Bundan 8 yıl sonra eski defterler açılacak, bu kez konfederasyon başkanı olacak aynı Jefferson Davis, sözümona Black Warrior'un intikamını alma gerekçesiyle İspanyollarla savaşma eğilimini bir kere daha ortaya koyacaktı. Daha sonra ise adanın satın alınması düşünülmüş, ünlü 'Ostande Manifestosu' gündeme gelmişti. ABD yetkilileri, "Eğer İspanya adayı satmayı reddederse, ABD adayı zorla işgal etmelidir." diyecek kadar gözlerini karartmış görünüyorlardı. İşin komik tarafı, ABD bütün bunları yaparken 'adayı özgürleştireceğini', 'Küba halkını İspanyol sömürgecilerinden kurtaracağını' iddia ediyordu. ABD, benzeri bahaneleri ondan sonraki tüm ele geçirme operasyonlarında sık sık kullanacak ve bu, neredeyse değişmez argümanı olacaktı.

Basının savaş çığırtkanlığı

Aslında ABD'nin bugün de değişmeyen Küba'yla özel olarak ilgilenme serüveni çoktan başlamış bulunuyordu. Burnunun dibindeki bu adanın ABD için stratejik önemi 1960'lardaki 'füze krizi' esnasında daha da ortaya çıkacak, ayrıca Küba'nın doğal zenginlikleri her zaman iştah kabartıcı olacaktı. Ancak bir sorun vardı: ABD halkı daha sonraki savaşlarda da kanıtlanacağı gibi ABD'nin ülke dışındaki savaşlara girmesine fazla sıcak bakmıyordu. Bunun için bir kıışkırtma, halkın milli duygularını harekete geçirecek bir komplo gerekiyordu.

Tam bu noktada basın özel bir misyon yüklenecekti. Bu işte başı çekenler ise dönemin basın devleri William Randolph Hearst ve Joseph Pulitzer oldu. Özellikle Hearst, bu işi tam bir çığırtkanlık haline getirerek basın yoluyla insanların nasıl ajite edileceğinin ve savaşa sürüklenebileceğinin ilk örneğini verdi. Daha 24 yaşındayken babasının 'hediyesi' San Francisco Examiner'in başına geçen Hearst, kısa zamanda sansasyonel basının kralı olacaktı. Çok geçmeden New York basınına da el atan Hearst, Morning Journal'ı satın alacak ve yaptığı skandal habercilikle

tirajlarını tavana vurduracaktı. Hearst ilginç ve provokatif kişiliğiyle de uzun yıllar tartışma konusu olacaktı.^{EK-1}

İşte tam bu esnalarda İspanya, Küba'da patlak veren isyanları bastırma çabası içindedir. O sırada iki muhbir, İspanyol yönetimi tarafından tutuklanır. Bunu fırsat bilen Hearst, İspanya'ya karşı pasif politika izlenmemesi için o günkü başkan Cleveland'ı sözümona 'uyaran' yazılar yayımlamaya başlar. Medison Square'da yapılan büyük toplantıyı organize eder ve Kübalı isyancıların şefi durumundaki Maximo Gomez 'çağın en büyük askeri' olarak ilan edilir. Hearst daha da ileri giderek işi tam bir şova dönüştürür ve bürosunda bulundurduğu 2 bin dolarlık bir kılıcı ona giyabında armağan eder. Üzerinde "Küba Cumhuriyeti kurtuluş ordusunun başkomutanı Maxsimo Gomez'e. Yaşasın Özgür Küba" yazan bu kılıcı genç bir muhabir kanalıyla Gomez'e verilmek üzere Küba'ya yollar. Amaç, İspanyolları daha da kışkırtmaktır. Bunun üzerine adadaki İspanyol yönetimi World gazetesinin Küba muhabiri Sylvester Scovel'i tutuklar. Yaygarayı koparan Hearst, bu kez "Scovel'i serbest bırakın!" diye bir kampanya düzenler. Ancak savaş çıkartma peşindeki Hearst yılmamıştır ve kışkırtmalarını sürdürür. Bu kez de adaya tanınmış bir röportajcı olan Frederick Remington'u gönderir. Burada Hearst ile Remington arasında geçen telgraflaşmalar çok ilginçtir. Adada her şeyin beklendiğinin aksine sültilman olduğunu gören Remington, Hearst'e "Önemli bir şey yok. Her şey sültilman. Savaş olmayacak. Dönmek istiyorum!" diye telgraf çekince Hearst'ün cevabı mesajı hayli ilginçtir: "Kalmanızı rica ediyorum. Siz yeni fotoğraflar hazırlayın, ben de savaşı hazırlayacağım."

Ortalığı birdenbire İspanyolların Küba'yı nasıl sömürdüğüne, halka eziyet ettiğine, kaba ve ilkellikleriyle ilgili yazı ve karikatürler kaplar. Kübalıların kahramanlığına ise övgüler düzülmektedir. Bütün bunlar bir ulusun sömürgeci işgalcilere karşı verdiği mücadeleye saygıdan çok doğrudan kışkırtıcı bir amaç ve üslupla kaleme alınıyordu. Ancak bu ajitatif yazıların yetmediği noktada açıkça

yalan haber metoduna da başvuruluyordu. Örneğin Hearst'ün basını, 'Bir Amerikan gemisine bindikleri sırada, üç güzel Kübalı genç kızın çırılçıplak soyulup üst başlarının arandığı' hikâyesini uydurmuştu. Hemen ertesi günü başlıklar ise şöyleydi: 'Bayrağımız artık kadınları koruyamıyor!' Hearst'le rekabet içindeki Pulitzer ise üç genç kızın bindikleri gemi New York Limanı'na geldiğinde bu kızlarla özel röportaj yaptıracak ama kızlar tarafından olay yalanlanacaktır. Böylelikle kışkırtma tutmamış gibi görünse de hemen bir yenisi piyasaya sürülecekti. Bu kez de Amerikan vatandaşı olan bir Kübalı hücrelerinde intihar etmiş ve Hearst'ün basını kampanyasını 'bu cinayetin hesabının sorulması' üzerine kurmuştu. Alenen, "ABD'nin savaş açması gerektiği" vurgulanıyordu.

Hatta daha da ileri gidip, Senato Dışişleri Komisyonu'na başkanlık etmiş ve Dışişleri Bakanlığı da yapan Senatör John Sherman'la Morning Journal özel bir röportaj yapar ve böylelikle iddiaya daha bir 'resmiyet' kazandırılmış olur. Bu röportaja göre Senatör Sherman açıkça savaş istemektedir ve şunları söylemektedir: "Anlatılan olaylar doğruysa ve Küba'da Amerikan yurttaşları gayet rahatlıkla boğazlanabiliyorsa, böyle zulümlere son vermenin yolu İspanya'ya savaş açmaktır." Oysa Senatör Sharman hemen ertesinde bir yalanlama gönderir ve bu sözleri söylemediğini belirtir. Bu kez gazeteler senatörün 'bunadığını' ima ederler ve ne dediğini hatırlamadığını ileri sürerler. Ne olursa olsun sonunda inandırıcılıklarına gölge düşmüş ve yalanlarına bir senatörü alet edecek kadar ileri gidebilmişlerdir.

Buna rağmen toplumda halen aklı başında veya ABD'nin emperyal bir misyon yüklenmesine karşı çıkan kesimler de vardı. Nitekim 1897 Senato açılış konuşmasına kadar bu tip kışkırtmalar fazla prim yapmamış hatta bizzat Başkan Mc Kinley konuya sıcak yaklaşmadığını belirtmişti. Kinley bu konuşmasında "Her türlü fetih savaşının karşısındayız. Her türlü toprak saldırısı hevesini reddetmeliyiz." diyerek bu kesimlerin itirazlarını bir an için keser gibi olmuştur.

'Keser gibi' diyoruz çünkü çok geçmeden aynı koro bildik şarkıyı bir kez daha okumaya başlayacaktı. Yöntem ise yine çok klasikti, toplumun milliyetçi duygularını okşayarak savaş kışkırtıcılığına devam etmekteydiler. Ve tabii ki yine Hearst'ün basını ön saflardaydı. Buldukları her şeyi savaş çıkartabilmek için malzeme yapmaktan çekinmiyorlardı.

"Küba'nın Jeanne d'Arc'i"

Tıpkı tutmayan 'üç genç kız' kışkırtmasındaki gibi bu sefer de tutuklanan Evangelina Cosioy Cisneros adlı Kübalı bir genç kadın savaş lobisinin simgesi haline gelecekti. Kadın, Hearst'ün basınında bir anda "Küba'nın Jeanne d'Arc'i", 'Küba Çiçeği' oluyordu. Bu da yetmezmiş gibi Hearst, 200 muhabiri vasıtasıyla ülke çapında kadına bir 'destek kampanyası' başlatır. On iki sütuna manşetler atılır. Binlerce imza toplanır. Kadın imgesini gayet iyi kullanan Hearst, bu defa daha akıllı davranır ve toplumun kalburüstü kesimlerinden kadınları da işin içine katar. Bunlar arasında Başkan Mc Kinley'in annesi Dışişleri Bakanı'nın karısı Mme Sherman, eski Başkan Grant'la eski Başkan Jefferson'un dul eşleri vardır. Ayrıca kampanya Atlantik'i aşmış, İngiltere'de ünlü banker ailesi ve derin dünya oluşumunun kurucularından Rothschild ailesinden Lady Rothschild kampanya için 200 bin imza toplayacaktır. Bir yandan da mitingler tertiplenmekte, halk İspanya'ya karşı kışkırtılmaktadır. ABD'nin Küba Büyükelçisi, olayın yansıtıldığı gibi olmadığını açıklamaya çalışsa da kimse kulak asmayacaktır.

Bu arada oyunun ikinci perdesi sahneye konur. Hearst'ün cebini parayla doldurduğu Karl Decker adlı biri Havana'ya gider, etrafına topladığı paralı seraserilerle birlikte 'Küba Çiçeği'ni 13 Ekim 1897 günü Küba'dan kaçırarak New York'a getirir. Kadın rolünü o kadar başarılı oynar ki gözyaşlarıyla dolu şov kısa sürede İspanya'ya karşı bir kitle histerisine dönüşür. En akli başında olması gereken kişiler bile bu rüzgâra kapılır. Başkan Mc Kinley,

o güne dek 'barışçı' bir çizgi izlemesine rağmen, takip eden günlerde o da demeçleriyle bu kervana katılır.

Maine'de esrarengiz patlama

Yine de bütün bunlar istenen sonucu elde etmeye yetmemiştir. Savaş üzerine kışkırtmalar olsa da savaş kararı devlet katında bir siyasi tercih olarak gündeme gelememiş, anti-emperyal eğilim yok edilememiştir. Ne var ki bir olay bütün bunları kökünden değiştirecek ve ABD, kısa sürede kendini savaşın içinde bulacaktı. Bu olay tarihe kısaca 'Maine komplosu' olarak geçecekti.

Üstelik tam bugünlerde Amerika-İspanya ilişkileri yumuşamış, Mc Kinley ve İspanya'da yeni iş başına gelen hükümet durumu daha da germemeye özen gösteriyordu. O kadar ki ABD, Küba'ya bir 'nezaket ve dostluk ziyareti' için 24 toplu Maine zırhlısını gönderecek, 25 Ocak 1898'de Havana Limanı'na demir atacaktı. Buna karşılık Madrid yönetimi de Vizcaya kruvazörünü bir jest olarak New York Limanı'na yollamayı kararlaştıracaktı. Maine, Havana Limanı'nda İspanyol yetkililer tarafından büyük bir nezaket ve konukseverlikle karşılandı. İşte tam o gün limanda demirli Maine'de gece vakti büyük bir patlama olacaktı. Maine zırhlısı havaya uçurulmuştu. Geminin komutanı Washington'a acele bir telgraf gönderir ve konu araştırılınca kadar kamuoyunun yatıştırılması gerektiğini bildirir. Şunları eklemeyi de ihmal etmez: "Şu anda birçok İspanyol subayı bize sempatilelerini bildirmek için yanımda bulunuyor." Patlamada geminin 350 kişilik mürettebatından 260'ı ölecektir. İspanyol General Blanco ise halen patlamaya devam eden gemide daha fazla kayıp olmaması için koşuşturup durmaktaydı. İspanyol hükümeti ise derhal bir soruşturma açılmasını, hatta bir uluslararası mahkeme kurulup gerçek sorumluların bulunmasını isteyecekti.

Ama başta Hearst olmak üzere ABD'de savaş isteyen emperyal güçler derhal harekete geçecek ve ortada hiçbir delil yokken olaydan İspanya'yı sorumlu tutacaktı. Hatta Hearst, olayın nasıl

meydana geldiğini bile gazetelerinde tefrika edecekti. Hearst, daha geminin dumanları tüterken gemi komutanına ‘geminin mayınla patlatıldığını’ söyletmişti bile! Dahası Hearst, gazete sayfasının yarısına mayının cinsini ve makine dairesine bağlandığı telleri gösteren krokiler koydurtmuştu. O esnada New York polis şefi olan ABD’nin gelecekteki başkanı Theodore Roosevelt de ‘geminin mayınla uçurulduğundan emin olduğunu’ belirtiyordu. Bu arada basın, New York’a doğru yaklaşmakta olan İspanyol zırhlısı Vizcaya’nın New York’u topa tutacağı haberlerini yaymaya başlamıştır bile.

Yine de bu olay, ilk anda İspanya’ya savaş açma kararını hemen beraberinde getirmemiş, özellikle Başkan Mc Kinley uzun süre (2 ay) bu baskılara ‘korkak’lık suçlamalarına rağmen direnmişti. Gazeteler bu iki ay boyunca Başkan Mc Kinley’e karşı ‘Maine zırhlısını hatırla’ şeklinde kampanya yürütecek, halkın duyguları ajite edilerek savaşçı eğilim canlı tutulacaktı. Hatta 28 Mart 1898’de ‘Kongre’ye verilen resmi rapor İspanya’yı hiçbir şekilde suçlamazken savaşçı-emperyal lobi baskılarını daha da arttıracak ve amacına adım adım yaklaşacaktı. O kadar ki Hearst toplumun saldırganlık histerisini canlı tutmak için en iyi bildiği magazinci yönteme bir kez daha başvuracak ve İspanya’ya karşı ‘şampiyon sporculardan oluşan özel bir alay kurmayı’ önerecekti. Buna ilaveten ünlü haydut Jesse James’in kardeşi de bir kovboy bölüğüne komuta edecekti. Yine ünlü Buffalo Bill, bir Kızılderili bölüğünün başına geçecektir. Bunlara ilaveten Hearst, bu alayın kurulması için yarım milyon dolar vermeyi taahhüt ediyordu. Ayrıca Hearst, yatını Amerikan Deniz Kuvvetleri’nin emrine vermeye hazır olduğunu belirtiyordu.

Diğer yandan Küba’daki isyancıların arkasında olduğu imajı veren ABD, sözümona Küba’daki bu insanlık sorunuyla ilgileniyormuş gibi yaparak İspanya’yı sıkıştırmaya devam ediyordu. Kongre 29 Mart’ta Başkan Mc Kinley’den İspanya’ya bir nota verilmesini isteyecek ve adada ‘hemen ateşkes’ çağrısında bulunacaktı.

Beklenen ateşkes 9 Nisan'da gerçekleşir. Ertesi gün, yani 10 Nisan'da ABD'nin Madrid Büyükelçisi merkeze telgraf çeker ve İspanya'nın "Küba'ya bağımsızlığını vermeye hazır olduğunu" bildirir. Görünürde her şey barışçı çözümden yana ilerlemektedir. Ancak 11 Nisan'da 'Senato' tam aksi yönde karar alır. 42'ye karşı 35 oyla İspanya'ya karşı savaş kararı çıkar. Temsilciler Meclisi ise Senato'nun kararını 6'ya 300 gibi büyük bir farkla onayacaktır. 20 Nisan'da savaş yanlıları şöyle bir metni Kongre'ye kabul ettirirler: "İspanya hükümetinin Küba üstündeki yetkisinden vazgeçmesini, kara ve deniz kuvvetlerini adadan çekmesini istemek ABD'nin ödevidir ve işbu beyanatla ABD hükümeti de bunu istemektedir." Böylelikle ABD; tarihinde ilk defa deniz aşırı bir operasyona giriyor ve artık klasik sömürgeciliğin bittiğini, yani bir emperyalizm dönemi başladığını ve bunda da kendisinin rol almak istediğini açıkça bildirmiş oluyordu.

Armut piş, ağzıma düş!

Bu arada ABD, bir taşla birkaç kuş birden vuracaktı. Sorun Küba gibi görünmesine rağmen, aslında çevre denizler ve sömürgelerdeki bütün İspanyol hâkimiyetinin kırılmasının da yolu açılmıştı. Meclisteki tartışmalarda Filipinler'in adı hiç geçmemesine rağmen 1 Mayıs'ta ABD'nin Pasifik Filosu Komutanı Amiral Dewey komutasındaki gemiler, Manila koyu önüne gelir, 'tek can kaybı vermeden', İspanyol filosunun işini bitirir. Ardından da ABD birlikleri Filipinler'e yerleşmiş olur. Bu olayda ise gelecekteki ABD Başkanı Theodore Roosevelt'in rolü olduğu sanılmaktadır. Kendisi o esnada Deniz Kuvvetleri Bakan Yardımcılığı görevinde bulunan Roosevelt, amiral Dewey'in Pasifik Filosu'nun başına atanmasını bizzat sağlayarak emperyal genişlemeyi daha da arttırmanın önünü açacaktı. Mc Kinley hiçbir zaman Manila'ya girmeyi düşünmediği halde belli ki ABD'de birtakım 'derin güçler', stratejilerini çoktan çizmişlerdi. George Kennan bu durumu şöyle özetliyor: "Sadece şunu söyleyebiliriz ki her şey sanki

hükümet Washington'a stratejik olmayan, uygun bir biçimde yerleşmiş birkaç kişinin ustaca ve çok sinsi entrikalarıyla yönetiliyormuş gibi olup bitti. Bu entrikalar savaş histerisiyle halk tarafından hoş görülmüş, bağışlanmış, adeta kutsanmıştı."⁴⁰

20-25 Haziran'da Amerikan birlikleri fazla bir direnişle karşılaşmadan Küba adasına çıkarlar. Oysa adada 200 bin İspanyol askeri ve yeterli savaş malzemesi olduğu söylenmektedir. El Caney ve San Juan savaşlarında 1700 İspanyolla 15.000 ABD askeri karşı karşıya gelmiştir. İspanyol filosu adeta darmadağın edilir. Bu arada ABD birlikleri hiç savaşız olarak Porto Riko'yu da işgal ederler. 12 Ağustos'ta ise İspanya resmen teslim antlaşmasını imzalar. Guam da ABD'nin eline geçer. Küba o tarihten itibaren ABD askeri işgal rejimi altına sokulur. ABD, bu tarihten sonra Castro ve arkadaşları bağımsızlığına kavuşturana kadar işbirlikçi liderler vasıtasıyla Küba'yı yönetmeye devam eder. Bu arada süreç içinde çekilse bile Karayib bölgesi için önemli bir üs olan Küba'daki Guantanamo bölgesini özel bir anlaşmayla kendi denetiminde bırakır.⁴¹

Görüldüğü üzere ABD, ilk emperyal pratiğini bir kompo sayesinde tereyağından kıl çeker gibi halletmiş ve o günden bugüne de komplocu yöntemlerine giderek artan ölçüde daha sık başvurmaktadır. O günlerde tarih sahnesine emperyal bir güç olarak çıkan ABD, bu eğilimini korumuş, pekiştirmiş ve dünyanın en büyük emperyal gücü olarak kompo ve işgallerine devam etmektedir. ABD'nin bugün nasıl olup da bu kadar azgınlaşabildiğinin cevabını arayanların dönüp o günlere bir göz atmasında yarar var gibi. Düne kadar 'dünyanın jandarmalığı'yla yetinen ABD, bugün imparatorluk istemektedir. Bunun için devasa askeri

40 Claude Julien; 'Amerikan İmparatorluğu', Çev: Tahsin Saraç-Aysel Gülercan; Hitit Yayınları, s. 93, Ankara 1969.

41 Küba devrimi sonrasında bile bu anlaşma geçerli kalmıştır. ABD, Afganistan işgali sonrası esir ettiği Taliban mensuplarını bugün burada insanlık dışı koşullar altında tutmaktadır.

gücünü kullanmaktadır. Bu eğilim, yüzyılın başından beri katlanarak artmaktadır. ABD Deniz Kuvvetleri'nden Tuğgeneral Smedley D. Butler'ın 'itiraf' gibi öz eleştirisi manzarayı yeterince ortaya koymaktadır: "Meksika'yı 1914'te Amerikan petrol çıkarları için güvenilir bir yer, Haiti ve Küba'yı da 'National City Bank'taki çocukların gelir toplayabilecekleri iyi bir yer durumuna getirmekte yardımcı oldum. Nikaragua'yı Brown Kardeşler'in uluslararası bankacılık kuruluşu yararına temizlemekte yardımcı oldum. Dominik Cumhuriyeti'ni 1916'da Amerikan şeker çıkarları konusunda aydınlattım. Honduras'ı 1903'te Amerikan yemiş firmaları için 'uygun' kılmakta yardımcı oldum. Düşünüyorum da Al Capone'a biraz akıl öğretebilirim."⁴²

Ek-1

William Randolph Hearst'ü ilginç kılan; hiç şüphesiz gücü, yarattığı basın anlayışı, aşkları olduğu kadar hakkında çevrilen bir filmde de. 1941 yılında çevrilen 'Citizen Kane -Yurttaş Kane' aslında onun hayatını anlatıyordu. Başrolünü Orson Welles'in oynadığı filmde Hearst, 'Charles Foster Kane' karakteriyle beyaz perdeye yansıyor ve sinema tarihinin en önemli filmi olarak anılacaktı. Filmde her ne pahasına olursa olsun elindeki gücü kullanarak çevresini ezen, hırslı bir adam canlandırılıyordu.

Peki gerçekteki 'Kane' kimdi? O, 29 Nisan 1863'te San Francisco'da William Randolph Hearst olarak doğdu. Kaliforniya Senatörü ve altın madenleri sahibi George Hearst'ün tek oğluydu. Harvard Üniversitesi'nde okudu. 1887'de babasının siyasal nedenlerle satın aldığı 'Examiner' gazetesinin yönetimini üstlendi. Ardından New York kentinin piyasasına girerek 1895'te 'Morning Journal'ı satın aldı. Bu gazeteleri çok ucuza, yeni magazinell bir anlayışla ve kavgacı bir üslupla yayın hayatına soktu. (En sonunda 28 günlük gazete, 13 dergi, 8 radyo istasyonu

42 Ovid Demaris; 'Kirli İşler İmparatorlukları', Çev: Lale Burak; Koza Yayınları, s. 115, 1st. 1976.

ve 2 film şirketinin sahipliğine kadar yükselecekti.) Hearst, yayınlarında o kadar provokatif ve saldırgan bir tavır sergiledi ki diğerleri ona 'sarı basın' demeye başladılar ve onun gibi olmamak için ellerinden geleni yaptılar. Bu arada ABD'nin İspanya ile savaşa girmesini istedi. Sonunda 1898'de bu savaş çıktı ve herkes bu savaştan dolayı Hearst'ü ve gazetelerini sorumlu tuttu. (Başkan Mc Kinley'in, "Bu adamın Allah belasını versin, bizi savaşa zorluyor." dediği bilinmektedir.) Hearst, bununla da yetinmeyerek 1896 ve 1900 başkanlık seçimlerinde Başkan William Mc Kinley'i suçlayıp, yerine Jennings Bryan'ı destekledi. Üstelik Mc Kinley'in öldürülmesinden 5 ay önce gazetelerinde siyasal suikastları onaylayan bir başyazı da yazmıştı. Mc Kinley'in yerine geçen Theodor Roosevelt'in ilk demeci Hearst'ün suçlanmasıydı. Hearst, İngiltere'yi kötülemeyi sürdürdü ve ABD'nin 1. Dünya Savaşı'na girmesine karşı çıktı. (Bu yüzden muhabirleri Fransa ve İngiltere'de çalışamadılar.) Bu karşı çıkışını ancak 1927 yılında değiştirdi.

1925'lere gelindiğinde Amerika'nın her tarafında Hearst'ün gazeteleri satılıyordu. Üstelik kitap yayıncılığına da el atmıştı. Sevgilisi Marion Devis için 2 film şirketi de satın alan Hearst, bu alana da el attı. Bir yandan da San Simeon'daki 146 odalı görkemli şatosu için çok sayıda antika eser, tablo, mobilya satın alıyordu. (Nedense bu şatonun inşaatı bittiğinde öleceğini düşünürdü.) 1929 mali kriziyle bir bocalama geçiren Hearst, sonunda tekrar yükselişe geçti. Bu arada siyasete de bulaşan Hearst, başkanlık seçimlerine de girmeyi düşündü. Ancak Demokrat Parti'den 1905'te New York Belediye Başkanlığı'na adaylığını koydu ve 3 bin oyla kaybetti. 1906 ile 1909'da gene denedi ve tekrar kaybetti. Öldüğünde 220 milyon dolar miras bırakmıştı. Onun gazetecilik anlayışı şu sözlerle özetlenebilirdi: "Öyle bir şey yazın ki, herkes 'Vay canına' desin!" Hearst'ün yayın yönetmenlerine, yazı işleri müdürlerine ve muhabirlerine verdiği tek talimat buydu. Tıraj artsın da ne olursa olsun. Bu anlayış diğer gazetecilerce çok eleştirilecek ve Hearst'ün basın meslek ilkelerini zedelediğinden söz edilecekti. Ama o bildiğini okumaya devam etti ve büyüdükçe büyüdü. Bunu siyasal hırslarıyla büyüttü. Başkan olamadı ama sonunda Temsilciler Meclisi üyeliği ile yetinmek zorunda kaldı. Hırsını her alanda hissettirdi.

Aynı hırsı, aşk ilişkilerinde de yaşadı. Onun için aşklar da sahip olunabilir, satın alınabilir şeylerdi. Çocukluğunu annesi Phoebe Hearst'ün katı etkisi altında geçirdi. Her şeyi annesine aldırmağa isteyindeydi. 10 yaşındayken annesinden Paris'teki Louvre Müzesi'ni satın almasını istedi. Tabii alınmadı. Bu ilk hayal kırıklıklarından biriydi belki de! 1884 yılında aktris adayı Eleanor Calhoun ile evlenmeye karar verdi. Fakat son anda annesi devreye girdi ve 'o kadının oğlu için uygun olmadığı'nı belirtti. Sonunda para konuştu ve gelin adayı Avrupa'nın yolunu tuttu. İlkgençlik aşklarından birisi de Harvard'da okuduğu esnada tanıştığı ve garsonluk yapan Tessie Powers'di. Beraberlikleri 2 yıl sürdü, onunla birlikte Avrupa ve Mısır'a gitti. New York'ta bir ev aldı ve birlikte yaşadı. Sonra ilişkisini kesiverdi. Dönemindeki söylenilere göre Hearst, o esnada politikaya merak sarmıştı ve annesinden para istemişti. Phoebe Hearst ise oğluna bu kızdan ayrılması şartıyla istediği parayı vermişti. Hearst, özellikle sahne kızlarına ilgi duyuyordu. 1897 yılında bir Broadway müzikalinde dans eden iki kız kardeş Millicent ve Anita Wilson'la aynı anda yatıp kalkmaya başladı. Hearst o esnada 34, Millicent ise henüz 16 yaşındaydı. Her iki kızı da koluna takıp Broadway'de hava atmaktan hoşlanırdı. 28 Nisan 1903 (40'ıncı doğum gününden bir gün evvel) günü kızlardan Millicent'le evlenecekti. Hearst kendisine 5 çocuk veren bu kadından kısa sürede soğuyacaktı. Hearst sonunda 'sahne dilberleri'ne geri dönüp gönlünü 'harika yarattık' dediği Marion Davis'e kaptıracaktı. Onu bir müzikalde dans ederken görmüş ve ön sıradan hayranlıkla izlemişti. Ardından Davis'e kartını göndermiş ve tabii ki kadın bu fırsatı değerlendirmişti. Metres hayatı yaşamaya başladılar. Onu şatosuna götürdü ve bir 'beyaz atlı prens' gibi muamele etti. Ne var ki aralarında 34 yaş fark vardı. Onun için film şirketleri satın aldı ve büyük bir star yapmak için elindeki tüm imkânları kullandı. (Marion için Cosmopolitan Pictures şirketini almıştı.) Hearst'ün film şirketleri art arda Marion Davis filmleri çekiyordu; 'Mukavva Âşık' (1928), 'Sanatçının Dünyası' (1928), 'Şovların Sarışın Bombası' (1932) bu filmler arasındadır. Bu filmler gişe geliri olarak başarısızdı ama Hearst, filmleri finanse etmeye devam ediyordu. Hearst, bu arada kendine bir de görev vermişti: Davis'in filmlerinde istemediği yerleri makaslamak, yani sansürcülük! Bu arada dedikodular almış yürümüştü. Hearst'ün başka kadınlarla da ilişkisi vardı. İddialara göre

birçok kadından çocuğu vardı. Hatta Millicent'ten olan ikizlerinin gerçek annesinin Marion olduğu bile söylenmişti.

Tabii Marion da ona sadık değildi. Kendisinden 34 yaş büyük bu adam onun arzularına yeterince hitap edemiyordu. O da Hollywood'un sinema oyuncularına yöneldi. Dick Powell ve Leslie Howard'la ilişkileri yeterince uzun sürenlerdendi. Ama en sansasyonel ve sonu cinayet şüphesi ile bitecek olan, Charlie Chapline (Şarlo) ile olanıydı. Şarlo ile pervasız bir şekilde ilişkisini sürdürmeye başladı. Üstelik buluşma yerleri Hearst'ün muhteşem yatıydı. Fakat bir gün olanlar oldu ve Hearst çıkageldi. Her ikisini yatakta görünce kamerasına dalıp silahını kaptı ve sağa sola ateş etmeye başladı. Fakat yanlışlıkla Tom İnce adlı konuğunu vurdu. Adam öldü. Olayı örtbas etmek için büyük paralar, rüşvetler verildi. Hearst'ün gazeteleri Tom'un 'hazımsızlıktan' öldüğünü yazdılar. Oysa zavallı şanssız adamın hazmedemediğı sadece Hearst'ün kurşunlarıydı. Polis de ayarlanmıştı. Resmi ölüm raporunda da 'hazımsızlık' gözüküyordu. Zaten derinlemesine otopsi yapılmadan yakılıvermişti adamın cesedi. Şarlo ise susması ve bir daha metresinin çevresinde dolaşmaması koşuluyla paçayı sıyırmıştı.

Hearst, Marion'un kaçamaklarına bazen göz yumar, bazen de yukarıdaki olayda olduğı gibi öfke ve kıskançlık krizlerine kapılırdı. Gene de ilişkileri 36 yıl sürdü. Ancak Millicent'ten boşanmayı bir türlü başaramadı. Önüne milyarlar serdi olmadı, dedektifler tutup, karısını bir başkasıyla bastırmak istedi olmadı. Sonunda Hearst, Marion'a evlilik veremedi ama onu para ve mücevhere boğdu. Öldüğünde onun villasında kalıyorlardı. Sonunda Hearst, bütün bu faaliyetlerden yorgun olarak 14 Ağustos 1951'de Kaliforniya'da öldü. Marion ise iki ay sonra bir kaptanla evlendi. 10 yıl sonra da kanserden öldü. Sonuç olarak Hearst hayatı boyunca inanılmaz bir hırsla para, iktidar ve kadınlar için beyhude yere savaşıp durdu. Ne malları ne şöhreti ne de kadınları ona yar oldu. Geriye 'Yurttaş Kane'de simgelenen imajı kaldı...

❖ Üçüncü Bölüm ❖

ABD'nin Birinci Dünya Savaşına Girmesi: Lucitania Komplosu

AMERİKA, 1914'te Birinci Dünya Savaşı patlak verene kadar neredeyse Avrupa diye bir kıtanın varlığından habersizdi! Nüfusunun çok büyük çoğunluğu Avrupa kökenli olmasına rağmen onlar artık yeni bir 'ulus'tu. Dahası o güne kadar yakın çevresine çekidüzen vermeye çalışan emperyalist bir politika izlemeye başlamış olsa da henüz hayallerini Atlantik ötesine taşıramamıştı. Amerika bir an önce büyümek, sistemini oturtmak, ekonomisini geliştirmek gibi görece 'içe kapalı' hedefler peşindeydi. Hele de Amerikan halkı Atlantik'in ötesinde olup bitene karşı çok ilgisizdi doğrusu. Hem ne gereği vardı ki, onlar kıta olarak emniyettediler. Bu yüzden Avrupa'daki savaşa karışmaya hiç mi hiç niyetli görünmüyorlardı. Ancak Avrupa ve Amerika'daki kimi çevreler ABD'yi savaşa müdahil yapmaya çoktan niyet etmişlerdi bile.

Ayrıca savaşın etkileri dolaylı olsa da ABD'de hissedilmeye başlamıştı. Bu çok uzakta gibi görünen çatışmanın ekonomik ve siyasi sonuçları vardı. 1915'te savaş birinci yılına girdiğinde, Avrupa'dan silah ve mühimmat siparişleri gelmeye başlamıştı bile. Atlantik Okyanusu ise yavaş yavaş Amerika için giderek güvenli

bir yer olmaktan çıkıyordu. ABD, o ana dek 'tarafsızlık' politikası izlese de zaman zaman gemilerine yapılan saldırılar Başkan Woodrow Wilson'ın sert protesto notalarına yol açıyordu. Almanya'nın asıl rahatsızlık sebebi ise Amerika'dan İngiltere'ye yapılan silah ve mühimmat sevkiyatıydı. İngilizler, Amerika'dan bu malzemeleri sağlamadan savaşı kazanamayacaklarını çok iyi biliyorlardı. Aslında Amerika, fiilen İngiltere'yi destekler konuma çoktan gelmişti ve bu durum Almanya'yı rahatsız ediyordu.

Nitekim sonunda Alman Genelkurmayı, 1915 Şubat'ında İngiliz adaları ve çevresindeki sulara giren tüm ticari gemileri hedef olarak göreceklerini açıklamıştı bile. Başkan Wilson, 'tarafsız bir ülke olarak ticari haklarını savunacaklarını' belirtmesine rağmen Almanlar, bunun sadece bir demagoji olduğunu belirttiler ve ABD'nin İngilizlere yardım ettiğine dair kanaatlerini değiştirmediler.

Lucitania, batırılıyor

7 Mayıs 1915 geldiğinde, İngiliz bandıralı bir transatlantik olan Lucitania batırılacaktı. İçinde 854'ü mürettebat, 1159 yolcu vardı ve bunlardan 128'i Amerikan vatandaşıydı. Yolculardan sadece 764'ü kurtarılabildi. Bu, Titanik'in batışından bu yana en vahim deniz olayı sayılabilirdi. Olay duyulur duyulmaz Amerikan kamuoyunda Almanlara karşı bir nefret dalgası yeşerdi ve Amerika'nın savaşa girmesini isteyen çevrelerin sesleri duyulmaya başladı.⁴³ Peki ama Alman U-Boat'larının saldırısına uğrayan Lucitania niçin hedef seçilmişti? Görünürde sivil bir gemi olan Lucitania neden batırılmıştı? Almanlar Birleşik Devletler'le

43 Alman U-Boat'larının saldırısı sürecekti. 19 Ağustos'ta İngiliz gemisi *Arabic* suyun dibini boylayacaktı. Mart 1916'da ise Fransız gemisi *Sussex* torpildendi. Gemide yolcu olarak birkaç Amerikalı da vardı ve yaralandılar. Başkan Wilson bunun üzerine bir nota yayımladı ve Almanya'yı denizaltı savaşını kesmeye davet etti. Aksi takdirde ABD ile Almanya arasındaki bütün ilişkinin kesileceğini belirtti.

doğrudan bir çatışmaya girmeyi istemedikleri ve bundan kaçındıkları halde niçin içinde Amerikalı yolcuların olduğu bir gemiyi torpillemişlerdi?

Gerçekte Almanlar, böyle olmasını hiç istememişler ve gerçekleşmemesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Almanları buna mecbur bırakan şey, geminin sanıldığı gibi sivil amaçlar için kullanılmamasıydı. İçinde 'sivil' yolcular bulunsa da gerçekte Lucitania, İngiltere'ye savaş malzemesi taşıyordu. Bu anlamda geminin sivil görüntüsü bir kamuflajdı ve içindeki sivil insanlar da kullanılmışlardı. Ancak bu durum o zaman için 'açıklanmayan' bir sırdı. Yine de Alman istihbaratı durumu saptamış ve Lucitania'nın İngiltere'ye savaş malzemesi taşıdığını, bu yüzden de Almanlar için meşru bir hedef olduğunu adeta bağıra bağıra ilan etmişlerdi. O kadar ki Almanlar, New York Times'a büyük ilanlar vererek Amerikalıları gemiye yolcu olarak binmemeleri için uyarmışlardı. Buna rağmen kimse umursamadı ve sonuçta olanlar oldu. Üstelik böyle olması adeta istenmişti.

Almanlara kolay hedef

Nitekim zamanla ortaya çıkan kanıtlar, gemiyi Almanlara batırtmak için bilinçli bir planın varlığına işaret ediyordu. 'Lucitania'nın yazarı Colin Simpson, savaş sırasında İngiliz Deniz Kuvvetleri'nin başı durumunda olan Winston Churchill'in, 'Amerikalıları taşıyan bir yolcu gemisinin batırılması durumunda doğacak siyasi etkiyi kestiren bir rapor hazırlanması' emrini verdiğini yazıyor.⁴⁴ Churchill'in elindeki son koz buydu. Amerikalılar doğrudan bu işe bulaşmazlarsa savaşın seyrinin kendileri için hiç de iyi olmayacağını kestirmişlerdi.⁴⁵ O kadar ki Alman donanma

44 Council on Foreign Relations (CFR) ve Yeni Dünya Düzeni, William Blase; Türkçesi: Musa Ceylan. <http://www.yarin.org>

45 Aynı durum 2. Dünya Savaşı için de geçerlidir. Eğer ABD savaşa doğrudan müdahil olarak girmeseydi savaşın seyri bambaşka olurdu. Dolayısıyla İngiliz-Amerikan ittifakının temelleri daha o yıllarda atıldı ve bugün de sürüyor.

şifreleri İngilizler tarafından çoktan çözülmüş ve Alman U-Boat'larının yeri neredeyse saptanabilir hale gelmişti. Dahası gemi, Alman denizaltılarının Atlantik'te kurt sürüleri gibi dolaştığı sulara korumasız olarak gönderilmişti. Geminin açık hedef olması için ne gerekiyorsa yapılmıştı. Simpson'a göre İngiliz Deniz İstihbaratı'ndan Binbaşı Joseph Kenworthy, 'Lucitania bilinçli olarak hayli azaltılmış bir hızda, U-Boat'ların beklediğinin bilindiği bir bölgeye ve eskortları geri çekilerek gönderildiğini' ifade etti. Amerika'nın savaşa girebilmesi ve İngilizlerin yardımına koşabilmesi için bir gemi, içindeki insanlarla birlikte feda edilebilirdi. Aslında Albay House,⁴⁶ İngiltere'yle zaten gizli bir anlaşma imzalamış ve ABD'nin İngiltere'nin yanında savaşa gireceğini çoktan karar altına almıştı. Yine de ABD, savaşa girmek için bir süre bekleyecekti. Bunun nedeni yaklaşan Amerikan seçimleriydi ve Wilson'ın, "Bizi savaş dışında tuttu." imajına ihtiyacı vardı.

Çünkü Amerikalılar, Avrupa'daki savaşa bulaşmakta hayli isteksizdiler; Atlantik'in öte yakasında olanlar, onları pek ilgilendirmiyordu. Kendilerini ilgilendirmeyen bir savaş yüzünden kanlarının dökülmesini istemiyorlardı. Bu gibi düşünen çoğunluğu ajite etmek için provokatif bir olay çıkarılmak zorundaydı. Lucitania, ABD'nin ilk Atlantik-ötesi savaşa karışmasında bir basamak olarak kullanıldı. Sonunda Amerikan kamuoyunda Almanya düşmanı bir hava yaratılmıştı. Savaş ilan edilir edilmez Lucitania

46 Bilinen adıyla Albay Hause ya da gerçek adıyla Edward Mandell Hause (1858-1938) Başkan Wilson'ın danışmanlığını yaptı. İş dünyasının, uluslararası sermayenin ve CFR ileri gelenlerinin sözcülüğünü yaptı. 1. Dünya Savaşı ve sonrasında yapılan anlaşmaların çoğu onun eseridir. 'Albay' unvanı gerçek olmayıp 'onursal'dı. Teksas Valisi tarafından verilmişti. 1. Dünya Savaşı'nda Alman, İngiliz ve Fransız hükümetleri arasında Wilson'ı temsil etti. 14 maddelik 'Wilson Barış Prensipleri'ni o hazırladı. Ancak zamanla Wilson'la araları açıldı ve Wersay Barış Antlaşması (28 Haziran 1919) sonrası ilişkileri koptu.

sık sık hatırlatılarak tüm Almanlar, 'canavarlar' olarak tasvir edildi. Bu anlamda 1. Dünya Savaşı ABD'nin 2. Dünya Savaşı için yaptığı bir 'prova' gibiydi. ABD, bir çeyrek asır kadar sonra bu topraklara bir kere daha gelecekti.

Lucitania olayına ilişkin aynı kanaati Gary Allen da belirtmektedir: "Denizaltı mücadelesinin asıl arka planı -ve özellikle Lucitania olayı- çarpıtılarak yansıtıldı. Almanya ve İngiltere karşılıklı savaştaydılar. Her biri de öteki ülkeyi bloke ediyordu. J. P. Morgan ve öteki finansörler İngiltere'ye mühimmat satıyorlardı, tabii ki Almanya buna müsaade edemezdi ve etmek istemezdi. İngilizler de hiçbir zaman Almanların askeri ikmalle beslenmesine göz yumamazlardı. Bu, tek ticaret yapan, İngiltere'ye mühimmat satan Morgan'ın işi ve riskiydi. Tabii ki bütün bir ülkeyi harbe sürüklemek için bir neden yoktu. Lucitania gemisi batığında ambarında 3 bin tona yakın cephane bulunuyordu. Savaşan ülkelere cephane taşıyan bir gemide Amerikalı yolcuların seyahat etmesi aslında kanun dışıydı. Bu tarifeli geminin batmasından yaklaşık iki sene önce New York Tribune gazetesinin 19 Haziran 1913 tarihli nüshasında komik bir haber yayımlandı: "Lucitania gemisinin ait olduğu Cunard şirketinin yetkililerinin Tribune muhabirine verdiği bilgiye göre Lucitania gemisi ağır deniz silahlarıyla donatılacak." Gerçekten de Lucitania gemisi İngiliz Deniz Kuvvetleri'nde yardımcı firkateyn olarak kaydedilmişti. Ayrıca Alman hükümeti, bütün New York gazetelerinde bu gemiyle seyahat edecek muhtemel yolcuları büyük ilanlar vererek uyarıp, gemide cephaneliğin bulunduğunu ve bu gemiyle Atlantik'te seyahat etmenin riskli olduğunu belirtti. Bu gemiyle seyahat etmeye karar verenlerin büyük ihtimalle bu riski göze almış olmaları gerekirdi. Buna rağmen Lucitania'nın batırılması, Almanları masum insanların gaddar kasapları olarak göstermeye çalışan sinsi propaganda tarafından kullanıldı. Bu olay, bütün denizaltı savaşına izafe edilerek Amerika'yı da savaşa itecek sebep bulundu. 6 Nisan 1917'de Kongre savaşa girme kararı aldı.

Amerikan halkı böylece kendini, 'bütün savaşları sona erdirecek savaş' olarak kabul edecek bir zeminde buluverdi."⁴⁷

Amerika'nın savaşa katılması bir anda bütün dengeleri 'müttefikler'den yana çevirdi. Amerika silah ve mühimmatın yanı sıra çok sayıda askerini özellikle Fransa cephesine göndermişti. 1918 yazı geldiğinde savaşın kaderi çoktan belli olmuştu. Amerikan takviyeli müttefik orduları karşısında Alman orduları gerilemeye başlamıştı. Sonunda 14 maddenin temel alındığı bir ateşkes anlaşması 11 Kasım'da imzalandı. Ardından Versailles Barış Antlaşması'nın sonuçları Almanlar için katlanılmaz oldu. Ayrıca Almanya'nın büyük bir savaş tazminatı ödemesi karara bağlandı. Bu dönemde ortaya atılan 'Milletler Cemiyeti' uygulaması ise zayıf bir örgüt olarak kaldı ve süreç üzerinde pek de etkili olamadı.

Savaş sonrası ortaya çıkan kimi gerçekler; Barunch, Rockefeller ve J. P. Morgan gibi büyük sermaye ağlarının başını çektiği bir savaş lobisinin ABD'yi 1. Dünya Savaşına sokmaya çoktan istekli olduğunu ve bunun altyapısını hazırladıklarını gösterdi.

Ama ortaya çıkan sonuçlar ne olursa olsun, ABD, ilk olarak uluslararası bir güç olduğunu hissetti ve Avrupa'ya kadar uzanarak gücünü sınamadı. ABD, bir dünya gücü olduğunu belki de ilk o zaman fark etti ve yeni politikasını o zaman oluşturmuş oldu. O artık uzaktaki bir ülke değil, dünyadaki çatışmalara taraf olabilecek bir güçtü...

Mecburi bir hatırlatma ve kıyaslama:

Pearl Harbour

İlginçtir, Amerika'nın 2. Dünya Savaşına katılması da bir deniz baskını sonucu olmuştur. Bu konuya daha önce çok değinildiği için ayrı bir başlık veya geniş bir bölüm olarak yer vermek istemiyorum. Ama hatırlatmakta yarar görüyorum. Gerek Lucitania

47 Gary Allen; 'Gizli Dünya Devleti', Milli Gazete Yayınları, Çev: Hakkı Yavuz-İbrahim Akça; s. 61-64.

gerekse de Amerika'nın 2. Dünya Savaşına girmesine yol açan 'Pearl Harbour baskını' olaylarında ABD'nin doğrudan bir dahli yok gibi görünüyor. Birincisinde gemi bir İngiliz gemisidir ve Almanlar resmen İngilizlere saldırmıştır. İkincisinde Japonlar, Amerikalılara saldırmıştır. Bilindiği üzere Amerika'nın 2. Dünya Savaşına girmesi Japonların 7 Aralık 1941 günü Amerikalıların Pearl Harbour Deniz Üssü'ne yaptıkları ani bir baskın sonucudur. Ancak her iki olayda da bazı soru işaretleri bir araya getirildiğinde ABD'nin bazı şeyleri görmezden geldiği, bazı şeylerin ise zaten istediği şeyler olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu anlamda her iki baskının da doğrudan sonucu ABD'nin 1. ve 2. Dünya Savaşına katılmasını sağlamış ve aranan 'gerekçe'yi teşkil etmiştir. Dahası, -kuvvetle muhtemeldir ki- her iki saldırının da gerçekleşeceğine dair ABD yönetiminin ve istihbaratının bilgisi vardır. Dolayısıyla o günkü konjonktürde ABD'nin, bu her iki saldırıya -bizzat organize etmese de- el altından fırsat verdiği görünmektedir. Bu anlamda sonuçları itibarıyla her iki olay arasında da ilginç paralellikler bulunmaktadır.

Bilindiği üzere o âna dek Amerika, savaşı uzaktan izlemekle yetinmiş, el altından İngilizleri desteklese de bu, doğrudan taraf olmaya dönüşmemiştir. Bugün yeni bilgiler ışığında ortaya çıkan sorular bazı kuşkuları da beraberinde getiriyor. Kuşkular, şu soruların etrafında dönüyor: Amerika saldırının istihbaratını aldığı halde niçin gereken önlemleri almamıştı? O sabah, Japonların bu kadar kolay saldırması Pearl Harbor'daki görevlilerin gafletiyle açıklanabilir mi? Japonların Pasifik'teki saldırgan ve yayılmacı emelleri biliniyordu. Pasifik'te Japonlarla başa çıkabilecek tek güç ABD'ydi. Japonlar ise oluşturdukları muazzam deniz ve hava filosuna güveniyorlardı. 10 adet uçak gemisiyle desteklenen filo Japonya'yı bölgenin en büyük askeri gücü yapıyordu. Bu nedenle Amerika'ya kesin bir darbe vurmaya gözleri kesiyordu. Saldırı planının hazırlayıcısı bir Harvard mezunu olan Mareşal İsoroku Yamamoto'ydu. Plana göre 6 uçak gemilik filo Kuril Takımadaları'ndaki

Tankan Körfezi'nden çok büyük bir gizlilik içinde yola çıkacaktı. Saldırı istikameti olarak Amerikalıların beklemeyeceği bir yön olan Hawai tespit edilmişti. Telsiz yasağına rağmen 2 Aralık günü filo komutanlığı son ve kesin teyit mesajını aldı: "Nikita Dağına tırmanın." Amerikalılar, Japonların donanma şifresini çözmüşler ve bir görev gücünün denize açıldığını anlamışlardı. Pasifik'teki bütün komutanlıklar bir Japon saldırısına karşı uyarılmıştı.

Diğer yandan Beyaz Saray ve Başkan Roosevelt gelişmeleri günü gününe izliyor, "İlk saldıran olalım!" önerilerini ise geri çeviriyordu. Buna rağmen bütün komutanlıklar düzeyinde "Savaşa hazır olun!" talimatı çoktan verilmişti bile. Aslında Roosevelt de Amerika'nın savaşa girmesinden yanaydı. İngiliz dostlarıyla birlikte bu tespiti çoktan yapmışlardı. Ancak kamuoyunun direnişi ve geleneksel isteksizliğini kırabilecek bir fiili durum ortada yoktu. Beklenen durum 7 Aralık sabahı çalan telefonla ortaya çıkacaktı: "Japonlar, Pearl Harbour üssümüze sadırdılar!"

Saldırı öncesinde ise bir dizi garip durum olmuştu. Sabaha karşı saat 03.42'de devriye gezen bir Amerikan gemisi denizde bir periskop tespit eder ama bir şey bulamazlar. Arama kesilir. Bir saat kadar sonra bir denizaltı alarmı daha verilir ama önemsenmez. Ancak sabah hava aydınlanırken bir cep denizaltısı batırılır. Daha da ilginç, Oahu istasyonu radarda 132 mil açıkta çok sayıda uçak olduğunu saptar. Nöbetçiler ekranda görülen uçakları Kaliforniya'dan gelecek olan filo zannederler. Henüz saldırıya yarım saat kadar vardı ve bunlar 183 uçaklık ilk saldırı filolarıydı. Saat 07.55'te ilk bombalar düşmeye başladığında Pearl Harbour'da, Amerika'nın Pasifik Filosu'nun 127 gemisinin 97'si oradaydı. İkinci dalga saldırıyı gerçekleştiren 170 uçaklık Japon gücü, bu kez havaalanı ve stratejik mevzileri hedeflemişti. Sonuçta Japonlar, ortalığı darmadağın ederek uçak gemilerine geri döndüler. Verdikleri kayıp bu çapta bir saldırı için çok azdı: 29 uçak, 55 havacı ve 5 mini denizaltı. Amerika'nın kayıpları ise

Japonlara oranla hayli ağır görünüyordu: 2043 ölü, 1178 yaralı. Bunlara ilaveten limanda demirli 18 savaş gemisi⁴⁸ batmış, 5'i kullanılamaz duruma gelmiş ve 140 kadar uçak imha edilirken pek az uçak karşı koyabilmek için havalanabilmişti.

Olayın arka planı

Aslına bakılırsa ABD ve Japonya arasında Pasifik'te süren gizli hâkimiyet savaşı, bilinmeyen bir şey değildi. Japonlar son çeyrek yüzyılda inanılmaz bir büyüme göstermişler ve Asya'nın en büyük yayılmacı gücü olarak tarih sahnesine çıkmışlardı. Bu durum elbette ki Amerika'yı rahatsız ediyordu. Avrupa'da Almanlar ne ise Asya ve Pasifik'te de Japonya o idi Amerika için. Ne var ki Başkan Franklin D. Roosevelt ve ekibi, halkın savaşa karşı isteksizliğinden ötürü elleri kolları bağlı hissediyorlardı kendilerini. Bu noktada yapabildikleri tek şey Almanya ve Japonya'yla kim savaş halindeyse onları el altından desteklemek ve malzeme sağlamakla sınırlıydı.⁴⁹ Ancak Japonya ile ipler gerilme noktasına gelmişti. Bir yandan da 'barış görüşmeleri' devam ediyordu. Ancak bu görüşmeler her iki taraf için de ciddi bir anlaşma çabasından çok, sanki vakit kazanma ve oyalama taktiği gibiydi. Olaylar hızla gelişecekti.

Her iki taraf da birbirinin attığı her adımı izliyordu. Nitekim, Japonların saldıracağından emin durumdaki ABD, özellikle Pearl Harbour saldırısının şifreli mesajlarını ele geçirmiş ama bazı 'teknik nedenler'le çok gecikmişti. 7 Aralık sabahı saldırı başladığında gerçekte Japonların ne yapacağı biliniyordu. Bu anlamda Amerika, yeni ortaya atılan iddialara göre bu durumu bilerek görmezden gelmiş, kendi askerlerinin ölümü pahasına savaşa

48 Bu gemiler arasında Arizona, Kaliforniya, Westvirginia, Oklahoma, Maryland, Nevada, Tennessee ve Pennsylvania da bulunuyordu.

49 ABD, Japonya'ya petrol ambargosu uygulama yoluna gitti. Çünkü Japonya sanayi olarak gelişmişse de petrol yönünden çok zayıf konumdaydı. Bu nedenle Japonya ambargoyu 'savaş nedeni' sayacağını ilan etti.

katılmaya ve toplumu ajite etmeye yarayacak saldırıya göz yummuştu. İddia dehşet vericiydi. Hatta Japonların özellikle kışkırtıldığı bile bu iddialar arasındaydı.

Amerikan donanması özellikle Hawai'ye yığılmıştı sanki. Bazı generaller bunun savunma zaafı oluşturacağını söyleseler de dinlenmedi ve yeni atamalarla karar pekiştirildi. O kadar ki Japonları kendilerine nasıl saldırtacaklarına dair çok gizli bir resmi rapor bile hazırlatıldı. Japonlara petrol ambargosu uygulaması bunun için gündeme getirildi. Ne var ki askeri uzmanlar, saldırının Pearl Harbour'dan çok, Doğu Hint Adaları ve Filipinler'e olmasını bekler bir hava içindeydiler. Yine de aksi yönde istihbarat vardı ve bunlar arasında Pearl Harbour'un adı geçiyordu. Sadece plana dair analizler değil, Japon hazırlıklarına dair istihbarat akışı da gelmeye devam ediyordu.⁵⁰ O kadar ki saldırının tahmini tarihi bile belliydi: 1941'in Aralık ayı veya 1942'nin Ocak başları. Üstelik daha Eylül ayı içinde Japon konsolosluğuna gelen şifreli bir mesaj deşifre edilmişti. Bu mesajda açıkça 'Pearl Harbour limanındaki gemilerin yerinin tespiti' isteniyordu. Ancak bu bilgiler, savaş harekât sorumlusu komutan Turner ve Deniz operasyonları sorumlusu Stark tarafından kimseye bildirilmedi. Donanma istihbaratı sorumlusu Kaptan Kirk ise uyarı yapılmasında ısrar ettiği için görevinden alınacaktı. Bu uyarılar dikkate bile alınmadı. Belli ki Amerika içindeki bazı çevreler olacakların olmasını istiyorlardı! Bilgi akmaya devam etti, Sovyetler Birliği de Pearl Harbour'a bir saldırı olacağına dair Amerika'yı uyaracaktı. Dahası FBI Başkanı Dulles, Kasım ayı içinde Japon donanmasının savaşa hazır bir şekilde Tokyo Körfezi'ni terk ettiği bilgisini geçti. İngilizler ise bir adım daha ilerideydiler.

50 Gelen en ilginç istihbaratlardan biri Tokyo Amerikan askeri ateşeliğine aitti. Japonya'nın Ariake Körfezi'nde Büyük gemilere yönelik uçakla torpido atışı tatbikatı yaptığı belirtiliyordu. Söz konusu körfez coğrafi olarak Pearl Harbour'a oldukça benziyordu. Aynı şekilde Japonların saldırı amaçlı mini-cep denizaltılar inşa ettiği belirtiliyordu.

Onlar, Pearl Harbour'a saldırı emrinin 'hava raporu şeklinde verileceğini' bile söylemişlerdi. İngilizleri Hollandalılar takip etti ve aynı bilgi bir kez de onların kanalından teyit edildi.⁵¹ Söz konusu iddialar bugün uydurma iddialar olmayıp, Amerikan Kongresi soruşturmasının resmi sonuçlarına girmiş tarihi bilgiler olarak kayda geçti.

Bütün bunlar şunu gösteriyordu: Pearl Harbour'a saldırı yapılacağı önceden biliniyordu. Uyarıların dikkate alınmaması basit bir 'değerlendirme hatası'ndan çok, 'görmezden gelme' isteğine benziyordu. Amerika'nın ve Başkan Roosevelt'in derdi ise saldırıyı engellemek değil, nasıl en az zayıyla bunu geçiştirecekleriydi. Bu amaçla ticari gemilerin rotası sessizce değiştirildi. Mantık basitti: İlk saldıran onlar olsun, biz de kamuoyumuzu harekete geçirelim! O kadar ki Pearl Harbour adeta korumasız bırakılmıştı. Amerikan uçak gemileri Enterprice ve Lexington'a Hawai sularını terk etmeleri emri verilmişti. Dahası Deniz Kuvvetleri istihbaratı Hawai'nin batısında bir dizi 'tuhaf sinyal' saptamıştı ve yerinde bir tespitle Japon donanmasının Hawai'ye doğru yaklaşmakta olduğunu rapor etmişti. Sonra birden Japon donanmasının telsiz haberleşmeleri kesildi. Bu, garip bir durum olduğuna işaret ediyordu. Japon donanmasının Hawai'ye doğru ilerlemekte olduğu kesinleştiği halde ısrarla görmezden gelinmişti. Öyle ki 2. Dünya Savaşının efsanevi askerlerinden General Douglas Mac Arthur, bu uyarıların anlamsız olduğunu ve Japon donanmasının o sıralarda Hawai yakınlarında değil Güney Çin Denizi'nde olduğunu söyleyecekti.

En son olarak çözölen J25 kodlu mesaj ise şüpheye mahal bırakmayacak nitelikteydi. Bu mesajda Amerikan savaş gemilerinin bulunduğu koordinatlar; tipleri, hatta isimlerine varana kadar belirtiliyordu. Yamamoto'nun askerlerine yolladığı mesaj da

51 Bir Hollanda denizaltısı ilerleyen Japon filosunu tespit etmiş ve rotasını da bildirmişti.

bir saldırı beklendiğine işaret ediyordu. Nitekim 4 Aralık sabahı ABD dinleme istasyonundaki görevli, tıpkı önceki uyarılarda olduğu gibi ‘Doğu rüzgârı yağmuru’ başlıklı mesajı yakalayacaktı. Bu anormal mesajı hemen üstlerine iletti. Ne gariptir ki bu rapor resmi yazışma kayıtlarından saldırı sonrası birdenbire silinecekti! Roosevelt bu konunun konuşulmasını dahi istemiyordu ve kendisine hatırlatanları sert bir tonla susturuyordu. Nitekim Roosevelt, 6 Aralık gecesini her an saldırı bekleyerek geçirdi. Çevresine de savaş kabinesini toplamıştı. Her şey biliniyordu ve Pearl Harbour, göz göre göre feda edildi. Arkası bitmeyen uyarılar “Biraz daha bekleyin, şu mesaj da bir çözülsün hele!” denilerek oyalama taktiği güdüldü. Hawai komutanlığı uyarılmadı. Oysa uyarılsa ABD donanması kırmızı alarm durumuna geçecek ve limana sıkışmış gemiler keklik gibi avlanmayacaktı. Sonunda uyarı mesajı geçilecekti ama 6 saat farkla! Roosevelt ise resmen saldırı haberini aldığı anda hiç şaşırmayacak, tersine rahatlamış bir görünüm çizecekti.

Peki nasıl olmuştu da o kadar gemi ve insan gözden çıkarılabilmişti? Yine ortaya atılan iddialara göre limanda demirli gemilerin çoğu teknik ömrünü doldurmuş, klasik tabirle ‘iskartaya’ çıkması beklenen türdendi. Yeni gemilerin çoğu ise ya açık denizde ya da daha güvenli limanlarda bekletilmekteydi. Bu anlamda aslında Pearl Harbour’un Japonlara atılmış bir ‘yem’ olması ihtimali ağırlık kazanıyor. Nitekim daha sonra yapılan Amerikan resmi soruşturmalarında yöneticilerin ‘hata’ ve ‘ihmal’lerinin söz konusu olduğu karara bağlanacak ve konunun ayrıntıları bir sansür perdesi altına gizlenecekti.

Geriye tek soru kalıyordu: Bir ülke kendi askerlerinin ölümüne seyirci kalabilir mi? Tarih bu sorunun cevabının çoğu kez ‘evet’ olduğunu göstermektedir. Askeri mantık içinde eğer stratejik ihtiyaçlar bunu gerektiriyorsa ve “Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez.” mantığı yürütülüyorsa bu mümkündür. Pearl Harbour olayına da bu açıdan bakmakta yarar var.

❖ Dördüncü Bölüm ❖

Fransa'da Cagoule Komplosu ya da Erken bir "Pro-Gladio" Operasyonu

"Her şey sanki birisi, ki bu birisinin üzerine kesin bir şey söyleyecek durumda değilim, o gece bir olay, kanlı bir olay çıkartmak istemiş gibi geçti."

- Leon Blum. Eski Fransa Başbakanı ve Sosyalist Parti Başkanı-

XX

YÜZYIL birçok hükümet darbesi ve girişimine sahne olmuştur. Bunların çoğuna askerler ön ayak olurken, bir kısmı asker-sivil karışımı bir ekip tarafından, hatta bazen de sivil paramiliter güçler tarafından gerçekleştirilmiştir. Nitekim bunlardan biri önce-leri basit bir "terör olayı" sanılırken arkasında büyük bir komplo hazırlığının olduğunu kimse akıl edemedi. Ancak üzerine gidildikçe sadece Fransa'nın değil, bu yüzyılda belki de en ilginç komplo hazırlıklarından biri ortaya çıkacaktı. Birileri daha "kontrgerilla", "Gladio" kavramları ortada bile yok iken tipik "özel savaş" yöntemlerini devreye sokmaya karar vermişlerdi. İşte söz konusu ve yarım kalacak olan hükümet darbesi girişimi tarihi "Cagoule Komplosu" olarak geçecekti.

Her şey 11 Eylül 1937 günü Paris Uluslararası Fuarı'nın açılışı esnasında yakınlardan gelen patlama sesleriyle başlamıştı.⁵² Üstelik bu dönemde sadece Fransa değil tüm Avrupa gergin günler yaşamaktaydı. Alman nazizmi kapıdaydı ve dünya yeni bir savaşın eşiğine gelmek üzereydi. Fransa'da ise 1934'te iktidara gelen Leon Blum başkanlığında sosyalist bir hükümet bulunuyordu. Ancak bu hükümetten rahatsız olan çevreler vardı ve Blum'un Fransa'yı komünizme doğru sürüklemekte olduğunu düşünüyorlardı.

Ard arda patlayan bombalar bunun bir işaretiydi. Bombalardan ilki "Fransa İşverenleri Sendikası"nda patlamış ve binanın dört katını yerle bir etmişti. Diğeri ise "Maden Sanayicileri İşverenleri Birliği"nin merkezinde patlarken bina ağır hasar almış ve nöbet bekleyen iki de polis ölmüştü. Tabii özellikle işverenlerin hedef seçilmesi önemliydi. Çünkü komployu planlayanlar olayları "komünistler" ve "sosyalist hükümet"in üzerine yıkabilmek için özellikle işveren kuruluşlarını hedef seçmişlerdi. Böylelikle Fransa için suni bir "komünist tehdit" korkusu yaratmak istemişlerdi. İlk anda polis de bu olayla ilgili olarak kilitlenmiş ve hiç bir somut ize rastlayamamıştı.

Kamyondan düşen mermiler

Ancak olaydan 25 gün sonra, 16 Ekim günü İsviçreli gümrükçüler Cenevre-Paris güzergahı üzerinde çok sayıda Parabellum

52 Aslında örgüt varlığını çok daha önce 16 Mart 1937'de ortaya koymuştu. Kukuletalılar'ın bir yan örgütü sayılabilecek "Ateşten Haç"çılar militarist ve savaş yanlısı bir filmi göstermek istemişler, bu amaçla Clichy'de bir sinema kiralamışlar, sosyalist ve komünistlerin karşı çıkmasına rağmen olayı bir gösteriye dönüştürmeyi başarmışlardı. Clichy Belediye binası önünde toplanan 7 bin kişilik kalabalığa "birileri" ateş edecek, beş ölü ve 200'e yakın yaralı olacaktı. Bu örgütün olayı komünistlerin üzerine yıkmak için tertiplediği kışkırtıcı eylemlerinden bariz bir örnekti. Bizdeki 1 Mayıs 1977 katliamının daha küçük çapta bir örneğiymiş denebilir.

mermileri bulurlar ve bunu derhal Fransız polisine bildirirler. Onlar da aynı yolun Fransız sınırı yakınında benzer mermilere rastlarlar. Mermileri düşüren aracın sahibinin kimliği hemen saptır. Söz konusu kişi Paris'te Porte d'Autouil'de oturan birisidir. Yakalanan sürücü kamyonunu Paris'in banliyölerinde boş bir villada bıraktığını belirtir. Fransız polisi beklemeden hemen adı geçen villaya bir baskın düzenler. Ancak evde onları hayrete düşüren, mermilerden daha önemli ve ilginç bir şey bulurlar. Mahzen- de gizli bir kapı ile girilen bir bölme vardır ve buradan duvarla- rında halkalar, zincirler asılı bir beton hücreye geçilmektedir. Az ötede ise oldukça modern araç gereçlerle donatılmış bir hastane reviri vardır. Villada Mallicorne isimli bir bekçiden başka kimse yoktur ve o da zaten tutuklanır. Bekçi Mallicorne'nin ifadelerinden yola çıkan polis Vasselin isimli evin yapımında çalışmış bir duvarcı ustasına ulaşır. O ise patronu ve müteahhit olan Anceaux'un adını verir. İşler çorap söküğü gibi açığa çıkmaktadır. Anceaux'un açıklamaları daha da hayret vericidir. Ona göre evin bu bölümleri "Genel ayaklanmada, tutukluları getirmek ve yaralıları tedavi etmek amacıyla hazırlanmıştır."⁵³

Bunun üzerine soruşturma derinleştirilir ve Fransa'da bir hükümet darbesi girişimi altında olduklarını geç de olsa anlar polis. Bir tesadüfle başlayan soruşturmalarda polis büyük bir komploya giden tezgahı keşfetmiş olur. Ardından Ampere Sokağı'nda bir eve baskın düzenleyen polis silah taşımakta kullanılmış 12 adet boş sandıkla karşılaşır. Evde kiracı olarak gözüken M. Robert de La Monte Saint-Pierre isimli biri tutuklanır. Ondán başka bir adrese daha ulaşırlar. Ribera Sokağı'nda 37 numarada bir pansiyon işleten karı-koca Juchereau'lar çıkar bu kez karşlarına. Pansiyonun bodrumunda iki tonluk bir silah stoğu bulunmaktadır. Mahzen- de 400 el bombası, 400 kutu patlayıcı madde, 100 bin

53 Gerçeğin Arkası. Rene-Victor Pilhes/Jean-Pierre Imbrohoris. Çev: Vivet Kanetti. Milliyet Yayınları. İst. 1978. s. 133.k

adet çeşitli çapta mermi, 16 adet Alman ve İtalyan yapımı makinalı tüfek, 12 tüfek, 15 tabanca ve daha önce kullanılan bombalara benzeyen bombalar bulunur.

Rotrou Sokağı'ndaki antikacı dükkanında ise üniformalar, tozluklar, ayakkabılar ve onlarca askeri malzeme çıkar. Durum gittikçe daha ciddi bir hal almaktadır. Bütün bu malzeme ile adeta bir ordu donatılacaktır. Artık hükümet her şeyin farkındadır. Ne var ki, bunu planlayan kimdir ve ne amaçlamaktadır? Bu kişi saklandığı köşesinde olanları ve planının suya düşüşünü üzüntüyle izlemektedir.

Euge'ne Deloncle Kukuletalılar Örgütü

Bu şahıs Euge'ne Deloncle'dur. Teknik okulu bitirmiş, mühendis olmuş ve tersaneye danışman olarak girmiş birisidir. 47 yaşındadır ve birçok şirketin idarecisi görünmektedir. Kuvvetli milliyetçi eğilimlere sahiptir. Komünistlerden nefret etmektedir. O kadar ki, sırf zevk olsun diye ara sıra sokağa inip Komünist Parti'nin gazetesi L'Humanite'yi satan gençlere saldırmaktadır. Çevresinde bir sokak çetesini andırır serserileri toplamıştır. Ona göre Fransa komünistlerden temizlenmedikçe Fransa'ya kurtuluş yoktur. Görünen amaçları arasında cumhuriyet yozlaşmışlığı tespitinden hareketle aşırı sağ ekseninde yeni bir cumhuriyet kurulmalıdır. Bir başka iddiaya göre tekrardan kraliyet rejimi istemektedir. Bu amaçla örgütünü kurmaya ve yaymaya başlar. Örgüt Masonlardaki gibi gizli simgeler ve şifrelerle çalışmaktadır. Adaya sadakat, emre itaat, ağız sıkılığı ve ölümü göze alma gibi konularda yemin ettirilir. Ayrıca militanlara silah ve patlayıcı madde kullanma konusunda özel bir eğitim verilir. Böylelikle kendisine bağlı gizli ve mini bir ordu kurulmuş oluyordu.

Ancak iş görüldüğü kadar basit değildir ve olay bir kişinin tasarladığı ve ortaya çıkarttığı görünümünden çok farklıdır. Öncelikle örgütün bir adı vardır ve "Kukuletalılar" olarak bilinmektedirler. Örgütün gerçek adı ise "İhtilalci Eylem Gizli Komitesi"

(C.S.A.R)dir. Gerçekte örgütün uzantıları çok daha yukarıdadır ve Fransa'nın "Yüksek Savaş Konseyi"ne kadar uzanmaktadır: "Kukuleta'nın ordu içinde dalları Yüksek Savaş Konseyi'ne dek yayılan bir şubesi 'Askeri Kukuleta' vardı. Örgütün üyeleri arasında Ateşten Haç'ın eski başkanı düğ Pazzo di Borgo, general Duseignen ve mareşal Franchet d'Esperey vardı. Patain'in kendisi de, işe karışmaksızın, komplonun yürüyüşünü iyilikçi bir dikkatle gözetliyordu. Para ise, Franchet d'Esperey'in işin içinde olmasının yatıştırdığı bir aşırı patronlar bölümünden çekilerek sel gibi çıkıyordu. Gerekliği kadar silah vardı. Hücrelere ayrılığı kusursuz bir şekilde yapılmış bir örgüt. İkinci büro da dahil, bütün büyük kuruluşlar içine dek duyargalarını uzatıyordu."⁵⁴

Bu anlamda "Özel Harp Dairesi"nin aslında NATO ile birlikte başlamayıp, ondan çok önce Fransa'da kurulduğunu bile söyleyebiliriz. Bir Pre-Gladio, (Gladio-Öncesi) bir erken kontrgerilla örgütlenmesi olarak "Cagoule Komplosu" kendinden sonra olacakların habercisi gibidir!

Örgütün ulusla arası bağlantıları olduğu da tahmin edilmektedir. Özellikle de İspanya'daki Frankocuların yanı başlarında koyu milliyetçi bir Fransa görme istedikleri bilinmektedir. Komplonun daha üst amacı "Fransa'yı Franco'nun, Hitler'in ve Mussolini'nin yanlarında 'Faşist Enternasyonal'i içine yazdırmayı başarmak" olarak tarif edilmekteydi.⁵⁵

Plan detaylarıyla hazırды

Kukuletalılar, bir gece içinde kesin darbeyi vurmak üzere örgütlenmişlerdi. Hükümet darbesi en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı. Şehrin planları ellerindeydi. En önemli noktalar bir kerede ele geçirilecektir. Bakanların özel adreslerine varıncaya

54 Tarih Boyunca Polis Kışkırtmaları. Bernard Thomas. Çev: Ali Avni Öneş. Koza Yayınları. İst. 1975. s. 286.

55 Age., s. 286.

kadar her bilgi toplanmıştır. Elysee Sarayı'na ve Parlamenteoya çıkan yer altı geçitlerini gösterir krokiler de ellerindedir. Ayrıca elektrik, gaz, demiryolu şebekesinin kesilmesi için de hazırlıklarını tamamlamışlardır. Darbe günü Leon Blum ve Vincent Auriol gibi politikacılar derhal öldürülecektir.

Daha önce bu, bazı suikast ve cinayetlerden dolayı bu örgütün varlığına ilişkin bazı işaretler ortalıkta dolaşmışsa da kimse onları ciddiye almadı. Ne zaman ki örgütün silah depoları ortaya çıktı, o zaman hükümet yetkilileri karşılarında ciddi bir tehdit olduğunu keşfetti. Tutuklamalar sonrası davalar başlar ve Kuletalılar üyelerinin üzerlerine ölüm cezası dahil ağır cezalar yağar. Euge'ne Deloncle ve komplocu gruptan arta kalanlar en çok nefret ettikleri kişiden yani operasyonları yürüten kişi olan İçişleri Bakanı Max Dormoy'a 1941'de intikam amaçlı bir suikast tertiplerler. Eski bakan yatağının altına yerleştirilen bir bomba neticesi öldürülecektir.

Ancak 2. Dünya Savaşının başlaması her şeyi değiştirir. Kaçıp kurtulanlar Londra'da bulunan General de Gaulle'ün yanına sığınır. Örgüt dağılır. Bir kısmı Nazilerle çarpışıp ölür, bazıları da Nazilerle işbirliği yapar. Euge'ne Deloncle ise Nazilere karşı cepheye katılır. 1944 Ocağı'nda Gestapo tarafından oğlu ile birlikte kurşuna dizilerek öldürülür. Euge'ne Deloncle örgütünden sağ kalanlardan Fransa'nın yanında çarpışmış olanlar savaştan sonra bağışlanır ve cezaları uygulanmaz.

❖ Beşinci Bölüm ❖

Nazileri İktidara Taşıyan Komplo: Reichstag Yangını

“27 Şubat yangını ve adalet huzurundaki gösteri; propaganda planında bir bütün, iyice birbirine bağlı ve Nazi propaganda şefi tarafından yönetilen bir dalavere oluşturmaktadır. Bunlar; aynı yazar (Goebbels) tarafından yazılmış iki oyundur. Halk Goebbels’in kurduğu propaganda tekeline ve yasalarına direnemedi.”

Edouard Calic / ‘Reichstag Yanıyor’

HİÇ ŞÜPHESİZ Alman Nazizminin tarihine, onun tümüyle kendine özgü doğuş ve gelişim koşullarına, felsefesi ve pratiğine ilişkin pek çok şey anlatılabilir. Ancak bunu sırf ana başlıklarıyla yapmaya kalkmak bile neredeyse başlı başına bir kitap konusudur. Ancak konumuz kapsamında bir olay var ki, o da tarihe ‘Reichstag yangını’ olarak geçen Alman parlamento binasının yakılması komplosudur. Her ne kadar bugün olaya dair kesin kanıtlar öne sürülemese de ortaya serili birçok ipucu ve kurulan mantiki bağlar bize yangının arkasında Nazi liderlerinin olduğuna işaret etmektedir.

27 Şubat 1933’te çıkan yangın, Alman siyasi tarihi ve Naziler için bir dönemeç oldu. O güne dek, hükümete gelmiş ama halen yasal ve kamuoyu gücü açısından sınırlanmış olan Nazi iktidarının bir sıçramaya ihtiyacı vardı. Halen matematiksel olarak salt

çoğunluğu sağlayamamış Naziler, söz konusu komployla birlikte çoktandır bekledikleri fırsatı elde etmiş oldular. Hitler, 5 Mart 1933'te yeniden seçim kararı aldirtacak ve pusuya yatacaktı. Ancak çok temel bir eksikleri vardı: O güne dek Alman halkının duygularını okşamışlar, uyguladıkları sokak terörüyle büyük bir yıldırma uygulamışlardı ama henüz hiçbir şey çantada keklik görünmüyordu. Bu sorunlardan birincisi kamuoyunu muhaliflerinin aleyhine çevirmek ve sonucunda elde ettikleri olağanüstü yetkilerle rakiplerini sindirmek ve ortadan kaldırmak gerekiyordu. Yakın hedefleri ise yaklaşan seçimlerde Alman halkını ortada bir 'komünist tehdidi' olduğuna inandırarak kârlı çıkmaktı. Dolaylı bir amaç ise halen tavrını tam ortaya koymamış Alman ordusunu kendine bağlamak ve Cumhurbaşkanı Hindenburg'un giderek artacak olan Nazi terörü karşısında sessiz kalmasını sağlamaktı.

30 Ocak 1933'te Cumhurbaşkanı Mareşal Hindenburg, Adolf Hitler'i Şansölye (Başbakan) olarak atamış ve Almanya için yeni bir dönem başlamıştı. Hitler'in iç politikada muhaliflerin sindirilmesi veya yok edilmesi, devletin tümüyle merkezileştirilmesi ve NSDAP'la bütünleşme hedefleri vardı. Dış politik hedefleri arasında ise Almanya'nın 1. Dünya Savaşı yenilgisinden kalan Versay Barış Antlaşması'nın etkilerinden kurtarılması, bütün Almanların 'tek bir ulus devlet' ve onun 'führer'inin öncülüğünde 'yeniden doğması'nın sağlanması ve topraklarının genişletilmesi yoluyla Almanların refahının en üst düzeye çıkarılması vardı.

Hitler ve arkadaşları, kritik kararlar eşiğindeyken yasaların ve ayak bağı muhaliflerin hızlarını kesmesinden korkuyordu. İşte Reichstag yangını Hitler'in bu ihtiyaçlarına acil bir cevap olarak geldi ve önündeki bütün siyasi-psikolojik engelleri temizledi. 27 Şubat 1933 günü akşam saatlerinde yanmaya başlayan Reichstag olayı ile birlikte Nazi propagandistleri olayı sanki bekliyorlarmışçasına dakikasında harekete geçti. Olay yerine adeta koşa koşa gelen Hermann Göring, ortada daha hiçbir veri yokken suçluyu bulmuştu bile: Komünistler!

Polis devletine dönüşen yapı

Bunun da altyapısı hazırlanmıştı. Zekâ özürlü olduğu söylenen Hollandalı Marinus Van der Lubbe, binadan kaçarken yakalandı ve 'komünist ajanı/kundakçısı' olduğu gerekçesiyle tutuklandı. Hemen arkasından operasyonlar yaygınlaştırıldı ve polis tüm Almanya çapında 'komünist sabotaja katılan' 4000 kişiyi tutukladı. Aralarında Alman Komünist Partisi'nin liderleri de vardı. Marinus Van der Lubbe ise yargılandı ve idam edildi. Fakat Reichstag yangını hiçbir zaman aydınlatılamadı. O günkü koşullarda aydınlatılması da beklenemezdi. Almanya'nın üzerine faşizmin kara bulutları çökerken ve en basit insan hakları bile budanırken böylesi örgütlü bir eylemin ortaya çıkarılması düşünülemezdi. Bağımsız yargı ve soruşturma zaten söz konusu bile olamazdı. Bugüne kadar Marinus Van der Lubbe'nin yangını tek başına mı yoksa bir emir üzerine mi çıkardığı tartışıldı durdu. Ancak dikkatle incelendiğinde olayda Marinus Van der Lubbe'nin parmağından çok, Nazilerin bir tezgâhı olduğu şüphesi ağırlık kazanmaktaydı.

Reichstag yangınının dolaysız sonuçlarından biri Almanya'nın bir polis devletine dönüşmesi oldu.⁵⁶ Nitekim olayın hemen ertesinde Hitler, artık yaşlanan Mareşal Hindenburg'u da ikna ederek 24 Mart 1933'te "Halkın ve Reich'in korunmasına ilişkin yasa"nın çıkarılmasını sağladı. 94'e karşı 444 oyla geçen beş maddelik yasada, Reich hükümeti her türlü yasayı 'meclis

56 Aslında Göring bunun altyapısını çoktandır hazırlamış bulunuyordu. Gerçekten sadece yasal ve kesin bir darbeydi. Göring, bir süre 'sandalyesiz başkanlık' yapacaktı. Kendini havacılık ve İçişleri Bakanlığı'nın çalışmalarıyla memur kılmıştı. İşe de Prusya polisinin temizlenmesiyle başladı. Cumhuriyete sadık ya da onlarla uyum içinde çalışmayacak bütün memurlar hemen fişlendiler. Bunlardan 2/3'ü tasfiye oldu. Yerlerine SS ve SA'lardan seçilmiş yeni memurlar alındı. Naziler polisteki kadrolaşmalarını böyle oluşturdu. Sokak 'Fırtına Birlikleri'ne teslim edilirken devlet de onların uzantısıyla dolduruluyordu.

onayı aranmaksızın' yürürlüğe koyabilme yetkisi kazanmıştı. Artık Almanya'da demokrasinin son kalıntıları da temizlenmekteydi. İktidar NSDAP ve Gestapo'ya verilmişti. Aynı dönemde toplama kampları açılmaya başladı. (İlki 'Dachau' olup önce komünistler, sosyalistler, işçi ve sendika liderleri buraya doldurulmuşlardır.) 1 Nisan 1933'te Yahudi iş yerlerine yönelik boykot, 7 Nisan'da ise Yahudilerin eğitim ve politikadan men edilmele-ri başladı. Nazilerin hoşuna gitmeyen kitaplar toplanıp adeta pagan törenlerini andırır bir şekilde meydanlarda yakıldı. Bunu 'özel mahkemeler'in kurulması izledi ve bu şekilde belli ırkların toplum hayatından uzaklaştırılmaları sağlanmıştı. Tabii en sonunda da başta Komünist Parti, Sosyal Demokrat Parti ve diğerleri olmak üzere tüm partilerin kapatılması geldi.

Bütün anayasal özgürlükler rafa kalkmış, basın, toplanma, konut dokunulmazlığı, haberleşme özgürlükleri bir gecede unutulmuştu. Jacque Delarue 'Gestapo Tarihi'nde şunu vurguluyordu: "Sonuç olarak Alman halkı; kısıtlamasız ve sorumsuz hareket edebilen, gizli tutuklamalar, kanıtsız ve duruşmasız, avukatsız ömür boyu hapis tutmalar uygulayabilen Nazi polisinin kayıtsız şartsız davranışına teslim edildi. Hiçbir yargılama kurulu ne buna karşı geliyordu ne de sanığı salıverme ve dosyasının yeniden gözden geçirilmesini emredebiliyordu. Gestapo üstünlüğünü rejimin sonuna dek koruyacaktı."

Göring'in gizli tünelleri

Bugün daha da net anlaşıldığı gibi aslında komplonun teknik altyapısı çoktan hazırlanmıştı. O esnada Reichstag Başkanı da olan Herman Göring'in resmi konutundan Reichstag binasına uzanan gizli bir tünel yapılmıştı. Bu tünelden amaç kalorifer borularını geçirmek olarak açıklanmıştı. Yangının planlaması da burada yapılmıştı. 27 Şubat gecesi sonradan SA şefi olacak eski garson Karl Ernst önderliğindeki 10 kundakçı Nazi, gizlice bu geçitten binaya sızarak yapıyı kundakladı. Yanlarında çok miktarda

petrol ve petrol türevi çabuk ateş alan maddeler getirmişlerdi. Hızlıca binanın her tarafına döktüler ve ateşe verip yine geldikleri tünelden gizlice konuta döndüler. Planın ikinci ayağı propaganda ayağıydı. Burada suçun komünistlere yüklenmesi hayati önemdeydi.⁵⁷ Bunun için de bir 'komünist akıl hastası' bulundu veya yönlendirildi. Dahası Hollandalı anarşist Marinus Van der Lubbe, suçun işlendiği yere bizzat Gestapo ajanları tarafından getirilmişti.⁵⁸ Marinus van der Lubbe, 'içeride' yakalanmış ve zaten birkaç gün önce de bir barda güya "Reichstag'ı yakacağım" demişti! Yangının hemen ertesi günü Prusya hükümeti adına yapılan açıklamada 'Komünist komplosunun tüm belgelerinin kamuoyuna açıklanacağı' duyurulduğu halde bu, hiçbir zaman yapılmadı.

Doğrusu her şey Nazilerin istediği gibi cereyan etti. Yangının zamanlaması da ilginçti. 27 Şubat akşamı Berlin'de 4 ayrı yerde devlet erkânından önemli adamlara yemek veriliyordu. Böylelikle devletin hassas kesimleri ve isimleri rahatlıkla teyakkuza geçirilecekti. Bu davetlerden biri Vosstrasse Herrenklub'deydi. Başbakan Yardımcısı'nın ev sahipliğinde Cumhurbaşkanı Hindenburg'a veriliyordu. Göbels'in evinde ise Başbakan Hitler ağırlanıyordu. Bu yemek, 'daha biz bize' bir yemek havasındaydı. Her şey neşe içinde geçer ve içkiler yudumlanırken çalan telefonlar ve duyulan patlamalar bu davetlerin sakın havasını bozacaktı.

Nazi şefleri yaygara koparıyor

O ânı Von Papen'in yazdıklarına dayanarak 3 ciltlik 'Nazi İmparatorluğu/Doğuştan Yükselişi ve Çöküşü' eserinin yazarı Willam

57 Aynı yöntemi daha sonra bizdeki kontrgerillacılar da deneyecekti. 12 Mart döneminde İstanbul'daki Kültür Sarayı yakılacak suç, solcuların üzerine atılacaktı. Herhalde ilhamı Nazilerden almışlardı!

58 Bir iddiaya göre Marinus van der Lubbe'nin bazı SA subaylarıyla homoseksüel ilişkisi vardı. Dolayısıyla onu kullanmaları ve harcamaları kolay olmuştu. Bakınız. Bernard Thomas; 'Tarih Boyunca Polis Kışkırtmaları', Çev: Ali Avni Öneş; Koza Yayınları, s. 123, İst. 1975.

L. Shirer şöyle aktarıyordu: “Birdenbire pencereden kırmızı bir alevin yükseldiğini gördük ve caddede birtakım bağışmalar işittik. Garsonlardan biri hemen yanıma geldi ve kulağıma fısıldadı: ‘Reichstag yanıyor!’ Bu haberi hemen başbakana tekrar ettim. Ayağa kalktı. Pencereden Reichstag kubbesinin sanki projektör tutulmuş gibi yandığını gördük. İkide bir yükselen alevler ve dumanlar kubbeyi kapatıyordu. Başbakan Yardımcısı ihtiyar başkanı kendi arabasına alarak evine götürdü ve yanan binadan uzaklaştırdı. Goebbels de o sırada, kendi anlattığına göre Putzi Hanfstaengl’in ‘sunturlu yalanını’ yeniden düşündü. Birtakım yerlere telefon etti ve Reichstag’ın alevler içinde olduğunu öğrendi. Birkaç saniye içinde Führer’le birlikte ‘Saatte yüz kilometreyle Charlottenberger Chaussee’den geçerek cinayet yerine koştuk.’ diyor. Yangının olduğu yere varır varmaz ‘Bu bir cinayettir, komünistlerin işlediği bir cinayet!’ diye bağırıldılar. Yangın yerine onlardan önce gelmiş olan Göring yanlarında heyecan içinde ufluyor pufluyor, terliyor ve sonradan Papen’in anlattığına göre ‘Bu, komünistlerin yeni hükümete karşı işledikleri bir cinayettir!’ diye bağırıp duruyordu. Goebbels yeni Gestapo Şefi Rudolf Diels’e bağırды: ‘İşte komünist ihtilali başlıyor! Bir dakika bile bekleyemeyiz. Acımak yok. Her komünist bulunduğu yerde öldürülecek. Bütün komünist milletvekilleri hemen bu gece sallandırılacak.’ Reichstag yangınının iç yüzü belki hiçbir zaman aydınlanmayacaktır. Gerçeği bilenlerin hepsi şimdi hemen hemen ölmüş bulunuyor. Birçoğu sonraki aylar içinde Hitler tarafından öldürüldü. Bu olayın sırları Nürnberg’de bile bütünüyle çözülemedi; oysa kundağı planlayanların ve kendi siyasal amaçlarına varmak için bu planı uygulayanların Naziler olduğuna hiç şüphe bırakmayan yeterince tanık var.”⁵⁹

Yangının planlamasını yapanlar Göbels-Göring ikilisiydi. O kadar ki en ince ayrıntısına kadar düşünülmüşler ve gereken emirler

59 William L. Shirer; ‘Nazi İmparatorluğu/ Doğuşu, Yükselişi, Çöküşü’, Cilt: 1, Çev: Rasih Güran; Ağaoğlu Yayınevi, s. 307-308, İst. 1968.

verilmişti bile. Hatta yangından sonra hemen tutuklanacakların listesini bile hazırlamışlardı. General Halder'in yıllar sonraki ifadesine göre Göring, planının başarıyla uygulanmasından dolayı kendini uzun uzun övmüştü. Laipzig'deki duruşmalar esnasında Nazi etkisindeki mahkemede bile bazı şeyler ortaya çıkabiliyordu. Yangın uzmanlarının verdiği rapora göre bu çapta bir yangını bir tek kişinin çıkarmasının imkânı yoktu. Hem gerekli olan malzemeyi tek başına taşıyamaz hem de yine tek başına bu maddeleri binanın dört bir yanına yayıp aynı anda ateşe veremezdi. Oysa Marinus van der Lubbe'nin içeri girişinden (İtilmesinden de diyebiliriz!) 1.5 dakika sonra yangın başlamıştı. Binayı iyice tanımayan ya da planları elinde olmayan biri bu kadar çabuk hareket edemezdi. Kaldı ki bina, çok fazla miktarda yanıcı madde ve yardımcı ekipmanla yanabilirdi. Oysa Marinus van der Lubbe'nin üzerindeki yangın çıkarmaya yarayabilecek tek eşyası gömleği idi. Göring'in mahkeme ifadesine göre onu (Marinus Van der Lubbe'yi) hemen orada asmak istemişler ama sonra vazgeçmişlerdi. Bu, Nazilerin insan hayatına saygılarından dolayı değil, mahkemeyi bir propaganda şovuna çevirmek istemelerinden dolayıydı.⁶⁰ Olayın hemen ertesinde Komünist lider Torglar ve sonradan Bulgaristan Başbakanı olacak olan Georgi Dimitrof tutuklanacaktı. Dimitrof, yaptığı tarihi savunmayla Nazilerin tezlerini bir bir çürüttü ve maskelerini düşürdü. Bu nedenle Dimitrof'u sanık sandalyesine oturttuklarına pişman oldular. Göring defalarca öfkeden köpürdü durdu. Nitekim hepsi beraat ettiler. Marinus van der Lubbe ise suçlu bulunup idam edildi.

60 Nitekim Naziler bu konuda dönemin en etkin propaganda aracı olan radyoyu kullanacaklardı. Bazı oturumlar radyodan veriliyordu. (Tabii canlı olarak değil. Sansüre tabi kılındıktan sonra) Bunlara kriminolojik yorumlar, alaylar ve komünistlerin 'hayvanca akılsızlığı' üzerine ajitasyonlar çekilerek. Fabrikalarda, bürolarda, kışlalarda, kamplar ve gençlik evlerinde bu yayınların dinlenebilmesi için özel düzenekler kurulmuştu.

İşaretler belirgin

Aslında yangın sonrası yaşananlar, olayın bir komplo olduğunu doğrulayan en önemli kanıttı. Reichstag'ın yanmasından Naziler dışında kimse kârlı çıkmamıştı; ne Marinus van der Lubbe, ne komünistler! Nazilerin iddia ettiği gibi bir komünist devrimi başlanamış, tam tersine Reichstag'ı bahane olarak kullanan Naziler, kendilerine tam ve kesin iktidar yolunu açacak yasal düzenlemelerin zeminini yaratmış ve siyasi arenadaki tek rakipleri olabilecek komünistlerin belini kırmışlardı. Hitler daha olayın ertesi günü 'Halkın ve Devletin Korunması Karamnamesi'ni cumhurbaşkanına onaylattırarak siyasal tasfiyeler ve polis devleti için gerekli olan kozu elde etmişti. Üstelik Hitler, sadece komünistleri zan altında bırakmakla kalmamış, kendilerine sorun çıkartan muhafazakâr sağ da "Almanya'yı ancak kendilerinin koruyup kurtarabileceği"ni söyleyerek ekarte etmenin yolunu açmıştı. En önemli adım ise merkezi hükümete federal yönetimlerin yetkisinin önüne geçme hakkını vermesi ve onların otoritesini sıfıra indirmesiydi. Ayrıca 'huzurun ihlali' gerekçesiyle her tür suça ölüm cezası uygulanabilecek hale geliyordu. Böylelikle muhaliflerini tutuklama ve korkutma için mükemmel bir fırsat yakalamış oluyordu. Kimsenin sesi çıkmaz olmuştu.⁶¹ Buna dayanarak 4 bin komünist ve muhalif tutuklanacaktı. Aralarında kanuna göre dokunulmazlıkları olan Reichstag üyeleri bile vardı. Tam bir 'insan avı'ydı yaşanan. 'Nazi Hücum Kıtaları' kamyonlarla caddeleri doluyor, hoşlanmadıkları kişi ve kurumların evlerini, binalarını yakıp yıkıyor ve etrafa korku salıyordu. Komünist ve sosyal demokrat yayın organları kapatılıyor veya tahrip ediliyordu. Yaklaşan seçimler için yalnızca Nazilerin ve milliyetçilerin mitinglerine izin veriliyor, seçimin vazgeçilmez parçası olan propaganda hakkı diğer akımlara tanınmıyordu. Ama yangının Naziler açısından en

61 Sadece eski Başbakan Bruening, Reichstag yangınını 'şüpheli' bulduğunu belirtmiş ve Hindenburg'dan soruşturma açılmasını talep etmişti.

önemli yararı, bir 'komünizm tehlikesi' ortaya atarak başta orta sınıflar ve köylüler olmak üzere, "Ezilmedikleri takdirde ülkenin Bolşevikler'in eline düşeceği" ve bunu da yalnızca 'Nasyonal Sosyalistler'in engelleyebileceği düşüncesini salmasıydı. Nitekim bunun yararını 5 Mart seçimlerinde görecekti.

5 Mart 1933 günü seçimler yapıldı.(Dikkat edin, olayın üzerinden bir hafta bile geçmemişti.) Birinci parti olan Naziler, 17.277.180 oy almışlardı. (% 44) Oysa Naziler, bir önceki seçimde ancak 11.5 milyon oy alabilmişlerdi. Komünistler ise 1 milyon oy kaybetmişlerdi. (KP, yine de 4.848.629 oy almayı başarmıştı.) Sosyal Demokratlar ise 7.181.629 oyla ikinci parti olma durumlarını korumuşlardı. Merkez Sağ Parti müttefiki Bavyera Halk Partisi ile birlikte yaklaşık 5.5 milyon oy almıştı. Papen'in ve Hugenberg'in oyları ise 3.136.760 adet olup, %8'e denk geliyordu. Naziler 288 sandalye çıkarmışlardı.⁶² Ancak bu, parlamento onaylı bir diktatörlük için hâlâ gerekli sandalye sayısı değildi.

Reichstag'dan yükselen alevler, aslında Almanya'nın ve dünyanın geleceğini karartmıştı. 'Reichstag komplosu'yla birlikte Naziler, önlerindeki son engelleri de aşmış, kesin iktidarlarına doğru önemli adımlar atmışlardı. "Eğer Reichstag yangını olmasaydı Naziler iktidara gelemezdi." diyemesek bile, çok zorlanacakları da açıktı. Tarih, Reichstag yangınına böyle bakıyor.

62 Naziler, 5 yıl içinde olağanüstü bir yükseliş göstermişlerdi. 1928 seçimlerinde parlamentoya sadece 12 milletvekili sokabilen NSDAP, 1932'de 107 milletvekili çıkarmıştı. Tırmanış katlanarak oluyordu.

❖ Altıncı Bölüm ❖

**İran'da Musaddık'a Darbe veya
Kod Adı 'TP-Ajax'**

"Anglo-İranean şirketinin ülkemizin güneyinde yaptığına, iş değil, yağmacılık denir."

-İran Başbakanı Muhammed Musaddık-

ABD ve İngiltere'nin Ortadoğu petrolleri üzerindeki egemenliklerini sürdürmede ısrarcılığını ve bu egemenliği korumak için yapmayacakları şey olmadığını bugün herkes biliyor. Baştan beri İngiliz ve Amerikan petrol şirketlerinin çıkarlarına göre şekillenen Ortadoğu rejimleri, çizgi-den sapma gösterdikleri anda hemen gerekli müdahalelerle tekrar 'çizgi'nin içine çekiliveriyorlar. İşte bu çizgi içine çekivermenin bir örneği de 1953 yılında İran'da Başbakan Muhammed Musaddık'a karşı uygulandı. Musaddık'ın tek suçu, İran petrollerini millileştirmekti. İran Başbakanı Musaddık, arkasında İngiliz ve Amerikan gizli servislerinin olduğu bir darbeyle devrilecekti. Musaddık'ın yerine ise Şah Rıza Pehlevi getirilecek ve İran'da uluslararası petrol konsorsiyumunun çıkarlarına uygun bir yönetim yerleştirilerek İran petrolü İngiliz ve Amerikan şirketleri arasında paylaşılacaktı. İşte ise Şah rejimi koyu bir diktatörlüğe dönüşecek; Amerikalılar tarafından eğitilen İran Gizli Servisi (SAVAK), Şah muhaliflerine karşı işkence ve katliamlarıyla ünlü

bir kuruluş haline gelecekti. (Kimi siyasi yorumculara göre eğer İran'da Musaddık'la başlayan demokratik süreç ABD tarafından engellenmeseydi daha sonra Humeyni rejimine yol açan olaylar yaşanmazdı. Bu anlamda İran devriminin temelleri, Musaddık'ın devrildiği gün ABD tarafından atılmış oluyordu.) Şimdi İran'da Musaddık'ın devrilmesine yol açan gelişmelerin perde arkasını oluşturan olaylara ve komplo sürecinin nasıl tezgâhlandığına bir göz atalım.

Adı Musaddık. Suçu; petroleri millileştirmek

Başbakan Muhammed Hidayet Musaddık'la Şah ailesi arasında geçmişten beri bir sürtüşme yaşanmaktaydı.⁶³ Aslında kendisi de bir soylu olan Musaddık, 1880 Tahran doğumluydu. Batı kültürü almış, Lozan Üniversitesi'nde eğitim görmüştü. 1914'te vali olarak başladığı devlet görevine Rıza Han'ın (Rıza Şah Pehlevi'nin) 1921'de darbeyle iktidara gelmesiyle birlikte yönetimde güçlü bir konuma gelecekti. Maliye ve Dışişleri Bakanlığı görevlerinde bulundu.⁶⁴ Esas olarak modern, demokratik ve milli bir İran'dan yanaydı. Dengeli ve ülke çıkarlarını kollayan bir milliyetçilik anlayışı vardı. Bu nedenle baba Rıza Pehlevi'nin kendisini 1925'te 'şah' ilan etmesine karşı çıktı. Bu karşı çıkışı onun bütün yönetim görevlerinden uzaklaştırılması sonucunu getirecekti. Musaddık ancak 1941'de baba Rıza Pehlevi'nin, oğlu Muhammed Rıza Pehlevi lehinde iktidardan çekilmesinden sonra aktif siyasal yaşama dönecekti. 1944 yılında ise İran meclisine girebilecekti. Ulusal Cephe Partisi'nin de önderliğini üstlenmişti. Kendisi de seçkin sınıfın bir üyesi olmakla birlikte, İran'ın modern dünyadan kopuk monarşik bir şekilde yönetilmesine sıcak bakmıyordu. Bununla birlikte hedefindeki o 'modern

63 Musaddık'ın aslında Rıza Şah'ın devirdiği Kaçar hanedanıyla karısı tarafından akrabalık bağları vardı.

64 Ana Britannica Ansiklopedisi, cilt: 23, s. 219.

dünya' kendisinin sonunu hazırlayacaktı. Musaddık, milli bir İran'dan yana oluşunu önce Sovyetler'in petrol arama ve çıkarma girişimlerine karşı çıkarak gösterirken esas olarak İngiliz Anglo-İranian Oil Company Ltd'nin İran tesislerini millileştirme çabasıyla öne çıkacaktı. Bu, onu, İngiliz ve Amerikalıların gözünde 'hedef adam' yapmaya yetecekti.

Musaddık, çok ilginç bir kişilikti. Önemli hükümet açıklamalarını evinde yatakta ve üzerinde pijaması varken yapardı. Kimileri bunu onun artık yaşlı bir siyasetçi olmasına yorardı. Aslında bu durum, onun kendine özgü bir kişilik olmasıyla izah edilebilirdi. İran'da çok seviliyordu ve İran petrolünün İranlılara ait olduğu fikrine içtenlikle inanıyordu. Ona göre Anglo-İranian Company Ltd, 'ülkeyi yağmalayan haydut'lardan ibaretti. O kadar ki İngilizlerden gelen petrolden daha fazla pay alma teklifine bile yanaşmadı ve tümüyle İranlıların olmasını istemişti. Zaten tüm gerginlik de ondan sonra kopacaktı. Nitekim 29 Nisan 1951'de iktidara geldiğinde Ulusal Cephe hükümetinin başbakanı olarak ilk gündeme getirdiği iş, İran petrollerinin millileştirilmesi olacaktı. Ertesi gün yani 30 Nisan'da tasarı yürürlüğe konacaktı. Bunun üzerine İngilizler harekete geçecekler hatta İran kara sularına tehdit amaçlı Mauritius kruvazörünü yollayacaklardı. Kıbrıs'taki İngiliz Üssüne bir paraşütçü alayı gelecek ve İran'a harekât için emir bekleyeceklerdi. Ancak İngilizler son anda saldırının pek de istedikleri sonucu vermeyeceğini anlayınca bu planlarından vazgeçtiler. İran ordusu, savaşmaya hazır görünüyordu. Ayrıca Arap ülkeleri de Musaddık'tan yanaydılar. Dahası ABD, böyle bir harekâtın düzenlenmesine şiddetle karşı çıktı. Öte yandan SSCB de İran sınırına birliklerini yığmaya başlamıştı bile.

İngilizler, bir yandan da Uluslararası Lahey Adalet Divanı'na İran'ı şikâyet edecek ama 'divan' bunu, 'bir iç mesele' olarak değerlendirecekti. İngilizler ayrıca bütün ödemeleri kestiler, ardından bütün teknisyenlerini çektiler ve elinde yetişmiş, rafinerileri işletmeyi bilen mühendis bulunmayan İran hükümeti hayli zor

durumda kaldı. Ayrıca İran parasını imtiyazlı bir kurdan İngiliz parasına çeviren anlaşma da iptal edilince, İran, bir anda büyük bir döviz bunalımı yaşadı. Tüm bunların yanı sıra uluslararası petrol tröstleri İran petrolünü almama konusunda uyarıldılar ve büyük çoğunluğu bu anlaşmaya uydu.⁶⁵ Musaddık yönetimi, petrol ihracatında büyük güçlkle karşılaştı ve petrol gelirlerinde çok büyük düşüş yaşadı. Bu, için ekonomik abluka kısmıydı.

İran halkının buna cevabı çok sert oldu. Anglo-İranian Genel Müdürü'nün Tahran'daki evi yakıldı, Abadan'daki petrol üretim tesislerinde büyük gösteriler oldu. Musaddık ise parlamentoda İngilizler aleyhine ateşli söylevler vermeye devam ediyordu. Bu gösteriler, ABD'yi iyice telaşlandırmıştı. Üstelik gösterileri TUDEH (İran Komünist Partisi) militanlarının organize ettiği iddiaları karşısında irkildiler. ABD, komünizmin bölgeye yerleşmesinden korkarken petrol şirketleri ise başka bir şeyden daha çekiniyorlardı: "Oysa Amerikan petrol şirketleri rakipleri olan İngilizlerin karşılaştığı güçlklere sevineceği yerde, petrollerini millileştiren bir Ortadoğu ülkesine ses çıkarılmazsa aynı tehlikenin kendilerini de tehdit edeceğinin bilincindeydiler. Bugün İran'ın yaptığını yarın Suudi Arabistan bal gibi yapabilirdi."⁶⁶ Bu yüzden CIA'nın olayda doğrudan rol oynamasına karar verildi. Savaşa gerek yoktu. Her şey bir darbeye halledilebilirdi.

Şah, alternatif oluyor

Oğul Rıza Pehlevi açısından ise durum şöyleydi: Baba Rıza Pehlevi'nin yokluğu ile birlikte İran'da Şah ailesinin etkisi zayıflama sürecine girmişti. Üstelik Musaddık gibi monarşist eğilimler taşımayan güçlü bir liderin varlığı kendi geleceğini tehlikeye

65 Sadece İtalya Ulusal Petrol Şirketi buna uymadı. Başkanı Enrico Mattei uluslararası tekellerden bağımsız bir İtalyan petrol politikası izlenmesinden yanaydı. Nitekim Mattei, 1962'de esrarengiz bir uçak kazası sonucu öldürülecekti. Bu, aslında bir CIA suikastıydı.

66 'Petrol Savaşı', Leonard Mosley; E Yayınları, s. 242, İst. 1975.

sokuyordu. Bu nedenle yönetimde güçlü olan toprak ağası seçkinler ve Batılı güçlere daha çok yanaştı. İktidarını korumak ve sürdürmek için pazarlık masasına sürebileceği tek şey, İran petrolleriydi. Musaddık'la girdiği iktidar kavgasında genç şah, Batılı güçlere yaslanmayı seçti. Bu, ona iktidarını sürdürmeyi getirecekti. Batılı güçler de o günkü koşullarda Şah iktidarının sürmesinin kendileri için en uygun seçenek olduğuna karar vermişlerdi. Önce İngiltere Musaddık'ın devrilmesi için girişimleri başlatacaktı. O kadar ki İngilizlerin komplo tezgâhının farkına varan Musaddık yönetimi, ülkedeki İngiliz elçiliğini kapatacak ve diplomatlarını sınır dışı edecekti. Bunun üzerine İngilizler, Washington'a başvurarak 'Musaddık sorunu'na birlikte bir çözüm geliştirmeyi önerecekler ama o zamanki ABD Başkanı Truman, İngilizlerin darbe fikrine sıcak bakmayacaktı. Ne var ki 1952 yılı sonunda Truman gidecek ve yerine Dwight Eisenhower gelecekti. Eisenhower'ın iş başına gelmesiyle birlikte Amerika'nın konuya bakışı değişti. Bunda, İngilizlerin "Böyle giderse İran'da komünistler iktidara gelecek!" şeklindeki kışkırtmaları da etkili oldu. İngilizlere göre bu işi engellemenin tek yolu, Batı yanlısı politikalara sadık kalacağı garanti olan Şahı iktidara getirmektir. Nitekim harekete geçen Şah, 1953'te önce bu amaçla Musaddık'ı görevden almayı deneyecek ama geniş çaplı kitle protestoları ona bu kararından geri adım attıracaktı. Kendisi ise bir süreliğine yurt dışına çıkmak zorunda kalacaktı. Olaylar hızla gelişiyordu.

"Şah ve yakınları Roma'ya giderken Musaddık, imparatorluğa karşı geniş çaplı kampanyaya girişiyordu. Şahın resimleri bütün resmi binalardan, dükkânlardan ve sinemalardan indirildi. Askerlere dualarda adını anmaları yasaklandı. 18 Ağustos günü TUDEH militanları sokaklara doluşup, Şahın ve babasının heykellerini kırmaya koyuldular. Musaddık düşmanlarının da bekledikleri an bu andı. Önce Akdasiye kampında bulunan dört yüz harp akademisi öğrencisi, Şaha yöneltilen küfürleri protesto etmek için açlık grevine başladıklarını bildirdiler. Sonra eli sopalı,

bıçaklı, demir parçaları ve bisiklet zincirleriyle donatılmış köylü toplulukları şehrin güneyinde beliriverdi. General Arfa'nın malikânesinin oralardan gelmeleri anlamsız değildi.”⁶⁷

Bir Schwarzkop-Zahidi komplosu

15 Ağustos 1953 gecesı saat 10.30 civarında Başbakan Musaddık, bir hükümet toplantısındaşken şahın muhafız alayından bir grup subay başlarında komutanları Albay Nasırı olduğı halde gelecek ve Musaddık'a Şahın bir 'ferman'ını getireceklerdi. Bu fermana göre Musaddık başbakanlık görevinden azledilmiş ve yerine General Zahidi getirilmişti. Şah aslında bu hareketiyle başbakanına karşı 'kitabına uygun' bir darbe içine girmiş ve İngiltere'yle Amerika'nın beklentilerine uygun hareket etmişti. Üstelik İran petrollerinin yabancılarca sömürölmesine karşı çıkan başbakan daha birkaç gün önce referandumdan halktan yüzde 99 oranında güvenoyu almış ve yeni bir meclisin kurulması için süreci başlatmıştı. Şah ve Amerikan işbirlikçisi General Zahidi, bu süreci engelleme kararı almışlardı.⁶⁸ Tabii ki İngilizlere ve CIA'ya danışarak.

Zaten 1953 yılında Tahran, Amerikan ve Rus ajanlarının cirit attığı bir kent görünümündeydi. Ancak o güne kadar daha ziyade istihbarat toplamakla meşgul bu ajan ortamı, General

67 Age., s. 252.

68 General Zahidi'nin 'işbirliği' alışkanlığı yeni değildi. Kendisi 2. Dünya Savaşı sırasında Almanlara olan yakınlığıyla biliniyordu. Hatta bu nedenle İngiliz gizli servisi tarafından tutuklanacaktı: "Apartmanın araştırılması sırasında General Zahidi'nin sadece İran hükümetine karşı değil, işgal kuvvetleri komutanlarına karşı da Alman ajanlarının yardımlarıyla hazırlanmakta olduğunu gösteren belgeler ele geçmişti. Ayrıca kendisinin karaborsayı yöneten ve büyük ölçüde afyon kaçakçılığı yapan bir örgütün de başı olduğu suçlaması ortaya atılıyordu. Bir kadın çamaşırı koleksiyonunun ve İsfahan orospularının resimli bir kataloğunun ele geçen belgeleri tamamladığı söyleniyordu. En değerli müttefiklerinin tutuklanması, başta Mayr olmak üzere, Alman ajanlarını çok güç duruma soktu." 'Tarihin En Cüretkâr Suikast Planı', Laslo Havas; Çev: Mithat Perin, Kervan Yayınları, İst. 1980. s. 70-71.

Norman Schwarzkopf'un gelmesiyle bambaşka bir çehreye bürünecekti. Schwarzkopf'un bir 'plan'ı vardı ve zaten onu uygulamak için Tahran'daydı.⁶⁹ Ve tabii en çok güvendiği kişiler de Musaddık'ın yeminli düşmanları General Fazlullah Zahidi ve General Hasan Arfa'ydı.

Prences Süreyya, 'Anılar'ında General Zahidi'den şöyle bahsetmekteydi: "Şah, tahta çıkınca İran'ın emniyet teşkilatını yeniden düzenlemek istemiş, bu işi de Norman Schwarzkopf adında bir Amerikan tuğgeneraline vermişti. Savaştan sonra da Amerikalı generalin yanına yardımcı olarak Zahidi verildi; çünkü, bu alanda onun kadar bilgi sahibi İranlı yoktu. Ondan sonra iki general birbiriyle sıkı işbirliği içinde çalışmış ve birbiriyle çok iyi arkadaş olmuşlardı."⁷⁰

Musaddıkçı generalin öldürülmesi

Norman Schwarzkopf, 1942-48 yılları arasında Tahran'da bulunmuş, İran polisini ve jandarmasını eğitmişti. Şimdi, bu eski arkadaşlıkları canlandırmanın vaktiydi. Ancak bu kez karşısında Musaddık'ın emniyet müdürü ve yabancılardan nefret eden General Afşar Tus vardı. 19 Nisan günü bütün Amerikan casuslarının tutuklanması emri ve tutuklanacakların listesiyle makamına gelen Tus'un bu niyeti derhal Amerikalılara sızdırılacaktı. İş aceleydi ve Tus, operasyona girişmeden yok edilmeliydi. Öyle de oldu. Aynı gece kaçırılan Tus, kafasına sıkılan bir kurşunla öldürülmüştü. Ölüsü ancak birkaç gün sonra Elbruz Dağları eteklerinde bulunabildi.

69 General Norman Schwarzkopf 1. Körfez Savaşı'nda Amerikan birliklerine komuta eden General Norman Schwarzkopf'un babasıydı. Geçmişinde New Jersey Eyalet Polis Müdürlüğü görevi de vardı. O dönem günlerce manşetlerden düşmeyen meşhur 'Lindbergh çocuk kaçırma davası'nın soruşturmasıyla tanınmıştı. (Bakınız. General Schwarzkopf. Bir Asker Bir Zaffer, Robert D. Parrish; Real Yayıncılık, s. 9, 1st. 1991.)

70 İhtilaller ve Darbeler Tarihi, Güneş Yayınları, s. 300.

Ne var ki o günlerde halk da, dönemin Genelkurmay Başkanı da Musaddık'ı desteklemekteydi. Şah-Zahidi ikilisinin darbe teşebbüsünün istihbaratını alan Musaddık ve yandaşları, bu girişimi geri püskürteceklerdi. Musaddık'ın görevden azlini belirten fermanı getiren muhafız alayı kumandanı ve beraberindekiler derhal tutuklanacaklardı. Şah ise Kraliçe Süreyya ile beraber dinlenme bahanesiyle Kalardast'a gitmiş ve oradan bir telsiz sayesinde gelişmeleri adım adım izlemişti. Durumun aleyhine döndüğünü ve Musaddık'ın kendisini tutuklatacağını fark eden Şah, apar topar özel uçağına binerek Bağdat üzerinden Roma'ya uçmuştu. Şah burada CIA Şefi Allen Dulles'la buluşarak durum değerlendirmesi yapacak ve ondan bazı yeni garantiler alacaktı. CIA, operasyon için çoktan düğmeye basmıştı bile. Operasyonun CIA'nın resmi kodlamasındaki adı ise 'TP-Ajax'tı.

Darbe girişimini öğrenen halk, büyük gösterilerle Musaddık'ı destekleyecek ve hatta Şah ve babasının heykellerini parçalayacaktı. Bu nedenle İran'da pek çok kişi Şahın bir daha geri dönmeyeceğini düşünüyordu. Bu psikoloji Musaddık ve çevresindekileri de rahatlatmıştı. Ama gelişmeler yanıltıcıydı ve darbeciler için henüz her şey bitmemişti. Aynı günlerde Tahran'da iki kişi inceden inceye yeni darbenin hazırlıkları içindeydi. Bu iki kişi General Zahidi ve Amerikalı general Norman Schwarzkopf'tu. İşin içinde Roosevelt'in torunu Kermit Roosevelt de vardı. O kadar ki daha olayların üzerinden 3 gün bile geçmemişken asıl darbe gelecekti. Bundan sonrası insanı hayrete düşürecek şekilde ve tereyağından kıl çeker gibi hallolmuştu. Musaddık, Zahidi'yi de tutuklatmamanın bedelini ağır ödeyecekti.

General Zahidi, etrafı velveleye verecek ve Şahın azil fermanını çoğaltarak Tahran'da dağıttıracaktı. İşler aniden tersine dönmeye başlamıştı. Hatta Amerikan Büyükelçisi bizzat Musaddık'a giderek "Komünist TUDEH'çiler ortalığı yakıyor, yıkıyor." diye şikâyetle bulunacaktı. Büyükelçi, 'Üç bin Amerikalının ülkeyi terk edeceğini' söyleyerek Musaddık'ı tehdit de edecekti.

Diğer yandan Molla Babahani'nin silahlandığı gruplar da Şah yanlısı gösterilere başlamışlardı bile. General Schwarzkopf ise Tahran çarşısındaki esnafa ve gazete yöneticileriyle yazarlarına para dağıtmakla meşguldü. Söylentilere göre o günün rakamlarıyla 6 milyon dolar para dağıtılmıştı. Bütün bunlar neticesinde üç gün önceye kadar “Yaşasın Musaddık, kahrolsun Şah!” diye bağırarak ‘halk’ bu kez sokaklara dökülmüş ve “Kahrolsun Musaddık, yaşasın Şah!” diye bağırıyordu.⁷¹ Bunun üzerine bir tanka binerek Tahran emniyet binasına giden General Zahidi, kışkırtılmış güruhla çatışan polislerin arasına girdi. Bu kritik anda güç dengeleri pamuk ipliğiyle bağlıyken bir subayın çıkıp, havaya ateş ederek “Yaşasın Şah!” diye bağırması polisin de darbecilerin safına geçmesini sağladı. Nitekim az sonra Genelkurmay Başkanı Riahi de teslim oldu. Komik ama gerçek buydu. CIA umduğundan da kolay bir darbeyi başarmıştı.

Üç dolara darbe figüranları!

Darbenin adeta bir sirk gösterisi gibi örgütlendiği görülüyor. Dahası bu oyunda 3 dolarlık figüranlar kullanılarak sahne tamamlanmıştır. Kendini yüz binlerce dolara satan bir general ve kişi başına 3 dolar verilen kalabalık bir ‘figüran-halk’ topluluğu...

“İran sokaklarında garip bir komedi oynandı. Erkekli çocuklu büyük bir kalabalık, birdenbire toplanarak başbakanlık sarayına doğru yürüdü. Halkın ilgisini çekmek için cambazlar, çalgıcılar ve hokkabazlar hünerlerini gösterdiler. Kalabalık, Musaddık'ın sarayına kadar bir bayram havasında ilerledi. Bu duruma aldanarak gelenlerin kendisine hayran bir topluluk olduğunu sanan Musaddık, kalabalığın karşısına çıktı. O zaman birkaç saniye içinde her şey değişti. Musaddık balkona çıkar çıkmaz, hemen hoşnutsuzluk haykırırları duyulmaya başlandı. Halk garip bir birlik içinde bağırıyordu: “Katil Musaddık’a ölüm!” Bu haykırırları

71 Ancak bunların çoğu ya feodal-aşiret ilişkileriyle toplanmış kişilerden ya da lümpen unsurlardan oluşan bir güruhtu.

ikinci bir slogan izledi: “Yaşasın Şah!” Aynı anda şaşırtıcı bir haber başkente yayıldı: Şah, başbakanı görevden uzaklaştırmıştı. Musaddık’a karşı girişilen bu harekâtı, Amerikalıların adamı ve İçişleri Bakanı olan General Zahidi gerçekleştirmişti. Gerçekte Musaddık’ın ayağını kaydırma kararı ne Şahtan ne de Zahidi’den çıkmıştı; olayları perde arkasında ustalıkla yöneten bir üçüncü kişiydi: ABD’li General Norman Schwarzkopf. Schwarzkopf, CIA’nın en yetenekli birkaç uzmanını birlikte getirmişti. Ancak bavulları dolarla (Generalin emrine 10 milyon dolar verildiği sanılmaktadır.) doluydu. Bu para kararsız olanları kandırmak ve gösteriler için gerekli masrafı karşılamakta kullanılacaktı. Gösteriye katılan herkese, başbakanın sarayı önünde ‘Yaşasın Şah!’ diye bağırma karşılığında 3 dolar ödendi: Bu, hiç de küçümsenecek bir para değildi.”⁷²

Bunun sonucunda Şah geri dönecek ve kendini ‘İran milli davasında halkın hizmetçisi’ olarak tanımlayan Başbakan Musaddık tutuklanacak, ömrünün son günlerini ise göz hapsinde geçirerek 5 Mart 1967’de ölecekti. General Zahidi’in ise banka hesabında birdenbire 600 bin dolarlık bir artış olacak, hısım akrabalarını devlet kadrolarına atayacak ve iş bilmez kimseleri İran bürokrasisine dolduracaktı. Şark usulü yöntemler bir kez daha bu Ortadoğu ülkesinde baskın çıkmıştı. ABD ve İngiltere ise petrol pastasındaki eski yerlerine tekrar kurulmuşlardı.⁷³ Ta ki İran Devrimi’ne kadar. Şimdilerde bu oyun bir kez daha CIA tarafından İran’da sahneye konulmak isteniyor.

72 ‘Dünya Casusluk Tarihi’, Artel Yayınları, s. 855-856.

73 İngilizlerin tekeli de elden gitmişti. Yeni bir paylaşım yapıldı. Bir konsorsiyum kuruldu. Anglo-İrانیan’ın yüzde 40 hissesi olacaktı. Diğer ortaklara ise yüzde 60 kalıyordu. Royal Dutch Shell’in yüzde 14, Fransız petrol şirketinin yüzde 6, büyük Amerikan petrol şirketlerinden olan Standart Oil of New Jersey, Socony-Mobil, Standard Oil of California, Texaco ve Gulf Oil Corporation’un paylarına ise yüzde 8 düşecekti. Daha sonra Amerika’nın büyük şirketlerinin payından yüzde 1 kesilecek ve anti-tekel yasası gereği ABD’li 5 küçük şirkete de yüzde 1’lik pay verilecekti.

ABD cüretlendi

İran'da Musaddık'a karşı yapılan darbe tüm yönleriyle bugün de tartışılıyor. Tabii bunda her zaman Batı gözlüğüyle bakış belirgin. ABD bir anlamda, 'Humeyni rejimine yolu açan süreci başlatmakla' eleştiriliyor. (Yani darbe 'iyi'ydi ama sonuçları kötü oldu!) Nitekim New York Times'ın eski Türkiye muhabiri Stephan Kinzer'in son kitabı "Şah'ın Tüm Adamları" da bunlardan biri. Kitap bir yandan "CIA'nın kirli çamaşırlarını" ortaya sererken diğer yandan daha sonraki sürece olan etkilerini anlatıyor. Musaddık'a karşı yapılan darbenin "Ortadoğu'nun kaderini değiştirdiğini" söyleyen Kinzer, 'Ajax Operasyonu' çerçevesinde Tahran-Washington-Londra hattında yaşanan trafiği aktarıyor. Kinzer'e göre CIA'nın 1953 yılında seçimle başa gelen Musaddık hükümetine karşı giriştiği operasyonun asıl önemi, Amerikan dış politikasında yepyeni bir 'darbeler dönemi' başlatmış olması. İran'da rejim değişikliğinin ne kadar kolay olduğunu gören CIA, daha sonra bunu Guatemala, Şili ve sayısız Ortadoğu ülkesinde deneme cüretini kazanacaktı. Aşağıda Kinzer'le yapılmış bir söyleşinin konuyla ilgili bölümünü aktarıyoruz:

✓ *"Bu darbeyi ABD dış politikası için bir dönüm noktası olarak görüyorsunuz..."*

Eisenhower'ın 1953 Ocak ayında başkanlığı devralmasıyla gerçekleşen en önemli olaylardan biri buydu. İngilizler, daha önce Musaddık rejimini devirmek için Truman'ın desteğini almaya çalışmış ama başarılı olamamışlardı. Truman, ABD'nin başka hükümetleri devirmesine karşıydı. Daha sonra başa geçen Eisenhower ve CIA Şefi Dulles ise 'gizli operasyon' düşüncesinden haz duuyorlardı. Böylece ABD tarihinde gizli operasyon dönemi başladı. İlk başlarda bu, ucuz bir seçenek gibi göründü Washington'a. Kuşkusuz işgalden daha kolaydı ve bu darbeler nispeten sorunsuz, fazla kaynağa ihtiyaç duymadan halloluyordu.

✓ *Bu gizli operasyon sevdası ne kadar sürdü Washington'da?*

Aşağı yukarı 'Soğuk Savaş'ın sonuna kadar. Soğuk Savaş bitiminde casusluğun parametreleri değişti. Ama o zamana kadar (1953'te İran'da olanlar) Latin Amerika, Asya ve Afrika'da birçok ülkede tekrarlandı.

✓ *Geri dönüp baktığınızda, İran tam anlamıyla ABD'ye pahalıya mal olmuş bir örnek. Washington hâlâ 1953 darbesini savunuyor mu, yoksa pişmanlık var mı?*

Darbe, Şahın 25 yıl daha iktidarda kalmasını, Ortadoğu'da bazı ittifakları ve petrol kaynaklarını garantiledi ama geriye dönüp bakınca, darbenin aynı zamanda İran halkına tam 50 yıldır duraksamadan süren bir baskı dönemine mal olduğunu görüyoruz. Ayrıca inanılmaz baskıcı bir köktendinci akımın başa geçmesine sebep oldu. Ama tüm bunlara karşın belki hâlâ 1950'lerde İran'daki komünist tehlikenin çok ciddi bir tehdit olduğunu ve darbenin şart olduğunu savunanlar vardır.

✓ *Kitabı okuyanlar ister istemez bir diğer İngiliz-ABD ortak müdahalesi sayılabilecek Mart ayındaki Irak savaşıyla paralellik kuracak. Amacımız bu muydu?*

Benim kitabım 1950 darbesinin sonuçlarıyla ilgili. Bugün yaşanana benzeyen yönleri ve farklı yönleri var. İran'da devrilen, halk kitlelerinin geniş destek verdiği demokrat bir liderdi; Irak'ta devrilen ise halkı tarafından seilmeyen korkunç bir diktatör. Benzeyen yönü, iki durumda da eylemin uzun dönem (zararlı) sonuçları göz önüne alınmadan yapılmış olması. 1953'te hatalıydık. Belki o darbe olmasaydı şimdi Ortadoğu'da demokrasiyi yaymak bu kadar zor olmayacaktı. Yanlış mesaj verdik.

✓ Aynı dönemin *Türkiyesi'*ni araştırma fırsatınız oldu mu?

Türkiye'de insanlar 1950'lerde oluşan sağcı güçlerin ve daha sonraki yıllarda beliren sağ-sol çatışmasının ardında ne olduğunu merak ediyorlar. Hâlâ bilmiyoruz. Günün birinde o dönem Türkiye'de bulunan Amerikan ajanlarının raporlarını okumak son derece ilginç olacaktır.”⁷⁴

74 11 Ağustos 2003, Sabah, Aslı Aydıntaşbaş; “Kinzer'ın Hinzırlığı”

❖ Yedinci Bölüm ❖

**ABD'nin Yüzüne Gözüne Bulaştırdığı
Komplo: Domuzlar Körfezi**

"Ya özgür vatan ya ölüm!"

-Fidel Castro-

KÜBA Devrimi, Amerika'nın böğrüne saplanmış hançerdi. Dahası burnunun ucundaki bu adada oluşan harekete karşı hiçbir şey yapamaması aslında ABD'nin gücünün 'kadir-i mutlak' olmadığının da bir göstergesiydi. Eğer bir halk ABD'nin saldırganlığına topyekûn karşı çıkabilirse bu, küçük bir adada bile olsa başarılı olabilirdi. Bu yüzden Küba'da Batista'yla birlikte devrilen Amerika'nın egemenliği ve prestiji oldu. Amerika'nın Küba'yı işgal etmesinden ve 'Main komplosu'ndan 55 yıl sonra ABD, hiç beklemediği biçimde Küba'yı kaybediyordu. Amerika için acı veren diğer bir durum ise sadece Küba'yı kaybetmesi değil yanı başında düşmanı SSCB'ninki gibi bir rejimin kurulmaya başlamasıydı. Bu nedenle Amerika, Küba'ya daha ilk andan itibaren bir karşı-devrim yaratabilmek için muhtelif komplo, saldırı ve lideri Fidel Castro'ya karşı bir dizi suikast girişiminde bulunacaktı. Küba'ya uyguladığı ekonomik, siyasi, diplomatik, kuşatmaların ise haddi hesabı yoktu. ABD emperyalizmi,

kendi otoritesini zaafa uğratmış bu kendine özgü devrimi, hiçbir zaman affetmeyecekti. Bunun için Küba'ya saldırı planları kurup durdu. Daha sonra 'füze krizi'nde olduğu gibi eğer Küba'nın arkasında, o günkü dünya konjonktüründe, SSCB gibi bir güç olmasaydı belki de buna çoktan teşebbüs etmiş olacaktı. Şimdi önce Küba'yı değiştiren sürecin köşe taşlarına ve oradan da Domuzlar Körfezi'ne nasıl gelindiğine bakalım.

Hesapta olmayan devrim!

Küba devrimi sadece Amerika'yı değil, o güne değin solun alışıktığı bütün devrim teorilerini de yerle bir etmişti. Bir avuç 'öncü gerilla'nın yaktığı 'kıvılcım' büyük bir yangına dönüşmüştü. Bu anlamda Küba devrimi 'kural dışı' bir devrim oldu ve ABD'nin bölgedeki egemenliğinde hesapta olmayan bir çatlak oluşturdu. Bu yüzden Küba devrimi uzun yıllar 'romantik devrimciliğin' simgesi olacaktı. Aynı tarz devrim anlayışı daha sonra Che Guevara'nın kişiliğinde mitolojik bir yan kazanacaktı.

Her şey Fidel Castro ve arkadaşlarının 26 Temmuz 1953'te 'Moncado Kışlası'na baskın yapmasıyla başlamıştı. Yönetimde, eski çavuş ama kendini general ve başkan ilan etmiş Fulgencio Batista vardı. Batista, ABD'nin bölgedeki en sadık hizmetkârlarından biriydi. Fakat Moncado baskını başarısız oldu, aralarında Fidel Castro ve kardeşi Raul Castro'nun da bulunduğu bir grup genç devrimci tutuklandı, bazıları öldürüldü.⁷⁵ Castro, 15 yıla hüküm giydi ama rejimin liberal görüntü vermek istediği bir anda çıkarılan ayla 15 Mayıs 1955'te salıverildi. Oradan Meksika'ya geçti ve burada devrimci faaliyetlerine devam etti. Burada kendi gibi düşünen ve gözü kara militanları çevresinde toplayan Castro, ikinci bir teşebbüste daha bulunma kararı alacaktı. Bu amaçla 26 Kasım 1956'da 'Granma yatı'nın güvertesine balık istifi gibi

75 Fidel Castro, bu olaydan dolayı ünlü 'Tarih beni beraat ettirecektir.' şeklindeki savunmasını yaptı.

yığılmış 82 arkadaşıyla birlikte Küba'ya doğru hareket edecekti. Belic Limanı ağzında onları kötü bir sürpriz bekliyordu. Güvenlik güçleri Castro ve arkadaşlarını kısırdı. Aralarından 70 kişi öldürüldü. Castro dahil 12 yurtsever canını zor bela kurtardı ve çok az bir silah ve mühimmatla Sierra Maestra bölgesine sığındı. Burası onlar için güvenli bir yer olacak ve halkla bütünleşmelerini sağlayacaktı. Kendilerinden kat kat güçlü düzenli bir ordunun saldırılarına karşı koyan bu küçük birlik, zamanla dev bir 'Halk Ordusu'na dönüşecek ve adım adım amacına yaklaşıacaktı. Castro ve arkadaşları o gün orada simgesel olarak 'Küba özgürlüğüne kavuşuncaya dek' sakallarını kesmemeye yemin ettiler.

1958 yılı geldiğinde Castro ve arkadaşları artık Küba'nın birçok bölgesinde denetimi ele geçirmişler ve Batista kuvvetlerine ağır kayıplar verdirir hale gelmişlerdi. Aynı yılın Aralık'ında son ve kesin bir saldırı başlatılacak, Che Guevara'nın önderliğindeki gerilla grupları Santa Clara'yı ele geçireceklerdi. Geriye bir tek Havana kalmıştı. Batista ilerleyen Castro kuvvetleri karşısında Küba'yı 31 Aralık 1958 yılbaşı gecesini apar topar terk edecekti. Batista'dan doğan boşluğu CIA'nın planıyla General Cantillo aldı. Bu, ABD'nin can havliyle başvurduğu son çareydi. Ancak o da bir genel grevle alaşağı olacak ve 2 Ocak'ta Castro kuvvetleri Havana'ya girecekti. 16 Şubat'ta ise Fidel Castro'nun başkanlığında 'Devrimci Hükümet' ilan edilecekti. Küba'nın kaderi değişmişti. Küba artık ne ABD'nin nüfuz sahasında bir ülke ne de onun hizmetindeki diktatörler tarafından yönetilen bir yerdi. Hem bağımsızlık hem de çalışanlar yararına bir dizi karar derhal uygulamaya kondu. Toprak reformunu, kooperatiflerin kurulması izledi. Özellikle tütün ve şeker kamışı üzerindeki ABD şirketlerinin ipotegi temizlendi, bunların hepsi millileştirildi. Üstelik sosyalist ülkelerle ilişki kurulmaya başlanması ABD için bardağı taşıran damla olacaktı.

Öte yandan ABD, kırmızı alarm durumuna geçmişti. Küba, ABD'nin ayağına saplanmış bir dikendi ve ne yaparsa yapsın

çıkaramıyordu! Bölge için 'kötü örnek' olan Küba, Latin Amerika'daki hassas dengeleri sarsabilirdi.⁷⁶ Bunun için Küba devrimini daha doğum ânında ezmeye karar veren ABD ve CIA, ilk andan itibaren bir dizi komplo ve kışkırtma hareketi tezgâhladı.

Castro'ya yönelik suikast planları

ABD, mümkün olan her yolla Küba devrimini ezme kararı almış bulunuyordu. Nitekim ilk girişim devrimci kuvvetlerin Havana'yı ele geçirişinden iki hafta sonra oldu. 2 Şubat 1959'da Allen Robert Mayer adlı bir suikastçı hava yoluyla Küba'ya geldi. Ona verilen görev, Castro'yu öldürmektir. Ancak girişim daha başında haber alındı, Mayer yakalandı ve tutuklandı.⁷⁷ ABD bundan sonra da taciz ve saldırılarına devam etti. 8 Ağustos 1959'da ABD Elçiliği'nde görevli Stanley Wesoon, beraberindeki grupla birlikte sabotaj suçundan tutuklanacaktı. 6 Ekim 1959'da Küba'nın fabrikaları, depoları, plantasyonları ABD uçakları tarafından tarandı ve bombalandı. Amaç, Küba'nın üretimini felce uğratmak ve ekonomik kriz çıkarmaktı. Ayrıca ABD kıyılarından gelen 'kimliği belirsiz'(!) gemiler, Küba kıyılarına, balıkçılarına saldırdılar. Aynı yılın 21 Ekim'inde Florida'dan uçağına binen Castro karşıtı sığınmacı Diaz Lanz adlı biri uçağıyla Havana'yı taradı. İki kişi öldü, 50 kişi ise yaralandı. 18 Şubat 1960'ta Robert Ellis Forst adlı biri Espana Şeker Fabrikası'nı bombaladı. Fakat bombalardan biri erken patlayınca uçağı düştü

76 Gerçekten de Küba devrimi o yıllarda birçok ülkedeki devrimci hareketleri etkileyecek, bir 'model' olarak gerilla hareketlerinin doğmasına yol açacaktı. Ancak çok kendine özgü koşullardan doğan Küba'nın bir benzeri daha olmadı. Küba şablonu birçok devrimci idealistin taklit etmeye çalıştığı örnek olsa da pratikte tutmadı. O kadar ki başında Che Guevara olduğu halde Bolivya'da girişilen hareket başarısızlığa uğrayacak ve Guevara bu girişimi sonucu katledilecekti. ABD gereken dersleri çıkarmıştı!

77 Castro'ya karşı bugüne kadar muhtelif zamanlarda bilinen 8 suikast girişimi ve planı açığa çıkarılmıştı. Hepsinin de arkasında CIA vardı.

ve yere çakıldı. CIA her zaman yaptığı gibi bu tip olaylara 'Kübalı göçmenlerin bireysel eylemi' süsü veriyordu. Castro'ya kızgın Kübalılar ona saldırıyordu. Ne garip ki bu Kübalıların hepsinin bomba atabilen makineli tüfekli uçakları vardı! Oysa bu uçakları ve pilotları kendi kurduğu paravan şirketler vasıtasıyla temin eden de CIA'nın kendisiydi: "Amerikan yapısı olan uçakların kontrolü Castro karşıtı Kübalıların elindeydi. Castro karşıtları 1961 yılındaki Domuzlar Körfezi baskınından sonra Florida'daki bir özel şirket tarafından görevlendirilmişlerdi."⁷⁸ 4 Mart 1960'ta CIA, Havana Limanı'nda yükleme yapan Fransız gemisi 'La Coubre' adlı gemiye sabotaj düzenledi. 70 kişi öldü, 200 yaralı vardı. Bu ve bunun gibi yüzlerce hatta binlerce eylem Küba Cumhuriyeti kurulduğundan beri sürdü, sürüyor.

Ekonomik sabotajlar

Diğer yandan ekonomik ambargo ve yaptırımlarla ABD, Küba ekonomisini felce uğratmayı planlıyordu. Bunun üzerine 28 Haziran 1960'ta ABD hükümetinin talimat ve baskılarıyla petrol şirketleri Küba'ya petrol vermeyi kestiler. 6 Temmuz 1960'ta Başkan Eisenhower, Küba'dan şeker ithalatını 700 bin tonla sınırladı. 3 Ocak 1961'de Küba'yla diplomatik ilişkiler kesildi. 16 Ocak 1961'de ABD Dışişleri Bakanlığı, Amerikan yurttaşlarının Küba'ya turistik amaçla gitmelerini yasakladı. 3 Şubat 1961'de yeni Başkan Kennedy, Küba'yla ticari ilişkilerin askıya alınması için bir kararname imzaladı. 31 Mart 1961'de de Küba'dan şeker ithali tümüyle yasaklandı.

Bu arada CIA, Küba şekerinin ihracatını engellemek için ilginç bir sabotaj hareketi yapmıştı. Olay şöyle gelişmişti: "S.S. Streatham Hill adlı bir İngiliz gemisi onarılmak üzere 22 Ağustos 1962'de, Porto Riko'nun San Juan Limanı'na geldi. Bir Sovyet

78 'Dünya Hükümeti CIA', Tom Wicker-John W. Finney-Max Frankel-E. W. Kenworthy; Çev: Sabiha Serim; Habora Kitabevi, s. 24, 1st. 1974.

limanına gitmek üzere yola çıkan yük gemisi, 80 bin çuval Küba şekeriyle doluydu. Kamışlı bir bölgeden geçerken pervanesi bozulmuştu. Yük gemisi doklara alındı. İçindeki şeker çuvallarından 14.135 tanesi kolay onarım yapılabilmesi için boşaltıldı. Küba'nın ithal mallarına konan Birleşik Amerika ambargosu nedeniyle bu şeker çuvaları gümrük depolarına alınmıştı. Şekerlerin depoda bulunduğu sırada CIA ajanları içeri girdiler ve şekerleri zararsız ama tadı kötü bir maddeyle kirlettiler.”⁷⁹

CIA, Kübalıları örgütlüyor

Ancak ne yapsalar Küba'yı teslim alamıyorlardı. Küba halkı yeni yönetimin politikalarını destekliyor ve lideri etrafında kenetleniyordu. Ne silahlı saldırılar ne ekonomik ambargolar, ne de diğer tacizkâr davranışların Küba'yı teslim alamayacağını anlayan ABD, yeni bir planı gündeme getirdi. Ne var ki bu da doğrudan bir ABD saldırısı şeklinde değil, CIA'nın örgütlediği, çoğu Kübalı kanun kaçakları, eski mafya işbirlikçileri ve muhtelif lümpen kesimlerden devşirilen sözümona 'Küba Kurtuluş Ordusu'nun Küba'ya saldırmasına karar verildi. Bunlar, Küba devrimi sonrası Miami, Florida gibi kentlere kaçan 'Kübalı mülteciler' arasından seçiliyordu. CIA; onları ve ailelerini hem kolluyor hem maaşa bağlıyor, hem de başarılı olmaları durumunda Küba'da iyi yerlere geleceklerini vaat ediyordu. Plan kabaca şöyleydi: Eğer Kübalı mültecilerden oluşmuş derme çatma 'Kurtuluş Ordusu' başarılı olur ve bir süre tutunabilirse, bunlar göstermelik bir hükümet kurmuş gibi yapacaklar ve teyakkuz halindeki ABD donanması ve birlikleri de onların yardım çağrısı üzerine Küba'ya saldırıp Castro'yu devirecekti. Yoksa taş çatlasa 1000-1500 kişiyi geçmeyen bu grubun bir anda Küba ordusunu yenmesi beklenmiyordu. Onlar sadece işin bahanesi olacaklardı. İkinci bir faktör de CIA'nın Kübalı göçmenlere 'Castro diktatörlüğü altında

inim inim inleyen Küba halkının böyle bir olay beklediği' propagandasını yapmak istemesiydi. Daha da kötüsü CIA bile kendini buna inandırmıştı. Onların gözünde komünistler, 'vahşi, gaddar, yönetimleri altındaki halka eziyet eden' kimselerdi ve halk onlardan nefret ediyordu. Çok geçmeden bunun böyle olmadığını ve Küba halkının sonuna kadar Castro'nun arkasında olduğunu anlayacaklardı.

Küba'ya saldırı projesine onay 17 Mart 1960'ta Başkan Eisenhower tarafından verilmişti. Eisenhower, CIA Başkanı Allen W. Dulles'tan Castro karşıtı sığınmacıları bu proje için hazırlamasını bizzat istemişti.⁸⁰ Başkan Yardımcısı Nixon, FBI Başkanı Edgar J. Hoover, ABD'nin eski Küba büyükelçileri Earl Smith ve A. Garner'in da fikirleri alındı. Hepsi müdahaleden yana tavır koydular. Mültecileri eğitmek için Guatemala ve Nikaragua'da kamplar kurulacaktı. Bu topraklar üzerindeki mülteci saldırı kampları bizzat ABD elçileri tarafından organize edilmişti. 1960 Mayıs'ından itibaren Kübalı karşı-devrimciler söz konusu kamplara gönderilmeye başlandı. Bu kamplarda CIA ve Pentagon'un özel savaş uzmanları Kübalı mültecilere askeri eğitim veriyor, silah-bomba kullanmayı ve saldırı taktiklerini öğretiyorlardı. Hiçbir uluslararası kimlik işareti taşımayan uçaklar, Orta Amerika'daki bu kamplara sürekli olarak paralı asker ve Kübalı karşı-devrimci taşıyordu. Bu iş için Miami'ye uzak olmayan Opa-Locka Havalimanı kullanılıyordu.

Ağustos 1960'ta hazırlıkların önemli bölümü tamamlanmıştı ve Başkan Eisenhower çalışmalarından memnundu. Bu yüzden eylemin planlanması için ilk etapta ayrılan 13 milyon dolarlık gizli bütçeyi hemen onayladı. Ayrıca Amerikan kamuoyunu savaşa

80 İlginçtir, çıkarmadan CIA Başkanı Dulles sorumlu olsa bile projeyi geliştiren yardımcısı Richard Bissel'di. Bissel ise alışıldık manada profesyonel ajandan çok, bir entelektüeldi. Eski bir iktisat profesörüydü ve kendisine 'Tehlikeli işlerin adamı' denilmesinden hoşlanıyordu.

hazırlamak için basında Küba ve Castro aleyhtarı yayınlar arttırıldı, masa başında uydurma haberlerin üretimine hız verildi. Bu arada ABD Başkanlık seçimleri yapılmış ve John F. Kennedy yeni ABD Başkanı olmuştu. Kennedy, 17 Kasım 1960'ta CIA Başkanı Allen Dulles ve Yardımcısı Richard Bissel'i Palm Beach'e çağırarak ve onlardan Küba operasyonunun gidişatı üzerine bilgi alacaktı. Çok geçmeden de hazırlanan operasyonun detaylı bir planı zaten önündeydi.

Küba'ya saldırmak için güçler şöyle konuşlandırılmıştı: Louisiane'daki piyadeler Miami'ye, Panama Kanal Bölgesi'ndekiler Fort Gulick'te yoğunlaşmıştı. Paraşütçüler, Guatemala'daki Helvetia plantasyonu ve Quazaltenango üzerine yerleştirilmişti. Deniz piyadeleri ise New Orleans'a, Vieques Adası ve Porto Riko'da toplanmışlardı.

CIA, operasyon için çok umutluydu. Kendilerine fazla güveniyorlardı. 1954'te Guatemala'da kazandıkları başarı onları iyice şımartmıştı. Guatemala'da Arbenz hükümetini 'komünist sızma' gerekçesiyle devirebildiklerine göre 'Küba çantada keklik'ti! Castro'yu devireceklerine kendilerini öylesine inandırmışlardı ki Küba'daki rejimin yerine neyi koyacaklarını tartışır olmuşlardı. Dereyi görmeden paçayı sıvamak buna denirdi. Alelacele sürgündeki Kübalıların ileri gelenlerinden bir 'cephe' oluşturdular. Her türden Castro muhalifi bir araya getirilmişti. 28 yaşındaki Manuel Antonio Varano'yu da bu işlerin organizasyonuna memur ettiler.⁸¹ İşin komiği CIA, bir araya getirdiklerinden kimseye güvenmiyordu. Daha doğrusu bu kişilerden birinin, CIA

81 Bu arada esrarengiz ve hakkında türlü söylentiler dolaşan bir 'Bay B.' vardı. Asıl adı Frank Bender'di. 50 yaşlarına yakın bir CIA ajanıydı. Çalışmaların denetimini o yürütüyordu. Sık sık Miami'den Washington'a giderdi. Karargâhı ise New York'taydı. Pennsylvania Avenue üzerindeki 1750 numaralı gökdelenin 5'inci katında 'U.S. Army Element Joint Planning Activity Joint Operations Group/ SO7553' yazan bir bürosu vardı. Burası CIA'nın operasyonel birimlerinden biriydi.

yardımıyla Castro'nun devrilmesinden sonra kendilerine yüz çevirip, başlarına yeni bir bela olmasından korkuyordu.⁸²

Saldırı için geri sayım başlıyor

Harekât için düğmeye basma günü yavaş yavaş yaklaşıyordu. Karaya çıkmak için uçakların korumasında bir bölge seçilmişti: 'Bahia de Cochinos - Domuzlar Körfezi'.⁸³ Bu ıssız kumsallara ilk önce zırhlı tanklar, toplar, makineli tüfekler ve füzeatarlarla desteklenmiş, uçakların korumasında yaklaşık 1500 kişi çıkarılacaktı. Eğer bu birlik orada kendine bir alan açabilirse ABD tarafından daha önce tanınan geçici Miro Cardona hükümeti getirilecekti. Bu hükümet de ABD'ye 'acil müdahale' çağrısında bulunacak ve açıkta bekleyen 'Yankee deniz piyadeleri' işi bitirecekti!

Başkan Kennedy, 28 Ocak 1961'de CIA ile projenin ayrıntılarını tartışacak ve Dışişleri Bakanı Robert McNamara'ya gereken direktifleri verecekti. 11 Mart'ta Beyaz Saray'da bir toplantı daha gerçekleşecek ve bu kez Kurmay Başkanı ve yardımcıları da katılacaktı. Artık karaya çıkılacak yerin 'Bahia de Cochinos-Domuzlar Körfezi' olduğu kesinleşmişti. Çevresinde Playa Giron ve Pilaya Larga uzanıyordu. Aynı şekilde bir dizi faktör gözetilerek tarih de kesinleşmişti: 17 Nisan 1961.

Uçaklar, acil talimatlar üzerine Guatemala'dan Nikaragua-Puerto Cabezas'a 'toplama ordu'nun askerlerini taşımaya başlamışlardı bile. Burası 'Mutlu Vadi' diye adlandırılıyordu. 13 Nisan'da kiralık savaşçılar, gemilere binmişlerdi bile.⁸⁴ Ağır silahlarla donanmış 2'nci 4'üncü ve 6'ncı taburlar da diğer gemileri

82 'Başlangıcından Bugüne Dünya Casusluk Tarihi', Artel Yayınları, cilt: 4. s. 978.

83 Planın ilk halinde çıkarma için Trinidad Koyu hedef alınmıştı. Ancak Kennedy müdahale edecek ve yer olarak Domuzlar Körfezi seçilecekti.

84 Bu mülteci donanmasını Küba'ya taşıma işini CIA ile ilişki içinde olan 'Garcia Line Corporation' adlı bir şirket üstlenmişti.

doldurmuştu. Paraşütçülerin 1'inci Taburu da havadan saldırı için bekliyordu. Beş gemiden oluşan filo, 14 Nisan'da denize açılacaktı. Puerto Cabezas'a uzak olmayan bir havaalanında üç filoluk 16 adet B26 uçağı hareket emri bekleyerek motorlarını ısıtıyordu. Filoların adı 'Linda', 'Puma' ve 'Guerilla'ydı.⁸⁵ Bir grup 'kurbağa adam' da onlara katılmak üzere Porto Riko'dan ayrılacaktı.

15 Nisan sabaha karşı Küba işareti taşıyan 9 Amerikan bombardıman uçağı, aniden Havana'daki Ciudad Libertad, San Antonio ve Antonio Maceo havaalanına saldırdı.⁸⁶ Bu saldırıdan amaç Küba Hava Kuvvetleri'ni yok etmek, yok edemezse ağır zayıyat verdirmek ve işgalcilerin işini kolaylaştırmaktı. Fakat uçaklara hiçbir şey olmadı. Çünkü zaten böyle bir saldırı bekleyen Küba Hava Kuvvetleri, uçakları sessizce başka yere nakletmiş ve kamuflej altına almıştı. Yine de bu saldırı birçok sivil Kübalının ölmesine ve bazı tesislerin yıkılmasına neden oldu. Saldırının sonrası Küba, genel seferberlik ilan edecekti. Saldırının olacağı çoktan belli olmuştu. Artık her şey bir an meselesiydi.

ABD'nin çizilen karizması: Toplama ordu püskürtülüyor

17 Nisan geldiğinde saldırı başlamıştı bile. Gece saat 02.00'de toplama işgal birlikleri Playa Larga ve Playa Giron'a çıkmış bulunuyorlardı. Ancak karaya çıktıklarında bomboş bir kumsal bulmadılar. İşgalcilerin ilk saldırı denemesi Küba'nın 339'uncu taburu tarafından püskürtüldü. Sabah 07.00'ye kadar

85 Bu arada senaryo öylesine hazırlanmıştı ki üzerinde onlarca makineli tüfek yarası ve 933 rakamı gözüken bir B26 uçağı Kübalı Mario Zuniga'nın pilotluğunda ayrıca kalkacaktı. Onun görevi Miami'ye gitmek, sanki çatışmadan çıkmış gibi dünya kamuoyunu 'Mültecilerin şanlı eylemi' hakkında bilgilendirmektir!

86 Amerikan pilotlarının bu eyleme katıldıkları kanıtlanmış durumdadır. Çünkü bu uçaklardan biri isabet alarak Playa Giron'da düşmüş ve pilotu Leo Francis Bell sağ kurtulmuştu.

süren çatışmalara rağmen işgalciler, bir adım bile ilerlemeyi başaramamıştı. Bunun üzerine B26 uçakları devreye girdi ve Küba mevzilerini ağır bir bombardımana maruz bıraktı. Fakat Küba Hava Kuvvetleri de karşı saldırıya geçerek onları kovaladı ve bu arada düşmanların açıkta bekleyen gemilerinin de çoğu batırıldı. Öte yandan Küba kuvvetlerine akın akın yardım geliyordu. Fidel Castro ise bizzat tank birliklerinin başına geçmiş ve savaşın komutasını eline almıştı. Saldırganlarda moral diye bir şey kalmamıştı. Küba'ya çıkar çıkmaz halkın kendilerini destekleyeceğine ve Castro'yu alaşağı edeceğine uman saldırganlar karşılığında direnme azmi yüksek, gerçek bir halk ordusu bulmuşlardı. Dahası halk, olay duyulur duyulmaz saldırganları kovalamak için silahlanacak ve düzenli birliklerin yanında çarpışmaya koşacaktı. Sanki bir ulus tek yürek olmuştu. Halk tercihini; o güne değin onlara sadece açlık ya da karın tokluğuna çalışmayı reva gören, hastalıklardan ölmelerine göz yuman ve ulusal kaynaklarını iliklerine kadar sömüren, ülkeyi bir kumarhane, fuhuş ve mafya cennetine çevirenlerden yana değil, kendisine yeni bir hayat vaat edenlerden yana kullanmıştı. Savaşın sürdüğü 72 saat boyunca ellerine geçirdikleri her türlü silahla işgalcilere ateş ettiler. 19 Nisan'da Küba Kuvvetleri, son kalan paralı asker birliklerine saldırdı.

Neye uğradıklarını şaşırان işgalciler, geriye de dönemiyordu. Bu yüzden çoğu, çevredeki bataklıklara kaçtı ve tek tek yakalandı. Aralarında bazı Amerikalıların da olduğu saldırganlar öldüler.⁸⁷ 8 Kübalı pilot öldü. Saldırgan uçaklardan yalnızca 5'i

87 Amerika, Küba'da kendi yurttaşlarının bulunduğunu ve öldüklerini resmen kabul etmedi. O kadar ki saldırı esnasında yere çakılan 4 Amerikan havacısının ailelerine bile bu konuda bilgi verilmedi. Bu 4 pilotun aileleri Alabama-Birmingham'da oturuyordu. Bir süre adlarına 245 dolarlık posta çekleri yollandı. Ailelerin başvurmadıkları yer kalmamıştı. Resmen 'kayıp' görünüyordular. Kamuoyundan gizlenen bu olay 23 Şubat 1963 günü Senatör Everett Mc Linley'in soru önergesiyle ortaya çıktı.

üslerine geri dönebildi. Castro'nun T33'leri onları haklamıştı.⁸⁸ ABD denetimindeki komplocu saldırganlar pek çok ganimet bırakarak arkalarına bile bakmadan kaçtılar. Bazıları ise yakalanarak Küba'da ağır cezalara çarptırıldılar.⁸⁹ Küba'nın kayıpları 150 kişi kadardı. Bir o kadar da yaralı vardı. Ama emperyalist saldırıya bir halkın topyekûn direnmesi karşısında hiçbir komplonun tutmayacağı böylelikle kanıtlanmış oluyordu. Eğer saldırı başarılı olmuş olsaydı yine Amerikan tröstleri Küba'ya el atacak; mafya, adayı tekrar bir kumar ve fuhuş cennetine çevirecek, bencil ve yoz bir kültür hâkim olacak ve halk yararına yapılmış bütün reformlar bir bir ortadan kaldırılacaktı. Ne var ki uzun süredir hazırlanan bu komplo, ABD'nin elinde patlamış; kararlı bir halk karşısında bütün planlarını yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

ABD, "Huylu huyundan vazgeçmez" misali Küba'ya yönelik saldırgan ve provokatif hareketleri bırakmadı. Uğradığı bu bozguna rağmen Küba'ya karşı saldırı eylemlerinden hiç vazgeçmemişti. Küba'ya karşı, hava saldırılarından gizlice karşı-devrimci sabotaj timleri sokmaya, balıkçı teknelerini taramaya ve batırmaya kadar muhtelif eylemler düzenlediler. Küba'daki Guantamo Üssü'nden⁹⁰ Küba topraklarına sadece 1962-1967 arasında 5158 taciz atışı ve provokatif eylem düzenlenmişti. Ayrıca sık sık sınır ihlalleri yapıp Küba muhafızlarını kaçıırıyor, işkence ediyor

88 Bu arada ABD, Küba'nın Rus yapımı MIG'leri kullandığını iddia etti. Oysa o sırada Küba'da bir tane bile MIG yoktu.

89 Ortaya çıkan tablo şuydu: 200 işgalci öldürülmüş, 1197'si esir alınmıştı. Önderleri derhal kurşuna dizildi. Kalanlar 30 sene ceza yediler. Ancak ekonomik ambargo sonucu zor duruma düşen Küba yönetimi, bu mahkûmları partiler halinde ve yiyecek karşılığı salıverdi. Ancak bunun iki istisnası vardı ve bu iki kişi 25 yıl süresince affedilmedi. Bunlar Ramon Conte Hernandez ile Ricardo Montenera Duque adlı iki Kübalıydı. 1986'da serbest bırakıldılar.

90 Guantanamo'nun ABD'nin eline nasıl geçtiğine dair ayrıntılı bilgi için kitabın "Amerika'nın emperyal dönüşümünün başlangıcı Main komplosu" başlıklı bölüme bakınız.

veya öldürüyorlardı. Bu tehditlerin zirvesi ise 22 Ekim 1962'de tüm dünyayı bir savaşın eşiğine getiren 'Füze Krizi' oldu. Kruşçev ve Kennedy'nin karşılıklı çabalarıyla sorun halledildi ve dünya büyük bir tehlikenin kenarından dönmüş oldu.⁹¹

Küba'ya komploda 'Baba Bush'un izleri

Küba olayının belki de en ilginç yanlarından birisi, komplo- da bugünkü ABD Başkanı George W. Bush'un babası ve eski ABD Başkanı George Herbert Bush'un adının geçmesidir. Bu olayda Bush'un rolü toplama Kübalıların organizasyonunda görev almasına ilişkindir. Öyle görünüyor ki baba George Bush'un -kendi daha önce CIA için hiç çalışmadığına dair Kongre'de yemin etse de- CIA Başkanı olması daha önce CIA için yaptığı bu tip 'parlak hizmetler'in bir neticesidir. Hatta bir iddiaya göre Bush'un petrol işine bulaşması bile bir CIA işidir. Bush'un kurduğu şirket, özel bir ticari girişim olmayıp, aslında CIA'nın onlarca örnekte olduğu gibi kurdurduğu 'paravan' şirketlerden biridir. Bu anlamda 'Petrolcü Bush ailesi' iyi uydurulmuş bir hikâyeden başka bir şey değildir. Bush'un şirketinin adı 'Zapata'dır. (Sanki Latin Amerika'da bağımsızlık ve direniş simgesi Zapata ile alay etmek için bu ad özellikle seçilmiş gibidir.) İddialara göre Bush, bu şirket aracılığıyla CIA'nın kirli operasyonlarına kaynak ve kadro aktarmaktaydı. Petrol işi bir bahaneden ibaretti, şirket örtülü operasyonlar için korugandan başka bir şey değildi. Meksikalı gazeteci Frei Betto, Bush'un çok öncelerden CIA için

91 Dünya barışı açısından elbetteki Küba'da füzelerin bulunması bir huzursuzluk nedenidir. Ancak burada ABD açısından ilginç bir çifte standart vardır. O da dünyanın dört bir yanında üsler kurmakta, füze rampaları yerleştirmekte, asker yağmakta ama bir başkası aynı şeyi yapınca kıyameti koparmaktadır. Aynı şekilde bugün dünyanın en büyük nükleer, kimyasal ve biyolojik silah üreticisi ABD'dir. Ama başka biri bunu yapınca yaygara koparmaktadır. Gerçi son Irak olayında olduğu gibi başkaları için bunun da fos bir iddia olduğunu öğrendik ya!

çalıştığının altını çizer ve şunları söyler: “Teksaslı köklerine sadık kalarak George, ‘Domuzlar Körfezi’ne çıkarma yapan ücretli askerleri taşıyan gemileri; Zapata (Petrol şirketinin adı), Barbara (Karısının adı) ve Houston diye vaftiz etti.”⁹²

Daha sonra Domuzlar Körfezi planının belkemiğini ve CIA’nın Miami bürosunu oluşturacak olan JM/WAVE kodlu birim gündeme gelecekti. Bu birim Kübalı göçmenlerin organizasyonu işini üstlenecekti. Bunlara Brigade 2506 (2506’ncı Tugay) denilecekti. Bunlar, Kübalı göçmenlerin Guatemala’daki kamplarda eğitilmesi işini üstlenmişti. Bir iddiaya göre çıkarma planına ‘Pluto’ ya da ‘Zapata Operasyonu’ adı verilmişti. Olaydan 20 yıl sonra hazırlanan bir resmi raporda operasyonun resmi adı ‘Zapata Operasyonu’ olarak geçecektir. Bush’un şirketinin adının da ‘Zapata’ oluşu hayli ilginç bir ‘rastlantı’ olarak dikkat çekecekti.

Aynı paralelde Bush’un adının karıştığı bir diğer olay ise ‘Kennedy Suikastı’yla ilgilidir. Kennedy’yi vurduğu iddia edilen Lee Harvey Oswald’la Dallaslı bir Rus göçmeni olan George de Mohrenschildt ile ilişkisi tespit edilir. Warren Komisyonu bu ilişkiyi de araştırır. Ancak komisyon Mohrenschildt ile görüşmeden az önce söz konusu kişi Florida Palm Beach’de ölü olarak bulunur. Resmi açıklama ‘intihar’ şeklindedir ama karısı ‘intihar’ açıklamasını reddeder ve zihninin çeşitli ilaçlarla kontrol altına alındığını iddia eder. Ancak bu olayda daha da ilginç bir şey vardır. Mohrenschildt’ın üzerinden çıkan adres defterinde şu ibare göze çarpmaktadır: ‘George H. W. (Popy) 1412 W. Ohio Also Zapata Petroleum Midland.’ Mohrenschildt’ın “Oswald’ı yönlendiren ajan” olduğu sanılmaktadır. Peki ama Mohrenschildt’ı kimler yönlendirmektedir ve Bush’un adresi Mohrenschildt’ın üzerinde ne aramaktadır?

92 Bush’ların Gizli Tarihi, Adam Ironhouse; Çev: Kemal Okuyan; Kim Yayınları, Ank. s. 127.

General Lemnitzer diye biri

Aynı nedenle ABD, bu kez Küba'ya karşı çok daha ince düşünülmüş ve doğrudan saldırı nedeni olabilecek komploların peşine düşmüştü. Ancak Kennedy, 'Domuzlar Körfezi' olayından gerekli dersleri çıkarmış ve zaten devlet içinde yuvalanmış kimi güçlerin hedefi haline gelmişti. Nitekim Kennedy, gizliden gizliye saldırı planları yapan ve bu amaçla yeni eğitim kampları kuran bazı Pentagon'cuları ve CIA'cılarını görevden almış veya etkisizleştirmişti.⁹³ Bu durum, Kennedy'ye 22 Kasım 1963'te yapılacak suikastın nedenlerinden birini teşkil edecekti.⁹⁴ Pentagon'daki bir klik ve endüstriyel-askeri kompleksin ileri gelenleri yeni saldırı için planlarını hazırlamışlardı bile.

Projenin başında Pentagon'un aşırı sağcı askerlerinden biri olan Genelkurmay Başkanı General Lemnitzer vardı. Lemnitzer'in yakın bir zaman önce yayımlanmış 'Gizli Mektuplar'ı, hazırlanan komployu en ince ayrıntısına kadar ortaya koydu. O kadar ki komplolara inanmayan ya da onları görmezden gelenler bile burada anlatılanlara kayıtsız kalamadılar. Söz konusu mektuplar, General Lemnitzer önderliğindeki bir grup Pentagon generalinin John F. Kennedy'nin siyasetini sabote etmek için komplolar kurduğunu olanca açıklığıyla gözler önüne sermekteydi.

Aşırı sağcı askerler, Kennedy'nin doğrudan Küba'ya müdahale etmeyi reddetmesini eleştiriyorlardı. Gözleri dönmüş ve saplantıları uğruna dünyayı ateşe atabilecek bu askerler, CIA sivililerini 'Domuzlar Körfezi'ne yapılan çıkarmayı yanlış planlamakla suçluyor, Başkan Kennedy'yi de ABD Hava Kuvvetleri'ne destek vermeyi reddettiği için 'korkak' olarak görüyorlardı. Bu savaş

93 Başkan Kennedy'nin görevden aldıkları arasında CIA Başkanı Allen Dulles ile yardımcısı Charles Cabell de bulunuyordu.

94 Bu konuda daha ayrıntılı bilgi için Atilla Akar'ın 'Derin Dünya Devleti/Gizli Doktrinin Küresel Efendileri' (TİMAŞ Yayınları., İst. 2003) çalışmasının "Kennedy'yi Derin Dünyacılar mı Öldürttü?" başlıklı bölümüne bakınız.

yanlısı çılgın çevre, saldırıya bir türlü onay vermeyen Kennedy'nin askeri müdahaleyi onaylaması için bir 'bahane' yaratmayı planlamıştı. 'Northwoods Harekâtı' adlı, uzun süreli araştırmaların ürünü olan bu plan, -ki bu araştırmalar daha sonra Tuğgeneral H. Cdaig tarafından son şeklini alacaktır- 13 Mart 1962'de, özel genişletilmiş grubun önünde bizzat General Lemnitzer tarafından tanıtıldı. Toplantı Pentagon'da, Savunma Bakanı'nın bürosunda, saat 14.30 ile 17.30 arasında yapıldı. Toplantı komplocular için hayli tatsız bitti. Çünkü Robert McNamara, önerilen bütün planı reddetmiş ve General Lemnitzer'in sinirleri iyice gerilmişti. Nitekim bu olay, Kennedy yönetimiyle Genelkurmay arasında altı ay süren bir kopukluğa neden olacak ve hemen ardından da Lemnitzer, Avrupa'daki ABD güçlerinin komutanlığına atanarak pasifize edilecekti. Çılgın General, Northwoods projesinin belgelerinin yok edilmesini istemişse de Robert McNamara, kendine verilen belgenin bir kopyasını saklamayı uygun bulmuştur.⁹⁵ Northwoods Harekâtı, dünya kamuoyunu Fidel Castro'nun Batı için bir 'tehdit' olduğuna ikna etmeyi amaçlıyordu. Böylelikle ABD, yapacağı saldırganlığa 'meşru' bir zemin yaratacak ve Küba'yı rahatlıkla işgal edecekti.

"Yapılması planlanan provokasyonlardan bazıları şunlardı:

- ✓ Guantanamo Amerikan Üssü'ne saldırmak. Harekât, Fidel Castro güçlerinin üniformalarını giymiş Kübalı paralı askerler tarafından yürütülecekti; birkaç sabotaj yapmayı ve cephaneliğin patlatılması öngörülmüştü. Bu da büyük ölçüde maddi zarar ve insan kaybına yol açacaktı.
- ✓ Amerika'nın İspanya'ya müdahalesine neden olan Maine'in 1898'de batırılmasını (270 kişi ölmüştür.) hatırlatacak şekilde Küba suları içinde bir Amerikan gemisini uçurmak.. Gemi aslında boş ve uzaktan kumanda edilmiş olacaktı. Patlama La

95 Northwoods Operasyonu'nun belgeleri ilk olarak Avustralya'da John Elliston tarafından yayımlanmıştı.

Havane'dan veya Santiago'dan görülecek şekilde yapılacaktı ki görgü tanıkları olsun. Kayıpların olduğunu söyleyebilmek için kurtarma operasyonları düzenlenecekti. Harekât, müdahale edilebilsin diye Küba savaş gemileri ve uçakları bölgede bulunduğunda başlatılacaktı. Miami'de, Florida'da hatta Washington'da birkaç bombalı suikast düzenleyerek Kübalı göçmenler korkutulacaktı. Sahte Küba ajanları tutuklanmış ve yapılanları itiraf etmiş olacaktı. Önceden hazırlanmış tehlikeli belgeler bulunmuş ve basına dağıtılmış olacaktı.

- ✓ Küba'nın kendilerini istila edeceğine inandırarak komşu ülkelerini mobilize etmek. Sahte bir Küba uçağı gece Dominik Cumhuriyeti'ni veya o bölgedeki bir başka devleti bombalamış olacaktı. Kullanılan bombalar doğal olarak Sovyet yapımı olacaktı.
- ✓ İçinde insanların bulunduğu bir uzay uçuşunu patlatarak uluslararası kamuoyunu mobilize etmek. İnsanları dehşete düşürmek için aracın içinde bulunan kişi, dünyanın çevresini ilk kez dolaşmış olan (Mercury uçuşu) John Glenn olacaktı."

Özellikle bir provokasyon incelenmişti:

- ✓ "Bir askeri Küba uçağının, ABD'den Jamaika, Guatemala, Panama veya Venezuela istikametinde giden bir sivil şartere saldırıp vurduğunu gösterecek ikna edici bir kaza meydana getirmek mümkündür." Örneğin, öğrenci olabilecek işbirlikçi bir yolcu grubu, CIA'nın el altında sahip olduğu bir şirketin şarter uçağına binmiş; Florida açıklarında, uçak kendisinin tıpatıp bir benzeri olan bir uçakla karşılaşmış olacaktı. Aslında bu uçak asıl uçağına benzer olup içi boş ve uzaktan kumanda edilir bir uçak olacaktı. CIA'nın işbirlikçi yolcuları üsse dönerken uzaktan kumanda edilen uçak onların yerine yola devam edecekti. Uçaktan, Küba avcı uçaklarının kendisine saldırdığına dair bir yardım mesajı gönderilmiş olacaktı ve şarter havada patlatılacaktı."⁹⁶

96 Thierry Meyssan; 'Dehşetengiz Hile', Çev: Ayşe Meral; Med Cezir Yayınları, s. 165-167, 1st. 2002.

Aynı zihniyetin iktidarı

Elbette, General Lemnitzer, ABD ordusu içinde bu tip planlar kuran ne ilk ne de son asker olacaktı. Onun döneminde zirvede olan 'anti-komünizm'e endeksli fanatizm, bugün yerini 'anti-İslam'a bırakmış bulunuyor. Komploların hedefi değişse de içeriği ve yöntemleri değişmiyor. Aynı kafadaki Pentagoncular ve askeri-siyasi kompleksin önderleri 11 Eylül komplosundan bu yana dünyayı yeniden birbirine katmak üzere planlar peşinde koşuyorlar. Tek farkla ki Lemnitzer'in izini sürenler, Kennedy'nin aksine şimdi Washington ve Beyaz Saray'dan yani Bush yönetiminden gerekli desteği görüyorlar. Türk okuyucusunun pek bilmediği bu konuyu Lemnitzer ve günümüzle bağlantı kurmaya çalışarak aktarmaya çalışan bir yazı da Hürriyet'ten Murat Bardakçı'ya aitti. İşte Bardakçı'nın konuya değinen yazısından bir bölüm:

"CIA, 'Northwood Operasyonu' adı verilen bu plan uyarınca Amerika'da büyük çapta terör eylemleri yapıp kendi vatandaşlarını bile öldürecek ve bütün suç Fidel Castro'nun üzerine atılıp Küba işgal edilecekti. Kennedy, onaylaması için önüne getirilen planı derhal reddedip çılgın generalı Amerika'dan uzaklaştırdı. Amerikan Genelkurmay Başkanı General Lemnitzer, Küba konusunda yeni planlar yapmaya işte o günlerde başladı. Başkan Kennedy'nin Fidel Castro ve komünizmle mücadelede gereken sertliği göstermediğine inanıyor, bunun Küba'yı ve komünist bloku şımarttığını söylüyor, Amerika'nın mutlaka bir savaşa girmesi gerektiğini savunuyordu. Lemnitzer'e göre Washington'un gücü ancak büyük bir zaferden sonra artabilirdi. Savaş önce Küba'da başlatılmalı, sonra dünyanın öteki yerlerine de yayılmalı, komünizm ortadan kaldırılıp Amerika her yerin efendisi olmalıydı. Amerikan Genelkurmayı, 'Northwood Operasyonu'nun planlarını işte o günlerde hazırladı. Harekâtın temeli provokasyon şeklinde terör eylemleri başlatıp bu eylemleri Amerikan şehirlerine yaymak, suçu Küba'nın üzerine atıp adayı derhal işgal etmektir.

Başkan Kennedy, 1962 ilkbaharında önüne getirilen planı üç gün boyunca inceledikten sonra reddetti ve General Lemnitzer'e, 'Küba konusunda askerlerin bütün çalışmaları durdurmaları, siyasi içerikli hiçbir plan hazırlamamaları ve kışkırtmalardan kaçınmaları' talimatını verdi. Lemnitzer, Başkan'ı ikna edip mimarı olduğu Northwood Operasyonu'nu hayata geçirmek konusunda daha sonra çok uğraşırsa da başaramadı, üstelik koltuğundan da oldu. Kennedy, Lemnitzer'in Northwood planlarının gündeme gelmesinden birkaç ay sonra biten görev süresini uzatmadı ve generali Avrupa'daki Amerikan birliklerinin komutanlığına tayin ederek uzaklara gönderdi. Başkan Ford, ileriki senelerde artık çok yaşlı olan General Lemnitzer'i güvenlik danışmanları arasına alarak bir yerde itibarını iade edecek ve Lemnitzer'in izinden gidip Amerika'nın mutlaka büyük bir savaşa girmesi gerektiğine inananlar çok daha sonra Washington'da gücü ellerine geçireceklerdi...

Amerikan Genelkurmay Başkanı General Lyman Lemnitzer'in hazırladığı ama dönemin başkanı John Kennedy'nin reddettiği 'Northwood Operasyonu', tarihin en büyük kışkırtma hayaliydi. Lemnitzer'in planına göre Amerika, Küba'ya, arkasından da dünyaya hâkim olma hayaliyle kendi vatandaşlarını öldürecek, birçok yer tahrip edilecek ve bütün bu kışkırtmalar Küba'nın kapılarını açacaktı. İşte, 'Northwood Operasyonu'nun ana hatları:

– Guantanamo Körfezi'nde bir Amerikan savaş gemisini havaya uçurup suçu Küba'nın üstüne atmak. Amerikan gazetelerinde uzun 'kurban listeleri' yayımlatarak halkın milliyetçi duygularını kabartmak.

– Amerikan yanlısı sivil Kübalılara Küba üniformaları giydirerek Guantanamo'daki Amerikan üssünde gösteriler yaptırmak, yangınlar çıkarttırmak, cephanelikleri havaya uçurtmak, bazı uçakları tahrip ettirmek ve bütün bu sabotajların suçlusu olarak Küba'yı göstermek.

– Miami’de bir ‘Komünist Küba’ grubu oluşturup bu gruba terör eylemleri yaptırmak.

Öncelikle Florida’da, daha sonra da diğer bölgelerde plastik bombalar patlatmak ve bu bombaların Kübalı ajanlar tarafından atıldığını iddia ederek bazı ajanları göstermelik olarak tutuklamak.

– Amerikan uçaklarıyla büyük kara ulaşımı araçlarını kaçırma teşebbüsünde bulunmak. Küba hava sahasında bir Amerikan uçağını düşürmek.

Savaş uçaklarına Kübalı mültecileri taşıyan gemileri bombalatıp bu işten Küba yönetimini sorumlu tutmak”⁹⁷

Görüldüğü üzere ABD içindeki kimi kliklerin komplolar konusundaki hayal gücünün ve oluşturduğu senaryoların sınırı yok. Birçok ‘saf’ ya da kafaları şablon düşüncelere takılı kalmış sözümone aydınlar, komplo teorilerine itibar etmemeye veya bunların geçmişte olup bitmiş eğilimler olduğunu düşünmeye devam edebilir. Ancak 11 Eylül’ün kendisi de dahil olmak üzere, o günden bugüne yaşananlar ABD’deki söz konusu yapının bu işlerden hiçbir zaman vazgeçmediğini, giderek daha gözü dönmüş planlar peşinde koştuğunu ve olağanüstü bir mesai harcadığını gösteriyor. Bugün de Pentagon’da ve Bush yönetimi içinde yuvalanmış aynı kafada kişiler var. Bu kafa, 11 Eylül çapındaki bir eylemde kendi vatandaşlarının ölümünü dahi göze almış olabilir. Aslında 11 Eylül sonrası ABD’nin yaptıklarına bakarsak bunların General Lemnitzer’in yıllar önce yapmayı isteyip de yapamadığı şeylerin güncel bir boyutu olduğunu görürüz. Bu durumda yaşananlara bakarak şunu diyebiliriz: ABD, tüm dünyayı bir ‘Domuzlar Körfezi’ ve Pentagon’daki bazı ‘şahinler’ de kendilerini birer Lemnitzer gibi görmeye devam ediyor.

97 Murat Bardakçı; 30 Mart 2003 Hürriyet, ‘Çılgın generalin hayali sonunda gerçek oldu’

❖ Sekizinci Bölüm ❖

Vietnam Savaşının Gerekçesi: Tonkin Komplosu

“Şimdi Çin Hindi’nin elimizden çıktığını düşünün.. Bizim için büyük önem taşıyan kalay ve tungsteni artık bu bölgeden sağlayamayacağız demektir. Bu bakımdan, ABD savaşa yardım için 400 milyon dolar ödenek verilmesini onayladığı zaman, bu parayı boşuna harcadığımızı sanmayın. Aksine böylece ABD için korkunç bir anlamı olabilecek, gücümüzü, güvenimizi tehdit edecek ve ayrıca ihtiyacımız olan bazı maddeleri Güneydoğu Asya ile Çin Hindi’nin zengin bölgelerinden sağlamamızı engelleyecek bir olayı önlemenin en ucuz yolunu seçmiş bulunuyoruz.”

-ABD Başkanı Eisenhower’ın 4 Ağustos 1953’te Seattle’daki Eyalet Valileri Toplantısı’ndaki sözleri-

BÜTÜN savaşlar kirlidir. Ancak Vietnam savaşı geçen yüzyılın en kirli savaşıdır. Çünkü Vietnam, ABD’nin bütün gücüyle yüklendiği, bütün kirliliğini kullandığı, en son teknoloji ölüm silahlarının denendiği, modern manada ilk savaştır. Buna rağmen ABD işgalcileri, Vietnam halkının direniş azmi karşısında yenilmiş ve pılını pırtısını toplayarak geri dönmek zorunda kalmıştı.

Peki Vietnam savaşını doğuran neydi? ABD, bu küçük ülkeden ne istemişti? ABD, kendisiyle yüzölçümü olarak kıyaslandığında

ancak 1/28 (yaklaşık 330.000 km²) nüfus olarak ise 1/6 (70 milyon) oranında olan bu küçük ülkede ne arıyordu? Vietnam'ın batısında Laos, Kamboçya ve Tayland Körfezi, doğusunda Çin Halk Cumhuriyeti bulunur. Ayrıca Güney Çin Denizi ve Tonkin Körfezi ülkeyi denizle bütünleştirir. Halihazırdaki başkenti Hanoi'dir. Savaşın olduğu yıllar itibarıyla son derece fakir ama tarım sayesinde kendine yeten bir ülkedir.⁹⁸ Bir Vietnamlı bir ABD'linin bir haftada kazandığı parayı ancak bir yılda kazanabiliyordu. Yaş ortalaması neredeyse ABD ile yarı yarıyaydı. Böyle bir ülkeye ABD'nin niçin saldırdığını anlayabilmek için önce ülkenin geçirdiği tarihsel süreçlere bakmak ve hatırlamak gerekecektir.

Sürekli işgal altında bir ülke

Aslında Vietnam'ın kaderi sürekli işgal altında kalmak olmuştur denebilir. 1000 yıl kadar Çin egemenliğinde kalan ülke, 1858 yılında Fransa'nın sömürgesi durumuna gelecekti. Fransa, kendine bağlı 'Batılılaşmış' bir işbirlikçi-seçkinler grubu eliyle işgali sürdürecekti. Bu arada Laos ve Kamboçya da Fransız egemenliğine girmişti. Bu ülkeler dünyada pirinç ve kauçuk ihracında önde gelen ülkeler olmalarına rağmen halkları son derece yoksul kalacaklardı. Ayrıca afyon ticareti de önemli bir gelir kaynağı olmaktaydı. Fransızların bu süre içinde 81 cezaevi ve ancak bir üniversite kurdukları göz önüne alınırsa durum ortaya çıkacaktır. Ancak aynı süre zarfında Fransa'ya karşı direniş de olmaktadır. Özellikle köylü ayaklanmaları hiç eksik olmadı. En ufak bir kıpırdanış dahi Vietnam'daki Fransız yönetimi tarafından en sert şekilde cezalandırılacaktı.

98 Savaş sonrasında bu tablo değişecekti. Amerikalılar savaş esnasında Kuzey Vietnam topraklarına binlerce ton zehirli kimyasal madde attı. Vietnam'ın birçok bölgesinde tarım yapılamaz hale geldi. Ayrıca bu maddeler bugün bile sakat doğumlara, kansere ve muhtelif sağlık sorunlarına yol açmaya devam etmektedir. Biyolojik ve kimyasal savaşın bir parçasıdır ve Vietnam halkını yok etme amacıyla yapılmıştır. Doğrudan savaş ve insanlık suçudur. Ancak kimse bu suçtan dolayı yargılanmamıştır.

Ne Fransa ne Japonya

1940 yılında Japonya'nın ülkeyi kısa süreli işgaliyle durum değişecekti. (Yani işgalci değişecek ama işgal değişmeyecekti!) Arada 2 ay süren Bao Dai'nin 'kukla imparatorluk' süresi de hatırlatılmalıdır. Japonya'nın 1945 yılında 2. Dünya Savaşından yenik çıkmasıyla birlikte aynı yıl 2 Eylül'de Ho Chi Minh, 'Vietnam Demokratik Cumhuriyeti Bağımsızlık Bildirgesi'ni ilan edecekti. Ho Chi Minh, "Ne Fransa ne Japonya" diyerek Vietnam'ın bağımsızlık özlemlerinin savunusunu yapacaktı. Ancak Fransa bunu kabul etmeyecek ve Vietnam üzerinde geçmişten gelen hakları olduğunu iddia edecekti. Fransızlar çekilmeye niyetli değildi ve 1947'de Hanoi'ye girerek şehri ele geçireceklerdi. Bu durumda 'Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi' yeni işgal hamlesine karşı direnme kararı alacaktı. Bunun üzerine ağırlığını gerilla mücadelesi oluşturan savaş başlayacaktı.

Direniş her köşedeydi. Fransızlar, o kadar zor durumda kaldılar ki 1947 ile 1954 yılları arası Vietnam'daki askeri varlıklarını 250.000'e çıkarmak zorunda kaldılar. 1949'daki Çin devrimi Batılıların ve özellikle de ABD'nin bu bölgeye ilişkin korkularını iyice kamçıladi. Bunun üzerine ABD, o ana kadar Vietnam sorununda Fransa'dan bağımsız izlediği politikayı değiştirecek ve Fransa'ya 'tam destek' verme kararı alacaktı. Bunun da formülü bulunmuştu: Japonların kukla imparatoru Bao Dai bu sefer 'devlet başkanı' yapılarak Vietnam'a şeklen 'bağımsız' bir görünüm verilecekti. Bu kez Fransa ve ABD, "Vietnam'ı kızıl tehlikeden korumak isteyen dostlar" ve 'Hür dünyanın bekçileri' rolüne bürünmüşlerdi!

Fransızların Dien Bien Phu yenilgisi:

ABD bölgeye yerleşiyor

Artık ABD; Vietnam sorununa doğrudan bulaşma aşamasındaydı. Nitekim 1950'de ABD, Vietnam'da bir 'Askeri Danışmanlar

Kurulu' oluşturarak konuya taraf oldu.⁹⁹ Aynı yıl 10 Ağustos'ta ise ilk ABD silahları ülkeye gelmeye başlamıştı. 1954'teki Fransızların ünlü Dien Bien Phu yenilgisine kadar ABD, savaşın finansmanının bir bölümünü üstlenmiş olacaktı. Fransızlar Dien Bien Phu'da Vietnam Kurtuluş Ordusu'nu yeneceklerini ummuş, önce kuşatma harekâtı denemişler fakat kısa sürede durum aleyhlerine dönmüştü. 13 Mart 1954'te başlayan savaş, 7 Mayıs'a kadar sürmüş ve Fransa teslim olmak zorunda kalmıştı. Böylelikle ABD'nin asıl niyeti de ortaya çıkmış olacaktı. ABD, Fransızlara yardım etmek değil, Fransızlardan boşalacak yere talip olmak istiyordu. Böylelikle ABD, adım adım uygulayacağı bölgeye yerleşme planı için düğmeye basacaktı. Dışişleri Bakanı Foster Dulles'in 29 Mart 1954 tarihli demeci ise arkadaki niyeti ele verir gibidir: "Burası kalay, petrol, kauçuk ve demir cevheri gibi birçok hammaddeden yana gayet zengindir. Bölgenin stratejik değeri de büyüktür. Önemli deniz ve hava üsleri vardır."¹⁰⁰

Cenevre Konferansı

Böylelikle Fransa, Çin Hindi ve Vietnam sorununda devreden çıkmış oluyordu. Bu amaçla Vietnam'da Fransız sömürge yönetiminin sona ermesinden dolayı doğan problemleri çözmek amacıyla 1954'te Cenevre'de bir konferans toplandı. Bu konferansa konuya taraf oldukları kabul edilen şu 9 ülke katılıyordu: Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, Kamboçya, Laos, Çin Halk Cumhuriyeti, Sovyetler Birliği, Fransa, İngiltere, Amerika ve Bao Dai'nin kukla 'Vietnam Devleti'. ABD, konferansta Vietnam'a özellikle köklü bir özgürlük getirecek çözümleri yokuşa sürüyordu. Sonunda Batı'nın işine gelen ve Vietnam'ın fiilen bölünmesini getiren

99 1960'ın başında 900 kişiyi bulan bu 'danışman' sayısı 1962 yılında 11 bin kişiye ulaşacaktı. Üstelik önceleri doğrudan çatışmalara girmeyen bu 'danışman'lar süreç içinde Washington'dan gelen bir emirle doğrudan çatışmalara da gireceklerdi.

100 Age., s. 31.

bir karar çıktı. Bu karara göre Vietnam 17'nci paralelden itibaren Kuzey ve Güney diye ikiye ayrılıyordu. Görünürde bu, iki Vietnam'ın birleşmesi için yapılmış bir süreç anlaşması gibiydi ama Vietnam'a kan, gözyaşı ve parçalanma getirmekten başka bir işe yaramadı. Anlaşmanın hükümlerine göre 17'nci paralelden itibaren ayrılan yönetim bölünmesi geçiciydi. Bu, Vietnam'ın sürekli taksimi anlamına gelmiyordu. İki yıl sonra ülkelerin birleşmesi için seçimlere gidilecekti. Bu iki yönetim de uluslararası ittifak yapamayacak ve askeri yardım alamayacaktı. Böylelikle Vietnam'ın birleşmesi sözümona teminat altına alınıyordu. Ancak iki yönetimin birleşmesi 'Batı'nın işine gelmiyordu ve muhtelif komplolar kurulmaya başlandı. Güney Vietnam ve Batılı güçler öngörülen seçimlerin yapılmasına hiçbir zaman izin vermedi. Onlara göre Kuzey'deki komünist yönetim tehlike arz ediyordu. Ayrıca Vietkong gerillaları her geçen gün daha da etkin hale geliyordu. Üstelik komşu ülkeler Laos ve Kamboçya da komünist gerillalarla yardımlaşıyordu. Bu yüzden ABD ve Fransa, Vietnam'ın tek yasal temsilcisi olarak Güney'deki Bao Dai rejimini tanıdıklarını açıkladılar. Onlar için hiç değilse bölgenin bir bölümü kendi denetimlerinde olsun yeterdi. Bu amaçla fiilen Vietnam'ı bölmüşlerdi.

34 Alpha Planı: Komplolar başlıyor!

1960'lara gelindiğinde tablo şuydu: Güneydeki ABD korumasındaki Saigon rejiminin kitle desteği zayıftı.¹⁰¹ Ayrıca Güney Vietnam toprakları dahilinde Vietkong'a karşı sürdürülen mücadele de pek sonuç alıcı değildi. Böyle giderse toprakların rümden elinden çıkabileceğinin korkusu içindeydi ve önünü kesmenin yollarını arıyordu. Bu nedenle CIA güdümlü muhtelif 'örtük operasyonlar', kontrgerilla yöntemleri devreye sokuldu.

¹⁰¹ Bütün bunlar arasında ABD, Güney Vietnam'da bir de darbe tertiplemişti. Kasım 1963'te Amerikan politikalarına tam uyum sağlayamayan General Diem yönetimden uzaklaştırılacak ve öldürülecekti.

ABD Kuzey'e saldırmak için plan üzerine plan yapıyor ve bunları uygulama yollarını arıyordu. Bu amaçla Şubat 1964'te Kuzey Vietnam'a karşı muhtelif gizli operasyonlar başlatılması için karar alınacaktı. Düğmeye basılmasına az kalmıştı!

Bütün bu kışkırtıcı operasyonel hazırlıklar kapsamında ayrıca Kuzeyli liderlere suikastlar düzenleme, insan kaçırma, isyan çıkarma, sabotaj tertipleme, 'Kuzey'den kadro bulma ve ajanlaştırma vardı. Ayrıca denizden süratli hücumbotlarla ani saldırı taktikleri de deneniyordu. Kuzey'e sızan Güneyli komandoların çoğu Amerikalılar tarafından eğitilmiş tipik birer kontrgerilla katiydiler. Ancak bu operasyonlardan istenen sonuçlar alınamıyordu. Bu nedenle bu tip eylemlerin komutası CIA'dan alınıp Pentagon'a verilecekti. Meşhur 34-A (34 Alpha) kodlu komplo ve saldırı planı buydu. ABD hiçbir gerekçe göstermeksizin saldırı-mazdı. Çünkü Kuzey Vietnam 'komünist' de olsa uluslararası hukuka göre tanınan bir devlettir. Dünya kamuoyu buna ne derdi? (O zamanlar dünya kamuoyu, ABD'nin bir parça dikkate aldığı bir olguydu.) Acilen bir entrika çevirmek gerekiyordu.

Bunun üzerine Savunma Bakanı McNamara, Başkan Johnson'a yapılması gerekenler üzerine bir rapor sundu. 21 Aralık 1963 tarihli rapora göre McNamara başkana açıkça tertipler kurmak gerektiğinden söz ediyordu. Bu raporda geçen ana başlıklar kabaca şöyleydi: "Durum çok tedirgin edicidir. Bugünkü eğilimler gelecek 2-3 ay içerisinde bir değişime uğramazsa, en iyi durum olarak kabul edebileceğimiz tarafsızlığa; daha da büyük ihtimalle komünist yönetiminde bir devlet görünüşüne doğru sürüklenmektedir. Vietkong'un ilerlemesi darbeden beri hızlı ve büyüktür. Benim kuvvetle tahminime göre Temmuz'dan beri çevredeki durum bizim bildiğimizden, tahminimizden kötüdür, daha da kötüleşmektedir. Bunun nedeni de Vietnam'dan gelen raporlara karşı gösterdiğimiz anlamsız itimattır -ki, bu raporların doğruluk derecesi de kuşku uyandıracak biçimdedir-. Şimdi Vietkong bizler için çok önemli olan bazı bölgelerde yaşayanlar üzerinde

kontrolü arttırmıştır. Kuzey Vietnam'a gizli saldırı planları, bizim teklif ettiğimiz biçimde hazırlanmış olup çok iyi iş yapmaktadır. Geniş, çeşitli bir sabotaj ve psikolojik harekât hazırlanmıştır. Ancak benim düşünceme göre bunların içinden en etkili, ancak en az tehlike gösterenleri seçmeniz yerinde olur... Belki de vardığım sonuçlar son derece kötümserdir, aşırı kötümserdir. Belki de Lodge, Harkins ve Minh benimle en önemli konularda düşünce birliğine gideceklerdir. Ancak Ocak ayının gelişmesini görmek zorundayız. Durumu son derece dikkatle incelemek, korkmamak, en iyisini ummak durumundayız. Ayrıca da durum herhangi bir gelişme gösterememekte devam ederse daha sert, daha kırıcı hareketler hazırlamak zorunda kalacağız.”¹⁰²

Bu duruma gelinmesinde ABD'nin Güney'in kaybetmekte olduğu ve Kuzey'e karşı daha fazla direnemeyeceği tespitinin önemi büyüktü. Artık doğrudan devreye girme zamanıydı. Güney Vietnamlılar, ABD'nin her tür silah, teçhizat ve para desteğine rağmen kaybediyordu. Çünkü Kuzeylilerdeki ülkelerini savunma azmi ve inancı onlarda yoktu. Onlar, kirlenmiş bir ordunun kirlenmiş askerleriydiler.

Mayıs 1964'e geldiğinde durum şuydu: “Mr. Lodge, Kuzey'e saldırmak için General Khanh'ın Birleşik Devletler'den izin istediğini bildiriyor. Saygon, Kuzey Vietnam'a savaş açmak istiyor. Mr. McNamara, bombalama ihtimalini kesip atmıyor ama 'bu gibi harekâtların Güney'de Vietkong'a karşı bir başarının yerini tutmayacağı, ancak bunu tamamlayacağına' dikkat çekiyor. Mr. Lodge, Mr. Rusk'a gönderdiği telgrafta, Birleşik Devletler'in Saygon hükümetinden 'çok daha büyük bir başarı' bekleyemeyeceğini, eğer bekleniyorsa bunun ancak 'Birleşik Devletler tarafından planlandığı gibi harekâtlarla' mümkün olabileceğini belirtiyor.”¹⁰³

102 'Pentagon Raporları', Editör: Mehmet Ali Yalçın; May Yayınları, s. 176, 1st. 1971.

103 Age., s. 173.

Haziran 1964'teki durum ise şöyledir: "Mr. Johnson, CIA'dan 'Domino Teorisi' üzerine görüşünü soruyor. CIA, eğer Laos ve Güney Vietnam elden çıkarsa muhtemelen sadece Kamboçya'nın 'kısa süre içinde komünistlerin kucağına düşeceğini' ama bununla da US prestijinin sıfıra ineceğini bildiriyor."¹⁰⁴

Temmuz 1964'te ise komploya artık bir adım kalmıştır: "Güney Vietnam donanmasına mensup bazı gemiler Tonkin Körfezi'ndeki iki Kuzey Vietnam adasına saldırıyorlar. Pentagon raporunda belirtildiği üzere bu '34-A Programı'nın 'artan hareket gücünün' bir parçası."¹⁰⁵

Ve en sonunda Ağustos 1964'te Tonkin Körfezi'nde devriye gezen 'Maddox' muhribi Kuzey Vietnam devriye hücumbotlarının saldırısına uğruyordu. ABD resmi raporuna göre 'C. Turner Joy da 'Maddox'a katılınca, düşman hücumbotları tekrar saldırıya geçiyor. Bunun üzerine ABD, Kuzey Vietnam'a havadan saldırıya geçiyor ve kendi kamuoyunda hemen hemen hiçbir eleştiri almıyordu. Onlar sadece saldıran düşmana cevap veren kahramanlar oluyorlardı!

İşte tam bu noktada Washington, komplonun altyapısı için gereken faaliyetlerin hazırlık emrini vermişti bile. Pasifik Kuvvetleri Başkomutanı'na gönderdiği mesajla bölgede keşif faaliyetlerine başlanmasını istemişti. 1964 ilkbaharı geldiğinde Birleşik Devletler, Tonkin Körfezi'nin girişini bir uçak gemisiyle kapatmıştı bile.

Öte yandan Kuzey Vietnam'a karşı tahrik ve sabotaj eylemleri kesintisiz sürdürülüyordu. Hatta 34 Alpha operasyonlarını ya yabilmek için bölgenin Amerikalı komutanı daha fazla yetki bile isteyecekti. Sabotajlar, vurkaçlar ve sözümona misillemeler gırla gidiyordu. Kışkırtmanın diğer ayağını ise yine devriye turları teşkil ediyordu. Bunların ilki doğrudan saldırı eylemleri

104 Age., s. 174.

105 Age., s. 175.

kapsamına girerken diğeri 'istihbarat toplama' adı altında provokasyon yaratılmasıydı.¹⁰⁶

Kendini bir türlü emniyette hissetmeyen Kuzey Vietnam güçleri, doğal olarak önlemlerini ve devriyelerini arttıracak, bu da yeni kışkırtma ve saldırılara zemin hazırlayacaktı. 'Örtülü operasyon' denen şeyin en sinir bozucu türüydü bu. Her an saldırı tehdidi altında varolma.

Maddox destroyeri: Bir saldırı hikâyesi

Tonkin provokasyonunun başrolünde Maddox destroyeri vardı. Onun görevi, istihbarat toplamak olarak sınıflandırılmıştı. Süvariliğini Herbert Ogier'in yaptığı Maddox, 10 Temmuz'da Japonya'dan Tonkin Körfezi'ne doğru yola çıkmıştı. Operasyondan sorumlu kişi ise komutan John J. Herrick'ti. Maddox destroyeri, Tonkin Körfezi'ne geldiğinde, Kuzey Vietnam'a yönelik saldırı ve provokasyonlar artmış bulunuyordu. 30-31 Temmuz gecesi iki operasyon birden yapıldı. 4 hücumbotun katıldığı bu görevde saldırganların hedefi bir Kuzey Vietnam radar tesisi ve Hon Ngu Adası'ydı. Maddox, bu görevlerde yoktu. O, Kuzey Vietnam kıyılarına belli bir mesafeye kadar yaklaşmama emri almıştı. 2 Ağustos'ta sabaha karşı ise konumu değişecekti. İzleniyorlar ve tehlikedeydiler. Görevi yarıda bırakma talepleri ise komutanlık tarafından geri çevrilmişti. Thanh Hoa civarında, yaklaşık 8 saat süren yeni bir devriye turuna başlayacaktı.

Aslında ortada Maddox'a karşı yapılmış iki saldırı vardı. Bunlardan biri gerçek diğeri ise uydurmaydı. Turuna devam eden Maddox, önce etrafında balıkçı teknelerinden başka bir şey

106 Bu arada ABD ordusunda ve CIA'da kimi kişiler durumdan başka türlü faydalanmanın yolunu bulmuşlardı. Air America uçaklarıyla bölgeden çok miktarda uyuşturucu kaçırılıyordu. Bu paraların bir kısmı bazılarını çok zengin ederken bir kısmı da CIA'nın kirli operasyonlarının finanse edilmesinde kullanıldı. Bu işte Amerikan savaş pilotlarının kullanıldığı çok sonra ortaya çıkacaktı.

görememişti. Gemi yönetimi, ortada herhangi bir düşman saldırısı işareti bulunmadığını belirtmesine rağmen merkez komutanlık, Kuzey Vietnamlıların Maddox'a saldıracaklarına dair istihbarat aldıklarından emin görünüyordu. Ancak kısa süre sonra bazı 'düşman hücumbotları' tespit edilecek ve Maddox'a karşı "Torpil saldırısı yapın!" emri verildiği saptanacaktı. Süratini arttıran Maddox, sakın bir denizde rotasını değiştirdi. Buna rağmen tekneler yaklaşıyordu. Amerikan kuvvetleri de destek için bir destroyere ve uçak gemilerindeki uçaklara yardıma gitmeleri emrini verdi. Öte yandan Maddox'un Komutanı Herrick, yaklaşan 3 hücumbotu "Ateş açın!" emri verdi ve toplar ateş kusmaya başladılar. Kuzey Vietnam teknelerinden de ateşe karşılık verildi ve yarım düzine kadar torpil fırlatıldı. Torpillerden biri Maddox'a isabet etse de patlamadı. Maddox ise hücumbotlardan birini vurmuştu. Bu arada yardıma yetişen hava kuvvetlerine ait 3 uçak Kuzey Vietnam hücumbotlarına karşı saldırıya geçmişti. Bir hücumbotu batırmayı başaracaklardı. Kuzey Vietnam uçaksavarları ise bir uçağı yaralayabilişti. Maddox ise bölgeden uzaklaşacaktı.

Olay üzerine Dışişleri Bakanı Dean Rusk, Savunma Bakanı McNamara, Genelkurmay Başkanı General Wheeler ve Başkan Johnson, Washington'da acilen bir araya gelecekti. Ancak toplantıdan 'soğukkanlı davranma' kararı çıkacaktı. Gemilerinin uluslararası sularda seyrinin devamına ve Vietnam'ın uyarılmasına karar verildi. Bu aslında tam aradıkları fırsattı. Ne var ki asıl provokasyon gerçekleştirilene kadar bazı diplomatik manevralara ihtiyaç doğmuştu. Dünya kamuoyuna taciz amaçlı da olsa kara suları kuralına riayet ettikleri ve buna rağmen saldırıya uğrayıp 'mazlum' imajı verilmeye çalışılacaktı. Bu imaj sağlandıktan sonra asıl darbe için kollar sıvanacaktı.

Olmayan saldırı başlıyor!

O kadar ki bunun için fazla beklenmeyecekti bile. 2 gün sonra yani 4 Ağustos'ta sabah saat 07.00'de Maddox yine bir sefere

daha çıkıyor. Ancak bu süre zarfında Maddox'un ne gibi bir görev icra ettiği halen tam bilinmiyor. 'Radarlarında birtakım cisimler saptadıkları' andan itibaren Maddox komutanları, muhtemel saldırı vaktinin geldiği zannına kapıldılar ve sağa sola, önlerindeki her karaltıya, su yüzeyinde her kıpırdanmaya ateş etmeye başladılar. Görünürde saldırıya uğrayan bir geminin kendini savunma çabası gibiydi. Ancak bir eksik vardı: Karşı taraftan gelen tek bir mermi, top ateşi veya torpil yoktu. Diğer yandan uçaklar da yardıma gelmişlerdi ve Maddox'tan ısrarla "Saldırıya uğradık!" mesajı veriliyordu. Ama olay gerçek bir saldırıdan çok, sanki bir tatbikatı andırıyordu. Çünkü karşılarında 'düşman' yoktu!

Daha olayın ne olduğu bile anlaşılmadan Washington'da savaş isteyenler harekete geçmişlerdi bile. Savunma Bakanı McNamara, gemilerine yapılan saldırıya dair ellerinde 'kesin kanıtlar' olduğunu açıklamıştı.¹⁰⁷ Onu Başkan Johnson'un alelacele TV karşısına geçip bir tür 'Ulusa Sesleniş' konuşması yapması izleyecekti.

Hemen ardından ise 'misilleme operasyonları' geldi. Uçak gemilerinden kalkan uçaklar, Vietnam'ın belli bölgelerini ve stratejik noktalarını vurmaya başlamışlardı bile. Bu saldırılar, 'misilleme' görüntüsü verilse de aslında çoktandır planlanan savaşın başladığının işaretiydi.

Başkan Johnson'u bu kadar çabuk harekete geçmeye iten şey, stratejik planlar kadar aynı zamanda yaklaşan seçimlerdi. Johnson, bir taşla iki kuş vurmak istiyordu: Hem askeri ve sanayi çevrelerinin taleplerini yerine getirmek hem de kendisine "Vietnam'da komünistlere göz açtırmayan" başkan imajı getirecek olan saldırıyı muhtemel bir seçim yatırımına çevirmek. Üstelik rakibinden daha fazla 'sertlik yanlısı' görünmek yetmiyordu, gerçekten 'sert' olunmalıydı! Kamuoyu ise Vietnam'da nelerin döndüğü

107 Demek ki ABD'nin bu 'kesin kanıt' numarası yeni değil. Irak'ta da kimyasal ve biyolojik silahlara dair ellerinde kesin kanıtlar vardı!

konusunda henüz uyanmamıştı. Johnson'un kamuoyu desteği birdenbire neredeyse yarı yarıya artacaktı. Topluma karşı da tabii ki her zamanki yalan söylenecekti: "Bu, barış ve özgürlük için girişilen bir savaştır!" Johnson'un mevcut psikolojik şartlar altında Kongre'den 'silahlı kuvvet kullanma yetkisi' çıkartması kolay oldu. Ama kimse saldırı kararnamesinin olaydan çok önce Mayıs ayında zaten hazır olduğundan haberdar değildi. Tonkin komplosu işe yaramıştı.

Basının da olayların üzerine kışkırtıcı bir şekilde gitmesi sayesinde, gerçekte olmayan bir saldırı Amerika'nın güvenliği için ciddi bir tehdit olarak pazarlanacaktı. Bir anda ortalık Pentagon ağızıyla konuşan-yazan gazetecilerle dolmuştu. Gerçek duygusunu yitirmeyen gazetecilerin sayısı ise parmakla gösterilecek kadar azdı.

5 Ağustos sabahı gazeteler, "Destroyerimiz vuruldu", "Başkan Johnson misilleme emri verdi", "Kuzey Vietnam'ın yeni saldırılarını önlemek için harekete geçtik" gibi başlıklarla doluydu. Aralarında Time dergisinin de olduğu bir kısım basın organı ise ortaya inanılmaz hikâyeler atmaktaydı. Gerek saldıranların sayıları, gerek atılan torpidoların miktarı büyük bir dehşet duygusu içinde anlatılıyordu. Bu yazıları okuyanlar, aslında olmayan bir saldırıyı değil de dünya savaş tarihinin en önemli filolar arası çatışmasını okuduklarını zannedebilirdi.

Ancak olaya dair gerçek bilgiler ilk anda kamuoyundan saklansa da olayın şahidi birçok eski Vietnam gazi, saldırının iddia edildiği gibi olmadığını, daha doğrusu ortada bir saldırı olmadığını belirteceklerdi. Bunlardan birisi de uçağının düşmesi sonucu 8 yıl Vietnam zindanlarında esir kalan James Stockdale'dir. Stockdale, konuyla ilgili bir kitap ve muhtelif makaleler yayımlar. Stockdale, o gece Maddox ve Turner Joy gemilerinin üzerinde uçarak sürekli düşman hücumbotu aradığını ama bir tane bile bulamadığını belirtir. Fark edebildiği tek şey Amerikan destroyerlerinden açılan ateştir. Aynı kanaati olayın paniği geçtikten sonra Maddox'ta görevli birçok görevli de paylaşmıştır.

Onlar sadece verilen alarm üzerine hedef gözetmeksizin ateş etmişlerdir. Böyle düşünenler arasında komutan Herrick de vardır. Herrick, olayın şokunu üzerinden atıp, durumu soğukkanlılıkla değerlendirdiğinde ‘garip etkilerin ateş açmalarına neden olabileceğini’ belirtmiştir. Ona göre mürettebat, iki gün önceki saldırının gerginliği ve savaş stresi içindeki acemiliklerden kaynaklanan bir psikolojik durum içine girmiş olabilirdi. Bu anlamda ortada boşu boşuna kopmuş bir ‘yaygara’ söz konusuydu.¹⁰⁸

Aynı şekilde Pentagon belgelerini basına sızdıran Johnson hükümeti görevlilerinden Daniel Ellsberg, -ki, sonradan yargılana-caktır- ‘hiçbir şeyin olmadığını’ savunmaktadır. Ona göre bu, tamamen bir McNamara komplosudur ve açıkça “McNamara yalan söyledi.” demektedir. Dönemin Dışişleri Bakan Yardımcısı George Ball ise olayı ‘provokasyon’ olarak tanımlayıp “Washington’daki yöneticiler bir bahane arıyordu.” demektedir. Kongre oylamasında karşı oy kullanan iki kişiden biri olan Demokrat Senatör Wayne Morse, “Dünyayı kandırıyoruz!” şeklinde konuşuyordu.

Sonuç olarak Tonkin olayı 34 Alpha operasyonlarının bir parçasıydı. Vietnam’ı tahrik ve provoke etme harekâtı sonunda olmayan bir ‘açık çatışma’ya dönüşmüş ve CIA-Pentagon-Beyaz Saray üçlüsü ABD için o an gerekli bir olayı tezgâhlamaktan çekinmemişti. Tonkin olayı olmasaydı ABD belki başka bir saldırı gerekçesi bulacaktı ama tarih Vietnam savaşının Tonkin olayı ile başladığını söylüyor. Bu da Amerika’nın komplocu karakterini ortaya koyması bakımından yeterli.

30 Nisan 1975’te Vietnam savaşı fiilen bitecek ve başkent Saygon (Sonradan Ho Chi Mihn oldu.) komünistler tarafından

108 Yıllar sonra savaşan taraflar bir araya gelecektir. Aralarında dönemin ABD Savunma Bakanı Robert McNamara, Amerikan ordusunu perişan eden komutan ve Kuzey Vietnam Savunma Bakanı Vo Nguyen Giap da vardır. Laf dönüp dolaşır Tonkin Körfezi olaylarına gelir. Giap şöyle der McNamara’ya: “4 Ağustos 1964 günü Tonkin Körfezi’nde kesinlikle hiçbir şey olmadı.”

ele geçirilecekti. 2 Temmuz 1976'da ise ülke resmen Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti adını aldı. Bu savaşın sonucunda Vietnam perişan olmuş, kimyasal silahlar, zehirlenmiş tarlalar ve napalm yanığı vücutlar, patlamamış mayınlar ortalığı doldurmuştu. Vietnam halkının yaşadığı tam bir katliamdı.^{EK-1} Vietnam'da kentler yıkılmış, zaten gelişmemiş olan sanayi iyice ortadan silinmişti. ABD, Vietnam'a yıkımdan başka bir şey getirmemişti. Ama kendisi de büyük bir ekonomik yük altına girmiş, ülkede bir güven bunalımı oluşmuş, yönetimin foyası meydana çıkmış ve Amerikan halkı kendilerini bu savaşa sürükleyenlere karşı öfkeyle dolmuştu. 'Vietnam sendromu' bugün bile ABD'de sürmektedir. Birçok Amerikan genci ölmüş, binlercesi yaralı, sakat, ruhen çökmüş vaziyette geri dönmüştü. Ama belki de savaşın en önemli sonucu, Amerika'nın 'yenilmez bir güç' olmadığının ispatlanmasıydı. Amerikalılar, Vietnam halkının direnişini kıramamışlar, geldikleri gibi gitmişlerdi.

Ek-2

Ancak bu katliamların içinde biri vardı ki gerçekten tüyler ürperticiydi. 16 Mart 1968'de gerçekleşen olay tarihe 'My Lai Katliamı' olarak geçti. Güney Vietnam'ın Quang Ngai eyaleti sınırları içindeki My Lai köyünde gerçekleşen katliam tam bir vahşet örneğiydi. Katliamın arka planında Amerika'nın Vietnam'da giderek bozguna uğraması ve Vietkong gerillalarının direnişini kıramaması vardı. Önceleri sivil-gerilla ayırımına biraz da olsa dikkat eden ABD birlikleri zamanla tüm Vietnam halkını 'gerilla' ve 'düşman' olarak görmeye başladı. Bölgedeki ABD'li komutanlar ise Washington yönetiminin gözüne girebilmek için giderek daha çok ölü sayısı göstermek zorunda hissediyorlardı kendilerini. Bu yüzden sivil ölümler de yok edilen 'düşman' rakamlarına dahil ediliyordu. Bu yüzden el altından birliklerin bu tip tavırlarını teşvik ediyor ya da görmezden geliyorlardı. 16 Mart 1968'de gerçekleşen My Lai katliamı ise bunun en uç noktasıydı. Katliamın uygulayıcısı ise Yüzbaşı Ernest Medina

komutasındaki 'Charlie Bölüğü'ydü. Bu birlik, ABD 11'inci Hafif Piyade Tugayı'na bağlıydı. Vietnam'daki beşinci aylarıydı. Birliğin komutanı Yüzbaşı Medina olmakla beraber askerler daha çok Teğmen William Calley'in sözünü dinlemeye eğilimliydiler. Bunun nedeni ise Calley'in yerli halka karşı şiddete varan tavırları 'hoşgörü'yle karşılaşmasıydı. Bu yüzden bölük Vietnam'da bulundukları süre içinde sivillere şiddet uygulamayı, köyleri ateşe vermeyi, hayvanları zehirlemeyi ve kadınlara tecavüz etmeyi sıradan davranışlar haline getirmişti. 14 Mart günü birlikten bazıları bir bubi tuzağına yakalanmış ve ölmüşlerdi. İddialara göre arkadaşlarını kaybetmek birliğin ruh halini daha da vahşileştirmişti. Kendi aralarında intikam almaya yemin etmişlerdi. Yüzbaşı Medina'nın da ateşli konuşması zaten gözlerini kan bürümüş erlerin üzerinde kamçılayıcı etki yapmıştı. (Kimileri daha sonra Yüzbaşı'nın açıkça 'öldürün' emri verdiğini iddia edecekti.) Charlie Bölüğü bu duygular altında 16 Mart 1968 sabahı My Lai köyünün yakınına helikopterlerle indi. Müfrezeye köye girer girmez insanları evlerinden çıkaracak ve direnenler orada öldürülecekti. Katliam başlamıştı. Teğmen Calley, meydana yığıldığı köylülere ateş açılması emrini verdi ve ateşe kendisi de katıldı. 40-45 kişi bir anda yoğun ateş altında kalmıştı. Aralarında yaşlılar, kadın ve çocuklar da vardı. Olay artık cinnet aşamasına gelmişti. Askerler tam anlamıyla insanlıktan ve kontrolden çıkmışlardı. Vietnamlı olan ve hareket eden her şeye ateş etmeye başlamışlardı. Bu ateşten köyün küçük ve büyükbaş hayvanları da nasibini alıyordu. Bir kadın kaçmaya kalkmış ama yoğun ateş üzerine kemiklerine varıncaya kadar parçalanmıştı. Bir çocuk da aynı şekilde yok edilmişti. Diğer yandan bir kısım asker de köyün genç kızlarına tecavüz etmekle meşguldü. 70-80 kadar erkeğin bazıları köyün diğer ucundaki lağım çukuruna itilmişlerdi. Orada topluca katledildiler. Her nasılsa katliamdan kurtulmuş bir bebek ve 3-4 yaşlarında bir kız çocuğu da M16'dan çıkan tek kurşunla öldürüldüler. İçlerinden kimileri o kadar ileri gitmişti ki yakaladıklarına işkence etmeden öldürmüyor, cesetlerin üzerine 'C Bölüğü' işareti kazıyor hatta bazılarının vücudunu yararak iç organlarını dışarı taşıyıyordu.

Görüntülere tahammül edilemezdi. İlkel barbarların ayinlerini bile geçmişti iş. Öğleye doğru katliam bitmiş, köy bir sessizliğe gömülmüştü. Katliam, Vietnam'daki ABD Merkez Komutanlığı'na "120 Vietkong gerillası öldürüldü." şeklinde rapor edilecekti. Üstüne bir de genel komutanlıktan tebrik mesajı alacaklardı. Kasım 1969'da Life dergisi katliamın fotoğraflarını yayımlayınca Amerikan kamuoyu olaydan haberdar oldu. (Katliamla bir ilgisi olmayan ordu fotoğrafçısı Çavuş Ren Haberle katliamı kare kare fotoğraflamıştı.) Bunun üzerine soruşturma açılması talebi gelecek fakat bu talep, 'ordu mensuplarının suçla ilişkisi ne kadar yakın olursa olsun yargılanamayacağına' dair 1955 tarihli eski bir karara dayanılarak reddedilecekti. Yine de Charlie Bölüğü'nden Yüzbaşı Medina ve Teğmen Calley yargılandı. Calley, 1971'de 22 sivil bizzat öldürmekten suçlu bulundu ve ömür boyu hapse mahkûm oldu. Çoğu Amerikalı onu 'komünizme karşı savaşan bir kahraman' olarak gördü ve gösterdi. Kasım 1974'te serbest bırakıldı.

❖ Dokuzuncu Bölüm ❖

**İsrail'in ABD'ye Komplosu:
GTR5/USS Liberty**

ABD'nin İsrail'le arasının ne kadar iyi olduğunu, dünya üzerinde her açıdan geçerli gerçek bir 'stratejik ortaklık' varsa onun ancak ABD ile İsrail arasında olduğunu bugün dünya meselelerine biraz aşina herkes bilir. Bu ilişkinin sağlam olması ise ABD'nin kuruluşundaki Masonik-Kabalistik etki, Amerikan elitlerine hâkim Hıristiyan/Siyonist ideoloji ve ABD'de güçlü olduğu söylenen 'Yahudi Lobisi'yle izah edilebiliyor. Gerçekten de ABD, birçok noktada İsrail'e olan gizli veya açık desteğini hep sürdürmüştür. İsrail, Araplarla çevrelenmiş Ortadoğu'da küçük bir ülke olarak tutunabilmesini ABD'nin bu stratejik desteğine borçludur. Bununla birlikte hep "Efendi kim?" sorusu da sorulmuştur: ABD mi İsrail'i yönlendiriyor yoksa İsrail -Yahudiler- mi ABD'yi? Bu soruya Yahudi sermayesinin ABD'deki etkisini bilenler, "Hiç kuşkusuz, İsrail ABD'yi yönlendiriyor." cevabını veriyor. Yahudi iş ve finans çevrelerinin ABD siyaseti ve Kongresi üzerindeki etkileri de göz önüne alınınca Beyaz Saray'ın kimlerin görüşleri doğrultusunda hareket ettiği ortaya çıkıyor. Bu anlamda ABD'nin 'bağımsız olmadığını' bile

ileri sürenler var. ABD yönetiminin İsrail'in çıkarlarına aykırı bir adım bile atamayacağını öne süren iddia sahiplerine göre geçmişte ve günümüzde yaşanan birçok olay bunu doğruluyor.

Ancak içlerinde öyle bir olay var ki normal olarak herhangi bir ülke yapsa ABD'nin derhal bir savaş nedeni sayıp, taş üzerinde taş bırakmayacağı aşikâr. (Gerçi artık ABD bunun binde biri olmayan nedenlerle bile taş taş üzerinde bırakmıyor!) Bu olay, 1967 yılında gerçekleşen ve İsrail jetleri tarafından vurulan ABD deniz filosuna ait GTR5/USS Liberty olayıdır. Haziran 1967'deki Arap-İsrail savaşı ('6 Gün Savaşları' olarak da bilinir.) esnasında gerçekleşen olayda istihbarat amacıyla Akdeniz'de bulunan USS Liberty, Mısır açıklarında İsrail uçakları tarafından vurulur. Olay aynı zamanda İsrail'in çıkarları söz konusu olduğunda ABD'yi bile hedef alabilmesi açısından ilginçtir. Olayın diğer ilginç bir yanı ise Amerikan yönetiminin konuya ilişkin soruşturma bile açtırmaması ve örtbas etmek için elinden geleni yapmasıdır. Böylelikle ABD, kendi askerlerinin ölümü ve gemisinin vurulması pahasına bile olsa, 'stratejik dostunu' karşısına almadığını göstermektedir. Bugün saldırıdan sağ kurtulan ve halen hayatta olan bir avuç denizciden başka kimse bu olayı hatırlamak istememekte ve ayrıca ABD yönetimleri tarafından hiçbir şekilde kamuoyu önünde tartışılmasına izin verilmemektedir. Bu mağdur denizciler kendi imkânlarıyla kurdukları <http://www.uss-liberty.org> sitesinde olayı en ince ayrıntılarına kadar kamuoyuna duyurmaya devam etmektedirler.

Neden saldırdılar?

İsrail'i bir ABD gemisini hedef olarak seçtirecek kadar tavır almaya iten ne olabilirdi? Bu konuda bazı yorumlar mevcut. Onları aktarmaya geçmeden önce Haziran 1967'de Ortadoğu'da yaşanan koşulları kavramakta yarar var.

İsrail, '6 Gün Savaşları'nda Arap dünyasının karşısında önceleri bocalamış gibi görünse de savaşın 4'üncü gününden itibaren

inisiyatifi ele alacaktı. Mısır ve Ürdün'ü yenilgiye uğratmasının yanı sıra gözlerini Suriye'ye de dikecekti. Kuzey sınırında bulunan Golan Tepeleri'ni alarak kendine stratejik bir güvenlik unsuru sağlamak istiyordu. Bu bölgede yığınak yapan Suriye'nin silahları uzun süredir İsrail'in burnunun dibindeki tehditti. Bu yüzden Birleşmiş Milletler ateşkes ilan etmeden, İsrail, Golan'ı alarak bu tehdidi ortadan kaldırmak istiyordu.

ABD ise Ortadoğu'daki gelişmeleri yakından izlemekle yetiniyordu. Nitekim ABD, bu amaçla Mısır açıklarına, uluslararası sulara USS Liberty adlı istihbarat-dinleme gemisini göndermişti. ABD böylelikle tarafların ne yaptığını en ince ayrıntısına kadar izliyor ve gerektiğinde müdahale edebileceği olaylar için önceden bilgi topluyor, İsrail'in ve Arapların attıkları her adımdan haberdar oluyordu. Bu anlamda USS Liberty, ABD Deniz Kuvvetleri'nin bir parçası olsa da klasik manada bir savaş gemisi değildi. Ancak böylesi bir gemi bile birileri için tehdit niteliği taşıyordu. Tehdidin nedeni taşıdığı silahlar değil, son derece gelişmiş dinleme ve gözetleme sistemlerine sahip olmasıydı. O günkü konjonktürde böylesi bir geminin varlığından rahatsız olacak tek güç İsrail'di. Çünkü Araplar zaten yenilme sürecine girmişlerdi, İsrail ise Golan'ı almak için Suriye'ye saldırma planını dostlarından bile gizli tutmak zorundaydı.

Washington'un bu planı öğrenmesi durumunda savaşın yayılmaması için kendilerini engelleyebileceğinden çekiniyorlardı. ABD o günün çift kutuplu dünyasında bugünkü kadar pervasızlaşmıyor ve 'uluslararası hukuk'a en azından şeklen riayet etmeye gayret ediyordu. Bu yüzden İsrail'in tehdit algıları bir anda USS Liberty üzerine yoğunlaşacaktı. Gemiye oradan uzaklaştırmak mümkün olmadığına göre 'yanlışlıkla yapılmış bir saldırı' süsü vererek gemi etkisizleştirilmeliydi. Hiç şüphesiz bu İsrail için de zor bir karar olmakla birlikte askeri ihtiyaçlar bunu gerektiriyordu. Aksi takdirde tüm plan suya düşecekti! Tel Aviv'deki İsrail Genelkurmayı bu kararı vermeye kendini zorunlu hissediyordu ve karar verildi...

Olaya ilişkin bir başka iddia ise İsraililerin Al Ariş kentinde BM Barış Gücü'nün Hintli askerlerden oluşan bir birliğini imha ettiği, ayrıca bir BM Barış Gücü karargâhını bombaladığı, USS Liberty'nin bu olaylara ilişkin bilgi topladığından şüphelendiği için böyle bir saldırıya kalkıştığı yönündeydi.

Bir diğer iddiaya göre ise olay öncesi İsrail'in katliamcı kimliği ortaya çıkmıştı. Buna göre İsrail ordusu savaş sırasında 1000 kadar Arap esiri katletmişti. Özellikle de 8 Haziran sabahı yaklaşık 150 Mısırlı asker, önce sorgulanmış sonra da mezarları kendilerine kazdırılarak 'Uzi'lerle ateş edilmek suretiyle öldürülmüşlerdi. İşte bütün bunlar olurken USS Liberty, 13 mil gibi çok yakın bir mesafedeydi. Gelişmiş bir dürbünle hatta çıplak gözle bile infazlar izlenebilirdi. Dahası bu katliam esnasında yapılan telsiz görüşmeleri ihtimal ki USS Liberty'nin dinleme ağına yakalanmıştı. Bu ise İsrail yönetimini uluslararası arenada zora sokabilecek, emri veren subayları ise yargılabilecek türden bir 'savaş suçu' kapsamındaydı. Bütün bunlar birbirine eklendiğinde USS Liberty, izleme yapan bir gemiden çok, katili gören şahit konumundaydı. Şahit yok edilmeliydi; bu, bir ABD gemisi bile olsa!

Bunun sonucunda 8 Haziran 1967 günü gemi, bomba ve ağır makineli tüfek atışıyla ağır hasarlı bir duruma getirilecekti. İşin ilginç üzerinde Amerikan bayrağı bulunan, ABD donanmasının renklerini taşıyan, ismi ve numarası gayet rahat seçilen GTR5/USS Liberty olay sonrası İsrail resmi makamlarının açıklamalarına göre 'kaza sonucu' vurulmuş olacaktı. Saldırı sonucu 34 denizci ölecek, 171'i ise muhtelif yaralarla ucuz kurtulacaktı. Saldırı sonrası gemide 821 adet roket ve makineli tüfek mermisi izi bulunacaktı. Az daha batacak olan gemi, zor bela su yüzünde kalacak ve ağır hasarlı olarak Malta Limanı'na çekilecekti.

İşin garip taraflarından birisi de ABD'nin olaya gösterdiği tepki, daha doğrusu tepkisizlikti. ABD kendisine karşı girilmiş bu saldırı karşısında sessiz kalmayı tercih etmiş, 'stratejik ortamı' zor durumda bırakmamak için kendini zor durumda bırakma

yolunu seçmişti. Bu, aslında bilinçli bir örtbas etme olayıydı. Dahası iddialar o kadar vahim ki buna göre ABD aslında olaydan çok önce GTR5/USS Liberty'ye bir saldırı olacağının istihbaratını almış, buna rağmen gemiye yardım etmek için kılını bile kıpırdatmamıştı. Beyaz Saray'a da ulaşan bu haber karşısında İsrail'e yönelik ciddi hiçbir uyarı yapılmamış, sadece rotasını batıya çevirmesi emredilmişti. Daha da garibi Başkan Johnson, Beyaz Saray'da bu haberi aldığı sırada 'Yahudi Lobisi'yle ilişkisini sağlayan iki temsilciyle -Mathilde ve Arthur Krim- beraberdir.¹⁰⁹ Sadece bu olay bile Yahudi lobisinin Amerikan siyasi eliti üzerinde ne kadar etkili olduğunun bir göstergesi olarak kabul edilmiştir. Üstelik olay sonrası sadece devlet ileri gelenleri değil, ABD'nin 'ulusal güvenlik konularında hassas' kurumlarını, basını, bilim çevrelerini de derin bir sessizlik kaplayacak ve bu konuda çıt çıkmayacaktı. Johnson yönetimi bir anlamda İsrail'e olan diyet borcunu ödüyordu.

Nasıl oldu?

Olayın gerçekleşme biçimi de aslında saldırının komplo olduğuna dair bize bir dizi ipucu sunmaktadır. İsrail önce saldırıyı Mısır'ın üzerine atmak istemişse de o günkü koşullarda saldırıda kullanılan Fransız Mirage uçakları yalnızca İsrail'in elinde bulunduğu için kısa sürede bu tezden vazgeçilmiş ve olayın sadece 'yanlışlık sonucu bir kaza' olduğu tezine dönmüş ve kuru bir 'özür'le yetinilmiştir. Oysa yanlışlık olması da mümkün değildir, çünkü saldırı öncesi bölgeyi kolaçan eden İsrail keşif uçakları gemiyi ve uyruğunu saptamış bulunmaktaydılar. Bu durumda geriye bir tek 'kasıtlı saldırı' ihtimali kalmaktadır ki olayların seyri de bunu doğrular niteliktedir. Gemiye yönelik saldırı basit bir 'uyarı' saldırısı olmayıp, doğrudan ağır bir saldırıdır ve batırma

109 Bu kişilerden Mathilde, Siyonist İrgun örgütünün saflarında çarpışmış eski bir militandır.

amaçlıdır. O kadar ki denize düşen ABD erleri bile taranmış, adeta kimsenin sağ kurtulmaması istenmiştir. USS Liberty'deki Amerikan bayrağı gayet açık bir şekilde görüldüğü halde İsrail, saldırmaktan çekinmemiştir. İsrail sadece uçaklarla değil hücumbotlarla da saldırmış, bir torpil attıktan sonra -ki bu, gemiyi batırma niyetini gösteriyor- geminin ABD gemisi olduğunu fark ettiklerini, ateşi kestiklerini iddia ediyor. Oysa gemiden kurtulan denizcilerin anlattıkları tam tersi görünüyor. Suya düşen kurtarma botları bile taranmış, İsrail'in yardım teklifi ise ancak olaydan 2 saat sonra gelmişti. Üstelik İsrail'in uluslararası acil imdat frekansını da bloke ettiği söylenmişti.

Ayrıca İsrail, GTR5/USS Liberty'yi 'Mısır gemisi Al Kuseyr sandıklarını' iddia edecekti.

Ancak bu tez de geçersizdir çünkü iki gemi arasında en küçük bir benzerlik yoktur.

Ne ebat olarak ne tip olarak ne de amaç olarak arada bir paralellik bulunmaktadır. Bunun yanı sıra İsraililer geminin kullandığı telsiz frekanslarını nereden bildiklerini ve niçin bloke ettiklerini izah edememişlerdir. Oysa ki Mısır frekansları tamamen farklıydı. Ayrıca İsrail uçaklarında ayırt edici hiçbir işaret de bulunmamaktaydı.

Öte yandan saldırı esnasında Liberty'nin çevresinde bir veya üç denizaltı görüldüğü ileri sürülecekti. (Sayı konusunda rivayet muhtelif.) Bir iddiaya göre bu denizaltı USS Amberjack BB522'ydi. Saldırı anında olayı izlemişler fakat müdahale etmemişlerdi. Kazaya uğrayanlara kalırsa bu denizaltının saldırının fotoğraflarını da çekmiş olması gerekiyordu. Eğer bu tez doğruysa niçin müdahale etmedikleri meçhul. Fotoğraflar varsa bunların 'kanıt' olmalarını kim engellemişti? Bu sorular bugün de önemini koruyor.

Bu arada daha da garibi GTR5/USS Liberty, saldırıya uğradığı esnada Amerikan 6'ncı Filosu 300-400 mil kadar uzakta olmasına ve saldırının daha ilk anında telsizle yardım istenmesine

rağmen gemi ve mürettebatı İsrail jetleriyle 2.5 saat kadar mücadele etmek zorunda kalmıştı. (6'ncı Filo, herhangi bir saldırı durumunda en geç 15 dakika içinde yardıma koşacakları garantisini vermişti.) Oysa yardıma gelen ilk ABD helikopteri saldırıdan tam 16 saat sonra olay yerindeydi. GTR5/USS Liberty, tam manasıyla kaderine terk edilmişti. Bu, tek nedenle açıklanabilirdi. 6'ncı Filo Komutanlığı yardıma koşmak için Washington'dan emir beklemişti.

Washington'daki yetkililer ise İsrail'le çatışmak yerine gemilerin batırılmasına, askerlerinin ölümüne açıkça göz yummuşlardı. Üstelik askeri yasalara göre saldırıya uğramış bir gemiye yardıma koşmamak başlı başına bir suç teşkil etmesine rağmen bu gereklilik de yerine getirilmemiştir. Hatta Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın bu konudaki kayıtsızlığı olay öncesine kadar gitmektedir. Gemi Komutanı William McGonagle, 6'ncı Filo Komuta Merkezi'nden GTR5/USS Liberty'nin yanına koruma amaçlı bir destroyer gönderilmesini istemişti. Çünkü asıl görevi istihbarat olan Liberty, bir saldırı anında kendini savunmaya yönelik olarak teçhizatlandırılmamıştı. 6'ncı Filo Komutanlığı'nın cevabı ise 'buna gerek olmadığı' şeklinde olmuştur. ABD askeri yetkilileri, kendi gemilerini adeta kurt sürüsü içine kuzu gibi göndermişti.

Nitekim USS Saratoga uçak gemisinin kaptanı Joseph Tully, uçaklara derhal kalkış emri vermesine ve bir uçak da havalanmasına rağmen Savunma Bakanı Robert McNamara'nın engellemesiyle karşı karşıya kalacaktı. İkinci defa uçak kaldırma denemesi de başarısızlıkla sonuçlanacak ve uçak tekrar geri çağrılacaktı. Amiral bu durumdan dolayı o kadar şaşkıncıdır ki emrin bir kez daha teyit edilmesini isteyecektir. Buradan da anlaşılıyor ki Washington'daki bürokratlara göre geminin başına ne geldiği önemli değildir ve İsrail'le ABD'nin uzun vadeli çıkarları bunu gerektirmektedir.

Daha da garibi, 'Dünyanın neresinde olursa olsun bir vatandaşın burnu bile kanasa hesabını soracağını' ilan eden ABD'nin

buna sessiz kalışıydı. Bu sessizlik hemen her şeyi soruşturma kapsamına almasıyla tanınmış ABD Kongresi'nin çıtının çıkmamasıyla da pekişmiş oldu. Liberty mürettebatının "Kaza değil saldırı" iddiasına rağmen konu hakkında soruşturma açılmıyor ve şikâyetler sumen altı ediliyordu. Üstelik İsrail'den herhangi bir tazminat talebinde de bulunulmamıştı. Çünkü tazminat talebi de bir soruşturma gerektirecekti. Deniz kuvvetlerinin her kaza veya saldırıyı muhakkak soruşturmak gibi bir teamülü olmasına rağmen onlar da bu işin üzerine 'resmen' gitmeyi tercih etmemişlerdir. Olay zamanla unutulmaya bırakılmıştır.

ABD yönetiminin cüretkârlığı bunlarla da sınırlı kalmamış, olaydan sağ kurtulan denizciler üzerinde baskı, tehdit ve şantaj yöntemleri kullanılarak susmaları istenmiştir. Gemi Malta'ya yaralı olarak döndükten sonra gemi personeli, Amiral Isaac Kidd tarafından adeta sorgulanmış ve konuyla ilgili olarak "Hiç kimseyle eşlerinizle bile konuşmayacaksınız. Konuşursanız, askeri mahkemeye çıkar ve ömrünüzün geri kalanını hapiste geçirirseniz, daha kötüsü de olabilir." şeklinde konuşmuştur.

Diğer yandan ABD yönetimi, zevahiri kurtarma amaçlı olarak USS Liberty'nin süvarisi William Loren McGonagle'a olay esnasında gösterdiği 'kahramanlık'tan ötürü 'Kongre Onur Madalyası' verecektir. ABD'deki en yüksek resmi madalya olan 'onur madalyası' o güne kadar Beyaz Saray'da başkan tarafından verilirken bu kez sessiz sedasız bir törenle Deniz Kuvvetleri Karargâhı'nda verilir. Bunu başkanın olaydan duyduğu utanca mı, yoksa başka şeyleri mi bağlamak gerekir bilemeyiz!

Taammüden saldırın

İsrail'in, 'Golan Tepeleri'ne saldırdığı sırada Lübnan büyükelçisi olan Dwight Porter, 1991'in sonlarına doğru, gazeteci Rowland Ewans'a, saldırıdan hemen sonra CIA istasyon şefinin kendisine deşifre edilmiş İsrail mesajlarını gösterdiğini aktarmıştır.

Bunlara göre İsraili pilotlara Liberty'ye saldırma emri İsrail Savunma Bakanlığı tarafından verilmiş, pilotlardan biri, geminin Amerikan gemisi olduğunu fark etmiş, buna karşılık kendisine şu emir tekrarlanmış: “Gemiye saldırın!” Pilot tereddüt geçirmiş bulunduğundan, Amerikan bayrağını gördüğünü bildirmiş, bu sefer “Saldır!” emrinin tekrarıyla birlikte ayrıca azar işitmiştir. Bu arada saldırıya katılan pilotlardan birinin Amerikan vatan-daşı bir Yahudi olduğu da iddia edilmiştir.

Öyle veya böyle GTR5/USS Liberty olayı o güne kadar komplolar kurmaya alışmış, rakiplerini bu tip komplolarla zor durumda bırakan ABD için bir ‘ilk’ olmuş ve tam bir ‘dost kazı-ğı’ yemiştir. İsrail ise bu saldırıyı göze alarak kendi kovanına kim çomak sokacak olursa olsun -hatta bu ABD bile olsa- hiç çekinmeden karşısına alacağını bu olayla ispatlamıştır. Bu olayla ispatlanan diğer bir şey ise ABD-İsrail ilişkisinde kimin ‘efendi’ ki-min ‘hizmetkâr’ olduğunun bir kere daha ortaya çıkmasıdır.

❖ Onuncu Bölüm ❖

Bir ITT-CIA Komplosu: Şili

“Olan bitenler karşısında halkıma tek bir şey söyleyebilirim: Teslim olmayacağım, savaşacağım!”

-Şili Devlet Başkanı Salvador Allende-
(Darbe sabahı yaptığı son radyo konuşmasından)

11 EYLÜL 1973 Şili tarihi açısından kara bir gündü. Şili ordusu, demokratik yollarla iktidara gelmiş, seçilmiş hükümeti ve başkanını deviriyor, ardından ülkede büyük bir ‘devlet terörü’ yaşıyordu. Darbe sonrasında binlerce sosyalist, demokrat, komünist ve yurtsever tutuklanacak, ağır işkencelerden geçecek, yargısız infazlarla öldürülecek, hapishaneler ülkenin en aydın insan gücüyle doldurulacaktı. Dahası Şili Devlet Başkanı Salvador Allende’nin Başkanlık Sarayı bombalanacak ve Allende burada öldürülecekti. Gözü dönmüş darbecilerin eline düşen ülke, anayasaya sadakat yeminini unutan bir avuç ABD yanlısı general tarafından koyu bir faşizmin içine sürüklenecekti. 30 bin kişi katledildi.

20’nci yüzyıl ABD kaynaklı birçok darbeye, askeri müdahaleye tanık oldu ancak hiçbirisi Şili’deki kadar kanlı ve bütün dünya

kamuoyunun gözü önünde fütursuzca cinayetler işleyerek olmamıştı. Üstelik darbe adım adım hazırlanmış, CIA ve ülkedeki bazı Amerikan şirketleri tarafından kışkırtılmış ve doğrudan bir 'komplo operasyonu' olarak tasarlanmıştı. Amaç; Şili halkının uyanışını ve ülkedeki ABD tekellerinin kamulaştırılmasını engellemek, siyasi açıdan ise Şili'de demokratik yolları deneyerek iktidara gelebilmiş Marksist eğilimli hükümet deneyiminin bölgeye ve dünyaya 'kötü örnek' olmasını engellemektir. Böylelikle ABD, kendi 'arka bahçesi' olarak kabul ettiği Latin Amerika topraklarında 'kendinden bağımsız' üstelik solcu bir oluşuma izin vermeyeceğini herkese göstermiş oldu. Bölgeye bir Küba yeterdi, ikincisine tahammülü yoktu!

Adım adım darbe süreci

Peki, söz konusu darbe süreci nasıl tezgâhlanmış, bu olayda CIA ve Amerikan tekellerinin rolü ne olmuş, hangi yöntemler kullanılarak darbe gününe gelinebilmişti? Bu süreci anlamadan Şili komplosunun özelliklerini anlamak mümkün değildi. Dışarıdan bakıldığında Latin Amerika'da sık sık olan darbelerden biri gibiydi. Ancak onun bir harekât olarak planlanması, dayandığı güçler ve kullandığı yöntemler bir bir açıldığında bunun sadece Başkan Salvador Allende'ye karşı değil, esas olarak Şili halkına karşı düzenlenmiş bir komplo olduğunu fark edebilirdik. Şimdi Şili'yi darbeye götüren komplo sürecinin temel noktalarına bir göz atalım.

And Dağları üzerinde ve denize bir 'taç yaprağı' gibi uzanan Şili, tarihi boyunca birilerinin özel ilgi alanı oldu. Maya uygarlığının kalıntıları üzerinde yükselen ülke, 400 yıl süresince İspanyolların, ardından da ABD'nin etki alanı içine girmişti. Dünya bakır piyasalarında en önemli rezervlere sahip Şili, yıllardır bu alana yatırım yapan ABD'li tekeller eliyle sömürülüyordu. Bu yüzden Şili her zaman 'elden kaçmaması' gereken bir ülkeydi. Hem stratejik hem de ekonomik çıkarlar bunu gerektiriyordu.

Aynı şekilde Şili halkı da ülkenin kaynaklarının yabancı te-kellere peşkeş çekilmesinden yılmış, ülkenin nimetlerinin bir avuç işbirlikçi oligarşik kadro tarafından paylaşılmasına öfkele-niyordu. Ülke kaynakları halkın yararına değil bu kesim eliyle başta ABD'li tekeller olmak üzere onların uzantısı sermaye yara-rına kullanılıyordu. Ülkede eğitime, sağlığa ayrılan bütçe gide-rek düşerken lüks tüketim ve rantıye yaşam tarzı belli bir azınlık tarafından hızla benimseniyordu. O güne kadarki sağcı Şili hü-kümetleri, halkına yabancılaşmış, onun gerçek ihtiyaçlarını gör-mezden gelen politikalar izlemişlerdi. Varlık içinde yokluk çek-mek buna denirdi. O günlerde Şili, dış borcu 3 milyar dolara yaklaşmış, büyüme hızı yüzde 0.8 düzeyinde olan ve enflasyonun 3 haneli rakamlarda seyrettiği bir ülke durumundaydı. Ve bıçak kemiğe dayanmıştı...

Bununla birlikte son derece sıcak kanlı olan Şili insanı bu de-ğişim isteğini bir toplumsal patlama ya da ihtilal yoluyla değil son derece demokratik yollardan dile getirmeyi tercih etti. Bu anlamda 4 Eylül 1970 tarihi Şili için bir dönüm noktası oldu. Ülkede gerçekleştirilen seçimlerden Salvador Allende ismi etra-fında kenetlenmiş Halk Birliği yüzde 36.3 oy oranıyla zaferle çı-kıyordu. Allende, Şili halkının umudu, özlemlerinin somut ifa-desi olmuştu. Nitekim Şili Kongresi 24 Ekim 1970'te onun baş-kanlığını onaylıyordu.

Nitekim aynı nedenle ABD'li araştırmacılar ve CIA, ülkede gerçekleşecek seçimleri önceden yakın takibe almışlardı. Buna rağmen seçimler yapılmadan önce kimse Allende'nin sessiz ve derinden gelmekte olduğunu fark edememişti. Herkes gene ABD ile zıtlaşmayacak sağ bir iktidarın çıkacağını zannediyordu. Ancak beklenen olmadı; sonuçlar, ABD ve ülkedeki oligarşik ya-pı için tam bir soğuk duş etkisi yaptı. Salvador Allende liderliğin-deki Halk Birliği (Unidad Popular) seçimden büyük bir zaferle çıkarken Washington'da bazıları bu sonuçları öğrendikleri an-dan itibaren kırmızı alarm durumuna geçmişlerdi bile...

Allende ne istemişti?

Allende'nin programı basitti ve ona göre bu ülkenin tek kuruluş yoluydu: Ülke kendi kaynaklarına yaslanarak içine düştüğü borç batağından kurtulabilir, başında sallanıp duran IMF kılıcını defedebilir ve hızla kendi iradesiyle yeni bir kalkınma yolu seçebilirdi. Bunun için başta bakır madenleri olmak üzere ülke ekonomisinin üzerine çöreklenmiş ABD şirketlerinin millileştirilmesi yeterliydi. Bunun yanı sıra ülke topraklarının verimsizce işletilmesiyle bir tür rantıye hayatı süren toprak sahiplerinin elindeki fazla toprak alınarak topraksız veya az topraklı çiftçiye verilmek suretiyle modern bir tarım reformu başlatılabilirdi. Allende, eğer ülkesinin sırtından bu asalak yapıyı atabilirse Şili'nin çok kısa sürede düze çıkabileceğini ve büyük bir atılım hamlesi yapabileceğini düşünüyordu. Ona göre bunlar, kimilerinin göstermek istediği gibi 'romantik hayaller' ya da 'komünizan uygulamalar' değil, son derece 'gerçekçi' ve 'halk yararına' uygulamalardı. Bunun için her şeyi yapmaya kararlıydı.

Allende'nin en önemli özelliklerinden biri, reformcu sosyalist olmasına rağmen, siyasi ve ahlaki duruşunda son derece radikal davranmasıydı. O kadar ki bu tutumunu ölüm anına kadar sürdürdü. Darbeciler teslim olması durumunda kendisine ailesi ile birlikte ülkeyi terk etme imkânı tanıyacıklarını bildirdikleri halde o 'Başkanlık Sarayı'nı terk etmeyecekti. Diğer yandan Allende pekâlâ daha yumuşak gidebilir, dengeleri gözetebilir, kısmi reformlarla değişimi sürece yayabilirdi. Şüphesiz bu tutum onun daha az tepki çekmesini getirecekti. Ama o doğru bildiği politikaları uygulamaktan çekinmeyecekti.

Nitekim Allende, çok geçmeden ülkedeki ABD tekellerinin kamulaştırılması için düğmeye bastı. Bu tekeller arasında ABD'nin 'International Telegraph and Telephone' (ITT) şirketi de vardı. ITT, uzun süredir Şili'nin telefon şebekesini işletmekteydi. Üstelik hiçbir teknolojik altyapı yenilemesine ve yatırıma gitmeden yıllardır kullanılmaktan eskimiş teknolojiyi

dünyanın hiçbir yerinde olmayan kâr oranlarıyla Şili'ye satmaktaydı. Allende, başlangıçta İTT yöneticileriyle masaya oturur ve şirkete kamulaştırma karşılığında belli bir miktar teklif eder. Ancak İTT'nin istediği rakam astronomiktir ve görüşmeler daha başlangıçta kilitlenir. Kasım 1971'de ise Anaconda, Kennecott ve Cerro adlı ABD şirketlerinin elinde bulunan bakır madenleri devletleştirilir. ABD bunun üzerine uluslararası piyasada bakır fiyatlarının düşmesini sağlayarak karşılık verir. Hemen peşi sıra Şili'ye IMF ve Dünya Bankası tarafından verilen krediler bir anda kesiliverir. Komplonun ekonomik ayağı hazırlanmıştır bile.

Önce bakır alımları azaldığı için ülke gelirleri düşer. IMF kredileri kesildiğinden yatırımlar için ilk elden gerekli olan kaynak kesiliverir. CIA denetimindeki satılık sendikacılar, bakır madenlerinde çalışan işçileri örgütleyerek sözümona 'ücret artışı' talebiyle greve gidilmesi çağrısında bulunarak olayların üzerine tuz biber ekerler. Darbe için önemli bir dönemeç noktası sayılan kamyon sahiplerinin artan petrol fiyatlarını protesto etmek için ülke çapında greve gitmeleri tehlike çanlarının çalmaya başladığının bir göstergesidir. Aslında Şili darbesi öncesi önemli bir basamak teşkil eden 'Kamyoncular Grevi' doğrudan bir CIA eylemidir.

O kadar yüzşüzleşmişlerdi ki aradaki ilişkiyi saklama gereği bile duymuyorlardı. Aynı günlerde ülkede yiyecek sıkıntısı baş göstermişken kamyoncular son derece hazırlıklı görünüyorlardı. Time muhabiri Rudolp Rauch, bir grev çadırı ziyaretini ibretle anlatıyordu. Rauch'a göre çadırlarda grevciler pizze, biftek ve şaraplarla besleniyorlardı. Bunların parasının nereden geldiğini sorduğunda ise kamyoncular gülerek "CIA'dan!" cevabını vermişlerdi.

Perulu gazeteci Francisco Moncloa ise mantık yürüterek şu sonuca varmıştı: "Darbe öncesinde grevi kimin finanse ettiğini anlamak için bir 007 ajanı olmak gerekmez. Yalnızca borsaya bir göz atmak yeter. Darbeden üç-dört ay önce Santiago'da doların karaborsa değeri, resmi kurun on katıydı. Ancak nakliye işçileri grevi başladığında doların karaborsa değeri birden düştü. Sebep?

Gayet basit. O sıralarda grevleri finanse etmek için dolar akımı olmuştu. Buna bağlı olarak da dolar talebinde düşüş meydana geldi. Hani kimi cinayetler akla gelmedik biçimlerde açığa çıkarlar ya!”¹¹⁰

Gelişmeleri endişeyle izleyen Allende, 4 Aralık 1972’de Birleşmiş Milletler’deki konuşmasında şunları söylemişti: “İşbaşına geldiğimiz günden beri bize karşı yapılan geniş çaplı bir dış baskının etkilerini hissettik. Bu baskı; halkın özgür iradesiyle kurulan bir hükümetin icraatını önlemeye ve o günden sonra da bu hükümetin yıkılmasını sağlamaya yönelik bir baskıdır. Dünyayla ilişkimizi koparmak, ekonomimizi darboğazlara sokmak, temel ihraç maddemiz olan bakırın ticaretini durdurmak ve bizi uluslararası finansman kaynaklarından yararlanma hakkından yoksun bırakmak.”¹¹¹

Hükümete kuruş yok, orduya milyonlarca dolar!

Aynı şekilde uluslararası finans kuruluşları da Şili’ye karşı harekete geçmiştir. Bunlar arasında Inter-Amerikan Gelişme Bankası, ABD İthalat-İhracat Bankası, Dünya Bankası ve özel ABD bankaları vardır. O kadar ki bırakın yeni kredi verilmesini daha önce Frei hükümeti döneminde onaylanmış krediler bile askıya alınmıştı. Örneğin Şili’ye karşı yapılan ilk ekonomik baskılardan biri Şili Havayolları için alınacak 3 Boeing uçağıyla ilgili olarak açılan 21 milyon dolarlık kredi talebinin geri çevrilmesiydi. Fakat aynı uygulamanın bir istisnası vardı. O da Şili ordusuydu. ABD Şili ordusunun askeri ihtiyaçları için 1971 yılında 5 milyon dolar, 1972’de ise 10 milyon doları anında çıkartmıştı. Tam bir “Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez.” politikasıydı bu.

110 Venceremos/Şili’ye Evet, Pinochet’ye Hayır, Konuk Yayınları, s. 226, İst. 1979.

111 Age., s. 223.

Bu arada CIA tarafından desteklenen basın ve ordu içindeki bir grup, rahatsızlıkları sert bir şekilde dile getirmekteydi. CIA destekli basın, Allende'nin 'ülkeyi komünizme sürükleyeceği' yaygarası koparıyordu. Şili'de Allende aleyhtarı basını desteklemek için CIA tam 400 bin dolar fon ayırmıştı. Bu paralar patronlara ve basının satılık kalemşorlarına gitti. İnceden inceye düşünülmüş psikolojik savaş metotları da gündeme getirilmişti.¹¹² Şili'de şartlar Allende için giderek zorlaşırken yine de halk desteği bitmemiştir. Bitmek bir yana oyları daha da artmaktadır. 1973 Martı'nda yapılan seçimlerde Unidad Popular, yüzde 43.9 oy alarak yine birinci parti olurken sol ve sağ oylar arasındaki ara da giderek kapanmaktaydı.¹¹³ Düne kadar sağa oy veren yoksul kesimlerin Allende'nin politikalarını desteklediğinin bir göstergesiydi bu. Öte yandan ABD'li danışmanlar tarafından eğitilen Şili ordusunda da cadı kazanları kaynatılmaktaydı. Bu arada CIA, kesenin ağzını açmış, ülkenin önde gelen sendika, parti ve askeri yöneticilerine darbe hazırlıkları için 8.5 milyon dolar vermişti. Diğer yandan da ülkede terör artıyor, özellikle CIA organizasyonlu sağcı militanlar birçok saldırı eylemi, muhtelif sabotaj hareketleri düzenliyorlardı. Klasik kontrgerilla yöntemleri devreye girmişti. Darbenin ayak sesleri duyulmaya başlıyordu.

112 Örneğin anne-babaların en hassas noktaları olan evlatları konusundaki korkularına sesleniyordu: "Halk Birliği temsilcileri ve Marksçılar, çocukları kendi ana-babalarının karşısına koyan kişiler olarak gösteriliyordu. Örneğin 'Mercuria' gazetesi bir reklam duyurusunda, bir üniversite öğrencisini iki kılıkta -bir sivil olarak bir de gözalıcı 'gerilla' giysileriyle- yan yana gösteren bir fotoğraf yayımlandı. Fotoğrafın altında şunlar yazılıydı: 'Oğlunuz mu yoksa düşmanınız mı?' Ve manşete aynı düşüncüyü perçinleyen şu yorum ekleniyordu: 'Sosyalist ülkelerde çocuklar ana-babalarını ele vermeye zorlanıyor' Venceremos/ Şili'ye Evet, Pinochet'ye Hayır, Konuk Yayınları, s. 55, 1st. 1979.

113 Bu arada 4 Nisan 1971'de belediye seçimlerinde Halk Birliği, oyların %49.75'ini alarak toplum tarafından desteklendiğini bir kere daha ispatlamıştı.

Nitekim 28 Haziran 1973'te Santiago'da bulunan 2. Tank Birliği'nin başlattığı darbe girişimi Allende'ye bağlı subaylarca bastırılır.¹¹⁴ ABD ve CIA doğrudan olayın içindedir: "Gerçekte daha hükümet darbesinin hazırlıkları döneminde, Amiral Toribio Marino ve subayları Valparaíso'da denizci albay Patrick Ryan ve Kaptan Ray Davis'le görüşmelere katıldılar. Diğer görüşmeler Arica Limanı'nda demir atan bir Şili kruvazöründe 20 Mayıs 1973'te yapıldı. Bu toplantıya ordunun bazı yüksek rütbeli subayları dışında, ABD Elçiliği'nden bir görevli de katıldı. Sonra olaylar dramatik bir hal aldı. 23 Ağustos'ta General Prats Savunma Bakanlığı görevinden istifa etti."¹¹⁵

Daha da kötüsü halkın ekonomik durumunu iyileştirici birçok köklü reform yapılmakla birlikte, bunun gündelik yaşama yansımaları mümkün olmamıştı. Tam tersine ABD'nin ekonomik kısıkcısı ve konulan gayri resmi ambargolarla Şili halkının yaşamı daha da zorlaştırılmıştı. O günkü tablo şöyleydi: "Ağustos'ta yoğun toplumsal ve siyasal çatışmalar nedeniyle artık ekonomi bozulmaya başlamıştı. Belli başlı yiyecek maddelerinin yetmezliği, işçi sınıfı bölgelerinde hayat standardını etkilemeye başlamış, aynı yörelerde, hükümetin işlevlerini 1972 Ekimi'nde yetkinlikle yerine getiremediği ortaya çıkmıştı. Hammadde yokluğu, büyük sınai kuruluşlarının tam kapasiteyle çalışmasına engel oluyor, inşaat malzemesi tükendiğinden çok büyük bir ihtiyaç olan konut yapımı ilerleyemiyordu."¹¹⁶ İşçi sınıfı bölgelerinde ekmek

114 Bu olaydan bir gün önce ise Allende yandaşı general Prats'a bir suikast girişiminde bulunulur.

115 'Amerikan Emperyalizminin Tarihi', Angelo Colleoni; Çev: Lerzan Taşçıer; Sosyalist Yayınlar, s. 208, İst. 1997.

116 Allende hükümetinin el attığı konuların başında ucuz konut yapımı geliyordu. Özellikle işçilere ve evsizlere yönelik konutların yapımı öncelikliydi. Konut yapımından hedef sadece barınma değildi. Aynı zamanda sağlıklı ve yaygın olması da hedeflenmişti. Dolayısıyla inşaat sektörü için gerekli olan malzemenin engellenmesi doğrudan Allende'yi destekleyen kitlelerle bağının koparılmasına yönelik bir hareketti.

kuyrukları görmek çok olağandı; bu arada istifçilik, karaborsacılık ve spekülasyon, yüksek gelirli kesimde doğal para kazanma yöntemi haline gelmişti.”¹¹⁷ Allende hükümetinin, ekmek sıkıntısını önlemek amacıyla 300.000 ton buğday almak için istediği kredi de geri çevriliyordu. Aylık enflasyonun yüzde 15’i bulunduğu bu dönemde Allende hükümeti tam bir ekonomik kısıkaca alınmıştı. ABD kökenli makine ve yedek parçaların teslimatı anlaşılmaz nedenlerle(!) gecikiyor veya erteleniyordu.

Buna karşılık darbe olur olmaz Uluslararası Para Fonu (IMF) askeri yönetime derhal kredi musluklarını açacak 158 milyon dolarlık kredinin ilk taksiti olan 120 milyon dolar derhal ödenecekti. Birçok uluslararası banka da kredi vermek için adeta kuyruğa girmişti. Böylelikle askerler hem ödüllendiriliyor, hem de Şili yeni ve ölçsüz borç yükü altına sokularak ekonomi kendilerine daha da bağımlı hale getiriliyordu. Binlerce insanın kanı dolara tahvil ediliyordu!

40’lar Meclisi

Aslında bu tip darbe, eylem, komplo kararlarını ne CIA ne de başka bir makam alıyordu. ABD’nin bu konudaki kararları “40’lar Meclisi”¹¹⁸ adı verilen ve tek bir merkezde toplanmış bulunan bir tür konsey veriyordu. CIA ve diğer ABD istihbarat örgütleri bu merkeze bilgi sağlayan ve onların emirleri doğrultusunda operasyonlar uygulayan birer birimdi sadece. ABD’nin kısa ve orta vadeli stratejik hedefleri burada karara bağlanır ve uygulanması için gereken birimlere direktifler verilirdi. Bütün emperyalist ağın sinir merkezi burası idi. ABD Ulusal Güvenlik Konseyi adı altında toplanan “40’lar Konseyi” önüne çıkan sorunu

117 Venceremos/Şili’ye Evet, Pinochet’ye Hayır, Konuk Yayınları, s. 170, İst. 1979.

118 40’lar Meclisi’nin bir alt ünitesinin ise “303’ler Komitesi” olduğu söyleniyordu.

kendi arasında tartışır ve ne yapılması gerektiğine dair politika saptardı. Bu komitenin başkanı ise eski Dışişleri Bakanı Henry Kissinger'dı.¹¹⁹ Bu örgütün tüm girişimleri eski Başkan Richard Nixon'a iletilir ve usulen onun 'olur'u alınır. Böylelikle CIA, Pentagon ve Dışişleri Bakanlığı koordineli bir şekilde hareket edebiliyordu. O güne kadar bilinmeyen bu örgütün varlığı 'ITT Soruşturması' sırasında ortaya konan belgelerle açığa çıkmıştı. Nitekim aynı konsey, Şili darbesinin de onayını vermiş ve hayata geçirilişini günü gününe izlemişti.

Söz konusu konsey, Şili'de sosyalist eğilimli bir hükümetin işbaşına gelmesinden, hele de başarılı olmasından korkuyordu. Bu demokratik yönelim, Latin Amerika için 'kötü örnek' teşkil edebilir ve peşi sıra birçok ülkenin ABD'nin hegemonya alanından uzaklaşmasına yol açabilirdi. Bu reformist-sosyalist hükümet, emperyalizmin çok korktuğu, tehlikeli bir örnekti. Boşu boşuna yolunu kesmeyi denedikten sonra, onu devirmenin kaçınılmaz olduğuna karar verdiler. Daha 27 Haziran 1970'te, Henry Kissinger 'Kırklar Komitesi'ndeki (gizli operasyonların yönetimi için bir yüksek konsey) söylevinde şunları açıkladı: 'Halkı fazla sorumluluk göstermediği için bir ülkenin komünist olmasını kımıldamadan, pasifçe seyretmemizin neden gerektiğini anlayamıyorum.' Birkaç hafta sonra 15 Eylül'de Nixon, Şili'deki Amerikan Elçisi Edward Kerry'ye Şili Kongresi'nin Allende'nin başkanlığını onaylamaması için elinden geleni yapmasını emretti."¹²⁰

Darbenin organizasyonunu ve ordu ile kontağı ise ABD'nin Santiago Büyükelçisi Nathaniel Davis üstlenmişti. Davis ayrıca darbe ve kargaşalık yaratmakta 'uzman', eski kontrgerillacı bir grup oluşturmuştu. Geçmişleri hayli 'karanlık' olan söz konusu kişiler bu kadronun becerisi konusunda yeterince ipucu vermektedir:

119 Kissinger, 'derin dünya oluşumu'nun da önde gelen isimlerindendir.

120 'Amerikan Emperyalizminin Tarihi', Angelo Colleoni; Çev: Lerzan Taşçıer; Sosyalist Yayınlar, s. 207, İst. 1997.

1942'de ordu istihbarat servisinde ve 1952'de Pentagon istihbarat servisinde görev yapmış John W. Isaminger, elçiliğin siyasal işlerinden sorumluydu. Ayrıca La Paz ve Guatemala'da operasyonlar yürütmüştü. ABD Elçiliği siyasi danışmanı olan Daniel Arzao, 1943'te ordu gizli servisinde, 1951'de Dışişleri Bakanlığı'nda, 1953'te CIA'da görev yapmış, Phnom Pehn, Montevideo, Bogota ve Washington'da operasyonlar düzenlemişti. Genel sekreterlik bürosu memuru olan Raymond Warren, 1943'te ABD Hava Kuvvetleri'nde, 1954'te Dışişleri Bakanlığı'nda ve sonra da CIA'da görev yapmıştı. O da Caracas ve Bogota'daki operasyonlara katılanlardandı. Elçilik Genel Sekreteri Frederich Latsrash, 1943'te ABD Deniz Kuvvetleri'nde, 1948'de Deniz Kuvvetleri İstihbaratı'nda, 1956'da ise Dışişleri Bakanlığı'nda görev almıştı. Kalküta, Yeni Delhi, Amman, Kahire ve Caracas'ta operasyonlar içinde yer almıştı. İkinci Sekreter John Tipton ise CIA ve Dışişleri Bakanlığı'nda görev almış, Mexico City, La Paz ve Guatemala'daki operasyonların üyeleri arasındaydı. Bu isimlerin bir araya toplanması ABD'nin Şili operasyonuna verdiği önemin bir göstergesiydi.

Ayrıca ABD'nin darbe organizasyonundaki rolünü ortaya koyan bir olay da darbenin hemen öncesinde ABD Deniz Kuvvetleri'nin Şili kara sularına girmesiydi. Bu da hazırlıkların bir parçasıydı. Olaylar tahmin edemeyecekleri bir boyut alır ve darbeyle direniş başlarsa direnişçilerin ezilmesi için ordunun talebi üzerine her an yardıma koşabilirlerdi! Ayrıca uluslararası konjonktür beklenmiş, darbe tarihi Cezayir'de yapılan 'Bağılantısızlar Konferansı'ndan sonraya ertelenmişti. ABD ne de olsa 'ülkelerin iç işlerine karışmama ilkesine uyan' bir ülkeydi!

Ancak Şili darbesinin destekçileri sadece ABD yanlılarından veya doğrudan onların etkisindeki generallerden oluşmuyordu. Toprakları ellerinden alınan ama hâlâ siyasi etkileri olan eski toprak sahipleri, sanayiciler, ABD şirketlerinde çalışan hukukçu ve teknik kadrolar, 'komünizm korkusu'yla gözleri korkutulmuş

küçük ve orta işletme sahipleri, esnaf, baştan beri CIA kontrolündeki faşist-paramiliter sokak çeteleri ve sağcı basın Allende'nin reformlarına karşıydı. Hristiyan demokratlar ise demokrasiye inandıklarını söyleseler de Allende'den kurtulmayı isteyen kesimlerin başında geliyordu. Zaten darbenin iç dinamik ve toplumsal tabanını da bunlar oluşturdular.

Ordu ise öteden beri ABD'li danışmanlar ve subaylarca eğitilmiş, Amerikan yaşam tarzını ve felsefesini benimsemiş, Amerika'ya oldukça sıcak bakan subaylardan oluşuyordu. O kadar ki darbeci subaylardan bazıları darbe öncesi Şili'deki ABD askeri danışmanları ve elçilik görevlileriyle alenen buluşuyor ve hükümete karşı olduklarını beyan ediyorlardı. Bunlar ellerini çabuk tutmaktan yanaydılar. (Nitekim darbeci subaylardan biri darbenin olacağı haberini bir gün önceden ABD'nin Santiago Büyükelçisi'ne özel olarak bildirdi.) Çünkü Allende hükümeti bir darbe tehdidi karşısında işçileri ve halkı silahlandırabilir, bu da bir iç savaşa yol açabilirdi. Bunun için bir an önce harekete geçme kararı aldılar. O kadar ki ortada bir hükümet emri ya da sıkıyönetim kararı olmadan, daha darbe öncesinde bile ordu, gözdağı vermek için işçi mahallelerine, fabrikalara, sendikalara sık sık 'silah arama' bahanesiyle yıldıрма operasyonları düzenliyor, diğer bir deyişle darbe provası yapıp karşı tarafın direnme ve moral gücünü ölçüyordu.

Sonunda darbe günü gelmiş çatmış ve ordu sabaha karşı kışlalarından çıkıp kilit mevzileri bir bir ele geçirmeye başlamıştı. Faşist cuntanın başında Silahlı Kuvvetler Komutanı General Augusto Pinochet, Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Jose Toribio Merino Castro, Hava Kuvvetleri Komutanı Gustavo Leigh Cuzman ve Jandarma Genel Komutanı Cesar Mendoza Duran vardı. Darbeciler ülkede derhal sıkıyönetim ilan etti. Basına sıkı bir sansür kondu. Hükümet üyeleriyle Şili Komünist ve Sosyalist Partisi üyeleri de tutuklandılar. Binlerce genç, aydın, sendikacı ilk etapta Santiago'daki 'National Stadyum'a dolduruldu. Bunların hemen hepsi işkenceden geçti, birçoğu öldürüldü, aralarından

bazıları bugün bile hâlâ ‘kayıplar listesi’nde görünüyor. Ve 11 Eylül günü Şili’de demokrasiye bir daha uzun yıllar dönülmemek üzere son verilmişti. Ortalık ordunun keyfi teröründen geçilmiyordu.¹²¹ Askerler, Nazi yöntemlerini andırır bir şekilde Marksist kitapları bir araya toplayıp meydanlarda yaktı. Sırf bu olay bile ABD’nin işine geldiği yerde ‘demokrasi’yi savunduğuna, işine gelmediği noktada savunmadığına en somut örnektir.

General Augusto Pinochet, Amerikan Time dergisinin 1 Ekim 1973 tarihli sayısına, yani darbeden 20 gün sonra verdiği özel mülakatta alay edercesine şunları söylüyordu: “Demokrasi kendi varlığını yok etmenin tohumlarını bünyesinde taşır. ‘Demokrasi arada bir kan banyosu yapmalıdır ki demokrasi olmaya devam etsin.’ diye bir söz vardır. Neyse ki bizde böyle olmadı. Yalnızca birkaç damla kan aktı.”

Tabii darbecilerin ilk işi yabancı sermayeye Şili’nin kapılarını ardına kadar açmak, millileştirilen şirket ve toprakları eski sahipleri olan toprak beyleri ve uluslararası şirketlere geri vermek oldu. Halka ise yeni bir ‘kemer sıkma’ politikası dayatılırken ülkede artık bu olan bitenlere ses çıkaracak bir muhalefet de kalmamıştı. Cuntanın programı ABD’nin ve uluslararası tekellerin istediği programdı. Ve program, Pinochet’nin diktatörlüğü altında uzun yıllar Şili halkına karşı uygulandı.¹²²

Başkanın Öldürülmesi

Başkan Allende ise 11 Eylül sabah 06.20’de darbeyi haber alacaktı. Çalan telefon hattının ucundaki ses Allende’ye darbenin

121 Ayrıca topluma ahlaki çekidüzen vermeye çalışan askerler, sokaklarda pantolon giyen kadınların pantolonlarını yırtarken diğer yandan da gözaltına aldıkları kadınlara tecavüz ediyorlardı. Ordunun ahlak anlayışı buydu!

122 Darbeci General Augusto Pinochet, İngiltere’de 1998 yılında tutuklandı. Fakat 2 Mart 2000’de sağlık durumu bahane edilerek İngiliz İçişleri Bakanlığı kararıyla serbest bırakıldı. Bu da onu bunca yıl sonra bile halen koruyan bazı güçlerin varlığına delalet ediyordu.

başladığını bildiriyordu. Allende, 23 muhafızıyla birlikte evini terk ederek La Moneda Başkanlık Sarayı'na gitme kararı alacaktı. Yanlarında iki makineli tüfek ve üç bazukayla birlikte dört otomobile binerek saraya geldiklerinde saatler 07.30'u gösteriyordu. Saraya giren Allende'nin ilk işi, çevresindekilere ölünceye kadar sarayı savunacağını ve darbecilere pabuç bırakmayacağını açıklamak oldu.¹²³ Saat 08.15'i bulduğunda darbecilerden bir subay kendisiyle görüşme isteğini bildirdi. Subay 'başkan'ın görevden ayrılması ve direnmemesi karşılığında ailesi ve çalışma arkadaşlarıyla birlikte ülkeyi terk edebileceğini belirtti. Allende, bu teklifi reddetti ve darbeci generalleri 'hain' olmakla suçladı. Ayrıca sarayda bulunan sözümona hükümeti korumakla görevli jandarmaların komutanlarıyla bir toplantı yaptı ve onlara derhal sarayı terk etmelerini emretti. Ancak bunlardan bir manga, komutanlarının emri üzerine Allende ve yanındakilere ateş etmeye başladı. Başkanın muhafızları hemen cevap verdiler. Yaşanan ilk çatışma bu oldu.

Ardından 200 kişilik bir piyade birliği La Moneda Sarayı'na saldırıya geçti. Savunmacılar ise Allende dahil 40 kişiyi geçmiyordu. Piyade saldırısıyla netice alamayacağını anlayan darbeciler, bunun üzerine topçu birliğiyle desteklenen tankları devreye soktular. Allende ve yanındakiler bu ateşe yanlarındaki bazukalarla cevap verdiler. Bazı tanklar, zırh delici mermilerle paramparça oldu. Darbeciler bir adım bile ilerleyememişti.

Saatler 10.45'i bulduğunda geçici bir ateşkes yaşandı. Bunun üzerine başkan isteyenlerin sarayı terk edebileceğini söyledi. Ancak yanındaki sadık muhafızları ve dostlarının hiçbiri bu fikri kabul etmediler. Hep birlikte direnmeye devam kararı aldılar. Sadece arasında Allende'nin kızının da bulunduğu 9 kadının darbecilerle yapılan anlaşma sonucu saraydan çıkmasına izin verildi. Bu kez hava saldırısı başlamak üzereydi ve darbeci birlikler sarayın etrafından çekilmeye başladılar.

123 Ne diyelim, bizde şapkayı alıp giden kimilerinin kulağı çınlasın!

Saat 12.00 sularında hava saldırısı başlamıştı. Uçaklardan atılan bombalar, sarayın muhtelif yerlerinde patlamaya başlamış, bazı yerler çökmüş, ufak yangınlar çıkmış ve ortalığı bir duman kaplamıştı. Bir yandan da cephaneleri tükenen Allende ve arkadaşları sarayın cephaneliğinin kapısını kırarak ellerine geçirdikleri ağır silahlarla kuşandılar. Hepsi çarpışarak ölmeye kararlıydı.

Açılan ateş ve atılan bombalar öylesine yoğundu ki ortalık tam anlamıyla bir cehenneme dönmüştü. Üstelik cunta kuvvetleri her geçen dakika takviye ediliyordu. Mevcut konumlarında daha fazla direnemeyeceklerini anlayan Allende ve arkadaşları, zemin kata inmek zorunda kaldılar. Saat 13.00 sularında darbeciler bir görüşme daha önerdiler. Allende, hükümet sekreteri Flores ve İçişleri Sekreteri Vergara'yı görüşmeye gönderdi. Cipteki subayla birkaç dakika bir şeyler konuşan iki sekreter tam dönerlerken arkalarından ateş edildi ve yara aldılar. Allende'nin teslim olmasını tekrar istemişlerdi. Bu arada Allende'nin muhafızlarından birçoğu ölmüş, savunma imkânları da giderek daralmıştı. Yeni bir saldırı dalgası daha geldi. Başkan elinde silahla çatışırken önce midesinden sonra da göğsünden iki kurşun yedi. Allende koltuğa yığıldıktan sonra içeri dalan darbeciler başkanı kurşunlamaya devam ettiler. Allende'nin gövdesi kurşunlarla delik deşik olmuştu.¹²⁴ Muhafızlar yetişmişti ama çok geçti. Darbeciler püskürtüldükten sonra Allende'nin cesedini makamına taşıdılar ve üzerine Şili bayrağını örttüler. Başkanı korumakla yükümlü muhafızlar, Allende'nin ölümünden sonra bile sarayı korumaya devam ettiler. Ancak saat 16.00 sıralarında teslim oldular. Darbeciler amaçlarına ermiş, Allende ise demokrasiyi korumanın hiç de kolay bir şey olmadığını herkese göstermişti.

124 Cunta kaynakları ilk önce "Allende'nin intihar ettiği" yönünde açıklama da bulundular. Bundan amaç hem başkanı öldürdüklerini gizlemeye ihtiyaç duymaları hem de direnerek ölen bir başkanın başkalarına da kötü örnek olma ihtimaliydi. Oysa intihar hem suçlarını örtüyor hem de pasif ve bireysel bir eylem olarak birilerine ilham kaynağı olmuyordu. Ancak gerçek kısa süre sonra ortaya çıkacaktı.

Darbeciler, alelacele Allende'nin cesedini gözden ırak bir şekilde gömerek cenazesinin bir simgeye dönüşmesini de engelleyeceklerdi. O ânı Başkan Allende'nin eşi Hortensia Bussi de Allende şöyle anlatıyordu: "Ertesi gün bana telefonda Salvador'un askeri hastanede bulunduğunu ve yaralı olduğunu bildirdiler. Doğruca hastaneye gittim, kimliğimi bildirmeme rağmen askerler beni içeriye bırakmadılar. Bunun üzerine oradaki bir generalle konuştum. Bana 'Hanımefendi ben Salvador Allende'nin arkadaşıydım. Size bütün yüreğimle başsağlığı dilerim.' dedi, böylece kocamın öldüğünü öğrenmiş oldum. Adını bilmediğim bu general, kocamın cenazesinin bulunduğu Şili Hava Kuvvetleri 7'nci Grup Üssü'ne gidebilmem için bana bir ciple bir subay tahsis etmeye söz verdi. Fakat bu sırada başka bir general müdahale ederek oraya kendi otomobilimle gitmek zorunda kalacağımı, çünkü elinde verebilecek hiçbir taşıt ve subay bulunmadığını söyledi. Bunun üzerine yeğenim Eduardo Grove Allende'nin küçük otomobiliyle gitmeye karar verdim. Hava üssüne geldiğimde Salvador'un cenazesinin hava kuvvetlerinin bir uçağında olduğunu bildirdiler. Uçağa bindim. Tabutu ilk kez o vakit gördüm. Tabutun yanında öbür yeğenim Patricio Lopez ile Salvador'un kız kardeşi Laura Allende duruyordu. Uçak, Valparasio'nun birkaç kilometre kuzeyindeki Vila Del Mar'a yöneldi. Quinteros Hava Üssü'ne indi. Uçuş olaysız geçmişti. O vakit, kocamı görmek, ona dokunmak istediğimi söyledim ama izin vermediler. Cenaze arabasını, iki otomobil içinde, Santaines Mezarlığı'na kadar izledik, etraftakiler bize şaşkın bakıyorlardı. Ne olup bittiğinden haberleri yoktu. Ortalıkta sayısız asker ve jandarma vardı. Akrabalarımınla birlikte Salvador'un cenazesini aile mezarlığına kadar izledik. Bir ay önce burada Allende'nin kanserden ölen ablası Ines Allende'yi toprağa vermiştk. Salvador'u görmek için tekrar yalvardım. Reddettiler, fakat tabutun kapağını kaldırdılar, yalnızca Salvador'u örten kefeni görebildim. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. O vakit bana eşlik eden subay bağırarak şunları söyledi:

‘Salvador Allende böylesine gizlilik içinde gömülemez. Hiç olmazsa kimi gömdüklerini bilsinler istiyorum.’ O vakit birkaç çiçek aldım, artık toprakla örtülmeye başlanan tabutun üzerine atarak şunları söyledim: Başkan Salvador Allende, seni burada bırakıyoruz. Bütün aile efradının sana son görevlerini yapmasına izin vermediler.”¹²⁵

Toprağa gömülen sadece Allende değildi. Allende ile birlikte Şili’nin demokrasi ve özgürlük idealleri de uzunca bir süre toprağa verilecekti.¹²⁶ 20 yıl boyunca ülke ABD emperyalizminin emrindeki cuntacı subaylar tarafından yönetildi.

İTT diye bir şirket!

Şirketler ne iş yapar? Normalde mal veya hizmet üretirler, ticaret yaparlar ve bunun sonucunda kâr elde ederler. Birer ekonomik birim olan şirketlerin esas faaliyet alanları budur. Ama bugün çokuluslu şirketler denince akla ülkelerin iç işlerine karışan, doğrudan veya dolaylı yollardan birer ‘baskı grubu’ gibi hareket eden, bağlı bulundukları ülkeler adına birer istihbarat örgütü gibi faaliyet gösteren yapılara dönüşmüş bulunuyorlar. (Bugün birçok istihbarat örgütü, yabancı ülkelere ajanlarını bu şirketlerin görevlisi, yöneticisi gibi sıfatlarla göndermektedir.) İşte ‘International Telegraph and Telephone’ (ITT) şirketi Şili’de bir adım daha ileri giderek ABD politikası doğrultusunda CIA ile birlikte darbenin organizasyonunda rol alacaktı. İTT, olay patlak verdiğinde asıl alanı iletişim teknolojileri olmak üzere sigortacılık, otelcilik, kereste, elektrik, yangın söndürücüleri, emlak, gıda,

125 Regis Debray; ‘Allende Anlatıyor’, Çev: Hasan Kaya; May Yayınları, s. 203-205, 1st. 1973.

126 Vina Del Mar’daki aile mezarlığına ‘kimliksiz ölümler’e reva görülen muameleyle gömülen Allende’nin naaşı 1990’lı yılların başında askeri yönetimin son bulmasıyla birlikte başkanlığa seçilmesinin 20. yıldönümü olan 4 Eylül 1990’da Şili’nin bütün eski başkanlarının gömülü bulunduğu mezarlığa bir devlet töreniyle defnedildi.

kiralık oto gibi alanlarda faaliyet gösteriyordu. Bulunduğu ülkeye göre muhtelif isimler altında faaliyet içindeydi. 1920 yılında kurulan ITT, yarısı Avrupa'da olmak üzere dünya çapında birçok ülkede yatırımlar yapmıştı. 400 bin kişinin çalıştığı bu dev uluslararası şirketin yönetim kurulu başkanlığını ise Harold S. Gene-en yapmaktaydı.

ITT, esas olarak telefon alanında faaliyet gösterse de aslında Şili'de birçok alanda yatırım yapmaya hazırlanıyordu. Şirketin hedefleri arasında kâğıt ve selüloz sanayii, elektrik ve elektrik aletleri üretimi, bakır madenlerinin işletilmesi, oto lastiği, güherçile üretimi ve tek tip konut yapımı vardı. Dolayısıyla Allen-de ve hükümeti şirketin sadece varolan yatırımlarını değil, yapmayı tasarladıklarını da engelliyordu. Üstelik Şili'de sağlayabileceği kâr oranları diğer ülkelerde sağladıklarından çok daha fazlaydı. Aynı şekilde bakır alanına yatırım yapan Anaconda'nın Şili'deki kâr oranları yüzde 21.5'ken diğer ülkelerde yüzde 3.6'yı geçmiyordu. Kennecott'un kâr oranları ise hepsinden fazlaydı: Yüzde 52.8. Bazı yıllar ise bu oranlar yüzde 100 veya yüzde 200'ü bulmuştu. Bu durum Şili ekonomisine yatırım yapan diğer yabancı şirketler için de aşağı yukarı aynıydı.¹²⁷ Söz konusu şirketler,

127 Şili'de ithal mallarda en büyük pay ABD'nindi. Şili'nin sistemi ABD finans sisteminin bir uzantısıydı. Dış borç açıkları önemli ölçüde ülkeye giren yabancı sermaye yatırımlarıyla kapatılıyordu. Ülke ekonomisinin temel kollarına yabancı sermaye hâkimdi. 1960'larda Şili ekonomisine yabancı tekel-ler girmiş ve kendilerine hızla yer edinmişlerdi. 1968'de yabancı sermaye imalat sanayiinin 1/6'sını denetliyordu. En büyük 100 işletmenin 61'inde yabancı sermayenin ortaklıkları vardı. Bunların 40'ında ortaklık payı tam denetimi sağlamaya yetiyordu. Ülkede bulundukları süre içinde başlangıçta 50-80 milyon dolar kadar yatırım yapan şirketlerin toplam değeri 2 milyar 673 milyon dolara ulaşmıştı. 1955 ile 1970 arasındaki toplam ithalatın yüzde 37'si ABD'den yapılmaktaydı. Önemli araç-gereçlerde bu oran yüzde 50'leri buluyordu. Bakır sanayii için gerekli olan aletlerin yüzde 90'ı, petrol sanayii içinse yüzde 87'si ABD'den yapılıyordu. Bu rakamlar da göstermekteydi ki çokuluslu tekeller Şili ekonomisini çoktan ele geçirmişlerdi.

son 15 yılda Şili'den öylesine tatlı kârlar transfer etmişlerdi ki millileştirilme esnasında resmi kâr oranı yüzde 12'ye indirilince Şili'ye borçlu duruma düşmüşlerdi. Bu alanlarda yapılan millileştirme operasyonları sonucu ülkedeki işletmelerinin yaklaşık yüzde 84'ü devletleştirilmişti. Sırf bu rakam bile can damarlarının kesildiğinin bir göstergesiydi.

İşte bu koşullar altında İTT, Şili'de Allende hükümetinin devrilmesi için yollar aramaya başladı. Bunun için CIA yöneticileriyle temasa geçtiler ve kumpaslar kurulmaya başlandı. İTT'nin Şili darbesindeki rolü daha sonra ABD Senato Soruşturma Komisyonu önünde verdikleri ifadelerle bir bir ortaya dökülecek ve durum tam bir skandal boyutu kazanacaktı. İTT, CIA'ya Allende karşıtı eylemlerde harcamaları için tam 1 milyon dolar vermeyi teklif etmişti. İTT, Şili darbesinin arkasındaki güçlerden biri olarak tarihe geçecekti.

Gerçek ortaya çıkıyor

Şili olaylarının tartışılmaz bir biçimde ortaya koyduğu gerçeklerin başında, darbeye İTT ve CIA'nın birlikte hareket ettiği vardır. Üstelik bu gerçeğin kanıtları başkaları tarafından değil, bizzat ABD Senato Soruşturma Komisyonu tarafından belgeleleriyle ortaya konmuştur. Söz konusu soruşturma, en az Watergate olayı kadar ABD kamuoyunda yankı uyandırmış ve Nixon yönetiminin suçlarını gözler önüne sermiştir. İTT'nin hükümetleri aşan gizli çabaları böylelikle gün ışığına çıkabilmiştir. İlginçtir, söz konusu araştırma, Şili'de darbeden çok önce başlamış olup, araştırmanın açılması gazeteci Jack Anderson'un bazı bilgi ve belgeleri açıklamasıyla olmuştur.

Yok edilmekten kurtulan bazı İTT belgeleri, ABD Senato Soruşturma Komisyonu'nun önüne gelecekti. Bunun üzerine 'Çokuluslular Soruşturması' denen soruşturma başladı ve soruşturmanın ana eksenini İTT'nin Şili'deki komplocu faaliyetleri oluşturdu. Bu belgelere göre İTT'nin 1970'de Şili'nin Sosyalist Başkanı

Allende'nin seçilmesini engellemeye çalıştığı, Şili'de ekonomik karışıklıklar yaratmak ve darbeyi teşvik etmek için CIA ile özel ve gizli ilişkiler kurduğu, ayrıca şirket başkanı Harold S. Gene-en'in bütün bu işleri finanse etmeleri için Beyaz Saray'a 'yedi haneli bir meblağ' teklif ettiği belirtilmekteydi. Konuyu ilk defa gündeme getiren Jack Anderson'dı; "Belgeler, ITT'nin kendi başına buyruk, egemen bir şirket devleti olduğunu göstermektedir." demektedir. 80 sayfayı bulan belgeler, Allende'nin seçildiği andan itibaren ITT'nin Beyaz Saray ve CIA çevreleriyle kurduğu gizli kapaklı ilişkilerin bir özeti niteliğindeydi. Yazışmaların bir kısmı ITT'nin Şili'deki adamları tarafından kaleme alınırken bir kısmı ise New York ve Washington'daki ITT mensuplarınca yazılmıştı.

CIA'cılar istihdam ediyor

Yazılarda, yeni ITT ve eski CIA yöneticisi John McCone'nun adının geçmesi ilişkiyi daha da somut bir hale getiriyordu. (Bütün çokuluslu şirketler bünyelerinde eski CIA yöneticilerini istihdam ediyorlardı.) Böylelikle ITT, Şili'nin iç işlerine karışmış olduğu gibi, aynı zamanda fiilen ABD'nin de dış ilişkilerine karışmış oluyordu. Bu, ABD devlet aygıtını ve aygıt içindeki kurumları kendi hizmetinde, kendi çıkarlarını kollayacak birimler olarak görmesinden ileri geliyordu. Bu nedenle ITT, başta CIA ve Beyaz Saray olmak üzere ilgili kurumları, şirketin Şili'deki çıkarları noktasında işi darbe sürecini örgütlemeye varacak kadar sıkıştırmıştı. ITT, Latin Amerika konusunda neredeyse Dışişleri Bakanlığı'ndan bile daha deneyimliydi. Şirket yöneticisi Bill Merriam, Henry Kissinger'a şunları yazmıştı: "Biz hemen hemen yüzyıldır orada faaliyetlerimizi sürdürdüğümüz için bu tür başarı-sızlıkları iyi biliriz." Gerçekten de Latin Amerika, özellikle son 40 yıldır ITT için çok tatlı kârlar sağlanan bir yer olmuştu. Şirket, Latin Amerika'da 1920'lerden beri her tür rejim altındaki muhtelif ülkelerde telefon şirketleri ve altyapısı kurmuş, işine

geldiği noktada diktatörlerle, işine geldiği noktalarda devrimcilerle işbirliği yapmıştı. Ancak Latin Amerika'da ulusal uyanış arttıkça yönetimler, kendi ulusal telefon şebekelerinin yabancıların elinde olmasına giderek içerlemişlerdir. (Arjantin'de Peron örneği akıllardadır. Ancak 'dolgun' tazminatlarla bu şirketler ülkeden kovulabilmiştir.) Latin Amerikalı yöneticilerin İTT'ye dair en sık dile getirdikleri şikâyetler, 'rüşvetçiliği' ve kurdukları şebekelerde sık sık ortaya çıkan 'aksaklıklar' olmuştur. (Küba bu konuda somut örnek gösterilmiştir. Batista döneminde yüksek maliyetler karşılığı kurulan şebeke, neredeyse hiç çalışmamaktadır. Castro yönetime geldiğinde tazminat ödemedi şebekeyi devralmış ve modernize ettirmiştir.) İTT aynı zamanda bünyesinde muhabirler barındırarak bu ülkelerdeki ve Washington'daki siyasal gelişmeleri yakından izlettiriyordu. Şirket, ABD'nin Latin Amerika ülkelerine karşı her zaman 'sert' durmasını savunmuş ve tazminat vermeden şirketleri devralan ülkelere Birleşik Devletler'in yardımının kesilmesini öngören 'Hickenlooper Yasası'nın çıkmasını sağlamıştır.

İTT'nin en önemli yatırımları Şili'dedir ve bu anlamda şirketin özel dikkat gösterdiği bir ülkedir. Aslında İTT'nin Şili'nin işlerine karışması çok öncelere dayanır. 1964'te Hristiyan Demokrat Frei'nin seçilmesinden önce o zamanki CIA direktörü olan John McCone'a (İki yıl sonra İTT'ye direktör olacak ve bu olaylarda rol alacaktır.) Frei'nin seçilmesi için yasa dışı bir kampanya fonu vermeyi teklif etmiştir. Fakat McCone o zaman bu teklifi reddetmiştir. Ancak o seçim kampanyası esnasında ülkeye yüksek miktarda doların esrarengiz yollardan girdiği bilinmektedir. İTT Frei'nin iktidara gelmesini sevinçle karşılamış, 1966'da telefon şebekesinin yenilenmesi ihalesinde İsveç'in Ericsson firmasını ekarte ederek 186 milyon dolarlık ihaleyi kazanmıştır.

Ancak Allende'nin yönetime geçmesiyle şirketin millileştirilmesi de gündeme gelmiştir. Allende ilk iş olarak Şili'deki İTT şebekesinin başına bir devlet memurunu atayarak yönetimi

Amerikalılardan fiilen almış ve hukuki açıdan da devri için gerekli tazminat konusunda görüşmeleri başlatmıştı. Nitekim ilk anlaşmazlık burada başlamıştır. Allende yönetimi, kamulaştırma için şirkete 24 milyon dolar değer biçerken ITT, 153 milyon dolar istemiştir. Şili yönetimi uluslararası bir hakem komitesinin fiyatı belirlemesini teklif etmişse de ITT kabul etmemiş ve uluslararası özel bir denetim firmasına inceletmeyi teklif etmiştir. Allende yönetimi de buna yanaşmamıştır. Görüşmeler kilitlenince ve ITT'nin çevirdiği dolaplara dair şüpheler artınca Allende yönetimi, Şili Meclisi'nden 'emperyalist sızmalara karşı ITT'nin derhal millileştirilmesini' talep etmiştir. Artık Allende, ITT'nin çevirdiği dolaplardan haberdardır ve 1972 yılında New York'taki BM kurulunda yaptığı konuşmasında ITT'yi açıkça itham edecektir: "ITT, ahtapot gibi kollarını benim ülkemin derinliklerine kadar uzatmış ve politik hayatımızı yönetmeye kalkmıştır. ITT'yi bir iç savaş çıkarmaya teşebbüs etmekle itham ediyorum."¹²⁸ Allende'nin bu suçlamasına karşı ITT'nin resmi cevabı çok sıradan ve yalan kokmaktadır: "ITT, faaliyetlerini sürdürdüğü diğer ülkelerde de Şili'de de her zaman iyi bir vatandaş şirketi olmuş ve olmaktadır."¹²⁹

Soruşturma başlıyor

Bütün bunların ortaya çıkması ağır fakat kesin olmuştur. Anderson'un ilk makalesinden iki gün sonra Senatör Fulbright başkanlığındaki Senato Dış İlişkiler Komisyonu, iddiaları görüşmek üzere kapalı bir oturum yapacaktır. Dışişleri Bakanı William Rogers, 'yanlış bir şey olmadığına' dair senatörleri ikna etmeye çalışmışsa da bu, kimseye ikna edici gelmemiş ve yabancı ülkelerdeki Amerikan şirketlerinin faaliyetlerini incelemek üzere bir alt

128 'Egemen Devlet ITT', Antony Sampson; Çev: Mine Ünel, Koza Yayınları, s. 284, İst. 1974.

129 Age., s. 285.

komisyon kurulmuştur. Bu komisyon 'Çokuluslular Komisyonu' diye anılacak ama ağırlıklı Şili ve İTT üzerinde yoğunlaşacaktır. Komisyon, Senatör Frank Church başkanlığında faaliyete geçecektir. Diğer üyeler arasında Missouri Senatörü Stuart Symington, Illinois Senatörü Charles Percy, New Jersey Senatörü Clifford Cade vardı. Komisyon, araştırma süresini üç yılla sınırlamış ve ilk gündeme getirdiği de İTT'nin Şili'deki faaliyetleri ve CIA ile olan ilişkileri olmuştur. Konuyla ilgili ne kadar bilgi ve belge varsa hepsini toplayıp bir dosya oluşturmuşlardır.

Soruşturmanın İTT açısından bir diğer önemi ise sigortadan alacağı 92 milyon doları talep etmesiyle ilgiliydi. Bu anlamda İTT'nin soruşturma sonucu darbeye payının bulunduğu anlaşılması şirketi sadece prestijinden değil, alacağı 92 milyon dolardan da edecekti. Çünkü ABD makamları şirketin faaliyetlerini onaylamazlarsa sigortadan Şili millileştirmeleri karşısında kaybı olan 92 milyon doları da alamıyordu.

Komisyon, sonunda çalışmalarına başlayabilmişti. Church soruşturmasının karışık bir yanı yoktu; tersine, iddialar çok açıktı. Önce İTT sonra da CIA, yabancı bir ülkenin seçimlerini etkilemek ve yabancı bir hükümeti devirmeye teşebbüs etmekle itham ediliyordu. Böylesi bir suçlamanın ABD yetkili makamlarınca yapılması son derece önemliydi. Bir anlamda devlet, bir başka devlet birimini ve aynı ülkenin şirketini suçlarken kendi vicdanını da temizliyordu! Komisyon üyeleri zaman kaybetmiyorlar, soruları hayli net ve dolaysız soruyor ve hiçbir sansüre tabi kılmıyorlardı. Temel soru şuydu: İTT bir milyon doları niçin teklif etmişti? Şirket Başkanı Geneen'in 'yedi haneli bir miktar'ı CIA'ya teklif ettiğinden kuşku duyulmuyordu. Soruşturma bu yönde derinleştirilmişti.

'Egemen Devlet İTT' kitabının yazarı Antony Sampson, soruşturmada yaşananları şöyle aktarıyordu: "İlk gün talihsiz Bill Merriam, mahmur bir fok balığı gibi, CIA'nın Latin Amerika gizli servisinin başı William Broe ile Metropolitan Kulüp'te birkaç

kez yemek yediğini anlatarak, Broe'nun gizli servisten olduğunu bilmediğini ısrarla belirtti. Şili'de ekonomik sıkıntılar yaratma planlarından söz ettiklerini fakat hiçbirinin fiiliyata dökülmediğini söyledi. İkinci gün, tanık olarak 71 yaşında, keskin bakışlı John McCone çağrılmıştı. Sakin bir şekilde, 1965'te ITT'ye direktör olarak girdiğini ve gizliden gizliye CIA danışmanlığını sürdürdüğünü ve bunu Geneen'in bile bilmediğini anlattı. Kameralar çalışırken kendi yerine gelen CIA Başkanı Richard Helms'le Şili seçimleri hakkında görüşmeler yaptığını, daha sonra Allende'yi durdurmak için yardım teklifinde bulunmak üzere Helms ve Kissinger'la konuştuğunu ifade etmiştir. Geneen'in milyon dolarlık teklifinin ekonomik sıkıntı yaratmak için değil, konut yapımları ve tarım projelerinin gerçekleştirilmesi amacıyla yapıldığını ısrarla belirtmiştir.”¹³⁰

Tabii komisyon üyelerinin hiçbiri bu açıklamaya inanmış görünmüyorlardı. Şili'ye bir dolarlık yatırım bile yapılmasının istenmediği ve ITT'nin kamulaştırılmasının gündemde olduğu bir dönemde ITT'nin bir milyon doları konut yapımı ve tarım projelerine ayırdığını kimse yutmazdı. ITT yetkilileri ağızlarını açtıkça ve kendilerini savunmaya çalıştıkça daha da batıyorlardı. ITT'ciler bu konut yapım hikâyesine dört elle sarılmış görünüyorlardı: “Bir milyon dolarlık teklife değinen muhtırayı yazan Washington bürosundan Jack Neal, paranın ne için verileceğinden haberi olmadığını ve ITT'nin de gayrimeşru hiçbir şey yapmadığını söylemiştir. Kısık sesli, çapur yüzlü Hall Hendrix ile yardımcısı da CIA ile hiçbir şekilde ilişkileri olmadığını, Bay Broe'yu tanımadıklarını, sadece şirketin muhabiri olarak haber topladıklarını beyan etmişlerdir. Üçüncü gün Ned Gerrity, bir milyon dolarlık teklif hakkında bir başka beyanda bulunmak üzere komisyon önüne çıkmıştır. ITT'nin Şili'ye olan güvenini belirtmek için bir şeyler yapmak fikrinin Geneen'den çıktığını,

bir milyon doların da sadece başka şirketleri, konut yapımları ve tarım projeleri gibi multi-milyon dolarlık yatırımlarda bulunmaları için teşvik edici bir mahiyet taşıdığını beyan etmiştir.”¹³¹

Ancak ortada ekonomik sıkıntının giderilmesi için makul projeler olduğunu gösteren hiçbir yazışma yoktur. Komisyon üyelerinden Percy’nin, bu saçma beyanlara isyan edip “Hiçbir şey birbirini tutmuyor. İnanılacak gibi değil!” dediği gözlenecekti. Bu beyanlar şirkete olan güveni daha da sarsacak, İTT’nin hisse senetleri borsada 5 puan düşecek ve sigortadan alacağı 92 milyon doları alma ihtimali de giderek zayıflayacaktı.

Bu durumda CIA mensubu William Broe’nun açıklamalarına sıra gelecekti. Broe, mümkün olduğunca açık konuşacaktı: “Broe’nun açıklamalarında karanlık bir taraf yoktu. Geneen’in 1970 Temmuz’unda Şili’nin muhafazakâr başkan adayı Jorge Alessandri’ye seçimlerde yardım etmek üzere ‘yükklü’ bir para teklifinde bulunduğunu, paranın CIA aracılığıyla Şili’ye gönderilmesini istediğini ve kendisinin de kabul etmediğini anlattı. Kendisinin daha sonra İTT’ye ekonomik bunalım yaratma teklifini götürmüş olduğunu da ekledi. Broe’nun ifadesiyle konut yapımı ve tarım projeleri daha da inanılmaz oluyordu. Ertesi gün sabık Dışişleri Bakan Yardımcısı Charles Mayer, Jack Neal’ın veya İTT’den herhangi birinin yapım projeleri için para teklifinde bulunmadıklarını söylediğinde, Senatör Church, çok ciddi olarak ‘Birilerinin yalan söylediği apaçık ortada. Yeminli yalan ifade vermek sorunu üzerinde ciddiyetle durmamız gerekiyor.’ diyordu.”¹³²

İTT yöneticisinin ifadesi

Sıra herkesin ifadesini merakla beklediği İTT Başkanı Harold S. Geneen’e gelmişti. Geneen aleyhlerine onca kanaat varken nasıl bir açıklamada bulunacaktı? Eğer İTT iddia edilen şeyleri

131 Age., s. 289.

132 Age., s. 290.

yaptıysa bu Geneen'in emir ve direktifleri olmadan mümkün olamazdı. ITT'nin en tepesindeki kişi oydu. Geneen soruşturma komisyonuna iki avukatıyla birlikte gelmişti. Ondan sonrasını Antony Sampson'dan öğrenelim: "Sakin ve kendinden emin bir sesle konuşmaya başladı. Broe ile Sheraton Carlton Oteli'nde görüştüğünü kabul etmekle beraber ne konuştuklarını pek hatırlamıyordu. Broe'nun ifadesinde belirttiği 'yükü' para teklifinde bulunduğunu kabul ediyor fakat bunun sadece sözde kaldığını ve reddedildiği için orada kapanmış bir konu olduğunu söylüyordu. Broe ile görüşmesindeki asıl amacın, Şili hakkında bilgi edinmek ve endişelerini belirtmek olduğunu, bu teklifin daha sonra Eylül ayında yapılan milyon dolarlık teklifle ilgisi bulunmadığını, ikinci teklifin Allende'nin iktidara gelmesini önlemek ya da Allende, iktidarı aldığı anda millileştirme programını ılımlı şekilde yürütmesi için ileri sürüldüğünü anlattı. Ekonomik sıkıntıları arttırmak ya da askeri darbeyi teşvik önerilerinin ise kesinlikle reddedildiğini bildirdi."¹³³

Bütün iddialar ve savunmalar yapıldıktan sonra beş senatör özenle 20 sayfalık bir rapor yazdı. İki ay sonra yayımlanan raporun ITT ile ilgili sonuç bölümü çok netti: "Şirketin endişesi ve bu endişelerini Amerikan hükümetinin yetkili mercilerine iletmeleri anlayışla karşılanabilir. Fakat ITT'nin en yetkili kişilerinin, Şili'deki başkanlık seçimlerinin sonucunu etkilemek gibi bir plana CIA'yı da dahil etmek için yollar aramış olmaları bağışlanamaz. Şirket, bu suretle kendilerine tanınan sınırları aşmıştır. Şili ile ilgili amaçlarına CIA'yı alet etmek için çalışmış olan ITT'nin bu hareketi olağan ve kabul edilebilir olarak karşılanırsa, hiçbir ülke kapılarını çokuluslu şirketlere açmayacaktır."¹³⁴

133 Age., s. 291.

134 Age., s. 293.

Sorumluluk belirgin

Sonuç olarak gerek soruşturmanın ortaya çıkardığı gerçekler gerekse olayların izlediği seyir, İTT ve CIA yöneticilerinin oynadığı rolü gün ışığına çıkarmıştır. İTT hem CIA'yı Allende'ye karşı harekete geçmesi için sıkıştırmış hem de CIA tarafından yardımcı bir güç olarak görülmüştür. Bu noktada İTT ve CIA'nın politikaları çakışmış ve birbiriyle uyum içinde hareket etmiş benzemektedirler. İTT Başkanı Geneen seçimlere 1 ay kala New York'a gitmiş, Ned Gerrity'le görüşmüş ve bir plan üzerinde mutabık kalmışlardır. Planın ana öğeleri; ekonomik dengesizlik yaratmak, bankaların kredileri kesmesi, şirket harcamalarının kısılması, yedek parça yüklemelerinin yavaşlatılması, kredi kuruluşlarının kapılarını kapaması ve teknik yardımın kesilmesidir. Ayrıca Şili tasarruf bankaları, el altından iflasa sürüklenmiştir. İTT'nin bu planları sadece CIA ile değil Şili'de bakır yatırımları olan Anaconda ve Kennecot'la da görüştüğü ayrıca saptanmış bulunmaktadır. Böylelikle darbeye giden yolun altyapısı hazırlanmıştır. Zaten Allende'nin önceleri uzlaşarak bir çözüm bulmayı bırakıp bedel ödemeksizin İTT'yi kamulaştırma girişimi de bu planlar içinde İTT'nin rolünü öğrenmiş olmasından ileri gelmektedir. İTT, durumun hemen hemen kesinlik kazanmasıyla birlikte önce 'Başkan'ın Ekonomi Danışmanı Peterson'ı ve Kissinger'ın yardımcısı Tümgeneral Haig ile görüşülmüş ve Şili'ye müdahale için acil ve 18 maddelik bir plan önerilmiştir. Planda, "Allende'nin önündeki zorlu altı ayı atlatamaması için gizli olarak her şey yapılmalıdır." denilmekteydi. Ayrıca şirketin eski CIA Direktörü McCone'nu istihdam etmesi tümüyle bu işlerin planlanmasına yönelik bir politika olarak yorumlanmaktadır.

Son sözü gene Sampson'a bırakalım: "Amerika'nın Şili'ye karşı güttüğü politikanın mahiyeti hakkındaki en ciddi şüpheler; Allende'nin iktidara geçtikten üç yıl sonra, 1973 Eylülü'nde askeri bir darbeyle hayatını kaybetmesi ve kısa ömürlü Marksizm denemesinin sona ermesiyle yeniden uyanmıştır. Darbenin CIA

veya ITT ile ilişkisi olduğuna dair gözle görülür bir delil ortada yoktur. Fakat soruşturmalarda aydınlanan noktalarla Allende iktidarını devirmek ve askeri bir darbeye ortam hazırlamak amacıyla CIA ile Beyaz Saray'ın üç yıl önceden ekonomik sıkıntıları arttırmak üzere hazırlıklar yaptıkları gözler önüne serilmiştir. Yardım ve kredi miktarının azaldığını gösteren rakamlarla ekonomik sıkıntıların gerçekleştirildiği (Bu esnada Şili Silahlı Kuvvetleri'ne yapılan yardımlar ise arttırılmıştır.) anlaşılmaktadır. Askeri darbeden önceki ekonomik bunalım, ITT ile CIA'daki dostlarının planlarına tamamen uygun düşmektedir.”¹³⁵

Öyle veya böyle, Şili'de yaratılan kargaşa ve ardından gelen darbe, planlı bir komplo sürecinin son halkasıdır. Şurası muhakkak ki Şili darbesi, aslında 'Amerikan derin yapılanması'nın –“40'lar Konseyi”nde alınan kararların belirleyiciliğinde- Şili ordusundaki uzantılarıyla birlikte tezgâhladıkları bir entrikadır. Bugün akli başında herkes Şili komplosunda kimlerin nasıl rol aldığını biliyor. Bu anlamda ABD'nin aslında dünyanın hiçbir yerinde, kendisinden bağımsız ve gerçek bir demokrasi istemediği, 'halkların kendi kaderlerini tayin etme' ilkesine hiçbir zaman uymadığı bir kez daha ispatlanmış oluyordu. Olan Şili halkına ve aydınlarına olmuştu...

❖ On Birinci Bölüm ❖

II Eylül: Komploların Çapı, Tekniği, Hedefi Değişiyor

“11 günahdır. 10 Emri ihlal eder.”

-Schiller / Piccolomini-

11 EYLÜL'ün üzerinden yaklaşık iki yıl geçti. Beklenen ve hedeflenen oldu. Artık dünyamız 11 Eylül'den önceki dünya değil. Daha doğrusu görünürde büyük bir kopuş yaşanmış olmasa da bir şeylerin eskisi gibi gitmeyeceği, dünyanın sanki planlı bir şekilde bir yerlere doğru sürüklenmek istendiği ortaya çıktı. Artık en 'cahil' veya 'zekâ yoksulu' kişiler bile -onların tek istisnası bazı aydınlardır- bir entrikanın dönmekte olduğunu fark etmiş bulunuyorlar. 11 Eylül'ün karmaşık yapısı giderek çözülüyor. Bu anlamda 11 Eylül'ün komplo olduğu bizzat yaşanan süreç tarafından doğrulanmıştır. Eylemin; gerek uygulanaşına gerek amaçlarına daha önceki kitabımda değindiğim için burada tekrara girmek için sadece mantığı ve bundan sonraki sürece olan etkilerine kabaca değinmekle yetineceğim.¹³⁶

136 Bkz. Atilla Akar; 'Kıyamet Komplosu', Gendaş Yayınları, İst. 2002.

Dünyayı bir kıyamet günü tablosuna çeviren 11 Eylül, hepimizi dehşete sürükleyen görüntüleriyle birlikte cehennemin kapılarını da araladı. Kutsal metinlerde 'Lucifer' olarak geçen 'şeytan' sanki bin yıllık hapsinden serbest kalarak tekrar dünyaya döndü. O gün New York'taki 'ikiz kuleler'e çarpan, uçaklar değil dünyanın geleceğiydi. Ve sanki o gün orada ölen 3 bine yakın masum insan, şeytanın salıverilişi şerefine verilen şölenin kurbanlarıydılar. Akan kanlar, akacak yeni kanların habercisiydi! Lucifer, milenyumunu kutluyordu!

Çağdaş bir cadı masalı

Tam anlamıyla çağdaş bir 'cadı masalı'ydı bizden inanmamız istenen. Sözümona eli maket bıçaklı birtakım adamlar, hiç açık vermeden, uçakları kaçırmış, sonra da pilotların kafasına silah dayayarak kulelere vurdurmuş, bu arada pilotlar bir alarm bile verememişlerdi.¹³⁷ Ve ABD'nin istihbarat örgütleri de bu eylemi haber alamamıştı.¹³⁸ Dahası, eylem öncesi 19 'terörist' aylarca

137 Burada dikkat çekici olan, kulelere çarptırılan uçakların pilotlarının hiç bir tehlike alarmı uyarısında bulunmamasıdır. Oysa zorunlu prosedür olarak her pilot uçakta anormal bir durum veya kaçırılma tehlikesi doğduğunda alarm vermek durumundadır. Diyelim ki bunlardan biri çok ani olarak enterne edildi ama dördünün birden alarm verecek vakti bulamaması hayli gariptir. Dört uçağın pilotu da eğitilmiş ve tecrübelidir. (Bu pilotların Vietnam savaşına da katıldıkları söylenmektedir. Böyle bir hata yapmaları beklenemez.) Bu ise bir şeyi ispatlamaktadır: Bütün insani ve mekanik eylemleri felç edecek daha üst bir kontrol mekanizmasının uçakların sistemini ele geçirmiş olması. Aynı muamma uçakların karakutuları için de geçerlidir. Karakutuların bulunduğu söylenmekte ama şu ana kadar bu karakutularda ne gibi konuşmalar geçtiğine dair tek satır bilgi sızmamıştır. Bu da konuşmalarda hava korsanlarıyla ilgili bir durum olmadığı tezini güçlendirmektedir.

138 Bu iddianın da doğru olmadığı kısa sürede anlaşılacaktı. Kısa bir süre sonra Bush, FBI'nın uyardığının belli olması üzerine 11 Eylül'den haberleri olduğunu ama eylemin nerede, ne zaman, nasıl yapılacağını bilemediklerini ifade edecekti.

Amerika'nın göbeğinde uçuş eğitimi almıştı. Birinin -Muhammed Atta'nın- pasaportu, yıkılan 'İkiz Kuleler'in enkazının altından sapasağlam çıkmıştı. Bunlardan birkaçı daha sonra sağ olduklarını iddia etseler, birinin çok önce öldüğü ortaya çıksa ve FBI ajanı olduğu saptansa da önemli değildi! Geride bozuk bir Arapça ve din bilgisiyle bir de veda mektubu bırakmışlardı. Ve her nasılsa uçuş eğitim kitapçıkları otomobillerinin bagajında bulunuyorlardı. İlk anda getirilen 'harika' açıklamalar bunlar oldu!

Bütün bu üçüncü sınıf Hollywood filmlerini andıran senaryoya kimse inanmadı ve işin içinde bambaşka bir bit yeniği aranmaya başlandı. Hele de olayın ardından ABD'nin, sözümona Usame bin Ladin'i 'ölü veya diri' yakalama bahanesiyle Afganistan'ı işgali, en saf düşünenlere bile "Neler oluyor?" dedirtecekti. Ortada bir 'terörist avı'ndan çok daha başka hesaplar, planlar olduğu giderek daha da netleşecekti. Bu şartlar altında en saçma komplo teorisi bile Usame bin Ladin teorisinden daha saçma ve komplocu olamazdı.¹³⁹

Zaten yaşanan süreç de bunun tersini değil 'şüpheciler'in haklılığını kanıtladı. Irak'ın işgali ve peşi sıra İran'la Suriye gibi ülkelere yönelik muhtemel saldırılar, dünyanın planlı bir şekilde bir yerlere sürüklenmek istendiğini olanca çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Bu anlamda komployu olmuş bitmiş bir olay olarak değil de zamana yayılmış bir süreç olarak takip ettiğimizde bizi şaşırtan ya da beklemediğimiz şeyler hiç olmadı. Tam tersine komplonun yapılış nedeni süreç tarafından bir kez daha ispatlanmış oluyordu. Kişisel olarak ise başlangıçtan bu yana öne sürdüğüm, savunduğum tüm tezler, bana göre birer birer doğrulandı ve tutarlılığından bir kez daha emin oldum.

O kadar ki artık kimse -dozu değişse de- 11 Eylül'deki gariplikleri görmezden gelemiyor ve psikolojik üstünlük, küçümsenen

139 Tabii burada traji-komik olan Bush da ispatsız konuştuğu ve suçladığı halde, kimilerinin gözünde 'komplo teorisyenlerinin ispatsız konuşan kişiler' olarak suçlanmasıydı hâlâ.

‘komplo teorisyenleri’nin eline geçmiş bulunuyor. ‘Terörizm’ saf-satası inişe geçerken artık kimse 11 Eylül’ün mide bulandıran yanlarını öğrenmek istemiyor; artık herkes eylemin ‘nasıl’ını ve ayrıntılarını tartışmak, öğrenmek istiyor. 11 Eylül üzerinde yürüyen tartışma artık senaryoların hangisinin en ‘akla uygun’ olduğu üzerinde düğümleniyor. Hâlâ ‘terörizm’ söylemini ağızlarına sakız edenler için ise artık elimizde çok daha sağlam argümanlar var. Akli başında hiç kimse “Bırakın canım, bunlar da komplo teorisi!” deyip geçemiyor ve tarihin garip bir cilvesi olarak düne kadar ‘komplo teorisyenleri’ küçümsenip alaya alınırken, bugün tersini söyleyenler kendilerini gülünç duruma düşürüyor. Süreç, komplo tabirine kendiliğinden ‘iade-i itibar’ ediyor.

Her geçen gün 11 Eylül’ün komplo olduğu tezini güçlendiren bir iddia, bir belge ortaya atılıyor. Nitekim bunlardan en sonuncusu bir Fransız internet sitesinde ortaya atıldı (<http://www.asile.org>) ve yazar Thierry Meyssan tarafından ‘Dehşetengiz Hile’ başlığıyla kitaplaştırıldı.¹⁴⁰ Söz konusu site ve kitapta yer alan iddialar ve fotoğraflar kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde Pentagon’a bir uçağın çarpmadığını göstermekteydi. Orada ‘başka bir şey’ler yaşanmıştı! Aynı şekilde bilgiler aktıkça bambaşka veriler de ortaya çıkmaktaydı. Örneğin Başkan Bush’un o gün uçakta neler yaşadığı, nasıl gizlendiği, kulelere çarpan uçaklardaki yolcu listelerindeki gariplikler, uçuş okulunun CIA bağlantıları, CIA-Bin Ladin ilişkisi, Carlyle Group ve Bin Ladin ilişkisi, ABD yönetiminin 11 Eylül’den haberdar oluşu, 11 Eylül eyleminden milyonlar götüren Wall Street yatırımcıları, Taliban bağlantıları, Orta Asya petrolü, 11 Eylül ve İsrail ajanlarının garip faaliyetleri, vb. gibi bir dizi nokta gün ışığına çıktıkça tablo daha da netleşiyordu.

140 11 Eylül’e dair son derece önemli bir çalışma olan bu kitap Türkçeye de çevrildi. Bkz. Thierry Meyssan; ‘11 Eylül 2001/ Dehşetengiz Hile, Pentagon’a Uçak Düşmedi’, Çev: Ayşe Meral; Medcezir Yayınları, İst. 2002.

II Eylül: Global komplonun sıçrama taşı

Peki 11 Eylül'e sonuçları itibarıyla tarihsel bir perspektifle baktığımızda ne gibi bir sonuç ortaya çıkıyor? Kendinden önceki bütün komploları; planlama, sofistike operasyon yeteneği, teknik düzeyi, amaç ve etki gücüyle geride bırakan 11 Eylül, tam anlamıyla 'komploların şahikası' olacaktı. Hiç şüphesiz 11 Eylül, kökü en az yüzyıllık bir planın henüz girmiş olduğumuz milenyumun başında yeniden formatlanarak gündeme getirilmesiydi. Global komplonun nihai amacı dünyanın stabilize edilmesi ve yüzyıllardır kendini buna hazırlayan gizli bir yapı tarafından merkezi olarak yönetilmesinin sağlanmasıydı. Bir önceki yüzyıl, bunun altyapısının oluşturulması hazırlıklarıyla geçmişti. 20'nci yüzyılın ilk çeyreğinde start alan çekirdek yapı, süreç içinde iyice palazlanmış, etkisini uluslar ötesine yayarak muhtemel iktidarının organlarını oluşturmuştu. Aynı zamanda ekonomik-siyasi-teknolojik ve askeri açılardan çok büyük bir güce hükmeden derin yapı, artık çok daha büyük bir atılım yapmak gerektiğine inanıyordu. Bunun için ABD'nin devasa yapısında simgelenen etki gücünü harekete geçirmesi ve daha radikal-sert yöntemlerle sürece yüklenme yolunu seçti. Onlar, içinde bulunduğumuz 21'inci yüzyıl bitmeden tümüyle kendi kontrollerinde bir dünya görmek istiyorlardı. Bu anlamda 11 Eylül, amaçlarını gerçekleştirmek için sabırsızlandıklarının, gözlerinin iyice döndüğünün ve artık 'güvercin' yöntemlerini terk ettikleri stratejik bir karar aşamasını simgelemektedir. Sanılanın aksine 20'nci yüzyıl 31 Aralık 1999 gecesi bitip, 1 Ocak 2000'de başlamamıştır. 20'nci yüzyıl, 21 ay 11 günlük bir gecikmeyle 11 Eylül 2001'de başlamıştır. Olaya böyle bakmakta fayda var.¹⁴¹ 20'nci yüzyılın inkıtalı 11 Eylül'e kadar oynanmıştır.

141 Hatta eylem için bu tarihin seçilmesinin bile ezoterik bir simgesi olduğunu düşünüyorum. Ancak hesabını yapamıyorum. Fakat çevrimsel zaman kavramıyla bir ilintisi olduğunu sanıyorum.

11 Eylül, artık bir 'komplolar yüzyılı'na girdiğimizi ve bundan sonra da komploların şiddet ve çapının artarak süreceğini bilince çıkardı. Zaten aynı nedenle 11 Eylül basit bir 'terörist saldırı'ya işaret etmiyor. Basit olmayışı; sadece organizasyonundaki mükemmeliyet, yarattığı yıkım veya ölü sayısı ile izah edilemezdi. Olayın asıl vahameti; arkasındaki, akıl almaz hedefler güden ekipten kaynaklanıyordu. Öyle görünüyordu ki 11 Eylül komplosu; kendisinde insanüstü, seçilmiş bir vasf vehmeden, kendilerini tüm dünyanın efendisi sayıp, onu kontrol etme yetkisini elinde bulundurduklarına inanan bir kaynağa aitti. Bu yönüyle 11 Eylül; çok çekirdek, çok konsantre bir gücün, dünyanın geleceğine dair planlarını ortaya koymak için düğmeye bastığı tarihi. Kendini tüm yasal otoritelerin üstünde ve onlardan bağımsız sayan bu 'ekip', dünyanın bütününe istediğini böylelikle ilan etmiş oldu. Dünya bundan sonra söz konusu yapının entrikalarına daha da açık olacağı benziyor. Tüm dünyayı 'Medeniyetler Çatışması', 'Global teröre karşı mücadele' görünümünü altında dize getirmeyi planlayan 'küresel efendiler', kendilerine alışlagelmiş tüm kalıpların ve yöntemlerin dışında bir vizyon seçmiş bulunuyor.

Böyle bir yapının, dünya hâkimiyeti hedefine varmak için bir aşama olarak 11 Eylül benzeri bir eylem tertiplemesi gerekiyordu. Kaos felsefesine inanan bu ezoterik oluşum, geleceğini küresel bir kaosun yaratılmasına bağlamış görünüyor. 11 Eylül komplosu ise bunun sıçrama taşından başka bir şey değildir. Ancak bu sayede dünyaya kendi tercihleri doğrultusunda yeni bir şekil verebileceklerini, mümkün direniş odaklarını kırabileceklerini biliyorlar. Bu saatten sonra dünyanın geleceğinde şiddet, savaş ve yıkım vardır. Onlar dünyayı ateşe atmaktan hiçbir şekilde geri adım atmaya niyetli görünmüyorlar. Bu noktada 11 Eylül bir başlangıçtır. Gidişat ise Armagedon'a doğrudur.

Bu yüzden artık komploların çapı, hedefi, tekniği değişmiştir. 11 Eylül, alıştığımız komplolardan bir kopuşa da denk gelmektedir. Peki bu farklar hangi noktalarda ortaya çıkmaktadır? Şimdi o noktaları açıklamaya çalışalım.

II Eylül, komploların çapını değiştirmiştir

Komplolar, insanlık tarihi kadar eskidir. İlk kabilelerden antik site devletlerine, monarşik yapılardan günümüzün modern devletlerine varıncaya kadar komplolar, hep egemenlik aygıtının, hâkim güçlerin yönetsel stratejilerinin bir parçası olagelmıştır. Devletler, bu amaçla bünyelerinde gizli organizasyonlar, kadrolar istihdam etmişler ve bazen diğer devletlere, bazen de yönetici kliklerin kendi iç hesaplaşmalarında birbirlerine karşı kullanmışlardır. Bu anlamda adına tarih denilen şey, aslında bir dizi irili-ufaklı komponun yan ürünüdür de. Komplolar söz konusu yapıların siyasi amaçlarını gerçekleştirme yolunda, etki alanlarını genişletme, rakiplerini geriletme veya yok etme yolunda birer operasyonel unsur olarak gündeme getirilmişlerdir. Gerçekleştirdikleri her başarılı komplo, onların konumlarını pekiştirirken siyasi tasfiyelere, politika değişikliklerine, savaşımlara, vb. yol açmıştır. Bu anlamda komplo, devletlerin görünmeyen yüzü, gayri resmi savaş metodudur.

Ancak bunların çapı ve etki alanı özellikle son yüzyılın ikinci yarısına kadar daha ziyade ulusal sınırlar veya en fazla kıtalararası olarak sınırlı kalmış görünüyordu. Devletler ve uluslararası güç odakları, birbirleriyle açık veya gizli savaşırken hedeflerini de buna göre sınırlıyor, bu da ister istemez komploların çapını ve etki alanını daraltıyordu. Hele de güç dengelerinin aşağı yukarı eşitlendiği koşullarda (Geçmişin ABD ve SSCB olarak ayrıştığı çift kutuplu dünyasında olduğu gibi.) muhtemel komploların karşı-komplolarla cevabını bulması ihtimali nedeniyle caydırıcı bir etkisi de oluyordu. O yüzden doğrudan insana dayalı istihbarat, casusluk ve karşı-casusluk birimlerine bugün olduğundan çok daha fazla iş düşüyordu. Bu birimler arasında savaşta komplolar tertiplense de bu, çoğu zaman, dünya çapında büyük etkiler, kırılmalar yaratacak kadar büyük çaplı olamıyordu.

Hemen buna bağlı diğer bir neden ise komplocu yapının bugünkü kadar palazlanmamış olması ve siyasi hedefini bu kadar

açık şekilde ortaya koyamamasıdır. O günün dünyasında dengeleyici güçler ve ulusal iradeler önemli ölçüde halen devredeydi ve bunları karşılarına almak bugünkü kadar kolay değildi. Dolaşısıyla bugünkü kadar azgınlaşamayan komplocu yapı, kaçınılmaz olarak kendini frenlemek ve daha ihtiyatlı davranmak zorunda kalıyordu.

Oysa 11 Eylül, bütün dengelerin değiştiği bir ortamda yapılmıştır. 1990'lardan itibaren çöken sosyalist sistem, meydanı tümüyle ABD'ye ve Batı dünyasına bırakmıştır. Bugün dünyada durumu dengeleyecek karşıt bir güç odağı henüz ufukta görünmemektedir. Dahası; ulusal direnç odaklarının çoğu, ekonomik-siyasi-askeri operasyonlarla kırılmış, içten ele geçirilmiş ve 'Yeni Dünya Düzeni'nin birer dişlisi haline getirilmiştir.

Komplonun farklılaşan tekniği

20'nci yüzyıl büyük buluşların, bilim ve teknolojiye dev sıçramaların yüzyılı oldu. İlk yarısı daha ziyade mekanik teknolojiye devrim yılları olurken ikinci yarısı ve özellikle de son çeyreği siber-dijital teknolojinin hayal sınırlarını zorladığı bir ufka açtı insanlığı. Teknolojinin gelişimi başlangıçta mesafeleri daraltırken dünya küçüldükçe küçüldü. Özellikle havacılık, uzay, iletişim teknolojileri aklın alamayacağı boyutlara geldi. Bütün bunlar, topu topu bir yüzyıla sığarken özellikle askeri teknoloji, savaşların biçimini değiştirdi. Artık bir kıtadan bir kıtaya gitmek, büyük çaplı ordular transfer etmek eskisinden çok daha kolay ve süratliydi. Hatta ordulara bile gerek kalmıyordu. Bir düşmeye basıp yüzlerce kilometre öteden hedeflerinizi neredeyse milimi milimine vurabiliyordunuz. Uzaydaki gözetleme uyduları, teknolojik dinleme sistemlerindeki inanılmaz gelişmeler, paralel alanlarda -özellikle istihbarat- yapısal değişikliklere yol açtı.

Aynı şey, komplolar ve komplocu organizasyonlar için de geçerliydi. Derin savaş, artık tümüyle teknolojik imkânlarla paralel yürütülüyordu. İnsan unsuruna bağımlılık giderek gerilerken gizli

servislerin ve araştırma kuruluşlarının geliştirdikleri araçlar, bu alanda adeta çığır açtılar. Bu, aynı zamanda, insan hatasından kaynaklanan risklerin sıfırlanmasa bile asgariye çekilmesi anlamına geliyordu. Binlerce askerin veya özel bir timin yapamayacağı bir mühendis veya operatör oturduğu yerden, masa başında tek komutla halledebilirdi. Ateşli silahlar, nasıl kılıç benzeri silahlar karşısında kesin bir üstünlük sağladıysa siber-dijital teknolojideki gelişmeler de bilinen silah teknolojilerinin önüne geçmiş bulunuyor. Bir bilgisayar programı, bir çip ve ona uygun bir düzenele harikalar yaratabilirsiniz! Uzaktan kumandalı pilotsuz casus uçaklar, akıllı füzeler, elektronik düzeneekli patlayıcılar, vuruş gücü yüksek özel üretilmiş silahlar, gözetleme uyduları sayesinde edinilen istihbari bilgiler, dijital şifre kırıcılar, biyolojik ve kimyasal silahlar, vb. komplo organizatörleri tarafından en geniş ölçekte kullanılmaktadır. Bugün insanlığın bu alanda geldiği seviye o kadar ürkütücüdür ki her biri insanlık için ciddi birer tehdit niteliğindedir.

Üstelik bunların çoğu bilinen teknolojilerdir. Bir de bilinmeyen, araştırma-geliştirme veya deneme safhasında olan yüzlerce teknoloji vardır. Bunlar, çok özel laboratuarlarda, müthiş korunaklı üretim tesislerinde, ancak devletlerin çok gizli birimlerinin emrindeki programlar vasıtasıyla yürütülen 'kara bilim'¹⁴² kapsamına giren türden projelerden oluşmaktadır. Çok büyük bütçelerle yürütülen bu projeler, kamuoyundan gizli tutuluyor.

İşte bunlardan birisi de havacılık teknolojisine ait çalışmalardır. Görünürde sivil ve insani amaçlı üretildiği varsayılan uçakların, uzaktan kumandayla uçurulması çok yakın bir gelecekte yaygın olacağı benzetilmektedir. Sivil havacılık teknolojisinin yakın hedefleri arasında, pilota gerek duyulmadan bir uçağın tüm uçuşunun uzaktan yer kontrolü vasıtasıyla uçurulması vardır.

142 *Kara Bilim*: Bilimin derin yapıların hizmetine girmesi, kötüye kullanımı. İnsanlık yararına değil, insan ırkı ve özgürlüğü için tehdit oluşturur nitelikte, çok gizli ve çok yüksek maliyetli gizli projelerin tümüne verilen ad.

(Gerçi şu an bile son model uçakların birçoğu, uçuş süresinin önemli bir bölümünü, bilgisayara verilen uçuş bilgileri ve rota tayiniyle otomatik pilotta gerçekleştirmektedir.) Pilot, sadece uçuşun kalkış ve yere iniş aşamalarında devreye girmektedir. O arada rahatlıkla kahvesini yudumlamakta, arkadaşlarıyla ya da hosteslerle çene çalmaktadır. Yakın hedef tüm uçuşun otomatik pilot vasıtasıyla yürütülmesinin sağlanmasıdır. Öncelikli hedefler arasında pilotun sadece bazı özel durumlarda devreye girmesi ve uçuş bilgilerini yüklemesi vardır. Uzak hedef ise pilotların tümüyle devre dışı bırakılmasıdır. Geliştirilmekte olan sistemin esası basittir: Uçaklarda oluşabilecek sorunlar veya kötü hava koşullarıyla benzeri durumlarda tüm uçuş aşamalarının yer kontrole devri, kokpit içi idare ve sorumluluğun devreden çıkarılması hedeflenmektedir. Bu durumdaki bir uçağın tüm uçuş sistemi yer kontrol tarafından kilitlenir ve cep telefonlarında kullanılan sistemin bir benzeri tarafından uçak sağ salım yere indirilir. İnsanlığın ve havacılık teknolojisinin bugün geldiği seviye buna yeterlidir. Kaldı ki bugün daha küçük çaplı pilotsuz uçaklar, askeri amaçla casusluk ve gözetlemede zaten kullanılmaktadır. Uzaydaki uydu- lar veya gezegenler arası insansız keşif araçları da benzeri bir sistemle yönetilmektedir. Dolayısıyla bugün bu sistem, havacılık teknolojisi imkânları bünyesinde zaten vardır ve aksini söyleyenler ise ya kasten yalan söylüyor ya da unvanları ne olursa olsun bir cahildir. (Onlar uçuş teknolojisini halen 'Wright kardeşler'in ya da Charles Lindbergh'in zamanında kalmış zannediyorlar herhalde.) Bu açıdan bakıldığında yüksek teknoloji faktörünün 11 Eylül'de kullanılmış olması kuvvetle muhtemeldir.

İşte bugün, yavaş yavaş 11 Eylül'de de böyle bir teknoloji kullanılarak uçakların 'İkiz Kuleler'e vurdurulduğuna dair kuşku- lar giderek artmaktadır. Benim de baştan beri inandığım ve savunduğum bu yaklaşıma göre uçaklarda ilan edildiği gibi 'teröristler' yoktur. (Arap asıllı bazı kişiler varsa bile bunlar birer sıradan yolcu gibidirler veya onlar da kurbandırlar.) Kaldı ki kulelere ya da Pentagon'a çarptığı söylenen veya Pennsylvania'da düştüğü iddia

edilen uçakların uçuş listeleri çok garip çelişkilerle doludur. FBI'nın ilan ettiği 19 kişilik 'terörist listesi'nden bir tek isim bile uçuş listelerinde görünmemektedir.¹⁴³

Bu konuda Gary North'un 'Şaşırtan Yolcu Listeleri' başlıklı araştırması çok ilginçti.¹⁴⁴ Bilindiği üzere bütün hava yolları, yolcu listelerinin bir kopyasını yer yönetiminde, bir kopyasını da uçakta bulundurur. Böylelikle hem bir kaza durumunda yolcuların yakınlarına haber verebilmek hem de uçuş öncesi kontrol amacı güdülmüş olur. Oysa tutulan bu listelerin kabaca bir inceleme ve karşılaştırması bile ortada bir tuhaflık olduğunu ortaya koyuyordu.

North, <http://www.daydop.com> sitesinden aldığı listeler üzerinde yaptığı analizlerle ilginç sonuçlara varmıştı. Önce 19 'hava korsanı'nın bindikleri söylenen uçuşlar 4 ayrı listeye bölünmüştü: American Airlines 77 No'lu uçuşta 5, American Airlines 11 No'lu uçuşta 5, United Airlines 175 No'lu uçuşta 5 ve United Airlines'ın 93 No'lu uçuşunda (Pennsylvania'ya düşen uçak) 4 'korsan' bulunmaktaydı. Öte yandan uçuş listesi uygulamasının yanı sıra bir 'check-in' prosedürü, yani uçağa biniş aşamasında fotoğraflı kimlik kartı göstermek gerekiyordu. Bu, yasal bir zorunluluktur.

✓ **AA11 no'lu uçuş ('kuzey kule'ye çarpan uçak):** CNN, uçakta 92 kişi bulunduğunu bildiriyordu. Oysa sayılan listede mürettebat dahil 86 isme rastlanıyor. Üstelik bunların hiçbi-

143 Doğru olduğuna inandığım tek mantıklı komplo teorisine göre büyük ihtimalle yapılanın ABD yönetimine bir darbe olduğu anlaşıldıktan sonra Bush yönetimi alelacele FBI'dan profile uygun Arap isimleri bulmalarını istemiş, onlar da duruma uygun bulabildikleri tüm Arap isimlerini kamuoyuna ilan edivermişlerdir. Bu kişilerin ise daha sonra ya öldürüldüklerini veya bir şekilde ortadan kaybedildiklerini varsayıyorum.

144 '11 Eylül'ün Gizli Bağlantıları, Kayıp Halka', Der: Halil Dalmaz; Kim Yayınları, s. 24, Ankara 2002.

rinde Arap ismine rastlanmıyor. 6 kişilik bir fark olduğu gibi, bahsi geçen 5 korsanın izine dahi rastlanmıyor. 'Check-in prosedüründen geçmeden bu uçağa söz konusu kişiler nasıl bindiler? Hadi bindiler diyelim, peki kalkış öncesinde yapılan uçaktaki kontrolde bu kişilerin fazlalığı fark edilmez miydi?

- ✓ **AA77 no'lu uçuş (Pentagon'a çarptığı söylenen uçak):**
Açıklandığına göre uçakta 64 kişi bulunuyor. Oysa listelerde 6'sı mürettebat 56 isim sayılıyor. 8 isim ortada yok. Dahası listede hiç Arap ismi de yok. Bu kişiler nerede? (Hatta bırakın kişileri, olay sonrası Pentagon fotoğraflarına baktığımızda uçak nerede?)
- ✓ **AU175 no'lu uçuş ('Güney Kule'ye çarptığı söylenen uçak):**
Uçakta 56 kişi olduğu belirtilmişti. Liste çıktısında 2 pilot, 7 mürettebat ve 56 yolcu olduğu gözüküyor. Ya 9 isim eksik ya da 9 kişi fazla ama bu, açıklamada gözüküyor.
- ✓ **UA93 no'lu uçuş (Pennsylvania'ya düştüğü söylenen uçak):**
Uçakta önce 45 kişi olduğu bildiriliyor. Bu listede de gariplikler devam ediyor. Listede 33 isim gözüküyor. 12 kişinin ismi yok. Tabii olmayan isimler arasında 4 tane hava korsanı da var. Onların isimlerine de nedense rastlanmıyor!

Öyle veya böyle bütün uçakların bildirilen yolcu adedi ve isimleriyle listelerdeki isim ve sayılar arasında bariz bir tutarsızlık var. Eğer böyleyse her uçakta uçuş öncesi kontrollerde bunların dikkat çekmesi lazım. Dahası bunlar, Arap yolcu ve tasvir edildiği kadarıyla hepsi de 'korkunç görünümlü'! Dikkat çekmemesi imkânsız. Maket bıçağı gibi saçmalıkları bir yana bıraksak bile bu kişiler dikkat çekmeden ve listede olmadan nasıl uçağa bindiler? Hadi bindiler, bu durum fark edilmedi ve nasıl kalkış yapıldı? Biletsiz yolcular varsa bunlar nasıl binebildiler? Üstelik

bunlar sadece bir uçakta değil, aynı anda 4 uçakta birden gerçekleşebiliyor? İnanıncı bir yan görebiliyor musunuz? O zaman bu isimler nereden çıktı? Orada mı ilave edildiler. Hiç mi yoktular? Yoktuysalar bu insanların ismini kim ortaya attı?

Listeler muamması bir tek şeyi ispatlamaktadır: İddia edilen teröristler uçakta değillerdi. Bunun başka bir açıklaması yoktur. Havadan gelip tekrar havaya karışmadıklarına göre bir şekilde listelerde yer almaları lazım. Yok, yer almıyorlarsa ortada başka bir durum var demektir. Bu da uçakların uzaktan kumandayla kontrol edilip kulelere vurduruldukları teziyle açıklanabilir ancak. Mantiğa ve verilere uygun tek teori budur.

'Uzaktan kumanda' ihtimalinin onlar da farkında

Nitekim olay sonrasında uçakların kulelere nasıl vurdurulmuş olabileceğine dair çok iddia, hatta söylenti çıkacaktı. Ancak ABD yönetiminin "Teröristler yaptı!" yönündeki ısrarlı tavrı ve bazı sözümona 'uzman pilotlar'ın açıklamaları bu ihtimali adeta bilinçli olarak göz ardı edecekti. Ancak ABD yönetimi bu ihtimali göz önüne almış olacak ki bir yandan da gizliden gizliye bu konuyu araştırmaya devam etti. İşte şimdi ABD yönetiminin 'top secret-çok gizli' olarak uçakların uzaktan kumandayla kulelere vurdurulma ihtimali üzerinde ciddi ciddi düşündüğü anlaşılıyor. Ancak bu soruşturma çok gizli yürütülüyor ve özellikle söz konusu teknolojiyi üreten şirketlerden bu bilginin çalınıp çalınmadığı inceleniyor. İşte bu konuda çıkmış en dikkate değer yazılardan biri:

"JPALS (Joint Precision Approach and Landing System) Amerikan silah sanayii devi Raytheon tarafından 'yoğun hava trafiğini kontrol etmek için geliştirilen' bir sistemin adı. GPS teknolojisine dayanan bu sistemde hava sahası kontrol alanına giren askeri ya da sivil uçakların uçuş sistemi, kodları, pilot tarafından verilmesinde dahi rahatlıkla çözülüyor ve uçaklar 'ele geçiriliyor'. Kontrol altına alınan uçak, bu aşamadan sonra istenilen noktaya 'indiriliyor'. Sistem 2000 yılının Eylül ayında F/A-18A

Hornet uçağıyla askeri amaçlı olarak denenmiş ve 'ilk otomatik (hands-free) iniş sistemi' unvanını kazanmıştı. Sistemi sivil uçaklarda da deneyen Raytheon, Fedex firmasına ait bir kargo uçağını pilotları devre dışı bırakarak yere indirmeyi başardı. Amerika'nın kalbine yönelik 11 Eylül saldırılarından sonra herkes bu saldırının nasıl 'başarıldığını' tartıştı. Havalimanlarındaki güvenlik arttırıldı, tipinden şüphelenilen herkes, başkanın koruması bile olsa, karga tulumba uçaklardan indirilmeye başlandı. Ancak havacılık dünyasındaki yaygın kanı, uçakların kaçırılma sonrası kulelere çarptırılmadığı yönünde. Bu yöndeki bilgiler tartışılırken FBI tarafından yapılan ve son derece gizli tutulan bir gözaltına alma eylemi, bu şüpheleri destekler nitelikteydi. FBI, Amerikan silah sanayii devlerinden olan Raytheon firmasının 10 proje elemanını sorguya alıp 'JPALS'in başkalarının eline geçip geçmediğini araştırıyordu. Peki neydi JPALS ve Raytheon Başkanı Daniel Burnham ile JPALS proje sorumlusu Buruce Solomon'a sıkıntılı günler yaşatan olaylar dizisi? Giderek yoğunlaşan hava trafiğini kontrol etmek ve 'istenmeyen durumlarda' uçakların tehlike kaynağı olmasını önlemek amacıyla başlatılan bir projeydi JPALS. Projeyi yüklenen ise Amerikan silah sanayiinin en büyük firması olan Raytheon'du. Yaklaşık 20 firmasıyla hava ve deniz elektronik iletişim alanında hava savunma ve savaş sistemlerine, hava trafik kontrol sistemlerine kadar her alanda faaliyet gösteren Raytheon, 1984 yılından bu yana GPS teknolojisini kullanarak sivil uçakların yerden kontrolü projesini yürütüyordu. Raytheon geçen aylarda konuyla ilgili ilk basın açıklaması yaptı ve JPALS ile kontrol dışına çıkan uçaklara yerden müdahale edilebileceğini açıkladı. Ancak ne olduysa bundan sonra oldu. 11 Eylül saldırılarından sonra harekete geçen Amerikan Savunma Bakanlığı (Pentagon), JPALS projesinin başkalarının eline geçmiş olabileceğini soruşturuyor. Çünkü proje henüz deneme aşamasında olsa bile yerden yapılan müdahalelerle ister sivil ister askeri olsun kontrol alanına giren tüm

uçakların, pilot vermese bile, uçuş sistem kodları çözülüyor ve uçaklar ele geçirilebiliyor. Böylece ister hava korsanları tarafından kaçırılsın ister hava muhalefetiyle olsun tehlike arz eden uçaklar, güvenli bir yere indirilebiliyor. Hatta bu proje kullanılarak Fedex'e ait bir kargo uçağı test için yere indirildi. Gerek FBI gerekse de Pentagon şimdi bu projenin bilgilerinin kimin eline geçtiğini bulmaya çalışıyor. Çünkü kamuoyuna tamamen barışçıl amaçlarla geliştirildiğı açıklanan bu proje istenildiğı zaman uçakları bir silaha dönüştürebiliyor.”¹⁴⁵

Ancak bugün, böyle bir teknolojiye sahip olduklarını kendileri ilan etmişlerdir. Aynı konuya eğilen bir başka bilgilendirici yazı ise şuydu: “Amerikan Boeing şirketi tarafından geliştirilen ve saldırı amaçlı kullanılacak ilk pilotsuz uçak, Edwards Hava Üssü’nde yapılan ilk denemesinde başarılı oldu. X-45 adlı pilotsuz uçak, tehlikeli görevlerin yanı sıra düşmana karşı yapılacak ilk saldırılarda ya da düşmanın hava savunma sistemini yok etmede kullanılacak. Uçak, Boeing’in ‘Phantom Works’ adlı kolu tarafından geliştirildi. Kaliforniya Çölü’ndeki Edwards Hava Üssü’nde yapılan ilk denemesi sırasında kuyruksuz uçağın yerden 2 bin 500 metre yükseklikte ve saatte 360 km hızla uçtuğı belirtildi. Kanat genişliğı 10 metre olan uçak, 2008 yılında hizmete girecek. ABD ‘Predator’ adı verilen bir başka tip pilotsuz uçağı, Afganistan’da düşmana karşı kullanıyor. Bu uçak silah da taşıyabiliyor. X-45 hakkında bilgi veren havacı Albay Michael Leahy, bu uçakların, grup halinde uçacağını ve taşıyacakları toplam 1500 kilo güdümlü bombayı düşman radarlarını ve yerden havaya füze sistemlerini imha etmek amacıyla kullanacağını söyledi. Boeing şirketi, tanesi 10-15 milyon dolara mal olan uçaklardan yüzlerce üretmeyi planlıyor. Bu uçakların her birinin maliyeti, yeni kuşak avcı-bombardıman uçaklarının maliyetinin yaklaşık üçte biri oranında. Boeing, kısa süre önce bu avcı uçaklarının

yapımını öngören sözleşmeyi en büyük rakibi Lockheed Martin firmasına kaptırmıştı.”¹⁴⁶

Amerikan Hava Kuvvetleri için üretilen Northorp Global Hawk teknolojisinin ise 11 Eylül’de kullanılmış olabileceğinin üzerinde duranlar var. Bu iddiaya geçmeden önce Global Hawk teknolojisi hakkında biraz bilgi verelim: “Sınırları zorlayan askeri amaçlı insansız savaş uçakları, çoğu denemede başarısız oldu. En çok umut bağlanan 2 Global Hawk modelinden biri, 40.000 ft. yükseklikten yere çakıldı. Diğer eşi ise yerde bekletiliyordu. Dolayısıyla denemeler bu araçla sürdürüldü. Hawk’ın üreticileri modelin Kaliforniya’dan Alaska’ya gidip geri döndüğünü ve çeşitli testlerden geçirildiğini ileri sürüyorlar. Onlara göre her şey yolunda.”¹⁴⁷ Deneme esnasında düşen uçağın ise teknolojik yetersizlikten değil, bir başka uçaktan yanlış sinyal aldığı için düştüğü belirtiliyor. (Tabii ‘kara projeler’ uzmanları bizim ‘başarısız oldu’ diye düşünmemizi istiyor olabilir ve bu yanlış enformasyonu sızdırabilirler.) Üstelik bu projeler üzerinde çalışan sadece ABD değil. Bilinenler arasında Fransızların Sagem Crecerelle, Kanadalıların Bombardier CL-327 ve Bombardier CL-327 ile İngilizlerin BAX Systems Phoenix’leri mevcut. Bunlara Amerikalıların X-33, X-34 ve X-36 modellerini de eklemek lazım.

Aslında pilotsuz uçuş teknolojisi hiç de yeni değil ve dünya üzerinde çoktandır kullanılmakta. Önce bu konuya değinen bir yazıya göz atalım: “Pilotsuz, yerden kontrol edilen uçakların savaşlarda kullanılması fikri uzun zamandır gündemde. Otomatik pilotla alçak irtifada uçan, yüksek çözünürlüklü kameralarla uzmanların yönlendirdiği U-99 modeli gelecekte yaşanacak bir savaşta ön saflarda savaşacak. U-99, kamera görüntülerini bilgisayar merkezine aktarıyor, vurulması gereken stratejik hedeflerin koordinatları belirlenerek ‘vur emri’ sinyallerle uçağa gönderiliyor.

146 24 Mayıs 2002, Hürriyet; ‘Pilotsuz savaş uçağı ilk denemesinde başarılı’

147 Age., s. 68.

Bomba yüklü U-99, hiç sapma olmaksızın hedefe yaklaşıyor ve görevi tamamlıyor. Herhangi bir aksilik halinde, yine verilen bir komutla uçak, intihar komandosuna ve etkili bir bombaya dönüşüyor. ABD'nin en az 4 adet UCAV projesi var. Bunlardan biri de Lockheed tarafından 'kara projeler' kapsamında geliştirilen ve 2010 yılında tamamlanması düşünülen proje. Böylece insansız savaş uçaklarının üçte biri, o tarihte hazır kıta bekleyecek."¹⁴⁸

Ne var ki burada bir terslik vardı. Konuya bilgisizce bakanlar veya bilinçli çarpıtma peşinde koşanlar, bu teknolojinin 'bugünkü koşullarda olmadığını, ilerleyen yıllarda mümkün olduğunu' ileri sürüyorlardı. Öyle olmadığını yeterince ispatladığımızı zannediyoruz. Ancak burada 'ilerleyen yıllar' tabiri üzerinde biraz durmak gerekiyor gibi. Bilindiği üzere birçok teknoloji ya deneme aşamasındadır ya da tamamlanmıştır ama uygun ve ekonomik konjonktür arar. Varolan teknolojiler ekonomik ömürlerini doldurmadan (Bir başka deyişle şirketler eski teknolojiden azami kârlarını elde etmeden) yeni teknolojiye ellerinde bulunsa bile geçmezler. Kaldı ki askeri kullanım alanlarını da kapsayan uçuş teknolojisi söz konusu olunca durum daha da karışıktır. Ancak sivil havacılık için bir engel daha var ki o da psikolojiktir. Hava yolları şirketlerinin yaptırdıkları araştırmalara göre zaten uçuş korkusu yaşayan yolcular, bir de bunun üzerine pilotsuz bir uçakla uçmaya hiç de hazır görünmemektedirler. Bu yüzden büyük hava yolu şirketleri teknoloji el verse dahi bu sistemi -şimdilik- kullanmayı düşünmemektedirler. Ancak önümüzdeki 10 yıl içinde kademeli olarak bu sisteme geçileceğine kesin gözüyle bakılmaktadır. Bu gidişattan rahatsız olan klasik pilotlar ise basit bir 'uçuş yöneticisi' konumuna düşmek istemiyorlar. İşte bu konuya değinen yazılardan biri:

"Son yıllarda gelişen teknolojinin ürettiği dijital yenilikler, modern ticari uçaklarda hızla yerlerini almaya başladı. Bilgis-

yararların kabiliyetleri ve kapasiteleri katlanarak artıyor. Ve kabiliyetli sistemler, gövde ve dizaynlarında hızlı değişim olmayan uçaklara gelip yerleşiyorlar. Bilgisayar mühendisleri yeni sistemlerin uçaktaki yararlarını göstermekte çok hevesli davranıyorlar. Ama yeni teknolojilerin daha uygulama yapılmadan hem ekonomik açıdan hem de güvenlik konusunda yararları olduğu ispatlanmadan uçakların içine sokulmasına izin verilmiyor. Bugün yolcular ticari uçakların pilot kabinindeki otomatik pilotun kullanıldığı alanları bilseler hayrete düşebilirler. Neredeyse uçuşun tüm düz uçuş safhaları otomatik pilot tarafından sağlanmakta, hatta bazı düşük görüşlü yaklaşımlar ve inişler otomatik iniş gerektirmektedir. Yani böyle durumlarda pilotlardan çok sistemlere güven vardır. Uçak kaçırmak için kokpite giren bir kişi sadece hayretle bakacak. Neye elini atsa hiçbir şey değişmeyecek. Uçak, bildiğini okuyacak, aşağıdan gelen talimatları yerine getirecek. Komik bir durum gibi gelebilir. Çok yüksekten uçan düşünceler gibi de gelebilir size ama bilin ki gelecek 10 yıl çok daha çabuk geçecek.”¹⁴⁹

Tekrar 11 Eylül’e dönersek, bu tip projelerin olayda kullanıldığını düşünen üstelik konusunun uzmanı kişiler de mevcut. Yakın bir döneme kadar ülkemizde ‘çok satanlar’ listesine giren *İlluminati/ Entrika Çemberi* (TİMAŞ Yayınları, 1st. 2002) adlı kitabın ABD’li yazarı Texe Marrs da bunlardan biri. Marrs, uçakların Global Hawk teknolojisiyle kulelere uzaktan kumandayla vurulduğunun altını çizmekteydi. Asker kökenli bir aydın olan Marrs, aynı zamanda uzay çalışmaları, Amerikan savunma politikası, stratejik silah sistemleri ve ilgili konular üzerine de bir uzman olarak biliniyor. Hava Kuvvetleri’nden emekli olan Marrs, halen kendi adına kurduğu bir vakıfta bağımsız olarak yazarlık çalışmalarına devam ediyor. Marrs, daha ziyade süper zenginlerin yönetimindeki ‘Dünya Komplosu’nu konu alan kitaplarıyla

tanınıyor. Aşağıda onunla yapılmış uzunca bir röportajın konumuzla ilgili bölümünü aktarıyoruz.

“Soru: Dünya Ticaret Merkezi saldırılarının arkasındaki isimlere yönelik uzun tartışmalar yaşandı. Bu konuda farklı bir bakış açınız var mı? Gerçekten Ladin ve adamlarının, böylesi inanılmaz bir saldırıyı gerçekleştirebilecek uzmanlığa ve planlama becerisine sahip olabileceğine inanıyor musunuz?

Marrs: Belki Türk kamuoyu bilmiyor olabilir ama Ladin ve 19 adamının bu işin arkasında olmadığına inanan milyonlarca Amerikalı var ve bu fikirlerini her yerde beyan ediyorlar. İnternet'te MOSSAD bağlantısına işaret eden birçok kişi var. Lübnan kasabı Şaron ve İsrail'deki diğer sertlik yanlıları ne kadar da rahatlar! Amerikan ordusundan ve Hava Kuvvetleri'nden birçok arkadaşım, DTM saldırılarının kesinlikle, ticari uçakları hedeflerine yönlendirmek için bilgisayarlı 'Global Hawk' teknolojisini kullanan CIA tarafından gerçekleştirildiğine inanıyor. Eğer gerçekten böyleyse ne pilotların ne de hava korsanlarının (tabii gerçekten varsalar) uçakları binalara çakılmaktan alıkoyamayacakları kesindi.”¹⁵⁰

Aynı kanaati, bana göre Pentagon'a uçak çarpmadığını tartışmaya gerek bırakmaksızın maddi ve mantıki delillerle ispatlayan Thierry Meyssan da belirtmektedir: “Kendilerine danışılan profesyonel pilotlar, aralarında çok az kişinin böyle bir şeyi yapmayı düşünebileceğini söylemiş ve amatör pilotların bunu yapabilmelerini kesinlikle ihtimal dışı bırakmışlardır. Fakat bununla birlikte kesin hedefe ulaşmanın başka bir olanağı da bulunmaktadır: Balizler kullanmak. Hedefin kaynağından verilen bir sinyal, otomatik uçuşta olan uçağı kendine çeker. Bununla beraber, Dünya Ticaret Merkezi içinde balizler bulunduğu, amatör radyocuların bu balizlerin sinyalinin kaydetmiş olmasıyla teyit edilmişti. Böylece sinyal belirlenebilmiş, kulelerin üzerine yerleştirilmiş

televizyon antenlerinin yayınına karıştığı için tespit edilebilmişti. Muhtemelen bulunup yok edilmesi için balizler çarpışmadan hemen önce çalıştırılmıştı. Demek ki her ne olursa olsun, yerde işbirlikçilere ihtiyaçları olmuştur. Yerde işbirlikçiler olduğu takdirde uçakta büyük sayıda korsanın bulunmasına gerek yoktu. Küçük bir ekip, uçağı otomatik pilota geçirmeye yeterdi. Hatta rehine alınmayacağına göre içeride korsan bile bulunmasına gerek yoktu: Havalanmadan önce uçağın bilgisayarlarına gereken bilgileri yükleyerek Savunma Bakanlığı'nın icat ettiği Global Hawk teknolojisi sayesinde uçağın kontrolünü havada ele geçirmek mümkündür. O an Boeing, pilotsuz bir uçak gibi uzaktan kumanda edilebilir.”¹⁵¹

Olaydaki uzaktan kumanda ihtimali üzerinde duranlardan birisi de Alman politikacı-hukukçu Von Blow'du. Blow daha ziyade 11 Eylül'ün medya manipölasyonları üzerinde duran röportajın bir yerinde bu kuşkusunu dile getiriyor ve şöyle diyordu:

“Tıpkı bir avlanmada olduğu gibi sahte izler üretildi ki bunlar takip edilsin! Bir İngiliz uçak mühendisinin teorisine göre de dışarıdan müdahaleyle uçağın yönetimi pilotların kontrolünden çıkarıldı. Amerikalılar 70'li yıllarda, kaçırılan uçakları kurtarmak için uçağın bilgisayar sistemine giriş yapacak bir metot geliştirmişler. Bu teknik bu olayda suiistimal edilmiş. Bu bir teori...

– Maceracı bir teori ve hiç de üzerinde durulmadı.

Bakınız ben bu teoriyi hemen benimsemiyorum. Fakat düşündürücü buluyorum.”¹⁵²

151 Therry Meyssan; 'Dehşetengiz Hile/Pentagon'a Uçak Düşmedi', Çev: Ayşe Meral, Medcezir Yayınları. s. 34-35, İst. 2002.

152 'Onların Savaşı, Brzezinski, Kissinger, Huntington', Mustafa Aydın; Kutup Yıldızı Yayınları, s. 261.

Ancak iktibasın aktarıldığı asıl kaynak olarak: <http://www.iktibas.info/dergi/subat/ceviri.htm> olarak veriliyor. Çev: Kamil Cengiz.

Bu iddialar, sadece tutucu beyinlerin anlamayacağı ve havacılık teknolojisindeki gelişmelerden bihaber kişilere yabancı gelebilirdi. Oysa bir yüksek teknoloji çağına girdiğimiz bu dönemde bu çapta bir komplo, teknoloji desteği olmadan başarılamazdı. Böyle bir eylemde insan unsuru kullanmak, eylemi tehlikeye atmakla eşanlamalı olurdu. Sürecin herhangi bir aşamasında yaşanabilecek bir insani zaaf, eylemi tümüyle riske atardı. Bunun olmamasını sağlayabilecek tek garanti, eylemin tümüyle teknolojik olanaklar kullanılarak gerçekleştirilmesiydi. Öyle de olmuşa benziyor.

Komplonun amacı da değişiyor

Komploların çapı, tekniği değişir de amacı değişmez mi? Elbette bundan sonraki tüm komplolar bu amaca yönelik olacaktır. 11 Eylül sadece çoktandır girilen bir sürecin önünü açmış ve global amaçlar taşıdığını her aşamasında hissettirmiştir. Fark şuradadır: Tıpkı diğer noktalarda olduğu gibi artık komplolar ulusal sınırları aşmış, sadece yerel hükümet ya da liderleri zor durumda bırakmak için değil doğrudan global dünya hâkimiyetinin bir basamağı olarak tertiplenecektir. 11 Eylül bunun start alışıdır. Artık komplolarla dolu bir sürece girdiğimizi varsayabiliriz.^{EK-1}

11 Eylül, tüm sonuçlarıyla global bir komplo olarak komploları da sıkıştığı ulusal ölçeklerden dünya ölçeğine yaymıştır. Düne kadar suikastlar, darbeler, muhtelif eylemlerle ulusal, bölgesel ve en fazla kıtasal alanı etkileyen komplo çabası bugün çok daha geniş bir planın parçası haline gelmiştir. Eğer komplo egemenlik savaşının bir parçası ve yöntemiye artık yeni bir egemenlik mücadelesinin doğrudan parçasıdır: Dünya egemenliği.

11 Eylül'ün sonuçlarına dikkatle bakın; birincisi, 11 Eylül esas olarak ABD'de meydana gelmiş olsa da sonuçlarından tüm dünya etkilenmiştir. İkincisi 11 Eylül, tüm dünyayı militarist yöntemlerin ağırlıkla hâkim olduğu bir sürece sokmuştur. 11 Eylül'le birlikte ABD, dünyayı 'Teröristler ve biz', "Ya bizim yanımızdasınız ya onların!" diyerek bir kalıba dökme isteğini açıkça ilan etmiştir.

11 Eylül zora dayalı bir ‘Yeni Dünya Düzeni’nin kurulmasında ABD’yi belirleyici bir role sokarak ‘maskesiz imparatorluk’ aşamasına getirmiştir. ABD, 11 Eylül sayesinde düne değin dünya çapında kolay kolay yapamayacağı şeyleri hiçbir gerekçe göstermeksizin (Ya da yalan gerekçelerle) açıkça yapabilir hale getirmiştir. Global dünya hâkimiyeti peşinde koşan ve on yıllarca sürebilecek bir ‘mücadele’yi önlerine koymuş derin güçlere tarihin hiçbir döneminde rastlanmayacak ölçüde hareket imkânı sağlamıştır. Bu anlamda 11 Eylül, dünyayı ele geçirmeye çalışan gizli hükümetin komplosuna bir basamak olmuştur. Aslında adına ‘Yeni Dünya Düzeni’ denen şey, gerçek manada şimdi başlamıştır. 11 Eylül 2001’e kadar altyapısı hazırlanan küresel hâkimiyet projesine 11 Eylül’le birlikte hız verilmiş, bir anlamda kurumsallaştırma kararı alınmıştır. 11 Eylül’le beraber ete kemiğe bürünen küresel hâkimiyet arayışı, komplonun arka planında kimlerin bulunduğunu da deşifre etmiştir. Geçen yüzyılın başında kimler programlarına ‘tek dünya hükümeti’ hedefini koymuşlarsa 11 Eylül’ü yapanlar da onlardır. Bu haliyle 11 Eylül, yeni dünya satrancının ileri hamlesidir. Ve tüm dünyayı bir satranç tahtası haline getirmiştir. Artık bundan sonra atılacak her adım, küresel hâkimiyetin pekiştirilmesi yönünde olacaktır.

Önsezisel bir varsayım

Baştan beri 11 Eylül’ün bir komplolar silsilesine yol açacağını ve bir başlangıç olduğunu savundum. Bu anlamda yeni girdiğimiz çağı bir ‘Kompolar Çağı’ olarak tanımlamak yanlış olmaz. Komploların bundan sonra şiddeti, çapı ve sofistike özellikleri artacaktır. 11 Eylül, bu kapıyı aralamıştır. Yeni komplolar beklenmelidir. 11 Eylül benzeri komplolara dünyanın her ülkesi, her şehri artık açıktır. Komplocuların stratejik ihtiyaçlarına göre gündeme getirilecektir. 11 Eylül, aynı nedenle olmuş bitmiş bir olay değil, üzeri yeni komplolarla döşenmeyi bekleyen bir yoldur.

Baştan beri iddia ediyorum: İkinci komplo mutlaka gelecek!

Ve bu, muhtemelen Avrupa'da olacak. Bunun iki nedeni var: Birincisi Avrupa'nın Amerika'ya Afganistan ve özellikle Irak operasyonunda destek vermemesi, Avrupa halklarının ABD'nin dünyada yaptıklarından hoşlanmaması. İkincisi ise en büyük Hıristiyan coğrafya olarak Avrupa halklarının İslam'a ve Doğulu halklara karşı kıskırılması gerekiyor. Muhtemel hedefler ise başta Fransa olmak üzere Almanya, İngiltere ve İtalya'dır. (Bir sabah dünya televizyonları, "Eyfel Kulesi'ne bir uçak çarptı" haberi geçerlerse hiç şaşırmayın! Ya da Londra Saat Kulesi'ne veya Roma-Vatikan'da Papalık konutuna.) İkinci komplonun olacağına en büyük delil ise El Kaide hortlağının yeniden piyasaya sürülmesi ve bütün her şeyin aslında Usame bin Ladin'i yakalamak ve cezalandırmak amacıyla yapıldığı söylense de aradan geçen iki yıla rağmen Usame bin Ladin'in hâlâ yakalanmamış olmasıdır. Bu anlamda Usame bin Ladin'in 'Yakalanmadığı'nı değil, bilinçli olarak yakalanmadığını söyleyebiliriz. Çünkü yeni komploları üzerine yıkabilmek için halen Usame'ye ihtiyaçları var. Usame'nin 'günah keçisi' misyonu bitmemiştir. Komploların sürebilmesi için böylesi negatif-kahramanlara, negatif mitos-kişilere ihtiyaç vardır. Bugün Usame, yarın bir başkası...

İngiliz Bakanın Tepkisi

11 Eylül'ün bünyesinde bulunan komplocu yapı günden güne daha fazla seziliyordu. Sorular soruları kovalıyor, mantıksal çelişkiler giderek daha fazla su yüzüne çıkıyordu. Ancak, nedense halen "Teröristler senaryosu"nun dışına pek çıkılamıyordu. İşte gene bu tarz ama söyleyenin kariyerine bakıldığında önemli bir çıkış kabul edilebilecek bir yaklaşımda bulunuldu. İngiltere eski Çevre Bakanı Michael Meacher Guardian gazetesinde yayımlanan yazısında 11 Eylül'ün Amerika'nın bildiği ve yapılmasına göz yumduğu bir 'senaryo' olduğunu iddia edecekti.¹⁵³

İngiltere eski Çevre Bakanı Michael Meacher, 6 Eylül tarihli Guardian gazetesi için kaleme aldığı yazıda ilginç iddialarda bulunuyordu. Meacher 11 Eylül saldırılarının aslında Amerika tarafından bilindiğini, bu konudaki uyarıların görmezden gelindiğini, hatta bu saldırıların bahane olarak kullanıldığını öne sürdü. Eski bakana göre, ABD'ye birçok ülkeden uyarı gelmiş ve Amerikan istihbarat servisleri bu uyarıları öğrenmişti. Herkes bir saldırı bekliyordu. Ancak Amerika'nın petrol rezervlerini kontrol altına almak, dünyaya kendi gücünü ispatlamak ve birçok bölgede hakimiyet kurmak' gibi uluslararası politikası için ciddi bir bahaneye ihtiyacı vardı.' Meacher'in kaleme aldığı iddialarına göre ABD'nin 'dışında hatta bu kurumun da üstünde bir güç olma' politikası için dünyayı etkileyecek müdahaleler için meşru bir sebebi olmalıydı.

Çevre eski Bakanı'nın bu iddialı yazısı İngiliz Hükümeti ve ABD kaynaklarınca tepkiyle karşılanırsa da bazı kesimler Meacher'in açıklamalarını 'herkesin bildiğini yazıya dökmek' olarak yorumladılar. 11 Eylül'ün ikinci yıldönümü yaklaşırken Meacher'in açıklamaları, bugüne kadar "11 Eylül senaryoydu." iddiasında bulunan kesimler içinde en üst düzey ağız olması ile dikkat çekti. İşte eski bakanın iddialarının temel başlıkları:

"İddia- 1: Gerçekler Daha Farklı

İngiltere'nin neden Irak Savaşına katıldığı tartışılıyor. Ancak Amerika'nın neden karıştığı konuşulmuyor. Savaş başladı, çünkü Amerika uluslararası terörizme karşı savaş açtı. Çünkü teröristler ve Saddam insanlık için büyük tehlike oluşturuyordu. Hayır... Gerçekler çok daha farklı. 2000 yılı Eylül'ünde şimdiki Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Yardımcısı Paul Wolfowitz ve ABD Başkanı George W. Bush'un kardeşi Jeb Bush tarafından yeni bir plan hazırlandı. Bu planda Saddam Hüseyin'in tehlikeli olduğu, Amerika'nın Körfez'de kontrolü eline alması gerektiği belirtiliyordu. Hatta artık

Güneydoğu Asya'daki Amerikan gücünün artırılması gerektiği ifade ediliyordu.

İddia- 2: ABD'de Eğitim Görmüşler

11 Eylül saldırılarından tam bir yıl önce hazırlanan bu raporda Kuzey Kore, Suriye ve İran 'tehlikeli rejimler' olarak gösteriliyordu. Yaklaşık 11 ülke Amerika'yı saldırılar öncesi uyardı. 2001 Ağustos'ta iki Mossad yetkilisi Washington'a gönderildi. Amaçları CIA ve FBI'ya 200 teröristin büyük bir saldırı hazırlığında olduğunu söylemekti. 200 kişinin adının yer aldığı listede, 11 eylül teröristlerinden 4'ünün de adı bulunuyordu. 1996 yılından bu yana, havadan saldırı yapılacağı planları konuşuluyordu. 1999'da, o zamanlar bu denli tehlikeli olduğu tahmin edilemeyen El Kaide'nin CIA, Pentagon ya da Beyaz Saray'a intihar saldırıları düzenleyebileceğine dair rapor hazırlanmıştı. 19 teröristten 15'i pasaportlarını Suudi Arabistan'dan aldı. Hatta 5 tanesinin Amerika'da eğitim gördüğü, 1990'lı yıllarda askeri eğitim aldığı tespit edildi. Ağustos 2001'de Zekeriya Moussaoui adlı terörist Fransa'da yakalandı. Bir uçağın nasıl düşürülebileceğini sorarken şüphe uyandırmıştı. Fransız uzmanlardan bilgi alan FBI yetkilileri, Moussaoui'nin İkiz Kuleler'e uçak düşürme planları olduğunu dahi raporladı.

İddia- 3: F-16'larını Kaldırmadılar

Peki üçüncü uçak neden durdurulmadı. Yerel saatle 8.20'de ilk uçak kaçırıldı. Üçüncü uçağın Pentagon'a düşürülmesi ise saat 09.38'de gerçekleşti. Diğerinin kaçırıldığı haberi 10.06'da geldi. Eylül 2000-Temmuz 2001 arasında tam 67 kez ABD F-16'ları kontrol amaçlı uçuş yaptı. Ancak ilk uçağın birinci kuleye girişinden, son uçağın kaçırılmasına kadar, bölgeye çok yakın olan havaalanlarından dahi, F-16'lar kaldırılmadı.

İddia- 4: Ladin'i Yakalamadılar

Amerika aslında Usame bin Ladin'i de yakalamak için büyük bir çaba göstermedi. ABD'li yetkililer de bunu doğruladı. Hatta FBI ajanı Robert Wright, Aralık 2002'de, FBI'ın El Kaide liderlerini ya da militanlarını tutuklamak istemediğini ifade etti.

İddia- 5: Pakistan Uyarıldı

Bunların hepsi bize Amerika'nın birkaç yıldır izlediği politikayı anlatıyor. Amaç jeopolitik. Yani terörizmle savaşın altında, jeopolitik hedefler yatıyor. 11 Eylül'den önce de Irak ve Afganistan'a yönelik saldırılar çoktan planlanmıştı. Bunu da 2001 Nisan'da hazırlanan bir rapor kanıtıyor. Irak'tan uluslararası areneye giden petrolün kontrol altına alınması gerektiğinin altı çiziliyor. Bazı Amerikalı yetkililer, Pakistan Dışişleri eski Bakanı Ni az Niak'a, 2001 Temmuz'da, Afganistan'a bir askeri hareket düzenleneceğini söyledi. Yani, 11 Eylül saldırılarından iki ay önce, ABD'nin ne yapacağı hazırlanmıştı bile.

İddia- 6: Sadece Tuşa Dokundular

11 Eylül saldırılarından sonra tüm planlarını çoktan hazırlayan Amerika'nın yaptığı tek şey "Başla" butonuna basmak oldu. Amerika'nın en büyük korkusu Müslüman ülkelerin 2010 yılında, dünyadaki petrol ticaretinin yüzde 60'ını, petrol ihracatının ise yüzde 95'ini kontrol altına alacak olmasıydı. İngiltere için de aynı sorun geçerliydi."

İngiliz Bakanın bu iddiaları dile getirmesi ülkesinde ve dünya kamuoyunda bazı tepkilere neden olacaktı. İngiltere Hükümeti'ni de Amerika'yla aynı çıkarları gözettiği ve onun yanında savaşa girdiği için eleştiren Meacher'in yazısının ardından, eski Bakan eleştiri yağmuruna tutuldu. İngiltere'nin başkenti Londra'daki ABD Büyükelçiliği sözcüsü, Meacher'in yazdıklarına anlam

veremediğini belirtti. Sözcü ‘Bunların bir gerçekliği yok. Hepsi suçlamadan ibaret. Özellikle Amerika’nın 3 bin kişinin öleceğini bilmesi, buna göz yumması hakkında yazılanlar felaket!’ dedi. Bunun yanı sıra İngiliz Hükümeti yetkilileri, ‘Başbakan Blair bu savaşın petrol için açıldığı iddialarına zamanında gerekli yanıtı verdi.’ açıklamasını yaptı. Yazı bazı çevreler tarafından da ‘Eski Bakanlar Robin Cook ve Clare Short da Blair’i savaşa girdiği için eleştirmişti. Ancak Meacher ileri gitti.’ yorumunu yaptı.

İngiltere’ye saldırı olabilir

İlginçtir İngiliz Bakanın açıklamasının hemen ardından El Muhacirun örgütü “İngiltere’nin Müslüman dünyasının isteklerini dikkate almaması durumunda, topraklarında saldırılarla karşı karşıya kalabileceği” uyarısında bulunacaktı.¹⁵⁴ Haberde şunlar belirtiliyordu: “El Muhacirun yetkilisi Abdürrahman Salim, 11 Eylül saldırılarının 2. yıldönümü dolayısıyla düzenlediği basın toplantısında, ‘11 Eylül saldırıları gibi olaylar devam edecek, çünkü siz Batılılar, mücahitlerin isteklerini dikkate almıyorsunuz. Böyle devam ederseniz, o zaman İngiliz halkı saldırıların hedefi olabilir.’ dedi. Salim, ‘Irak istilasından sonra Batı’nın gizli amacının açığa çıktığını, bu amacın İslâm’ı yok etmek ve Ortadoğu haritasını yeniden çizmek olduğunu’ iddia etti.”¹⁵⁵

Olmayan “teröristler”e olmayan cevaplar!

11 Eylül’den bu yana 3 yıl geçti ama dünya halen aynı sakızı çiğnemeye devam ediyor. Bütün aksi görüşlere rağmen resmi görüş ağırlığını koruyor. Yani Muhammed Atta ve arkadaşlarının uçakları İkiz Kuleler’e ve Pentagon’a vurdurduğu masalı. FBI, 7 bin

154 Bakan’ın bildiği bir şeyler vardı da o yüzden mi birdenbire açıklamaları gündeme getirdi diye düşünmeden edemiyor insan. Daha doğrusu İngiliz devletin derininden birileri ona “bu açıklamaları yap” mı demişti acaba?

155 12 Eylül 2003, Hürriyet, “El Muhacirun: İngiltere’de saldırı olabilir”

ajanıyla o günden bugüne tam 180 bin kişiyi sorgulamış bulunuyor. Ama halen birçok temel sorunun yanıtı bulunabilmiş değil. Hele de “korsanlar”ın o arada neler yaptıkları sorusu tümüyle yanıtsız. Öyle görünüyor ki, yanlış soruları sordukları sürece yanlış cevaplar alacaklar. Dahası olmayan teröristleri aradıkları sürece olmayan sonuçlara varacaklar. O kadar ki, yanlış sorular çevresinde dolanıp duran FBI ve Pentagon havanda su dövmeye devam ediyor: “Pentagon, FBI ve Kongre müfettişleri bu konuda anlaşmazlık içindeler. FBI terörle mücadele masası şefi Larry Mefford, ‘Maalesef saldırılar konusunda çok az şey biliyoruz.’ diyor. Hava korsanlarının 11 Eylül günü neden Las Vegas’ta oda tuttukları, grup lideri Muhammed Atta ile Abdülaziz Alomari’nin neden Portland’dan gelen uçağa binerek geç kalma riskine girdikleri gibi sorular hâlâ cevabını bulamadı. FBI, saldırıların 2000 yılında Kuala Lumpur’daki bir toplantıda planlandığına inanıyor ancak ne konuşulduğu bilinmediği için kanıtlayamıyorlar. Kongre soruşturma komitesinin son çalışmaları, ABD içindeki El Kaide üyelerinin uçak korsanlarına yardım etmiş olma olasılığına işaret ediyor. Bu doğruysa ülke içindeki suç ortakları hâlâ bulunamamış oluyor. FBI yetkilileri de başlangıçta bu teoriye inanırken, 2002 başında, teröristlerin içeriden yardım gördüğüne dair kanıt bulunamadığı sonucuna vardılar.”¹⁵⁶

Psikolojik savaşı kaybettiler

11 Eylül’den bu yana ilk anda komplocu şahinlerin saldırgan politikaları biraz prim yapar gibi görünürken şimdilerde rüzgâr aleyhlerine dönmüş görünüyor. Nitekim New York Times gazetesinin dünya çapında yaptığı araştırma, “11 Eylül’den sonra uluslararası alanda ABD’ye duyulan sempati ve desteğin yerini nefret ve kızgınlığın aldığını” ortaya koydu. New York Times’a göre “ABD, artık terörizm kurbanı olarak değil, ‘haksız ve tek taraflı

askeri güç kullanarak dünya kamuoyunun görüşlerine karşı gelen bir emperyalist güç' olarak görülüyor... New York Times'ın araştırmasına katılanlar, bu eğilimin Başkan Bush'un şahsında odaklandığını ve Bush'u, eli silahlı, uluslararası sözleşmeleri hiçe sayan, tüm dünyayı kendi kontrolüne almak isteyen bir kovboy olarak gördüklerini ifade etti..¹⁵⁷ Bu durumun ise komplocu şahinlere geri adım attırabileceği gibi yeni ve 11 Eylül benzeri komplolara yol açabileceğini de unutmayalım. Hatta bana göre şahinler psikolojik savaşı kaybetmiş gibi görünürken, benzer eylemlere yönelik bir hazırlığın ilk işareti de sayılabilir.

'Yalan imparatorluğu'nun bir aracı olarak komplo

Ancak bütün bu komploların yapılabilmesi için nasıl birçok faktörün bir araya gelmesi gerekiyorsa bir şey daha gerekiyor: Çıplak yalan. Komplolar tarihi bize göstermektedir ki 'yalan'sız komplo olmaz. Komplonun kitlenin üzerindeki etkilerini sürdürebilmesi ve koruyabilmesi için ama ince ama kaba bir yalana ihtiyaç vardır. Kitapta da sergilendiği gibi Küba işgali "İspanyollar Main'i batırdı." yalanı üzerine yapılmıştır. Vietnam'ı işgal "Maddox adlı destroyerimiz saldırıya uğradı." palavrasıyla gündeme getirilmiştir. 11 Eylül tümüyle 'Bin Ladin ve El Kaide' yalanı üzerine kuruludur. Ve tabii bütün bunların üzerinde en büyük yalan olan "Demokrasi ve özgürlük getireceğiz!" tekerlemesi baş köşeye kurulmuştur. Bu anlamda emperyalist komplo yalansız yapamaz ve bir yalana dayanmak zorundadır. Bu 'yalan'ın mantıklı ya da uyduruk bir 'kanıt'a dayanması gerekmez. Burada önemli olan kitlelerin ortalama zekâsına şu veya bu oranda hitap edebilecek ve yapacağı hamleye bir 'gerekçe' teşkil edebilecek bir yalanın bulunabilmesidir. Burada 'yalan'ın herkes tarafından bir 'yalan' olarak biliniyor olması da önemli değildir. Önemli olan dünyanın karşısına "Ben bu hareketi, şu gerekçeyle

yapıyorum.” imajının verilebilmesidir. Yoksa kendilerinin de inanmadığı bir şeye başkalarının inanmasını beklemenin saflık olduğunu onlar da biliyorlar.

Bu yüzden komploların en önemli ayaklarından biri günümüzde artık medyadır. Medya olmadan komplolar da olamıyor. Komplonun kamuoyu oluşturma ayağı medya tarafından üstleniliyor. Söz konusu güçlerin denetimine girmiş ya da bizzat o güçlerin üyelerinden oluşan medya, 11 Eylül’den beri dünyayı büyük bir yalan bombardımanına tutmaktadır. Ruhlarını şeytana satmış ya da gazetecilik meslek ilkelerini çoktan unutmuş birtakım adamlar eliyle dünya, yalan ve yanıltıcı bir enformasyon ağına teslim edilmiştir. Onlar CIA’nın yalan haber üretme merkezinde üretilmiş, beş yaşındaki çocuğun zekâ seviyesine göre formatlanmış haberleri tüm dünyaya ‘büyük gerçek’ gibi allayıp pulayıp yutturmanın sanatını icra ediyorlar.

Ancak günümüzde bu açıdan da komploların durumu değişmektedir. Özellikle son Irak harekâtının gösterdiği gibi, komplocuların kendilerine olan güvenleri arttıkça, bu konudaki yüzsüzleşmeleri de doğru orantılı olarak artmıştır. Artık -yalan bile olsa- masa başında üzerinde fazla düşünmeden kotarılmış iddialar üretilmekte ve bunların foyasının kısa zamanda ortaya çıkma ihtimalini bile umursamamaktadırlar. Sonradan bazı iddiaların alenen ‘yanlış’ ve ‘istihbarat hatası’(!) olduğunun ortaya çıkmasına hatta kendileri tarafından bile kabul edilmesine rağmen “O gün onu söylemek gerekirdi!” diyebilecek kadar ileri gitmektedirler. Komplocular bu konuda o kadar utanmaz bir seviyeye gelmişlerdir ki neredeyse artık ‘yalan’ bile üretmeden “Planlarımız bunu gerektiriyor, onun için saldıracağız, var mı diyeceği olan?” şeklinde konuşacaklar. (Yakında onu da yaparlarsa şaşırmayın!) Emperyal komplo artık ‘yalan’a bile ihtiyaç duymayacağı bir aşamaya doğru hızla ilerlemektedir. Ya da buldukları ‘yalan’lar o kadar komik, çocuk kandırmacası sayılabilecek türdendir ki, zaten kısa sürede ellerinde patlamaktadır. Son Irak işgali için öne sürülen

gerekçelerin ne kadar basit hazırlandığı, hiçbir tutar yanının olmadığı bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır. “Irak’ın dünyayı nasıl aldattığını” ispatlamak için hazırlanan sözümona kanıtların aslında dünyayı aldatmak için hazırlanmış birer düzmece metin olduğu görülmüştür. Üstelik bunların internetten kopyalanmış bir akademik çalışma olduğu ayrıca fark edilecekti. Komplocular ellerindeki onca imkâna rağmen basit bir araştırma çabasına bile gerek duymuyorlar artık. Yalan imparatorluğunun düzmece metinleri öylesine irinler halinde dünyanın üzerine akmaktadır ki artık bunlar için ‘skandal’ kelimesi bile yetmemektedir.

“İngiliz hükümeti tarafından hafta başında açıklanan ve ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell’in BM Güvenlik Konseyi’nde yaptığı tarihi sunumda övgüyle bahsettiği, Irak’la ilgili istihbarat dosyasındaki bilgilerin, çeşitli akademik çalışmalardan alıntı olduğu ortaya çıktı. İddiayı ortaya atan ‘Channel 4’ televizyonu, hükümeti entelektüel hırsızlıkla suçlarken uzmanlar ve muhalefet partileri olayı, ‘skandal’ ve ‘İngiltere için bir utanç’ olarak nitelendirdi. İngiliz hükümetinin istihbarat raporlarına dayandığını savunduğu dosyada, ‘Irak’ın dünyayı aldatmak için’ nasıl bir istihbarat altyapısı kurduğu anlatılıyordu. TV kanalının haberine göre 19 sayfalık dosyanın dört sayfası, Irak kökenli bir Amerikalı olan İbrahim El Maraşi adlı öğrencinin yazdığı bir makaleden alındı. 29 yaşındaki El Maraşi, şu anda Kaliforniya’da bir üniversitede araştırma görevlisi olarak çalışıyor. Ayrıca dosyanın 6 sayfası da ağırlıklı olarak, 1997 yılında Jane’s Intelligence Review dergisinde Sean Boyna ve Ken Gause imzasıyla yayımlanan makaleye dayanıyor. Irak dosyasındaki bilgilerin, El Maraşi’nin ‘Middle East Review of International Affairs’ adlı derginin Eylül sayısında yayımlanan makalesiyle aynı olduğunu ilk olarak Glen Ranwala adlı İngiliz akademisyen fark etti. Ranwala’ya göre dosyayı hazırlayanlar, El Maraşi’nin çalışmasını gramer ve noktalama hataları da dahil olmak üzere aynen kullandı. Dosyadaki bilgilerin yaklaşık 12 yıllık olduğunu vurgulayan

Ranwala, İngiliz yetkililerin bunu belirtmediğini de söyledi. Bir başka akademisyen Dan Plesch ise akademik bir çalışmanın al-
lanıp pullanıp istihbarat raporuymuş gibi sunulmasının tam bir
skandal olduğunu ifade etti.”¹⁵⁸

Söz konusu yalan haber, Türk ve dünya basınında aynı anda
şu şekilde yer almıştı: “İngiliz hükümeti, Irak’ın kitle imha silah-
larıyla ilgili hazırladığı 55 sayfalık dosyada Saddam Hüseyin’in
bir ya da iki yıl içinde nükleer silah geliştirebileceğini ve 45 da-
kika içinde kimyasal ya da biyolojik silah kullanma kapasitesine
sahip olduğunu iddia etti. ABD’nin Avrupa’daki en yakın müt-
tefiki olan İngiltere Başbakanı Tony Blair, bu dosyayla davala-
rında haklı olduklarını gözler önüne sermek isterken Irak, dosya-
yı ‘yalan kampanyası’ olarak niteledi. İşte Ortak İstihbarat Ko-
mitesi’nin hazırladığı raporda yer alan iddialar: Irak’ın Şii vatan-
daşlarına karşı kimyasal ve biyolojik silah kullanma planları
mevcuttur. Bu silahların bazıları 45 dakika içinde kullanılabilir
durumdadır. Irak, uranyum ve bazı hayati parçaları ele geçirdiği
takdirde bir ile iki yıl içinde nükleer silah üretebilir. Bağdat yö-
netimi, yasa dışı olarak 20 kadar ‘El Hüseyin’ füzesini elinde tut-
maktadır. İsrail ve Kıbrıs’ın yanı sıra Umman, İran-Afgan sınırı
ve Türkiye’nin büyük bir kısmını menzili içine alan füzeler gelişt-
irmektedir. Daha önceki BM silah denetçilerinin inceleme ziya-
retlerinden dersler çıkarmış, hassas ekipman ve belgeleri gizle-
meye başlamıştır.”¹⁵⁹

Özellikle İngiltere Başbakanı Tony Blair ile George W.
Bush’un yalan haberler üzerine paslaşmaları bir ‘saçmalıklar zir-
vesi’ gibiydi. O bir şey söylüyor, diğeri ona hemen destek çıkıyor;
diğeri bir şey söylüyor, bu sefer de o, diğesine destek çıkıyordu.
(Tam bir ‘bozacının şahidi şıracı’ durumu yani!) Sanki tüm dün-
ya ile alay eder gibiydiler: “ABD Başkanı George Bush, Irak’ın

158 Milliyet, 08 Şubat 2003, ‘Kanıt Skandalı’

159 Hürriyet, 25 Eylül 2002, ‘Irak 45 dakikada kimyasal saldırı düzenleyebilir’

kitle imha silahlarına ilişkin İngiltere'nin sunduğu dosyayı, 'Irak lideri Saddam Hüseyin'in dünya barışına tehdit olduğuna kanıt' olarak gösterirken Amerikalı emekli generaller, BM desteği olmadan Irak'a saldırılmasına karşı çıkıyor. İngiltere Başbakanı Tony Blair'i, Irak'ın kitle imha silahlarına ilişkin açıkladığı rapor nedeniyle öven Bush, 'Saddam'ın 11 yıllık yalanının ortaya çıktığı'nı savundu. Raporda, Irak'ın 45 dakikada bir nükleer silah oluşturabileceği yönünde bilgiler yer alıyor. Amerikan yönetimi, gelecek hafta Viyana'da silah gözlemcilerinin şefi Hans Blix¹⁶⁰ ile Iraklı yetkililer bir araya gelmeden önce, BM'den Irak karşıtı güçlü bir karar tasarısı çıkarmayı hedefliyor."¹⁶¹

Aynı bol keseden atışlardan birisi de ABD Savunma Bakanı David Rumsfeld'e aitti. Rumsfeld, İngilizlerden önce bu tip iddiaları sanki birer gerçekmiş gibi piyasaya sürenlerin başında geliyordu. Çünkü Rumsfeld, hikmetinden sual olunmaz bir şekilde(!) kaynak olarak yine Bush'u gösteriyordu: "ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, ellerinde, Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'in, dünya için kabul edilemez bir tehdit oluşturduğunu ve yakın zamanda nükleer silah geliştirebileceğini gösteren gizli bilgiler bulunduğunu söyledi. Rumsfeld, Pentagon'da düzenlediği basın toplantısında, ABD Başkanı George Bush'un, Irak'la ilgili bilgileri yakın bir zamanda açıklayacağını belirtti. Irak'ın yakın zamanda nükleer silah geliştirebileceğini gösteren kanıtların mahiyetinin sorulması üzerine Rumsfeld, 'Bunlar yakında ortaya çıkacak.' dedi. Rumsfeld, Irak'ın nükleer silaha sahip olma çabalarının kamuoyu tarafından bilindiğini hatırlattı ve 'Başka şeyler de biliyoruz. Ancak bunlar, Bush uygun gördüğünde

160 Hatırlanacağı üzere Hans Blix ve arkadaşlarının getirdiği "Bize iki ay daha verin, KİS konusunda size en kesin sonucu açıklayalım." şeklindeki öneri geri çevriyecekti. Birçok BM üyesi ülke de aynı yaklaşım içindeyken BM Güvenlik Konseyi devreden çıkarıldı ve Amerika, Irak'ın 'elinde KİS var' gerekçesiyle Irak'ı apar topar işgal etti.

161 Hürriyet, 25 Eylül 2002, "Bush, Blair'in Irak dosyasını övdü"

açıklanabilecek şeyler!’ şeklinde konuştu. ABD Savunma Bakanı, Irak’ın BM denetçilerinin bu ülkeye girmesine yasak getirdiği günden bu yana bilim adamlarını nükleer çalışmalarda kullandığını kaydetti.”¹⁶²

CIA-Vole haberleri!

Bir de arada, CIA’nın masa başında ürettiği her halinden belli olan ‘CIA-Vole’ türünden haberler çıkıyordu. Saddam’la ilgili bu tip haberler o kadar çok çıkmıştı ki aslında çoğu en kalitesiz magazin dergisine bile haber olamayacak şeylerdi. Psikolojik savaşın bir parçasıydı ve rakibi, operasyon öncesi küçük düşürmeyi hedefliyordu. Ama içleri, -dikkatle bakıldığında görülen- öyle saçma iddialarla doldurulmuştu ki bunları hazırlayanların da, okuyup inananların da zekâ seviyesinden kuşku duymak gerekirdi. Şimdi bunlardan birkaçını verelim. İlk haber ‘Katil Saddam’ imajına uygun olarak tasarlanmıştı. Üstelik içine bolca Amerikan kültürüne ait gangsterlik hikâyesi serpiştirilerek sunuluyordu. Ne var ki hikâyede geçen kaset tabii ki ortada yoktu:

“Irak lideri Saddam Hüseyin, ‘Dokunulmazlar’ adlı filmdeki bir cinayet sahnesini aynen taklit ederek videoya kaydettirdi ve Arap meslektaşlarına gönderdi. Saddam, Chicago’da ve 1920’li yıllarda, FBI ajanlarıyla gangsterlerin savaşını anlatan filmde, Robert de Niro’nun canlandığı Al Capone’nin bir cinayetini aynen taklit etti. US News & World Report dergisi, Saddam’ın bir düşmanını kafasına kurşun sıkarak öldürdüğünü ve bu olayı da videoya kaydettirdiğini yazdı. Dergi, Saddam’ın, cinayetin videosunun çok sayıda kopyasını yaptırdığını ve Arap ülkelerinin liderlerine yolladığını da kaydetti. Buna göre Saddam, düşmanlarına neler yapabileceğini açıkça göstermek istedi. Şimdi Beyaz Saray’ın bu kasedi ele geçirmeye çalıştığı bildiriliyor.”¹⁶³

162 Hürriyet, 4 Eylül 2002, “Rumsfeld: Yönetim Irak ile ilgili kanıt sunacak.”

163 Hürriyet, 12 Eylül 2002, Kasım Cindemir; ‘En son Saddam dedikoduları’

Bu tip haberlerden biri ise “Saddam’ın Şakirası” adını taşıyor. İçine ‘tecavüz’, ‘Viagra kullanma’ (erkekliği sorunlu Saddam!) gibi ne kadar küçük düşürücü şey varsa tıktıştırılan habere ancak ‘komik’ denebilirdi. Ama dünyadaki ‘ciddi’ ajansların bültenlerinde, ‘ciddi’ gazetelerin sayfalarında yer bulabildi: “Irak lideri Saddam Hüseyin’e 30 yıl ‘metreslik’ yapan ‘Sarı Şakira’ lakaplı kadın, gizlendiği yerden İngiliz Observer gazetesine, Saddam’ın oğlu Uday’ın, 15 yaşındaki kızına tecavüz ettiğini ve bu yüzden Irak’tan kaçtığını açıkladı. Lakabının Saddam tarafından verildiğini belirten gazeteye göre 15 yaşındayken Saddam’la tanışan ‘Şakira’ bir süre sonra başkasıyla evlendi ancak Saddam kocasını hapsedip mallarına el koydu. New York Post gazetesinde, adının ‘Parisula Lampsos’ olduğu belirtilen 50 yaşındaki kadın, Beyrut’tan yaptığı açıklamada, Saddam’ın Viagra kullandığını da iddia etti.”¹⁶⁴

Aynı paraleldeki bir diğer haber ise şuydu: Burada da yine Saddam Hüseyin’in ‘ansızın ortaya çıkan’ sevgilisine dayanarak Saddam’ın Viagra kullanmasından tutun, aynanın karşısında ‘Heil Hitler’ demesine kadar ancak zekâ özürülülerin inanabileceği türden bir yalan haberd: “Saddam Hüseyin’in ansızın ortaya çıkan eski metresi Parisula Lampsos’un açıklamaları bu akşam Amerikan ABC Televizyonu’nda yayımlanıyor. 30 yıl Saddam’a metreslik eden Yunan asıllı Lampsos, Saddam’ın Viagra kullandığını, Godfather filmini seyrettiğini ve Frank Sinatra’dan ‘Strangers in the Night’i dinlemeyi sevdiğini anlatıyor. Metresin ifadesine göre Saddam, Kuveyt’in müttefik kuvvetlerce ele geçirilmesi üzerine ağlamıştı. Saddam, kendinden başka kimseye, ne Allah’a ne de annesine inanıyordu. Aynanın karşısına geçip şöyle diyordu: ‘Ben Saddam’ım, Heil Hitler!’ Saddam, geçmişte Usame bin Ladin’e para da vermişti. Bir yıl önce Irak’tan kaçan Parisula Lampsos, Saddam’ın kendisini öldürtmeye çalıştığını da iddia etti.”¹⁶⁵

164 Milliyet, 9 Eylül 2002, “Saddam’ın ‘Şakirası’ ilk kez konuştu”

165 Hürriyet, 12 Eylül 2002; “Sinatra’dan Strangers in the Night’i dinlerdi”

Irak'a saldırı öncesinde ortalığı kaplayan haberlerden birisi de 11 Eylül zanlılarından (Kurbanlarından demek lazım!) "Muhammed Atta'nın saldırıdan birkaç ay önce Prag'da Iraklı bir ajanla görüştüğü" şeklinde olardı. Ancak kısa sürede bunun da 'fos' çıktığı görülecek ve masa başı 'asparagas' bir haber olduğu anlaşılacaktı: "11 Eylül'ün bir numaralı korsanı Muhammed Atta'nın saldırıdan birkaç ay önce Prag'da Iraklı bir ajanla görüştüğü söylentisi fos çıktı. Çek Devlet Başkanı Havel, bu bilgiyi bizzat Beyaz Saray'a iletirken söylentinin ardından casus romanlarına taş çıkartan bir hikâye yazıldı. Çek Devlet Başkanı Vaclav Havel, Beyaz Saray'a 11 Eylül korsanlarının başı olan Muhammed Atta'nın saldırıdan birkaç ay önce Prag'da bir Iraklı yetkiliyle buluştuğu yolundaki söylentinin doğrulanamadığını bildirdi. Bu söylentinin ise Çek siyasi liderler ve gizli servisler arasındaki sürtüşmenin yol açtığı boşluktan kaynaklandığı anlaşıldı. 11 Eylül saldırısından sonra bir Arap kaynağına dayanarak Muhammed Atta'nın aynı yıl Nisan ayında Prag'da Iraklı istihbarat ajanı Ahmed Halil İbrahim Samir el-Ani ile buluştuğu yolunda iddialar gündeme geldi. Çek Başbakanı Milos Zeman bu istihbaratı, alelacele, doğruluğu teyit edilmeden ABD'ye iletirken Devlet Başkanı Vaclav Havel'in yaptırdığı araştırmada bu söylenti doğrulanamadı."166

Utanmazlık alenileşiyor

Tekrar bugüne dönelim. Yukarıda bahsettiğimiz üzere İngiliz istihbaratına dayanarak (Onların da yani Blair'in danışmanlarının bir internet sitesinden aşırıldığı derme çatma bilgileri 'istihbarat raporu' diye sunduğu şekliyle) Bush'un "Irak'ta kitle imha silahları var. Ayrıca Irak, atom bombası için uranyum aldı." palavrasından bahsetmesi üzerine yürüyen tartışmayı hatırlayalım. Bugün bunun gerçek olmadığı, rapora Tony Blair'in basın merkezinden Alison

Blackshaw ile Murtaza Khan adlı görevlilerin metne son biçimi verdiği ortaya çıkınca şimdi de suç, CIA'ya atılarak Bush yönetimi sorumluluktan sıyrılmak istiyor.¹⁶⁷ Washington'da Bush'u hayli sıkıştıran muhalefet, bunun Monica Lewinsky skandalı sonrası Clinton'ın kamuoyu karşısında yalan söylemesinden çok daha vahim sonuçlar doğurduğunu hatırlatılıyor. İşte yalanın ortaya çıkması sonrası Bush yönetiminin içine düştüğü durum:

“ABD Başkanı Bush'un Irak'a askeri harekâta destek bulmak amacıyla ‘Birliğin Durumu’ konuşması sırasında ortaya attığı ‘Irak, Afrika'dan uranyum almaya çalışıyor.’ iddiası düzmece çıkınca CIA günah keçisi seçildi. Bush yönetiminin 16 kelimelik bu iddiasına engel olmayan CIA Başkanı, Bush'a yönelen tepkiler üzerine ‘Hata benim!’ diyerek sorumluluğu üstlendi. ABD Başkanı George Bush'un, geçen Ocak ayında Kongre'de yaptığı konuşmada, Irak'ın, Nijer'den nükleer maddeler almaya çalıştığı yolundaki iddialarının faturası CIA'ya çıktı. Irak'a askeri harekât için uluslararası destek arandığı sırada ortaya atılan gerekçelerinin düzmece olduğu gerçeği kanıtlandıkça Bush da giderek daha çok batağa gömülüyor. İşte bu aşamada başkanın imdadına yetişen CIA Başkanı George Tenet, Bush'un, Amerikan halkına hatalı bilgi vermesinin sorumluluğunun, yönettiği istihbarat kurumu ve kendisine ait olduğunu söyleyerek kabahati yüklendi. Tenet, ‘16 sözcük, başkanın konuşma metninde yer almamalıydı. Bu, bir hataydı.’ dedi. Bush, ‘Birliğin Durumu’ konuşmasında, bu iddiaları, İngiliz istihbaratına atfen ortaya atmıştı. Afrika'da açıklama yapan Başkan Bush ve Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice de sorumluluğun CIA'ya ait olduğunu ifade ettiler. George Tenet, Kongre'nin ortak oturumundaki konuşmasını yapmadam önce Bush'un okuyacağı metni CIA'nın onayladığını ve bundan da kendisinin sorumlu olduğunu ifade etti. Tenet, iddiaların geçerliliğine ilişkin CIA'nın bazı kuşkularının

167 Bu gelişmeler üzerine Blair'in basın danışmanı Alastair Campbell de dosyayla oynadıklarını kabul etmek durumunda kaldı.

bulunmasına rağmen, iddiaların Başkan Bush'un okuduğu metinde yer aldığını belirtti. Tenet, iddiaların İngiliz istihbaratına dayandığını ve Bush'un da metni öyle sunmasına rağmen, hata yaptıklarını söyledi. Saddam'ın, Nijer'den nükleer silah yapımında kullanılan uranyum almak istediği kanıtlanabilmiş değil. İşte bu nedenden ötürü Bush, Amerikan halkını ve dünyayı yanlış yönlendirmekle suçlanıyor. Tenet'in, başkanın konuşma metninde yer almaması gerektiğini kabul ettiği 16 sözcük şöyle: 'Britanya hükümeti, Saddam Hüseyin'in kısa bir süre önce Afrika'dan, önemli miktarda uranyum almaya çalıştığını öğrenmiş bulunuyor.' Washington'da ortaya atılan bazı iddialara göre CIA, aslında İngiliz istihbaratının elindeki bilgilerin güvenilmez olduğunu, Bush Kongre'de konuşmadan önce Beyaz Saray'a ilettili. Ancak devreye Başkan Yardımcısı Dick Cheney'nin bazı danışmanları girerek 'Eğer başkan, İngiliz istihbarat verilerine göre konuşursa yanlış olmaz.' dediler. Dick Cheney'nin kurmaylarının araya girmesi CIA'yı çaresiz bıraktı. Olayın büyümesi ve rakip Demokrat Parti'nin şiddetli eleştirilerde bulunması, bir günah keçisi aranmasına neden oldu ve CIA Başkanı George Tenet de Bush'u kurtarmak uğruna bu rolü kabul etti."¹⁶⁸

Hatırlanacağı üzere ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz de daha önce içine düştükleri yalan batağı artık gizlenemez olunca (Ki, tüm dünya yalan söylediklerini zaten biliyordu. Bu adamlar aylarca hepimizin gözünün içine baka baka aynı yalanı tekrarlayıp durdular.) yalan söylediklerini itiraf etmek zorunda kalmıştı. Ancak bunun 'bürokratik nedenlerle' (Ne demekse?) bir yalan olduğu savunmasını yapan Paul Wolfowitz'le ilgili haber şöyleydi:

"ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz, Saddam Hüseyin yönetiminin kitle imha silahları tehdidinin savaşı haklı göstermek amacıyla bürokratik nedenlerle öne çıkartıldığını

söyledi. Vanity Fair dergisinin Temmuz ayında yayımlanacak sayısına demeç veren Wolfowitz, kitle imha silahlarının savaş kararı alınmasının ardındaki nedenlerin sadece biri olduğunu belirterek 'Çünkü herkesin üzerinde uzlaşabileceği tek neden buydu.' dedi."¹⁶⁹

Ancak CIA Başkanı Tenet, bu konuda kendisinin daha fazla suçlanmasına tahammül gösteremeyecek ve Senato Komitesi gizli oturumunda 'İstihbaratın Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz ve diğer şahinler tarafından değiştirildiğini' söyleyecekti. Tenet'in bu konudaki ifadelerini belirten haberde şunlar geçiyordu:

"Irak saldırısına meşru bir kılıf bulunması için istihbarat raporlarının çarpıtılmasıyla ilgili skandal Atlantik'in her iki yakasında da yeni boyutlar kazanıyor. CIA Başkanı George Tenet, Irak'ın ölümcül silahlarıyla ilgili ellerinde bulunan istihbaratın Pentagon'da, Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz ve diğer şahinler tarafından çarpıtıldığını ileri sürdü. George Tenet'in bu iddiaları, geçen hafta, Senato İstihbarat Komitesi'nde yapılan kapalı oturumdaki ifadesi sırasında seslendirdiği belirtiliyor. Buna göre CIA'dan alınan, Irak'la ilgili istihbarat, Paul Wolfowitz'in Pentagon'da kurduğu 'Özel Planlar Bürosu' tarafından değiştirilerek Beyaz Saray'a yollandı. Tenet'in komitedeki ifadesi sırasında, savaştan önce ellerinde bulunan bilgilerin 'acil tehdit' argümanı için yeterli olmadığını ve kitle imha silahları konusunda somut verilerin bulunmadığını üyelere anlattığı ifade ediliyor. Paul Wolfowitz'in, Saddam karşıtı Irak muhalefetinden aldığı 'güvenilir olmayan' bilgilere dayandığı iddia ediliyor."¹⁷⁰

Aynı pişkinlikle dünyaya aylardır yalan söyleyen İngiltere Başbakanı Tony Blair de KİS'ler hakkında yalan söylediklerini itiraf eden bir başka yetkiliydi. Onun da mumu yatsıya kadar yanmış, sonunda her şey bir bir ortaya dökülmüştü. Fakat Blair,

169 Akşam, 30 Mayıs 2003, "Irak'ın silahı bahaneymiş"

170 Hürriyet, 21 Temmuz 2003, "Suçlu Wolfowitz"

yalanını savunuyor ve üstelik “Tarih bizi affedecek!” demagojisine sığınıyordu.

“ABD Kongresi'nde konuşan Blair, ‘Kitle imha silahları iddiamız yanlış olsa bile tarih bizi affedecek.’ dedi. İngiltere Başbakanı Tony Blair, ABD Kongresi'nde yaptığı konuşmada, ABD ve İngiltere'nin Irak'ta başlattığı savaşın haklı olduğuna tüm benliği ile inandığını söyledi. Tony Blair, kitle imha silahlarıyla ilgili iddiaların yanlış olması durumunda tarihin kendilerini affedeceğini savundu.”¹⁷¹

Yalanı deşifre eden bilim adamının şüpheli ölümü

Bu arada yalan çarkına çomak soka ve Irak'ın işgaliyle ilgili olarak BBC televizyonuna gizli bilgiler vermekle suçlanan İngiltere Savunma Bakanlığı'nın mikrobiyoloji ve kitle imha silahları uzmanlarından Dr. David Kelly'nin ölüm haberi ortalığı karıştıracaktı. Evinden yürüyüşe çıkmak üzere ayrılan Dr. Kelly'nin ertesi gün evinin yakınlarındaki bir ormanlık alanda cesedi bulunacaktı. Polis, ilk anda ölümün nasıl gerçekleştiği üzerine bir açıklamada bulunmadı. Ancak daha sonra yapılan resmi açıklamada Dr. David Kelly'nin ‘Sol bileğini keserek intihar ettiği’ bildirilecekti. Ayrıca cesedin yanında bir miktar Coproxamol adlı ağrı kesici ve bir bıçak bulunmuştu. Ancak yapılan bu açıklamalar kamuoyunu tatmin etmeyecek, söz konusu ‘şüpheli’ intiharın aslında bir ‘cınayet’ olduğuna dair kanaat kamuoyuna hâkim olacaktı.

Hatırlanacağı üzere İngiltere Savunma Bakanlığı, Kelly'nin memuriyet kurallarına aykırı davranarak izin almadan bir gazeteyle görüşüğünü ve bu nedenle sözlü olarak uyarıldığını bildirmişti. Ancak olay burada kesilmemiş ve İngiliz yayın kuruluşu BBC ile İngiliz Başbakanı Tony Blair hükümeti arasında “Irak'ın kitle imha silahlarıyla ilgili dosya” konusunda bir tartışmaya neden olmuştu. Bu tartışmada adı geçenlerden biri de Dr. David

Kelly'di. BBC, hükümetin silah dosyasına, savaş gerekçesi yaratmak için bazı eklemeler yaptığını iddia etmişti. Tony Blair hükümeti ise bu bilgiyi BBC'ye verenin David Kelly olabileceğini söylemişti. Bu nedenle Dr. Kelly'nin adı "BBC'nin köstebeği"ne çıkacaktı. BBC ve haberi yazan muhabir Gilligan, gazetecilik ilkeleri doğrultusunda haberin kaynağını açıklamayı reddederken¹⁷² Kelly de söz konusu haberden önce Gilligan ile görüştüğünü, ancak haberin kaynağının kendisi olmadığını belirtmişti.

Ölümünden önceki günlerde parlamentonun Dış İlişkiler Komitesi tarafından sorgulanan Kelly, haberin kaynağının kendisi olduğu iddialarını reddetmişti. Bu tartışmalar sürerken ailesi, David Kelly'nin kaybolduğu ve kendisinden haber alınamadığı gerekçesiyle polise başvuracaktı.

Dr. Kelly'nin şüpheli ölümüyle birlikte başta Başbakan Tony Blair olmak üzere bazı resmi görevliler suçlanacak ve istifaları istenecekti. Bu kişiler arasında Blair'in Başdanışmanı Alastair Campbell ve Kelly'nin adını ortaya atan Savunma Bakanı Geoff Hoon da vardı.

Olayın ilk şoku atlatıldıktan sonra üzerindeki sır perdesine dair daha birçok soru ortaya atılacaktı. Şüpheli 'intihar'a ilişkin sorular şu noktalarda düğümleniyordu: 1) İngiliz polisi Kelly'nin cesedine ulaştıktan sonra neden açıklama yapmak için 2 gün kadar bekledi? 2) Kelly niçin arkasında bir veda notu bırakmadı? 3) Hava yağmurluyken muhakkak yağmurluğunu alan Dr. Kelly, niçin yağmurluğunu yanına almadı. Birileri onu alelacele parka mı çağırmişti? 4) İntihar edecek bir kişi son 'e-mail'inde neden "Yakında Bağdat'ta görüşürüz!" diye yazsındı?

Bu arada Dr. Kelly'nin eşi Janice Kelly, 'eşinden böyle bir davranış beklemediğini' açıklayacaktı. Ayrıca polisin eşinin cesedini teşhis etmek için hastaneye gelen bayan Kelly'e "Kocanız

172 BBC, Dr. Kelly'nin ölümünden sonra haberin kaynağının Dr. Kelly olduğunu resmen açıkladı.

intihar etti ancak intihar biçimini sormayın.” demesi çok anlamlı bulunacaktı.¹⁷³

Öyle veya böyle, uluslararası komplo ve yalan düzeni, tekeri-ne çomak sokan herkesi hizaya getirmek için -ortadan kaldırma dahil- her yolu denemeye hazır görünüyordu. Yalanın yanına şimdi bir de ‘cinayet’ eklenmişti.

Ancak emperyal komplocular çırpındıkça daha da batıyorlardı. Her yalanları yeni bir yalanı doğuruyor, başta kendi halkları olmak üzere tüm dünya halklarını adeta aptal yerine koymaktan çekinmiyorlardı. Üstelik bu noktada yalandaşlarına ihanet etmekte de yarışıyorlar ve suçu birbirlerinin üzerine atıyorlardı.¹⁷⁴ Ancak dünya biliyor ki Irak’a saldırmak için üretilmiş bu büyük yalan, aslında bir ‘Bush-Blair ortak yapımı’ydı. Saldırı öncesi bir gerekçeye ihtiyaçları vardı ve ‘Saddam-Usame bin Ladin bağlantısı’ tutmayınca dört elle bu yalana sarıldılar. Bunun için tüm dünyayı ve Ortadoğu’yu ateşe atmaktan çekinmediler. George W. Bush’un, ‘Teröre karşı savaş’ nidaları attığı Ocak ayı içindeki ‘Ulusa Sesleniş’ başlıklı konuşmasının gerçekte uzaktan yakından bir ilgisi olmadığı artık biliniyor. Savaşçı partneri ve İngiliz Başbakanı Tony Blair’in savaş öncesi yaptığı konuşmalarla parlamento ve halkını aldattığı da ortaya çıkmış durumda. Bakalım bu durumdan kurtulmak için ne gibi yeni yalanlar ortaya sürülecek?

Esir asker Jessica’nın düzmece hikâyesi

Uydurma-süsleme haber konusunda yaşanan en son gelişmelerden biri de ‘Er Jessica Olayı’na ilişkindi. Hatırlanacağı üzere

173 Sabah, 20 Temmuz 2003, “Kocan intihar etti, fazla kurcalama”

174 Bush’un Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice, “CIA bize bu şüpheden hiçbir zaman bahsetmedi.” derken CIA Başkanı, “Güvenilmez bir istihbarattı!” diyordu. Atom Enerjisi Ajansı Başkanı Hans Blix ise gerçek kanaatini belirtiyordu: “İngiliz hükümetinin, Saddam’ın 45 dakika içinde kitle imha silahlarını harekete geçireceği iddiası abartılı bir değerlendirmeydi.”

Irak savaşının başlangıcında 19 yaşındaki Amerikalı kadın asker er Jessica Lynch'in Iraklıların eline esir düştüğü ve korkunç işkencelere maruz kaldığı haberleri yayılmıştı. Daha sonra er Jessica, ABD'li özel timlerin 'olağanüstü' bir operasyonu ile Iraklıların elinden 'kurtarılmış' ve ülkesinde bir kahraman gibi karşılanmıştı. Olay öylesine anlatılmıştı ki Hollywood senaryoları bile yanında sıkıcı kalırdı! Er Jessica Lynch, uzun süre Washington'da 'tedavi edilmiş' ve Virginia'daki yaşadığı kasabaya geri dönmüştü. İşte şimdilerde, bu acıklı ve militer peri kızı hikâyesinin hiç de anlatıldığı gibi olmadığı su yüzüne çıkıyor.

Nitekim Fransa'nın en saygın ve dünyaca ünlü dergilerinden Le Nouvel Observateur, konunun üzerine gidecekti. Derginin yazarlarından Sara Daniel'e göre kurtarma hikâyesi tam bir Hollywood öyküsünü andırmaktaydı. Daniel biraz da alaycı bir dille şunları belirtiyordu: "Düşman askerler kıza saldırır. Kız ise canlı teslim olmak yerine ölmeyi tercih eder. Silahlarındaki bütün kurşunu düşmana boşaltır. Ama çabaları sonuçsuz kalır ve esir düşer. Gördüğü işkenceler hatta cinsel tacizler onun ülkesine ihanet etmesine sebep olamaz. Çünkü o bir kahramandır. Lynch'in hikâyesi başıyla sonuyla süslü savaş filmlerinden alınmış gibi. Bu iddiayı destekleyen pek çok ipucu var."¹⁷⁵

Peki bu ipuçları nelerdi? Le Nouvel Observateur yazarına göre olay gerçek olamayacak kadar 'mucizevi'ydi, bir dizi çelişkiyle doluydu. Örneğin gece yarısı etrafta hiçbir asker olmamasına rağmen ABD askerleri, tam teçhizatlı olarak hastanenin kapılarını kırmışlardı. Oysa Iraklı hastane çalışanları kapının anahtarını kendi elleriyle verdiklerini iddia ediyorlardı. Operasyon sonrası normalde askeri kurallar dahilinde üst komutanlık aranıp haber verilmesi gerekirken basın sözcüsü aranıp ilk bilgiler ona verilmişti. Ayrıca esir alındığı esnada uzun süre çatıştığı ve kurşun yaraları aldığı belirtilen Lynch'in aslında hiçbir zaman vurulmadığı

ve bir damla bile kanının akmadığı ortaya çıkmıştı. Amerika'ya getirilişi tam bir şov olan genç kızın, rahat ve artistik tavırları uzun süre işkence görmüş ve yaralı bir kızın durumuna hiç mi hiç uymuyordu. Amerikan medyası tarafından adeta bir 'Dişi Rambo' gibi tanıtılan er Jessica olayı, aslında kocaman bir balondur. Nitekim İngiliz The Guardian ve Washington Post gazeteleri de 'Halkın yanlış yönlendirildiğini ama buna hükümetin ve askeri yetkililerin yol açtığını' yazacaklardı. Jessica, film teklifleri alırken gerçekten esir düşen ve yaralanan zenci kadın er -ki Jessica ile aynı birlikteydi- Shoshana Johnson'ın kapısını çalan bile olmayacaktı.

Jessica olayı da göstermekteydi ki Pentagon ve CIA içinde yalan haber ve senaryolar üreten bir birim güzel ve beyaz er Jessica'nın iyi bir propaganda malzemesi olacağına karar vermişler ve bu oyunu sahneye koymuşlardı.

Türkiye, komploların neresinde?

Kitapta anlatılan olayların ışığında önümüzdeki sürece bakacak olursak, dünyanın, bölgemizin ve Türkiye'nin komplolarla örülü yeni bir sürece girdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Dünyayı belli bir yöne sürüklemek isteyen ABD merkezli 'gizli hükümet' istisnasız bütün ülkeleri kendi dümen suyunda hareket eden, iradesiz yapılara dönüştürmeye uğraşır.¹⁷⁶ Dünyayı "Ya bizdensiniz ya karşı taraftan!" diye suni bir tercihe zorlayan anlayış, önüne çıkan bütün engelleri ne pahasına olursa olsun yok etmeye kararlı görünüyor. ABD'nin militer gücüyle özdeşleşen emperyal komplonun mimarları, insanlığı savaşa ve kaosa sürükleyici tercihlerini gün geçtikçe daha da yayacak gibi görünüyor. Bu noktada en temel yöntemleri ise komplolar olacak. Önlerine çıkan ve direnç gösteren bütün ulusal iradeler bazen ekonomik bazen siyasi bazen de açık askeri saldırılarla belli bir rotaya çekilmeye zorlanacaktır.

176 Global komplo planının ayrıntılı analizi için bkz. Atilla Akar; 'Derin Dünya Devleti/Gizli Doktrinin Küresel Efendileri', TİMAŞ Yayınları, 2003. "Küresel komplonun nihai hedefi nedir?" başlıklı bölüm.

Söz konusu iradeler kırılıp, teslim alınana kadar bir dizi irili ufaklı komplonun olması ve bunların artarak sürmesi beklenmelidir. Son Irak savaşında görüldüğü gibi ABD emperyalizmi bütün uluslararası meşruiyet sorunlarını bir kenara atarak doğrudan kaba güce ve yalana dayalı politikasını insanlığa 'olması gereken tek gerçek' olarak dayatmaktadır. Önümüzdeki süreçte bu tip davranışların daha da karmaşık hale gelerek süreceğini öngörebiliriz. ABD'nin bölgeye gelmesi gibi, kalıcılığı ve yerleşmesi de bir dizi komployu uygulayıp, uygulayamamasına bağlıdır. Bu yüzden Ortadoğu, artık bir 'komplo karadeliği'dir; çekim gücüne kapılan her ülke yok olacaktır. Türkiye'nin asker göndermesine de bu açıdan bakılmalıdır. Güney Irak'a asker göndermemiz demek bizi İran'la karşı karşıya getirmektir.

İşte tam da bu noktada Türkiye'nin konumu artan ve özel bir önem kazanıyor. ABD operasyonlarının ve muhtemel yeni savaşların odağı olan bölgenin en kilit ülkesi Türkiye, bu noktada komploların doğrudan hedefi olup, bölgeye yönelik komplo-lardan ister istemez etkilenecektir. Bu anlamda "Türkiye komp-loların neresinde?" diye sorduğumuzda verilebilecek tek cevap vardır: Tam ortasında! Evet, komploların merkezindeki ülke Türkiye, bugün her zamankinden daha fazla komplo-lara karşı uyanık olmalı ve onları bertaraf etmek için elinden geleni yapmalıdır.

Üstelik ABD'nin, Irak'ı kolaylıkla teslim almasından dolayı daha da cesaretlendiğini ve küstahlaştığını görüyoruz. Artık, "Ben ne dersem o olur!" kibrine iyice kapılan ABD, kendini önüne çıkacak bütün güçlere 'posta koyacak' durumda hissetmektedir. Zaten ABD'ye 'dur' diyecek ya da geri adım attıracak bir güç de bugünkü koşullarda pek görünmüyor. Bu durum, ABD'nin komplocu karakterini kamçılayacak, negatif psikolojik bir etkidir. Dünyada dengeler geçerliyken bile bir dizi komplo-ya imza atan ABD'nin meydanı boş bulduğunda neler yapabileceğini varın siz hesap edin.

ABD, bölgeyi tümüyle kendi denetimde bir 'güvenlik kuşağı'na çevirmeye çalıştığı bir süreçte buna aykırı davranan, planlarına ayak direyecek bir Türkiye'nin varlığına tahammül gösteremez. Aynı nedenle Türkiye'yi bölgeye ilişkin planlarında bir 'güvenilir partner' olarak görebileceği azami noktaya çekmeye uğraşacaktır. Ancak bunun için bütün direnç noktaları kırılmış, siyaseten teslim alınmış bir Türkiye gerekmektedir. Türkiye, henüz bu noktada olmadığına ve ABD politikalarına direnme eğilimi gösterdiğine göre bir şekilde 'hedef ülkeler' arasına alınması hiç de ihtimal dışı değildir.

Zaten uzun süredir ABD ile Türkiye arasında ilan edilmemiş bir 'soğuk savaş' yaşandığını, bu konuyu en görmezden gelen kesimler bile dile getirmektedir. Sanıldığının aksine Türkiye ve ABD arasındaki 'gayri resmi kopuş' tezkere oylamasıyla başlamıştır. Çok daha öncesi vardır. Taraflar her ne kadar halen 'stratejik ortak' olduklarını söyleseler bile bu ortaklığın çoktandır bozulmakta olduğu artık gizlenemez bir gerçeklik durumundadır. Kopuşun şekillenmeye başladığı yıllar Türkiye Cumhuriyeti'ne yön veren 'derin irade'nin, PKK terörünün arkasındaki gerçek gücün ABD olduğu tespitini yapmaya başlamasıyla su yüzüne çıkmıştır. 1'inci Körfez Savaşı sonrası 'Çekiç Güç'ün bölgeye konuşlanmasıyla Türkiye aleyhine bir dizi operasyonun sorumlusunun ABD olduğunun fark edilmesiyle birliktedir. Aynı şekilde geçen süre içinde Kuzey Irak'ta bağımsız bir Kürdistan devletinin organlarının adım adım ABD inisiyatifiyle kuruluyor oluşu, Türkiye'nin hassas kesimlerindeki refleksin harekete geçmesini sağlamıştır. Bugün bu niyet tartışmaya mahal bırakmayacak açıklıkta ortaya çıkmıştır. Artık Türkiye'nin güvenlik stratejileriyle ABD'ninkinin bir ve uyumlu olmadığı devletin sınır merkezleri tarafından algılanmış görünmektedir.

Giderek daha da netleşen bu tablo altında Kuzey Irak'taki Kürt gruplar, bütün geleceklerini ABD'ye bağlamış bulunuyorlar. Pratikte de "ABD'nin Gurkaları" gibi davranan Kürt grupları,

ABD desteğinde kendi parlamentolarını da kurmuşlardır. Zaten ABD de yıllardır bu Kürt Gurkaları Guam Adası'nda babasının hayrı için beslememiştir.

Süleymaniye Olayı: 11 askerin esir alınması, 'sessiz çatışma'nın dışavurumudur

Bu anlamda Kuzey Irak'ta, 4 Temmuz 2003 günü¹⁷⁷ Süleymaniye bölgesinde esir alınan 11 Türk askeri olayının patlak vermesi, ABD ile Türkiye'nin bölgede yaşadıkları 'sessiz savaş'ın dışa yansıyan sadece bir tezahürüdür. Bu olay aynı zamanda Türkiye'yi sıkıştırma operasyonunun bir parçasıdır. Türkiye'yi Irak'a saldırı esnasında bölge batağına çekip yıpranmasını sağlayamayan ABD, şimdi bu tip kışkırtmalarla Türkiye'yi ve ordusunu "Kuzey Irak'ta Kürtlere katliam yapan güç" durumuna düşürmeye çalışacaktır. Nitekim son 11 askerin rehin alınması olayında ABD'nin bahanesi ilginçtir. ABD aldığı istihbarata göre bu Türk birliğinin Kürt valiye karşı suikast hazırlığı içinde olduğunu iddia etmiştir.¹⁷⁸ Bu da önce Türklerle Kürtleri karşı karşıya getirme, sonra da 'Kürtlerin hamisi', 'koruyucu gücü' olarak devreye girip, dünya kamuoyu nezdinde de Türkiye'yi ve ordusunu 'katliamcı' olarak damgalama çabasıdır. Aynı kışkırtma denemesi, bir süre önce de gene ABD'nin talimatıyla Barzani peşmergelelerinin Türk bayrağını yakması esnasında yaşanmıştır.

Unutmayalım; Türkiye bir Kürt devletinin kurulmasını çok daha önceden 'casus belli' yani savaş nedeni saymıştır. Bu yönlerdeki en ufak bir girişim doğrudan sıcak çatışmaya sebep olacak ve Türkiye'nin bölgeye çok daha büyük bir askeri güçle müdahalesine neden olacaktır. Ondan sonra olacakları ise tahmin etmek güç değil. Amerika bugün Türkiye'nin bölgede sınırlı bir güç

177 Bilindiği üzere 4 Temmuz, ABD'nin 'Bağımsızlık Günü'dür. Öyle anlaşılıyor ki bu tarihin seçilmesi bile anlamlıdır!

178 İlginçtir, olayın hemen ertesinde Tunceli Valisi'ne karşı bir PKK/KADEK suikast girişimi yapılmıştır.

bulundurmasına bile karşıdır. Bu anlamda Türkiye'yi bölgeden uzaklaştıracak her tür manevranın arkasında olacağı kesindir. Onların gözünde Türk askerinin bölgede bulunması kendilerini tehdit eden 'Baas militanları' kadar rahatsız edici bir durumdur. ABD; bölgede kendi dışında -bir de oynacağı durumundaki Kürt peşmergeleri- hiçbir silahlı gücün bulunmasını istememektedir. Hele de bu güç bölgenin en kuvvetli ordusuysa.

Amerika'nın bölgeye atanan yeni Merkez Komutanı John Abizaid'in özel uzmanlık alanının 'gayri resmi savaş - özel harp' olduğu söylenmektedir. Alışılmış terimiyle söylersek bir kontrgerilla savaşı uzmanı. Bu kariyerini içte giderek yükselen Irak-Baas direşini kırmak, dışta da Türkiye'ye karşı kullanacağı benziyor. Son 11 askerimizin esir alınması emrini bu komutanın verdiği düşünülürse yakın zamanlarda yeni operasyonlara imza atmaya-çağının hiçbir garantisi yoktur. Diğer yandan bu süreçte Erich Edelman'ın Türkiye'ye yeni büyükelçi olarak atanması anlamlıdır. Edelman kritik tarihsel dönemeçlerde ve kritik yerlerde görev yapmasıyla tanınan bir büyükelçidir.¹⁷⁹ Bölge giderek artık bir 'özel savaş' alanı olmaya ve tabiatı gereği özel savaşın bünyesinde bulunan 'komplocu operasyonlar'a doğru kaymaktadır.

Ancak ABD ile 'derin savaş'ın geçmişinde çok daha çetrefil olaylar mevcuttur. Burada -aydınlarımıza yönelik suikastları

179 Edelman, Ukrayna göçmeni Yahudi bir aileden gelmektedir. Annesi ise İstanbul Yahudilerindendir. Kendisi 14 aralık 1952'de Columbus, Ohio'da doğmuştur. Edelman kariyerinde hızla yükselmiş bir dışişleri görevlisidir. Kısa zamanda çok kritik yerlere kritik zamanlarda gönderilen bir diplomat olarak göze çarpmaktadır. 1980 yılındaki ilk görevi Batı Şeria ve Gazze Bölgelerine özerklik tanınması için Amerikan delegasyonu üyeliği idi.. Bu görüşmelerden bir kaç hafta sonra İsrail Kudüs'ü başkent ilan etti ve Edelman olayın tarafları arasındaydı. İkinci görev yeri Sovyetler Birliği oldu. Amerikan Dışişleri Bakanlığı özel danışmanı oldu. Bu kez de Sovyet Birliği'nin çöküş sürecine tanıklık etti. Edelman'ın bundan sonraki görevi ise 1989-1990 yılları arasında Doğu Avrupa Masası Direktörlüğü oldu. Esas görevi Varşova Paktı'nı dağıtmaya çalışan bir birimdi bu. Edelman

atlayarak söylüyorum- asıl kırılma noktası Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'in uçağının düşürülmesiyle yaşanmıştır. Önceleri 'buzlanma' nedeniyle düştüğü açıklanan uçağın ancak bir sabotaj neticesi yere çakıldığı bugün artık genel kabul görmektedir. Eşref Bitlis'in Çekiç Güç konusundaki görüşleri de bilinmeyen, sır niteliğinde şeyler değildir. Böylelikle Türk ordusu içindeki belli bir eğilime gözdağı verilmek istenmiştir. (ABD, Türkiye'ye bu tip gözdağı komplolarını belli aralıklarla gündeme getirmektedir. Daha önce de 'Muavenet' adlı zırhlımızın Ege'de bir tatbikat esnasında sözümleri 'kaza sonucu' vurulması aynı kategorideki olaylar arasındadır.) Ne var ki özellikle son 10 yıldır Türk ordusunun komuta kademesinde giderek artan oranda ABD'ye karşı bir direnç hissedilmektedir. Diğer bir deyişle ABD'nin Türkiye'ye karşı izlediği 'gözdağı' politikası her defasında geri tepmektedir. Bu anlamda ABD'nin komplolardaki öncelikli hedefi ordunun komuta kademesinin gösterdiği direncin kırılması yönünde olacaktır.

Aynı şekilde 17 Mayıs 2001 tarihinde Diyarbakır'dan havalandıran ve içinde Kuzey Irak'tan Şemdin Sakık'ın ve Öcalan'ın Kenya'dan getirilmesi operasyonlarında 'başrolü oynayan' Genelkurmay Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı 'Bordo Bereliler'in bulunduğu CASA CN235 tipi askeri nakliye uçağının Malatya'da düşmesi bir başka dikkat çekici olaydır. 34 şehide mal olan bu 'kaza'nın o günkü konjonktürel şartlar düşünüldüğünde

Berlin Duvarı'nın yıkılmasına da tanıklık etti. Varşova Pakti çöktü. 1993 yılında Çekoslovakya'ya Prag Büyükelçi müsteşarı olarak gönderildi. Göreve başlar başlamaz Çekoslovakya Çek Cumhuriyeti ve Slovakya olarak ikiye ayrıldı. Daha sonra Dick Cheney'nin çevresine katılan Edelman, Cheney'nin özel ekibine dahil oldu. Bush'un seçilmesinden sonra ise Ulusal Güvenlik Şefi oldu. Bütün 11 Eylül, Afganistan ve Irak olayları sırasında da bu birimin başıydı. Kendisi ayrıca İsrail'deki aşırı sağcı Likud Partisi'nin çok sevdiği bir isimdir. Edelman'ın geçmişine bakarsak gittiği ülkelere hep tarihi değişimler öncesi ayak basmış bir şahsiyet. Bakalım biz ne gibi tarihi olaylar yaşayacağız?... (Kaynak: sandalforumu)

bir kazadan çok, 'sabotaj' olma ihtimali çok daha kuvvetlidir. Nitekim ilk açıklamaların aksine bilirkşi raporları daha farklıdır. Ertesi gün ise Ankara'da bir başka CASA uçağı düştü. (4 ay içinde üçüncü CASA uçağı!) Bu 'kaza'nın teknik tartışması bir yana, içinde Kuzey Irak operasyonlarında kullanılan en seçkin elemanların bulunuşu ve onların hedeflenmesi devletlerarası gizli savaşın tipik mesajlaşmalarından biridir. Derinlerde süren savaş devletlerin birbirine nota vermesi gibi diplomatik yöntemlerle değil gerçekte böylesi komplolarla yürüyor!

Şimdi olayların gelişim seyrine göre 'kaza'ları bir yere oturtalım:

- **12 Ocak 2001:** Türkiye, Bağdat'a büyükelçi atadı. ABD, Bağdat'a büyükelçi atayan Türkiye'ye tepki gösterdi.
- **1 Şubat 2001:** K. Iraklı Kürt liderler Barzani ve Talabani, ABD'de K. Irak'ın geleceğıyle ilgili bir dizi görüşmelerde bulundu. Bu kez Türk Dışışleri Bakanlığı bu görüşmelere büyük tepki gösterdi. Gerekçesi toplantılara Iraklı Türkmenlerin alınmamasıydı.
- **12 Şubat 2001:** 12 kişilik Türk milletvekili heyeti Irak'a gitti. ABD yine tepkiliydi.
- **17 Şubat 2001:** ABD ve İngiliz Hava Kuvvetleri'ne bağlı uçaklar Bağdat'ı bombaladı.
- **21 Mart 2001:** Barzani ve Talabani yine ABD'de. Türkiye yine tepkili. ABD-Türkiye ilişkileri giderek gerginleşiyor.
- **9 Nisan 2001:** İngiltere Dışışleri Bakanlığı Ortadoğı uzmanı Malten Haider, K. Irak'a gitti. Yanında İngiltere'nin Ankara Büyükelçiliğı görevlisi Lian Sanders vardı. Türkiye, gelişmelerden rahatsızlığını müttefiklerine bildirdi.
- **17 Mayıs 2001:** Malatya'da askeri CASA uçağı düştü.
- **18 Mayıs 2001:** Ankara'da askeri CASA uçağı düştü.

Bu tip eylemlerle bir devlet 'öteki'ne şunu demeye çalışmaktadır: "Sen benim hâkimiyet planlarımın olduğu bu bölgeye burununu fazla sokuyorsun. Oysa ben senin topraklarında, senin silahlı gücüne zayıt verdirecek eylemler koyabiliyorum. Daha ileri gidersen fazlası da olur!" Bu tarz eylemlerin kriptosu kabaca budur. Bu olayda ise doğrudan Genelkurmay'a bağı, Irak coğrafyasındaki en seçkin birlikler hedeflenerek 'mesaj' gerekli yerlere verilmiş benzetmektedir!

Bugünkü süreçte yeni komplolara uygun zemin daha da kayganlaşmış bulunuyor. Irak'tan sonra ABD'nin İran, Suriye gibi bölge ülkelerine yönelik girişmesi kuvvetle muhtemel operasyonlar öncesinde, bu kesimler açısından Türkiye'nin bir yerlere çekilmesi şart görünüyor. Aynı nedenle Türkiye; önümüzdeki süreçte yeni komplo girişimlerine, kontrollü istikrarsızlık çabalarına, askeri, siyasi, ekonomik sıkıştırımlara daha da açık olacaktır. Ülke-
deki etnik, dini, siyasi ve ideolojik ayrılıkların daha da kaçınması suretiyle bazı provokatif hareketlerin alevlendirilmesi veya ülke aydınlarına yönelik yeni bir suikast dalgasının gündeme getirilmesi ihtimal dahilindedir. Ordunun komuta kademelerine yönelik girişimler, psikolojik savaş manevraları da beklenmelidir. Burada sorunun can alıcı noktası Kuzey Irak'taki gelişmeler olacağı benziyor. İddia ediyorum; gerilim bu noktada tırmanmaya devam ederse, Türkiye ile ABD'nin Kuzey Irak'ta sıcak bir çatışma içine girmesi kuvvetle muhtemeldir. Daha önce de belirttim ama bir kez daha vurgulamakta yarar var; maalesef, gidişat o yöndedir.¹⁸⁰

180 Bu konuda çok daha önce yaptığım uyarı aynen geçerlidir: "... Derin Dünya Devleti, stabilize edilmiş bir dünya istiyor. Zaten Amerikan askeri ve siyasi konseptinde çok daha önceden ilan edilmiş bir listede devletler sınıflandırılmış. Devletleri 'serseri', 'terörist' devletler diye kategorilere ayırmışlardır. İlginçtir, bu sınıflamada Türkiye de vardır. Türkiye, 'güvenilmez devlet' kategorisinde yer alıyor. Yani Türkiye; adam edilmesi, kulağı çekilmesi, burnu sürtülmesi gereken bir devlettir onlara göre. Çünkü Türkiye, her ne kadar 1950'lerden bu yana emperyalizmle sıkı fıkı bir ilişki kurmuşsa da yeri geldiğinde (Kıbrıs ve haşhaş olayında olduğu gibi.) posta koyabilen,

Bunun gerçekleşmesi durumunda ne olacağı ise ayrı bir analiz konusu olup, günün şartlarıyla geçerlidir. Sadece şunu söyleyebilirim ki Türkiye, ne Irak ne İran ne de bir Suriye'dir.

Ancak Türkiye'ye yönelik komplo sadece askeri sahalarda yürütülmemektedir. Esas olarak Türkiye siyaseti, onun kurumları olan siyasi partiler yeniden dizayn edilerek ABD politikalarına endeksli hale getirilmeye çalışılmaktadır. 57'nci Hükümet (Ecevit'in hastalığı da bu kapsamda değerlendirilmelidir.) döneminde iyice su yüzüne çıkan bu eğilim, 'Troyka Komplosu'yla birlikte, DSP'nin parçalanıp, YTP'nin oluşturulup ülkenin seçime sürüklenmesiyle sağlanmıştır. Ondan sonra Türkiye siyaseti belli odakların istemleri doğrultusunda yeniden formatlanma girişimine maruz bırakılmıştır. Burada Batı'nın ve ABD'nin hesapları; Türkiye siyasetinin daha iyi, daha sağlıklı, daha demokratik işlemesi değil, kendi manipülasyonlarına uygun bir seçeneğin oluşturulması olarak görünüyor. Sağda ve solda 'ulusal hassasiyetler' devreden çıkarılmak istenmiştir. Bütün bunlara ekonomide 'uluslararası sisteme entegrasyon' adı altında süren yeni-bağımlılık biçimlerinin artmakta olduğunu da hesaba katarsak Türkiye'nin çok cepheli bir komplo sürecinin tam hedef tahtasında bulunduğunu sezeriz.

Olaya, sürece egemen çelişkiler açısından baktığımızda çelişkinin bir tarafında Türkiye, öteki tarafında ise ABD'nin olduğu açıktır. (Bu saflaşmanın içte, kurumlar ve kadrolar düzeyinde olduğu ve

ayak direyebilen ve gerektiğinde 'görece bağımsız' bir profil çiziyor. Şimdi Irak'a açılan savaşta ortaya koyduğu tavır ve benzeri hadiseler sebebiyle adını sık sık andığımız örgütler, Türkiye'yi de 'güvenilmez devlet' kategorisine sokmuşlar. Türkiye'ye gelince; zaten hep tehlikedeydi ama bu kez tehlike çok yakınlıştı. Eğer böyle giderse Türkiye, Kuzey Irak'ta ABD ile sıcak bir çatışma bile yaşayabilir. Ben bu ihtimali hiç yabana atmıyorum. Direnen ülkelere ise aba altından sopa gösteriyorlar. Ekonomilerini felç etmekle, kredi vermemekle, karışıklık çıkartmakla tehdit ediyorlar. Bu şantajlar Türkiye'ye de yapılıyor." Atilla Akar; "Birileri Armagedon İstiyor" Vakit, 23 Mart 2003, Pazar Söyleşisi, Röportaj: Adem Demir.

giderek keskinleştiği de ortadadır.) Şimdilik bu çelişki, daha yumuşak, örtülü operasyonlarla yürütülüyor gibi. Ancak bu çelişkinin hangi noktada bir kırılmaya uğrayıp, ne gibi yeni çatışma biçimlerine yol açacağını kestirmek güç gibi. Bu şartlar altında söylenebilecek tek şey var; o da bölgede ABD ile Türkiye'nin muhtemel bir sıcak çatışma içine girmesinin hayal ürünü bir senaryo olmayıp her an gerçekliğe dönüşebilecek bir dinamik olduğudur.

Ek-1

Nitekim, olması muhtemel komplolardan biri Endonezya'nın Bali Adası'nda gerçekleşti. Turistik Bali Adası'nda turistlerin gittiği bir diskoteğe yerleştirilen C-4 tipi bomba sonucu 187 kişi ölecek, 300 kadar kişi de yaralanacaktı. Bu saldırıdan dolayı El Kaide bağlantılı olduğu söylenen Cemaati İslamiye grubu sorumlu tutulacaktı. Bali olayı, komploların sürmekte olduğunun bir göstergesiydi. Oysa Bali aydınları ve İslami grupların sözcüleri saldırıdan dolayı ABD ve CIA'yı sorumlu tutmaktaydılar. "Bali saldırısını kınayan Müslüman gruplar, ortak açıklamayla bunun bir ABD komplosu olduğunu, ABD'nin Endonezya'ya asker yerleştirmek ve enerji kaynaklarını ele geçirmek için provokasyon yaptığını bildirdiler. Endonezya'daki İslami gruplar, turistik Bali Adası'nda 187 kişinin ölümüne ve 300 kişinin de yaralanmasına neden olan saldırıyı sert bir şekilde kınadılar ve saldırının arkasında ABD'nin olduğunu ifade ettiler. Endonezyalı araştırmacı ve siyaset yorumcuları da olayın arkasında CIA parmağının bulunduğunu ve ABD'nin bununla şimdiye dek 'terörizme karşı savaş'ında tam destek alamadığı Endonezya'yı savaşın içine çekmek için çabalayacağını açıkladılar. Siyaset yorumcuları, Endonezya'nın ABD'ye terörizme karşı savaş adı altında Endonezya'da bir cephe açmasına ve Amerikan askerlerinin Endonezya'ya yerleşmesine izin vermediğini, bu yüzden Endonezya'ya yönelik komplo kurulduğunu kaydettiler. 30 milyon üyesi bulunan Endonezya'nın en büyük İslami organizasyonu Nahdatul Ulema'nın Başkan Yardımcısı Masduki Bidlavi, olaydan duyduğu endişeleri dile getirdi ve bu saldırıyla birilerinin Endonezya Müslümanlarını hedef aldığını söyledi. Endonezya'daki ikinci büyük İslami organizasyon Muhammediye Hareketi ise bu tür saldırıların arkasından hemen İslam'ın ve Müslümanların karalanmaya çalışılmasını

ve medyanın da bunu kışkırtmasını sert bir dille eleştirdi. İslami Savunma Cephesi (FPI) Başkanı el-Habib Muhammed Rizk Sihab ise sivillere yönelik bu tür saldırıları kınadıklarını belirtti. Sihab, "Bali Adası'na bombaları Amerika'nın CIA aracılığıyla koyduğuna inanıyorum." dedi. ABD'nin. bunu yaparak Endonezya'yı terörün yatağı olarak göstermeye çalıştığını belirten Sihab, Endonezya'nın hiçbir zaman terör batağı haline gelmediğini açıkladı. Sihab, "Bu saldırıları inceleyenler, Asya'da tarih boyunca bu tür saldırıların hep ABD tarafından yapıldığını görecektir." dedi. Sihab, "Gördüğüm kadarıyla geçen 11 Eylül'de ABD'de yaşanan senaryonun aynısı Endonezya'da oynanmak isteniyor. Afganistan'da Taliban rejimi değiştirildi, şehirler yerle bir edildi ve Afgan halkı zorla evlerinden göç etmek zorunda bırakıldı. Aynı şey bu kez dünyanın en çok Müslüman nüfusuna sahip olan Endonezya'da denenmek isteniyor." dedi. Sihab, "Allah'a hamdolsun hiçbir İslami grubun Bali'de merkezi yok. Aksi takdirde bu plan birine yükletilmeye çalışılırdı." dedi. Bu arada, Endonezya Üniversitesi'nde profesör ve aynı zamanda tanınmış bir siyaset yorumcusu olan Podiatna, "Saldırının arkasında başka yabancı güçler var. ABD gibi..." dedi. Endonezyalı parlamenter Yesril Antana da saldırının arkasında ABD'nin bulunduğunu belirtti. Saldırının arkasında Cemaat-i İslamiye grubunun olduğu öne sürülürken bu grubun lideri Ebu Bekir Beşir, iddiaları reddetti. Saldırıyla ilgileri olmadığını söyleyen Bekir, saldırının arkasında ABD'nin olduğunu ifade etti. Örgüt lideri Ebu Bekir Beşir, düzenlediği basın toplantısında, "Endonezyalıların böyle bir şeyi yapması mümkün değil!" diyerek saldırıdan ABD'yi sorumlu tuttu. Beşir, "Endonezyalılar böyle güçlü patlayıcılara sahip değil." dedi. Beşir, ayrıca Amerikan 'The Associated Press' ajansına verdiği demeçte, hakkındaki tüm iddiaların asılsız olduğunu belirterek bu iddiaları kanıtlamalarını istedi. Beşir, bombalı saldırının arkasında, 'Endonezya'nın terörist üssü' olduğu iddialarını haklı kılmaya çalışan ABD ve müttefiklerinin olduğunu öne sürdü. ABD'nin Bali'deki saldırıyla Güneydoğu Asya'daki birçok hedefine ulaşacağını belirten Endonezyalı araştırmacı ve yorumcular, ABD'nin bu saldırıyla şimdiye kadar terörizme karşı savaşında tam desteğini alamadığı Endonezya'yı etkisi altına almayı, öte taraftan da dünyanın en büyük Müslüman nüfusuna sahip olan Endonezya halkını susturmayı hedeflediğini belirtiyorlar." 16 Eylül 2002, Yeni Şafak. 'Amerikan komplosu'

❖ On İkinci Bölüm ❖

ABD'nin Komplo Okulu: Fort Benning

“Eğer Amerikan Kıtalar Okulu bir mezunlar derneği toplantısı tertipleyecek olsaydı, yarıkürenin en korkunç katil ve şakilerini bir araya getirmiş olurdu.”

- ABD Temsilciler Meclisi Üyesi Martin Meehan -

HER şeyin okulu olur da komplo düzenlemenin, gizli operasyonlar planlamanın, darbe, suikast, faili meçhul cinayetler, muhalifleri ortadan kaldırma, kitle kışkırtmaları, psikolojik savaş, hatta işkence ve sorgu tekniklerinin öğretildiği okul olmaz mı? Eğer dünyada bütün bunları düzenleyen odaklar varsa, kadrolarını bu yönde eğitecek bir okula da ihtiyaç var demektir. Bu konularda ‘doğuştan yetenekliler’ veya usta-çırak ilişkisi içinde ‘çekirdekten yetişmeler’ haricindekileri (Bu konunun da ‘mektepli’si ve ‘alaylı’sı olabiliyor demek ki!) eğitebilecek ve her birini ‘profesyonel’ bir komplocuya, işkenceciye, darbeciye dönüştürebilecek bir eğitim kurumu da gerekiyor. Kısaca arz-talep meselesi yani! Ne var ki bu okulun en büyük handikapı; mezun olduğunuzda, şöyle keyifle bir kepinizi havaya fırlatıp,

diplomanızı odanızın en görünür yerine gururla asamamanız olsa gerek! İşin şakası bir yana, böyle okullar var ve sınıflarından bugüne kadar çok parlak mezunlar vermiş bulunuyor. Bu okul, ABD'nin 'komplo okulu' Fort Benning'dir.

Fort Benning, CIA'nın, FBI'nın ve diğer istihbarat birimlerinin normal eğitim programlarından farklı, son derece özel ve NATO konseptleri doğrultusunda olan bir 'kontrgerilla eğitim merkezi'dir. Bu kurslara dünyanın her yerinden -özellikle de Latin Amerika'dan- çeşitli ordulara mensup, seçilmiş subaylar katılmaktadır. Söz konusu kurslara katılanlar, 'özel savaş' mantığına göre yetiştirilmekte, iç-dış düşman, aydın-gerilla ayrımı yapılmamakta ve insanların psikolojileri buna göre yeniden formatlanmaktadır. Bu kurslara katılan herkesin 'cani ruhlu', 'sadist' olması gerekmesi de kurs sonunda 'canice ve sadistçe' şeyleri 'normal' karşılayacakları kesindir. Okullar, mezunlarına, gerektiğinde kendi halklarına bile nasıl 'düşman' muamelesi yapılacağını öğretmektedir.

NATO konsepti içindeki bu komplocu eğitim kuruluşlarının birçok ülkede alt birimleri, uzantıları bulunmaktadır. Örneğin Almanya'nın Bad Tölz kasabasındaki ABD 20'nci Özel Kuvvetler Komutanlığı bünyesinde Oberammergau'da 'Ayaklanmaları Bas-tırma Okulu' ve 'İstihbarat Okulu' bulunmaktadır.¹⁸¹ ABD'nin eski Dışişleri bakanlarından ve CFR-Bilderberg oluşumunun kilit isimlerinden Henry Kissinger, Almanya'daki bu okulda 1946 yılında görev yapmıştır. Bunlar tümüyle 'özel savaş' okulları olup, normal istihbaratçılardan çok, 'derin devlet operasyonları'

181 Bu tip okullar için Almanya'nın seçilmesi tesadüf değildir. Bu ancak General Reinhard Gehlen faktörünü hesaba katmakla anlaşılabilir. "Hitler'in istihbaratçısı" olarak ün yapan bu kişi 2. Dünya Savaşı sonrası Alman istihbarat arşivlerini Amerikan yetkililerine teslim ettiği için ABD ile iyi ilişkiler geliştirdi. Savaş sonrası Batı Alman İstihbarat Örgütü'nü (BND) o kurdu. Tabii tümüyle Amerikalıların denetiminde ve onların çıkarlarına aykırı olmamak kaydıyla!

için gerekli askeri, teknik ve psikolojik kadroları hazırlamaktadırlar. Buradan mezun olanlar tüm dünyaya yayılmış kontrgerilla ağının içine bir yerlere monte edilmektedirler.

Fort Benning'in kökeni 1946 yılında Panama'da kurulan ve 'School of Americas- Amerikan Kıtalar Okulu' (SOA) diye bilinen okuldur.¹⁸² 1984 yılında Panama topraklarında faaliyetini icra eden okulda eğitim görmüş birçok subay, polis ve istihbaratçı ABD yanlısı darbelerin öncü kadrolarını oluşturmuştur. Şu ana kadar 60 bin mezun verdiği tahmin edilmektedir. Yıllık ortalama 1600 mezunla dikkat çekmektedir. Şili diktatörü Pinochet, Bolivyalı Hugo Bando Suarez, Panama diktatörü Noriega, Peru'dan Juan Valesco Alvarado, Arjantin'den Roberto Viola ve Guatemala'dan Hector Gramajo da bu okuldan mezundurlar. Ayrıca El Salvador'da yapılan katliamlardan bu okulun mezunları sorumlu gösterilmiştir. Başpiskopos Oscar Romero ve birçok Cizvit rahibi de bu okuldan mezun tetikçiler öldürmüştür. Portekiz'deki Salazar diktatörlüğünün gizli polisi buralarda eğitim almıştır. Şah dönemindeki İran'ın işkenceleriyle meşhur gizli örgütü SAVAK şefleri burada yetiştirilmişlerdi. Kendi halklarına, hükümetlerine ve aydınlarına karşı birçok katliamın, suikastın, sabotajın organizatörü konumundaydılar. Özellikle Latin Amerika'daki anti-komünist idam mangalarını ve faşizan sokak çetelelerini bunlar örgütlediler. Sağda-solda patlayan bombaların, muhtelif gizli operasyonların arkasında burada yetişmiş timler vardı. 1984'ten itibaren okul ABD Piyade Okulu'nun bulunduğu Georgia eyaletindeki Fort Bening'e taşınmıştır. Okul 2001 yılı başından itibaren yeni bir isim altında, 'Batı Yarıküresi Güvenlik İşbirliği Enstitüsü' adıyla halen faaliyettedir.

Ancak ilerleyen yıllarda okulun varlığı ve işlevi ortaya çıkmış, kamuoyunda bu okula karşı tepkiler oluşmaya başlamıştır.

182 Latin Amerika'da okul, Escuela de Golpes, yani 'Askeri Darbeler Okulu' diye tanınmaktadır. Panama Devlet Başkanı Jorge Illueca ise okulu "Latin Amerika'da istikrarsızlığın en büyük üssü" olarak tanımlayacaktır.

Birçok Amerikalı ‘demokratik ideallere aykırı’ ve ‘suç işlemeyi öğreten’ bu okulun ABD ordusu bünyesinde bulunmasına tepki göstermiştir. Onlara göre Amerikan vatandaşlarının verdiği vergilerle işkence yapmayı, suikast tertiplemeyi, insan öldürmeyi öğreten böylesi bir kurumun varlığı ülkeleri adına bir utançtı ve kapatılmalıydı. Nitekim bu tepki rahip Roy Bourgeois öncülüğünde bir kampanyaya dönüşecekti.¹⁸³ Sonunda konu Amerikan Temsilciler Meclisi’ne yansiyacak, senatör Joseph Kennedy tarafından okulun kapatılması için verilen önerge, 174 oya karşılık 256 oyla reddedilecekti. Karşıt fikirdekiler ise “Okulun Latin Amerika’da demokrasinin korunması için gerekli olduğunu” savunacaklardı. Tabii yapılan darbeler ve karanlık operasyonlarla Latin Amerika’da demokrasinin nasıl korunduğu defalarca ortaya çıkacaktı! Bu okuldan mezunlar ‘terörizme karşı savaş’ mantığı içinde yetişeler de her biri ülkelerinde devlet terörünün en sert uygulayıcıları haline gelmişlerdi.

Söz konusu okul, çoğu kez dışa karşı kendini basit bir güvenlik okulu olarak tanıtsa da ortaya çıkarılan eğitim programları tersini ispatlamaktadır: “Başlıca eğitim konuları; düşük yoğunluklu savaş, psikolojik operasyonlar, karşı-devrim teknikleri, komando operasyonları, sorgulama yöntemleri ve istihbarat toplama oluyordu. 1996 yılında ABD hükümeti okulda okutulan el kitaplarından yedi tanesinin içeriğini açıklamak zorunda kaldığında aslında FBI tarafından yapılan terörizm tanımına denk düşecek eylemlerin öğretildiği iyice aşikâr hale geldi. Başka terörist aktivitelerin yanı sıra kitaplarda açıkça şantaj, işkence, yargısız infaz ve tanıkların akrabalarını tutuklama gibi yöntemler tavsiye ediliyordu.”¹⁸⁴

Ancak okulun varlığının savunulması, okul üzerindeki kuşku-ları silemeyecektir. Senatör Daniel Rattrick Moynihan’ın, 4 Ocak

183 Bugün sırf bu okulu izlemekle görevli bir sivil inisiyatif mevcuttur: School of Americas Watch (Amerika Kıtalar Okulu İzleme Örgütü)

184 ‘Terörün Efendileri’, Mesut Kardeşhan; Pınar Yayınları, s. 116, İst. 2003.

1998 tarihli ‘Syracuse Herald American’ gazetesine verdiği beyanat, bu şüphelerin daha da arttığını gösterecekti: “60 bin Latin Amerikalı askerin eğitim gördüğü Fort Benning’deki Amerikalılar Okulu’nu inceledim. SOA’lı diplomalı görevliler tüyler ürperici eylemlerde bulunuyorlar. Bu okulda suikast, işkence, gasp ve insanları kaçıрма yöntemleri öğretilmektedir. 1996 yılı Eylül’ünde Pentagon Savunma Dairesi, ‘İşkence Eğitimi El Kitabı’nı SOA’nın kullanmasına izin verdi. Bu kitaptaki sahte suçlama, şantaj yapma, yanlış bilgilendirme, fiziki ve diğer işkence yöntemleri SOA’daki görevli personel tarafından Latin Amerikalı askerlere halkını öldürme, tehdit, özellikle dini çalışma, sendikalarla diğer çalışmayla yoksulluğu kullanma taktikleri öğretiliyor. Bu ‘cinayet okulu’ yılda yaklaşık 20 milyon dolara mal olmaktadır. Oysa bizim insanlarımıza ve çocuklarımıza yönelik yatırımlarımızı tamamlamış değiliz. Lütfen SOA’yı ‘Durbin Yasaları’yla (S 980) kapatınız.”¹⁸⁵

Bu okulların kurulması tümüyle ‘soğuk savaş’ yıllarına ve NATO’nun kurulma sürecine denk gelmektedir. Amerikalıların Kore savaşında yaşadıkları ‘sorgulama sıkıntıları’ önceleri sadece sorgu teknikleri konusunun ‘bilimsel’ bir şekilde öğretilmesi sorununu doğurmuş, ardından operasyonel ihtiyaçların gelişmesiyle birlikte bu alanda ‘eğitilmiş personel’ ihtiyacı Vietnam savaşıyla doruğa çıkmıştır. Süreç içinde ABD’nin darbe planları, ayaklanmaları bastırma ve komplo kurma ihtiyaçları arttıkça ders programları da genişlemiş ve zamanla tam anlamıyla bir ‘derin devlet’ okuluna dönüşmüştür. Günümüzde ise bu yapılardan yetişenler, ‘Devlet içinde devlet’lere, ‘çete’lere dönüşmüş görünüyorlar. Bu okullarda öğrendiklerini halklarına, aydınlarına karşı ve hatta kendi kişisel çıkarları için kullanmaktan çekinmiyorlar.

185 ‘Çeteleşme/Kontgerilla-Gladio-Susurluk-Telekulak’, Talat Turhan; Akyüz Yayıncılık, s. 96, İst. 1999.

❖ On Üçüncü Bölüm ❖

ABD'nin Komplolarla Örülü Kirli Sicili

ABD; 1800'lerin ikinci yarısından bu yana, bazen açık askeri operasyon, saldırı, savaş ve işgal hareketleriyle bazen de örtük operasyonlar, darbeler, ülkelerin iç işlerine müdahale, karışıklık ve kaos yaratma, hükümetleri değiştirme, işbirlikçi hükümetler kurdurma, suikast ve benzeri kontgerilla yöntemleriyle dünya halklarına karşı bitmeyen saldırılarını sürdürüyor. Bunu bazen 'insani yardım', bazen 'demokrasiyi korumak', 'uygarlık getirmek', bazen de 'terörü önlemek' vb. gibi kılıflar altına gizlenerek yapıyor. Ama hepsi de şu veya bu şekilde aynı kapıya çıkıyor ve ABD'nin emperyal yayılmacılığının zeminini teşkil ediyor. İşte ABD'nin savaşlar ve operasyonlarla örülü sicilinden bazı örnekler:

- **İngiliz-Amerikan Savaşı (1812-1814):** İngiltere'nin ABD ve Fransa arasındaki her türlü ticareti önlemek istemesi nedeniyle patlak verdi.

- **Meksika Savaşı (1846-1848):** ABD'nin Teksas'ı ilhak etmesi nedeniyle çıktı.
- **Hawai'yi İşgal (1893):** Stratejik gerekçelerle Hawai'yi işgal etti.
- **Küba'yı İşgal / İspanyol-Amerikan Savaşı (1898):** Amerikan zırhlısı Maine'de 15 Şubat'ta esrarengiz bir patlama meydana geldi. ABD, bunun üzerine İspanya'ya savaş açtı.
- **Filipinler'i İşgal (1898):** Güneydoğu Asya'daki durumdan faydalanarak iyice yayılmak ve İspanyolları bölgeden temizlemek için ani bir deniz saldırısıyla Filipinler'i işgal etti.
- **Porto Riko'yu İşgal (1898):** Aynı yıl stratejik gerekçelerle işgal başlattı.
- **Panama'ya Müdahale (1903):** Ticari yarar gözeterek Panama'ya askeri müdahalede bulundu.
- **Honduras'ı İşgal (1903, 1907, 1911, 1919, 1924 ve 1934):** Muhtelif aralıklarla Honduras'a 5 kez işgal girişiminde bulundu.
- **Nikaragua'yı İşgal (1912-1933-1921-1926):** ABD, Nikaragua'yı işgal için gerekçe olarak iç karışıklıkları gösterdi. Birçok kez de dolaylı müdahalede bulundu.
- **Haiti'nin İşgali (1915):** Gerekçe, Haitililere demokrasiyi öğretmekti. İşgal 19 yıl sürdü. 3500 Haitili katledildi.
- **Birinci Dünya Savaşı (1914-1918):** ABD, 6 Nisan 1917'de savaşa katıldı. 114 bin Amerikalı öldü.
- **Pearl Harbour Baskını (7 Ağustos 1941):** ABD'nin Pasifik Filosu, Pearl Harbour'da Japonların saldırısına uğradı. ABD, bu olaydan sonra 2. Dünya Savaşı'na girdi.
- **Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atom bombası atması (1945):** ABD, Japonya'yı 'teslim olmaya zorlamak' için Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası attı. 250 bin sivil öldü.
- **'Bolivya Darbesine Destek (1946):** ABD, Bolivya'da General Gualberto Villarcal'ın darbesini destekledi ve yönetime gelmesini sağladı. 30 bin Bolivyalı katledildi.

- **Pasifik Adaları'nı İşgal (1947)**: Stratejik üs kurmak amacıyla bu adaları işgal etti.
- **Kolombiya Darbesine Destek (1948-57)**: Kolombiya'da ABD yanlısı General Laueno Gomez ve General Pinella'yı destekledi. Bu süre içinde 30 bin Kolombiyalı öldürüldü. Ayrıca 21 bin muhalif katledildi.
- **Çin'de Asker Bulundurma (1945-49)**: İkinci Dünya Savaşı sonrası Çin'in kuzeyinde 50 bin asker bulundurdu.
- **SSCB Havaalanına Saldırı (8 Ekim 1950)**: ABD Kuzey Kore sınırındaki bir Sovyet havaalanını bombaladı. Bu olay 'soğuk savaş'ın başlangıcı oldu.
- **Kore Savaşı (1950-1953)**: BM şemsiyesi altında, Amerika komutasında yapıldı. 33 bin ABD askeri ve on binlerce Koreli öldü. Türkiye de bir tugayla bu savaşa katıldı.
- **Paraguay Diktatörlüğüne Destek (1954)**: ABD, kendi adamı Alferedo Stoessner'i iktidara getirdi. Binlerce Paraguaylı öldü, birçoğu ülkelerini terk etmek zorunda kaldı.
- **Guatemala Olayları (1954)**: ABD desteğiyle binlerce Guatemalı öldürüldü.
- **Endonezya-Laos ve Kamboçya Operasyonları (1955)**: CIA bu ülkelerde çok sayıda operasyon düzenledi.
- **Süveyş Olayları (1956)**: Süveyş Kanalı çatışmaları sürerken ABD, Fransız-İsrail-İngiliz ittifakını kanal bölgesinden çekilmeye zorladı.
- **Haiti Diktatörüne Destek (1957)**: Tam bir kukla olan Haiti Diktatörü Duvalier rejimini kayıtsız şartsız destekledi. CIA desteğinde 26 bin kişi katledildi.
- **Lübnan Operasyonu (1958)**: Amaç, Amerikalıları korumak, Lübnan hükümetine yardımcı olmaktı. 14 bin ABD askeri Beyrut'a girdi.
- **Küba Diktatörüne Destek (1956-59)**: Diktatör Batista rejimini kayıtsız şartsız destekledi. On binlerce Kübalının ölümüne yol açtı. CIA, aktif rol aldı.

- **Domuzlar Körfezi Çıkarması** (17 Nisan 1961): ABD, Küba'lı göçmenlerden sözümona bir 'Kurtuluş Ordusu' hazırladı ve onları eğitti. Çıkarma, Küba'daki Castro rejimini devirmek için yapıldı. Sonuç, ABD için hezimet oldu.
- **Küba'ya Abluka** (1962): Sovyet füzeleri bulundurduğu gerekçesiyle Küba'ya abluka. Dünya, savaşın eşiğine geldi.
- **Brezilya Darbesine Destek** (1964): ABD işbirlikçisi bir darbe organize edildi. Ülkede 6 yıl boyunca 'ölüm mangaları' binlerce muhalifi öldürdü.
- **Kongo-Zaire Operasyonları** (1964-67-78): ABD, 30 yıldır iktidardaki Mobutu rejimine karşı operasyonlar düzenledi. Bunu, 'anti-totaliterizm' adına yaptı.
- **Endonezya Diktatörüne Destek** (1965): ABD işbirlikçisi Suharto'nun ülke halkına karşı diktatörlüğünü destekledi.
- **Vietnam'ı İşgal** (1961-1975): Amerikan ordusu, 543 bin askeriyle girdiği savaşta yenildi, 55 bin kayıp verdi.
- **Laos Müdahaleleri** (1961-75): Ülkedeki kaosa müdahale gerekçesiyle savaştı.
- **Kamboçya Saldırıları** (1966-1975): Tarafsız Kamboçya'ya hava bombardımanları yaptı. 1971'de piyade savaşına dönüştü.
- **Dominik Cumhuriyeti'ni İşgal** (1965): 'Komünist tehlike'yi önlemek isteyen 30 bin Amerikan deniz komandosu ve paraşütçü, Santa-Domingo'ya çıkarma yaptı.
- **Uruguay Darbesi** (1973): Uruguay'da darbe tezgâhladı. 50 bin muhalif işkencelerden geçti, öldürüldü.
- **Şili'de Darbe** (1973): ABD, halkın oyuyla işbaşına gelmiş sosyalist eğilimli Allende'yi devirdi. 30 bin devrimci ve muhalif katledildi.
- **Vietnam'dan Geri Çekildi** (1975): ABD için Vietnam Savaşı tam bir yenilgi oldu. Vietnam halkının direnişi karşısında ABD, ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Ancak binlerce Vietnamlı öldürüldü, tonlarca bomba atıldı.

- **Arjantin'de Darbe (1976):** ABD, her zaman olduğu gibi Arjantin darbesinin de arkasındaydı. 30 bin kişi öldürüldü.
- **El Salvador'da Diktatörlüğe Destek (1979):** ABD ve CIA, Duarte rejimini destekledi. CIA danışmaları 70 bin El Salvadorlunun katlinde aktif rol oynadı.
- **İran Operasyonu (1980):** ABD, Tahran Büyükelçiliği'nde rehin tutulan 52 Amerikalıyı kurtarmak için giriştiği özel operasyonda başarılı olamadı.
- **Nikaragua Operasyonu (1981):** Sandinist gerillalara karşı CIA, 15 bin kişilik bir kontrgerilla ordusu kurdu. Muhtelif komplo ve katliamlar düzenledi.
- **Grenada'yı İşgal (1983):** 5 bin kişilik müdahale gücüyle sosyalist eğilimli hükümeti alaşağı etti.
- **Bolivya Müdahalesi (1986):** Kokain üretildiği gerekçesiyle Bolivya'nın belli bölgelerine ABD askerleri girdi. Asıl amaç ülkedeki direniş güçlerini yok etmektir.
- **Lübnan'ın Bombalanması (1983-86):** Suriye'nin Beyrut'taki Amerikan karargâhını vurması üzerine, Lübnan'daki Suriye mevzileri bombalandı.
- **Libya'nın Bombalanması (1986):** Trablus ve Bingazi bombalandı, bin Libyalı öldü. Ülkeyi günlerce abluka altında tuttu. Amerikan askerlerinin gittiği bir diskoteğin bombalanması üzerine bundan 'Libyalı teröristler'i sorumlu tutacak ve Libya'yı bombalayacaktı.
- **Panama'yı İşgal (20 Aralık 1989-31 Ocak 1990):** 23 bin Amerikan askeri ülkeye girdi. Gerekçe, Amerikalıları korumaktı. 5 bin Panamalı öldü. Kendi yetiştirdiği General Noriega tutuklandı. Miami'de yargılandı.
- **Virjin Adaları (1989):** ABD birlikleri iç karışıklığı bastırma gerekçesiyle Virjin Adaları'na çıkarma yaptı.
- **Kolombiya Operasyonu (1989):** Uyuşturucuya karşı savaş gerekçesiyle yerel otoritelerle işbirliği içinde, ülkede operasyonlar düzenledi.

- **Körfez Savaşı (1991):** Kuveyt'i Irak işgalinden kurtarmak gerekçesiyle BM gözetiminde yapılan harekâta 500 bin kişilik Amerikan gücü katıldı. 100 bin Iraklı yaşamını yitirdi.
- **Somali Operasyonu (1991-95):** Gerekçe, insani yardım ve düzenin sağlanmasıydı. Bölgeye 28 bin asker gönderdi. Sonradan BM'ye bırakılan operasyonda ABD, başarısızlığa uğrayarak çekildi.
- **Haiti'ye Müdahale (1994-95):** 20 bin Amerikan askeri destekli çokuluslu güç, Haiti'ye müdahale etti.
- **Irak'a Saldırı (1998):** Irak'a karşı 'Çöl Tilkisi' operasyonu düzenledi.
- **Afganistan ve Sudan (1998):** Amerikan ordusu, Afganistan'da 'terör üssü'nü, Sudan'da da 'kimyasal üretim tesisi' diye ilaç fabrikasını vurdu.
- **Afganistan İşgali (2001):** 11 Eylül saldırılarından sorumlu tuttuğu Afganistan'daki Taliban rejimini devirmek ve elebaşı olduğunu iddia ettiği, eski CIA taşeronu Usema Bin Ladin'i yakalamak amacıyla başlattığı operasyon sonucu ABD bölgeye kalıcı olarak yerleşti.
- **Irak'ı İşgal (2003):** Saddam Hüseyin'i devirmek, biyolojik, kimyasal silahları ele geçirmek iddiasıyla başlattığı ve dünyanın tepkisini çeken saldırı sonucu Irak'ı işgal etti. Bu saldırı için BM kararı beklemeyen ABD'nin bahanelerinin geçersiz olduğu ortaya çıktı.

Bütün bunların yanı sıra ABD'nin hedefler listesinde İran, Suriye, Libya, Suudi Arabistan, Mısır, Kuzey Kore ve Küba olduğu söyleniyor. ABD önümüzdeki yıllarda çeşitli bahane ve komplolarla bu ülkelere karşı saldırı planları hazırlamış vaziyette. Amerika'nın saldırgan dürtüleri günden güne artarken yukarıdaki listeye daha birçok vukuatın eklenmesi bekleniyor.

❖ Sonsöz ❖

"Bu yüzyıla 'Amerikan Yüzyılı' adı verildi. Çünkü bu yüzyılda bizler, dünya üzerinde iyiliğin egemen gücü haline geldik. Şu sırada yeni bir yüzyıla girmek üzereyiz. Peki, yeni yüzyıl hangi ülkenin adını taşıyacak? Ben derim ki, o da yeni bir 'Amerikan Yüzyılı' olacak."

-Baba George Bush-

Elinizdeki kitap, burada bitmiş bulunuyor ama dünyadaki olaylar bitmedi. Bugünün koşullarında dünya yeni olaylara, komplolara gebe görünüyor. Dünyayı ve insanlığı bir yerlere çekmeye çalışan güç odağının tehditleri ortadan kalkmadıkça da bitmeyecek. Komplolar ve komplocu odaklar bundan sonra daha da artan ölçüde dünyanın kaderini etkilemeye devam edecekler. Hiç şüpheniz olmasın ki onlar bu satırların yazıldığı ya da sizin bu satırları okuduğunuz anda bile, dünyanın bir yerlerinde kapalı kapılar ardında planlar tertiplemekle meşgul olacaklar. Güç oyunu ve hâkimiyet arayışı bunu gerektiriyor.

Bu anlamda kitapta elimden geldiği ölçüde komploları tarihsel bir perspektif içinde vermeye çalıştım. Hiç şüphesiz bir yüzyılda yapılan komplolar burada anlatılanlardan ibaret değil. Ben sadece bugün geline noktaı en iyi verebileceğine inandıklarımı bir araya getirdim. Yoksa dünya tarihinin kırılma anlarında ya da tek tek ülkelerde -Türkiye dahil- yapılmış yüzlerce irili-ufaklı komplo var. Söz konusu durumda ben, birkaç noktaya dikkat

çekmeyi yeterli buldum ve bunu başarabildiysem kitabı da 'başarılı' bulacağım.

Dikkat çekmeye çalıştıklarımın en başta geleni tarihe, emperyalizme ve ABD'ye komplo perspektifinden bakabilmektir. Başta da belirtmeye çalıştığım gibi ABD, bugünkü 'küresel imparatorluk' aşamasına tertipleyebildiği komplolar sayesinde gelebilmiştir. Aynı nedenle komploları siyasi mücadelenin tali bir unsuru olarak değil, tarih içinde oynadıkları role bakıp, esas unsurlarından biri olarak ele aldığımızda karşımıza bambaşka bir tablo çıkacaktır. Emperyalist yayılma denen şeyin komplolarla at başı gittiğini, birbirini besleyip güçlendirdiğini umarım yeterince ortaya koyabilmişimdir. Özellikle son yüzyıllık dünya tarihine dönüp baktığımızda komploların ne kadar önemli rol oynadıklarını görebiliriz.

Diğer yandan benim açımdan önemli bir husus da bu komploları göremeyen, dahası görmek istemeyen bir kısım 'aydın'ın bakış açısını çürütebilmektir. Komplolar konusunda ne denilirse denilsin inanmayan, ebleh yapıdaki 'entelektüel tayfası'yla da bir hesaplaşmadır elinizdeki çalışma. Onlar bir yandan bizi 'paranoyak'lıkla suçlayadursunlar, aslında kendilerinin ne kadar basit ve zavallı bir noktada durduklarını göstermek istedim. Onlar tarihe meşhur 'sosyolojik' gözlükleriyle bakıp 'derin devlet'lerin, gizli yapıların, ordu operasyon timlerinin, CIA'nın ve benzeri kurumların sırf spor olsun diye kurulduğunu zannediyorlar. Bu kuruluşların hiçbirisi salt istihbarat amaçlı değildir. Eğer komplocu misyonları olmasaydı emin olun birçok ajan işsiz kalırdı. Dev bütçelerle ayakta duran bu yapılar, aynı zamanda birer komplocu organizasyondurlar. 11 Eylül'den bu yana bu yapıların önemi daha da artmıştır. Aynı yapıların bir ürünü olan 11 Eylül, eğer 'normal' bir olaysa bizi de 'anormal' düşünmekle suçlamaya devam edebilirler. Hemen her şeyi 'komplo teorisi' adı altında küçümsemeye, karikatürize etmeye çalışan bu kesimler, eğer bunu bir tür misyon olarak benimsememişlerse en hafif manada 'saf'tırlar. Sırf kitapta anlatılan örnek olaylar bile onların bu

yaklaşımlarının ne kadar abes olduğunun bir ispatıdır. Ama onlar papağan gibi ezberledikleri içi kof kalıpları tekrarlamaya bayılıyorlar ve her farklı yorum karşısında ise tüyleri diken diken oluyor. Lafımı hiç sakınmıyorum: Kitap, bir yanıyla da onların cahilliklerini yüzlerine vurmak için yazılmıştır.

Bu konuda -eğer bir yararı olacaksa- kitabın 'mesajı' okura ve genel olarak 'halk'adır. Hangi siyasi görüşte olursanız olun, kendinizi nereye ait hissederseniz hissedin, dünyada veya Türkiye'de olmuş ve olacak her olaya kuşkuyla bakın. Resmi ağızların size aktardığı klişe izahatları hemen benimsemeyin. Olayların arkasında çok başka güçler, çok başka imzalar olabileceğini her zaman düşünün. Size gösterilen hedeflerin, işaret edilen adreslerin olayla en ufak bir bağının dahi olmayabileceğini hesaba katın. Medyanın bu konulardaki kışkırtmalarına kapılmayın. Soruları tersten sormayı öğrenin. Siyasi linçlerin infazcısı olmayın. Olaylara geniş, birçok açıdan bakma alışkanlığı edinin. Milli, dini, siyasi, etnik duygularınızı kolaylıkla ajite edebilecek olaylarda hemen infiale kapılmayın, soğukkanlılığınızı koruyun. Birilerinin sizi sürüklemek istediği yere gitmek için acele etmeyin. Durun ve düşünün, "Bu olaydan kimlerin yararı var, neyi amaçlıyorlar, niçin böyle bir zamanda yaptılar?" vb. sorun. Hiç şüphesiz hiçbirimiz uzman istihbaratçı değiliz. Çoğu kez olaylar görüldüğünden karmaşık olup, bizim analiz ve bilgi düzeyimizi aşacaktır. Ama bir kez bu alışkanlığı edindiğimizde, kimse bizi kolay kolay provoke edemez ve kitlenin histerisinin bir parçası haline getiremez. Komplolara karşı daha uyanık olabilir ve belki de yapılış amacını fiilen reddetmiş, geçersizleştirmiş oluruz. Bu, aynı zamanda ilkel bir benlik ve beyne sahip olmadığımızın da göstergesi olacaktır. Bunu sakın unutmayın.

Komploların Yüzyılı, Yüzyılın Komploları size bunun ipuçlarını sunmaya çalışıyor. Giderek daha karanlık bir sürece yuvarlandığını hissettiğimiz dünyamızda yegâne aydınlık umudu buradadır. Bize 'Pax Americana' diye yutturulan şey aslında doğru bir 'Amerikan Savaşı'dır ve bu savaş, tüm dünya halklarına karşı açılmış görünüyor.

❖ Kaynaklar ❖

- Akar, Atilla; 'Kıyamet Komplosu', Gendaş Yayınları, İst., 2002.
- Akar, Atilla; 'Derin Dünya Devleti/ Gizli Doktrinin Küresel Efendileri', TİMAŞ Yayınları, İst., 2003.
- Allen, Gary; 'Gizli Dünya Devleti', Milli Gazete Yayınları, Çev: Hakkı Yavuz-İbrahim Akça; İst., 1996.
- Akat, M. Tanju; 'Stratejik, Taktik, Teknolojik ve Jeopolitik Yönleriyle 20. Yüzyıl Savaşları. I-II.' Kastaş Yayınları, İst., 1992.
- Altındal, Aytunç; 'Hitler'in Bilinmeyen Dünyası', Yeni Avrasya Yayınları, Ank., 2001.
- Altındal, Aytunç; 'Vatikan ve Tapınak Şövalyeleri', Yeni Avrasya Yayınları, Ank., 2002.
- Ataş, A. Can; 'Uluslararası Sermayenin Savaş Diplomasisi', Kardelen Yayıncılık, İst., 2002.
- Altuğ, Yılmaz; 'Terörün Anatomisi', Altın Kitaplar, İst., 1995.
- Antony, Sampson; 'Egemen Devlet İTT', Çev: Mine Ünel; Koza Yayınları, İst., 1974.
- Babaoğlu, Ali; 'Okkultizm', BDS Yayınları, İst., 1997.
- Babaoğlu, Ali; 'Hermetizm', BDS Yayınları, İst., 1997.
- Baigent, Michael/Leigh Richard/Lincoln, Henri; 'Kutsal Kan, Kutsal Kâse', Emre Yayınları, Çev: Mehmet Topdaş; İst., 1996.
- Baigent, Michael/Leigh Richard; 'Mabet ve Loca', Emre Yayınları, Çev: Muzaffer Renan Mengü; İst., 2000.
- Blum, William; 'Haydut Devlet', Çev: Erdal Yüzak; Yeni Hayat Kütüphanesi. İst., 2003.
- Bengisu, Bülent; 'Tapınak Şövalyeleri', Nesil Yayınları, İst., 2002.
- Buchanan, G. Thomas; 'Kennedy'yi Kim Öldürdü?', Çev: Mehmet Doğu; DBY Yayınları, İst., 1964.
- Bıyık, Mustafa; 'Küresel Bir Din Projesi Olarak Moonculuk', Birey Yayınları, İst., 2002.
- Bilbilik, Erol; 'Küresel Dünya Politikaları ve Ulusal Seçenekler', Kaynak Yayınları, İst., 2002.
- Bilbilik, Erol; 'Dünyayı Yöneten Gizli Örgütler', Kaynak Yayınları, İst., 2002.
- Candan, Ergun; 'Kıyamet Alâmetleri', Sınır Ötesi Yayınları, İst., 2000.
- Colleoni, Angelo; 'Amerikan Emperyalizminin Tarihi', Çev: Lerzan Taşçer; Sosyalist Yayınları, İst., 1997.
- Cooper, William; 'Apokalips'in Atlıları/ Gizli Örgütler ve Yeni Dünya Düzeni', Çev: Zeki Enes Akkan; Selis Kitaplar, İst., 2003.
- Crow, W. B.; 'Büyünün, Cadılığın ve Okkültizmin Tarihi', Çev: Fulya Yavuz; Dharma Yayınları, İst., 2002.
- Çaykara, Emine; 'Mafya'-TEMPO dergisi eki, İst. 1994.
- Çınar, Bekir; 'Devlet Güvenliği, İstihbarat ve Terör', Sam Yayınları, Ank., 1997.
- Çimen, Ali; 'Echelord/Istihbarat Dünyasının Perde Arkası', TİMAŞ Yayınları, İst., 2002.

- Çimen, Ali-Yılmaz Hakan; 'İpler Kimin Elinde / Komplot Teorileri', TİMAŞ Yayınları, İst., 2000.
- Dallin, J. David; 'Sovyet Casusları', Yarı Yayınları, Ank., 1968.
- Debray, Régis; 'Allende Anlatıyor', Çev: Hasan Kaya; May Yayınları, İst., 1973.
- Değer, Emin; 'Oltadaki Balık Türkiye', Toplumsal Dönüşüm Yayınları, İst., 1998.
- Demaris, Ovid; 'Kırlı İşler İmparatorlukları', Çev: Lale Burak, Koza Yayınları, İst., 1976.
- Drosnin, Michael; 'Tevrat'ın Şifresi I.' Cep Kitaplar, İst., 1999.
- Drosnin, Michael; 'Tevrat'ın Şifresi II/Geri Sayım', Cep Kitaplar, İst., 2003.
- E. Royston Pike-Ronald Seth-Douglas Colier-Roger Kent- Ian Fellowes Gordon-Tony Parker-Dominic Kenndey-Frank Usse- Edvard Ashcroft-Lawrence Wilson-Kasım Yargıcı; 'Dünyamızı Değiştiren 100 Olay', Çev: F. Gülen-Ömür Arıt; Milliyet Yayınları, İst., 1970.
- Eco, Umberto; 'Foucault Sarkacı', Can Yayınları, Çev: Şadan Karadeniz; İst., 2000.
- Eyyüb, Said; 'Deccal Komplosu', Sır Yayıncılık, Çev: Fatih M. Albayrak; Bursa, 2000.
- Friedman, Alan; 'Örümcek Ağ/ Bush-Thatcher-Saddam Üçgeni', Çev: Mehmet Harmancı; Milliyet Yayınları, İst., 1994.
- Gaucher, Roland; 'Sovyet Rusya'da 50 Yıllık Muhalefet ve Siyasi Cinayetler', Yeni Yayınlar, İst., 1980.
- Gisel, R. Heinz; '21. Yüzyılın Silahı: Lazer', Çev: Kayhan Şentin; Cep Kitaplar, İst., 1986.
- Gökdağ, Remzi; 'Amerikan Medyasında 11 Eylül', E Yayınları, İst., 2001.
- Gürsan, Turgut; 'Hitler Almanyası'nın Gizli Tarihi', Selis Kitapları, İst., 2002.
- Görlitz, Walter; 'Diktatörlerin Arkasındaki Parababaları', Altın Kitaplar, Çev: Deniz Banoğlu; İst., 1995.
- Hallsell, Grace; 'Tanrıyı Kıyamete Zorlamak', Kim Yayınları, Çev: Mustafa Acar-Hüsnü Özmen; Ank., 2002.
- Havas, Lasio; 'Tarihin En Cüretkâr Suikast Planı', Çev: Mithat Perin; Kervan Yayınları, İst., 1980.
- Hoy, Claire-Viktor Ostrovsky; 'Hile Yolu/Mossad', Çev: Sibel Özbudun; İst., 1990.
- Hutin, Serge; 'Gizli Cemiyetler', Anıl Yayınevi, Çev: Mehmet Arık; İst., 1965.
- İdris, Şah; 'Doğu Büyüsü', Çev: Osman Yener; Süreç Yayınları, İst., 1987.
- Ironhouse, Adam; 'Bush'ların Gizli Tarihi/Başkan ve Adamlarının Gizli Kapaklı İşleri', Çev: Kemal Okuyan; Kim Yayınları, Ank., 2002.
- İşık, Alpaslan; 'Kumarhane Kapitalizmi', Otopsi Yayınları, İst., 2002.
- İzmir, Ali H; 'Yeni Dünya Dizaynı/Amerikan İmparatorluğunun Yayılmacılığı', Gündem Yayınları, İst., 2003.
- John, Pilger; 'Dünyanın Yeni Efendileri/ Küresel Yağmacılığın Gerçek Yüzü', TİMAŞ Yayınları, İst., 2003.
- Johnson, Paul; 'Yahudi Tarihi', Çev: Filiz Orman; Pozitif Yayınları, İst.
- Joxe, Alain; 'Kaos İmparatorluğu', Çev: Işık Ergüden; İletişim Yayınları, İst., 2003.
- Julien, Claude; 'Amerikan İmparatorluğu', Çev: Tahsin Saraç-Aysel Gülercan; Hitit Yayınları, Ank., 1969.
- Kakıncı, T.; 'Hitler Kimdir, Nazizm Nedir?', Ak Yayınları, İst., 1967.
- Kapeliouk, Ammon; 'Sabra ve Şatilla Katliamları', Çev: Cem Sofuoğlu; Yalçın Yayınları, İst., 1985.
- Karaşahan, Mesut; 'Terörün Efendileri', Pınar Yayınları, İst., 2003.
- Kırkkanat, Mine G.; 'Gülün Öteki Adı/ Kathar Şövalyelerinden Şeyh Bedrettin Yigitlerine', Çev: Berrak Y. Chouteau; Om Yayınevi, İst., 2002.
- Kirst, H. H.; 'Çağımızın Casusu Sorge', Çev: Semih Tiryakioğlu; İst., 1978.

- Klepper, Michael-Gunther, Robert; 'En Zengin 100 Amerikalı', Çev: Burcu Çekmece; İktisat İş Dünyası Kitapları, İst., 1999.
- Knighley, Phillip; 'Asrın Casusu', Çev: Gönül Suveren, Altın Kitaplar, İst., 1990.
- Knight, Stephen; 'Biraderlik, Masonların Gizli Dünyası', Çev: Kemal Çiftçi; İst., 1996.
- Küçük, Yalçın; 'Şebeke/Network', YGS Yayınları, İst., 2002.
- Lane Mark/Freed, Donald; 'Kennedy Vurulacak', Çev: Beyhan Çatalkaya; Karacan Yayınları, İst., 1982.
- Langer, C. Walter; 'Hitler Melek mi, Şeytan mı?' Yılmaz Yayınları, Çev: Zeki Çakılalan-Kemal Bek; İst., 1990.
- Lionel, Richard; 'Nazizm ve Kültür' Çev: Nesrin Güner; Kalem Yayınları, Ank., 1985.
- Lumberg, Ferdinand; 'Para Babaları' cilt I-II, Çev: Aytunç Altındal, E Yayınları, İst., 1973.
- Luraghi, Raimondo; 'Sömürgecilik Tarihi', Çev: Aydın Ermeç; Sosyalist Yayınlar, İst., 1994.
- Magdoff, Harry; 'Emperyalizm Çağı', Çev: Doğan Şafak; Sosyalist Yayınlar, İst., 1997.
- Mason, David; 'Ölüm Denizaltıları U-Boat'lar', Çev: Bülent Sözer; Baskan Yayınları, İst., 1973.
- Mosley, Leonard; 'Petrol Savaşı', Çev: Halim Inal; E Yayınları, İst., 1975.
- Monteil, Vincent; 'İsrail'in Gizli Dosyası, Terörizm', Çev: Ergun Göze, Boğaziçi Yayınları, İst., 1995.
- Marrs, Texe; 'İlluminati, Enrika Çemberi', TİMAŞ Yayınları, Çev: Ali Çimen; İst., 2002.
- Müller, Leo A.; 'Gladio', Pencere Yayınları, Çev: Emin Karaca; İst., 1996.
- Naudon, Paul; 'Tarihte ve Günümüzde Masonluk', Çev: Semih Tiryakioğlu; Varlık Yayınları, İst., 1968.
- Negri, A.,- Hardt, M.; 'İmparatorluk', Çev: Abdullah Yılmaz; Ayrıntı Yayınları, İst., 2001.
- Noth, Albrecht; 'Müslümanlık ve Hristiyanlıkta Kutsal Savaş ve Kutsal Mücadele', Çev: İhsan Çatay; Özne Yayınları, İst., 1999.
- Özkul, Halid; 'Gizli Ordular/CIA', Sorun Yayınları, İst., 2001.
- Parenti, Michael; 'Kirlı Gerçekler', Çev: Ali Tartanoğlu; Imge Kitabevi, Ank., 1997.
- Pilhes-Viktor Rene/ Imbrohoris, Jean Pierre; 'Gerçeğin Arkası', Çev: Vivet Kanetti; Milliyet Yayınları, İst., 1978.
- Parlar, Suat; 'Ortadoğu'da Yeni Dünya Düzeni', Yar Yayınları, İst., 2002.
- Parrish, Robert D.; 'General Schwarzkopf, Bir Asker Bir Zafer', Çev: Barika Göncü; Real Yayıncılık, İst., 1991.
- Payer, Cheryl; 'Borç Tuzağı/IMF ve Üçüncü Dünya', Çev: Reşit Ergener; Yalçın Yayınları, İst., 1981.
- Ribard, Andre; 'İnsanlığın Tarihi 1', Çev: Erdoğan Başar - Şiar Yalçın; May Yayınları, İst., 1974.
- Ribard, Andre; 'İnsanlığın Tarihi 2', Çev: Erdoğan Başar - Şiar Yalçın; May Yayınları, İst., 1974.
- Sayers, Michael- Kahn, E. Albert; 'Sovyetler'e Karşı Büyük Komplo', Çev: İsmail Aydın; Yurt Yayınları, İst., 1990.
- Sever, Metin-Kılıç Ebru; 'Düşmanını Arayan Savaş', (Derleme) Everest Yayınları, İst., 2001.
- Servan-Schreiber J. J.; 'Amerika Meydan Okuyor', Çev: Necdet Sander; Sander Yayınları, İst., 1975.
- Servan-Schreiber J. J.; 'Dünya Meydan Okuyor', Çev: İsfendiyyar Açıksöz; Yılmaz Yayınları, İst., 1991.
- Scognamillo, Giovanni; 'İstanbul Gizemleri', Altın Kitaplar, İst., 1993.

- Stephen, Rousseas; 'Yunan Cuntası ve CIA', Devrim Yayınları, Çev: Devrim Ulucan; Ist., 1974.
- Taçalan, Nurdogan/ Etinsu, Turgut; 'Suikastlar ve Ayaklanmalar Tarihi', Milliyet Yayınları, Ist., 1973.
- Thomas, Bernard; 'Tarih Boyunca Polis Kışkırtılmalari', Çev: Ali Avni Öneş; Koza Yayınları, Ist., 1975.
- Tokatlı, Attila; 'Eski Büyücülerden Çağdaş Darbecilere Gizli Örgütler', Gezegen Yayınevi, Ist., (Tarih belli değil.)
- Turhan, Talat; 'Çeteleşme', Akyüz Yayıncılık, Ist., 1999.
- Uygur, Ziya; 'Tarih Boyunca İnkılaplar, İhtilaller ve Siyonizm', Divan Yayınları, Ist., 1997.
- 'Venceremos/Şili'ye Evet, Pinochet'e Hayır!' Konuk Yayınları, Ist., 1979.
- Wicker, Tom-Finney John W.-Frankel, Max-Kenworthy, E. W.; 'Dünya Hükümeti CIA', Çev: Sabiha Serim; Habora Kitabevi, Ist., 1974.
- Vatandaş, Aydoğan; 'Opokalipse/Kıyametin Gizli Tarihi', TİMAŞ Yayınları, Ist., 2000.
- Vatandaş, Aydoğan; 'Ezoterika', TİMAŞ Yayınları, Ist., 2002.
- Vatandaş, Aydoğan-Aydın, Mustafa; 'Kod Adı Kılıç Balığı', Karakutu Yayınları, Ist., 2002.
- Vatandaş, Aydoğan; 'Kızıl Tarikat', Karakutu Yayınları, Ist., 2003.
- Vatandaş, Aydoğan; 'Kurukafa ve Kemik Tarikatının Gizli Tarihi', Q-Matris Yayınları, Ist., 2003.
- Yalçın, Mehmet Ali; 'Pentagon Raporları', May Yayınları, Ist., 1971.
- Yahya, Harun; 'Yahudilik ve Masonluk', Sezgin Neşriyat, Ist.
- Yahya, Harun; 'Terörün Perde Arkası', Vural Yayıncılık, Ist., 1997.
- Yahya, Harun; 'Yeni Masonik Düzen', Vural Yayıncılık, Ist., 2000.
- Yaraşır, Volkan; 'Gerçeğin Çölüne Hoş Geldiniz: 11 Eylül', Gendaş Yayınları, Ist., 2001.
- Yesari, Afif; 'Büyü ve Büyücülük', Göl Yayınları, Ist., 1980.
- Yeşilyurt, Süleyman; "Türkiye'nin Büyük Masonları", Yeryüzü Yayınları, Ist., 2001.
- Zinn, Howard-Marable, Manning-Davis, Mike-Yılmaz, Veli; 'Fetihler Yargılanıyor/ 500. Yılında Karşı-Amerika' Tüm Zamanlar Yayıncılık, Ist., 1992.

Sürekli yayınlar, ekler ve ansiklopediler:

- Ana Britannica Ansiklopedisi. (Takım)
- Dünya Casusluk Tarihi Ciltleri (Takım)
- İhtilaller ve Darbeler Tarihi, Güneş Yayınları.
- 'Bilinmeyen' ciltleri (Takım)
- Fenomen dergisi (Takım)
- Tempo, Nokta, Aktüel dergileri
- Hürriyet, Milliyet, Sabah gazeteleri
- Kitap-ı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit, (Tevrat ve İncil) Kitab-ı Mukaddes Şirketi, Ist., 1958.

İnternet siteleri:

- www.komplo.com/
- <http://www.haysiyet.com>
- www.hurriyet.com.tr/
- www.milliyet.com.tr/
- www.yenisafak.com.tr
- www.ntvmsnbc.com.tr

KOMPLOLARIN YÜZYILI YÜZYILIN KOMPLOLARI

Emperyal Satrancın
EntriKa Hamleleri

Komplolar ve komplocu yapılar tarihe -özellikle kırılma anlarında- belli müdahalelerde bulunuyorlar ve planlarına uygun şekilde seyretmesini sağlıyorlar. Tarihin nasıl bir şey olduğunu en iyi onlar biliyor. Yüzyıllardır dünyayı belli bir noktaya çekmeye çalışan bu güçler, tarihi; tümüyle kendi 'kehanetler'ini ispatlamaya yarayacak bir süreç olarak algılıyorlar. Yaptıkları her şey, attıkları her adım, buna yönelik ve şimdiden epey mesafe katetmiş görünüyorlar. Onlar tarihe tümüyle bir satranç tahtası olarak bakıyorlar ve her hamlelerini inceden inceye hesaplayan satranç oyuncularını gibi hissediyorlar kendilerini. Artık tarihi ve olayları analiz ederken bir paradigma olarak "gizli örgütler" ve "komplocu odakları" hesaba katmanın vaktidir.

Bu koşullarda iddia ediyorum ki tarih, ancak o küçümsenen 'komplocu yorumlar'la anlaşılabilir. Onların 'çok gizli' operasyonları, planları olmasaydı, bizler de bunlardan anlam çıkarmaya çalışan teoriler üretmeyecektik. İş, temelinde bu kadar basittir.

